

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ
Αριθμός Αδείας
64
ΚΩΔΙΚΟΣ
2664

αντιτετράδια

ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Τριμηνιαίο περιοδικό για την εκπαίδευση

Τεύχος 92 • Τιμή 4 €

Χειμώνας 2010

Δεν θα περάσουν!

αντιτετράδια

ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Τεύχος 92

τριμηνιαίο περιοδικό για την εκπαίδευση

Διευθύνεται από Επιτροπή

ΚΩΔΙΚΟΣ 2664

Αριστοτέλους και Αβέρωφ 23, 104 33 Αθήνα

Τηλ.: 210 8227992, 210 5125714

www.antitetrada.gr, afantitetrada@yahoo.gr

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2009 – ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2010

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: **ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ**
«αντιτετράδια της εκπαίδευσης»

ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: **Γιώργος Σόφης**, ☎ 210 9705865

ΥΠΕΥΘ. ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: **ΣΥΝΘΕΣΗ, Β. Γραμέλης-Λ. Πεδιώτη**
☎ 210 3839711

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΥΛΗΣ: **Θανάσης Τσιριγώτης** ☎ 6944253743
Αγγελική Φατούρου ☎ 6974438720

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΕΣ

- Αιτωλοακαρνανία: **Σωκράτης Ζαραβίνας** (Αγρίνιο, 6977663177)
- Αρκαδία: **Λίλη Κουτσούκου** (2710228012)
- Αχαΐα: **Χρήστος Τσουκαλάς**
(Πάτρα, 2610342244)
- Δράμα: **Λάμπρος Μπαλάσκας**, 6944426160
- Έβρος: **Γιώργος Δεμερδεσλής**
(Ορεστιάδα, 6937271637, 25520-22898)
- Ημαθία: **Νίκος Μπέκης** (Βέροια 23310-63890,
6979404675)
- Θεσπρωτία: **Πάυλος Αλεξίου** (Ηγουμενίτσα 2665023531,
6972272601), **Βαγγέλης Καλαμπάκος**
(Παραμυθιά 6946287913)
- Ικαρία: **Βασίλης Πετράκης** (Εύδηλος 6944479587)
- Ιωάννινα: **Χρυσάνθη Αθανασίου**
(26510-41058),
Γιάννης Μακρίδης (6974966131)
- Κέρκυρα: **Μαρίνα Μπογδάνου** (26610-24811)
Μιχάλης Τσιριγώτης
(2661021800, 6936077204)
- Κρήτη: **Αρετή Σπαχή** (Ηράκλειο 6974493769)
- Λακωνία: **Γιώργος Κουγιουμτζόγλου** (6936745613)
- Λέσβος: **Έφη Γκίκα** (Μυτιλήνη, 6974284623)
- Θεσσαλονίκη: **Γιώργος Γρόλλιος** (2310-677102, 6981391739)
Κώστας Καρβαγιώτης (6997140501)
Δημήτρης Τσούμας (2310-216861, 6974834783)
- Κάλυμνος: **Νίνα Γεωργιάδου** (6993036388)
- Κορινθία: **Μήτσος Καλαράς** (27910-98467)
- Κυπαρισσία: **Γιάννης Πετρίδης** (27610-23245)
- Σέρρες: **Λίτσα Δουλοπούλου** (23210-63451)
- Φθιώτιδα: **Νίκος Ζάρδας** (Καμένα Βούρλα 2235042117)

ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ-ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ-ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ:

Καθαδίας Γιώργος, Κάτσικας Χρήστος,
Τσιριγώτης Θανάσης, Φατούρου Αγγελική

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ:

Γεωργιάδου Νίνα, Σουλιώτης Κώστας, Σπαχή Αρετή

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ-ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ-ΙΣΤΟΡΙΑ:

Αθανασίου Χρυσάνθη, Δανιήλ Μαρία, Δεμερούκη Ασπασία,

Ζούζουλα Ελένη, Καραγιάννης Απόστολος,

Νικολαΐδου Ελένη, Πανοπούλου Φωτεινή, Σόρογκα Μαίρη,

Τσουκαλάς Χρήστος, Φράγκου Μαρία

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ-ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ-ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ:

Αλεξίου Βασίλης, Θεριανός Κώστας,

Κουφοβασίλης Δημήτρης

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ-ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ:

Κουνενής Νίκος

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ-ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ:

Κουφοβασίλη Τιτίκα, Χατζή Ζωή

ΘΕΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ:

Αλεξίου Παύλος, Καραμπάτσας Βασίλης, Μακρίδης Γιάννης,

Μαρίνης Στέλιος, Μπαλάσκας Λάμπρος,

Πανταζόπουλος Γρηγόρης, Πετράκης Βασίλης, Πέττας Αντώνης,

Σόφης Χρήστος, Σουλιώτης Κώστας, Σταυρινάδης Στέλιος

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ-ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ:

Δεμερδεσλής Γιώργος, Ζάρδας Νίκος,

Καλαμπάκος Βαγγέλης, Παπαδόπουλος Γιάννης, Σόφης Γιώργος

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ:

Μυλωνάκη Γεωργία

Γ/ΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ:

Φανή Μανδελενάκη

ΑΔΙΟΡΙΣΤΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ:

Τιτίκα Κουφοβασίλη, Μόσχος Βασίλης

ΤΕΧΝΙΚΟ-ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ:

Βαρελά Μαλάμω

ΕΙΔΙΚΗ ΑΓΩΓΗ:

Βοργιάς Νίκος

ΦΥΣΙΚΗ ΑΓΩΓΗ:

Βαμβακάς Κώστας

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ:

Θεριανός Κώστας, Μυλωνάκη Γεωργία, Σταυρίδη Ειρήνη

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ **Αγγελική Φατούρου**
(μόνο σε **Δυρραχίου 55, 104 43 Αθήνα**
ηλεκτρονική ☎ **6974438720**
μορφή: **agelikifatourou@gmail.com**)

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ: **Στέλιος Σταυρινάδης**
☎ **210-9918453, 6944-478564**
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ: **Αγγελική Φατούρου**
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ☎ **210-9713651, 210-9705865**
Αριθμός Λογαριασμού
Εμπορικής Τράπεζας: **25550862**
Αριθμός Λογαριασμού
Τράπεζας Eurobank: **123/0 1362 000 10/59**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

3 Αντι προλόγου

4 Πολιτική και εκπαιδευτική συγκυρία

Αφιέρωμα

ΚΑΤΩ ΤΟ «ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑΣ»

7 Δημόσια δήλωση μετάνοιας
Ν. Γεωργιάδου

9 Το «Νέο» σχολείο του ΥΠΕΠΘ
Εκπαιδευτικός Όμιλος

14 Βαριές οι συνέπειες των περικοπών στη σχολική εκπαίδευση
Χ. Κάτσικας - Β. Καραμπάτσας

16 Ευρωπαϊκό Νομισματικό Ταμείο
Γ. Σόφης

17 Φοβού τους ΔυΝαΤούς και δάνεια φέροντας...
Π. Παπακωνσταντίνου

18 Η στρατηγική ΕΕ 2020
Σ. Σταυρίδης

20 Το δημόσιο χρέος
Δ. Κουφοβασίλης

22 Ουάσιγκτον και Βερολίνο υπαγορεύουν τους όρους
Β. Πετράκης

23 Σχέδιο «Καλλικράτης» Βαθιά αντιδραστική τομή
Π. Αλεξίου

26 Ο «Καλλικράτης» και η μυθολογία της αποκέντρωσης
Γ. Καββαδίας

28 Τα σκληρά αντιλαϊκά μέτρα οδηγούν σε βάθεμα της οικονομικής κρίσης
Σ. Σταυρινάδης

30 Τα μυθεύματα καταρρέουν
Χ. Σόφης

31 Η κρίση τους, η οπισθοδρόμησή μας και μια τρύπια επιχειρηματολογία
Ν. Γεωργιάδου

39 Πατριδοκαπηλία
Φ. Πανοπούλου

40 Για μια μεγάλη εργατική-παλαιϊκή μαχητική αναμέτρηση
Αγωνιστικές Παρεμβάσεις

41 Ανοιχτό γράμμα σε όσους δεν συμπορεύτηκαν μαζί μας στον αγώνα
Αγωνιστικές Παρεμβάσεις

42 Πανεργατικός-παλαιϊκός ξεσηκωμός
Εκπαιδευτικός Όμιλος

46 Κάτω τα χέρια από τις ζωές μας!
Εκπαιδευτική Παρέμβαση Α' Συλλόγου Π.Ε.

48 Ο τρίτος πολυδιαφημισμένος πυλώνας της ασφάλισης καταρρέει!
Μ. Βαρελά

49 Δεν είναι μάχη. Είναι πόλεμος.
Α. Μπάτρης

50 10 Φλεβάρη απεργούμε
Αγωνιστικές Παρεμβάσεις

54 Η «πρωτοπορία» των εκπαιδευτικών, τα αριστεία, οι οπλοφόροι και οι ...άλλοι
Ν. Γεωργιάδου

56 Διαμαρτυρία στην εκδήλωση «Αριστεία και καινοτομία στην εκπαίδευση»
Σύλλογοι Π.Ε. Πειραιά

56 Δεν υπογράφουμε
Θ. Τσιριγώτης

57 Εσείς με φιέστες... και εμείς με αγώνες
ΠΕΑΕ – Συντονιστικό Ωρομισθίων

58 Η οποιαδήποτε πρόοδος δεν μπορεί
παρά να περάσει μέσα από το δάσκαλο
Επιτρ. Αγώνα Π.Ε.
Καλλιθέας-Μοσχάτου

58 Δεν έχετε ψωμί;
Φάτε παντεσπάνι!
Κ. Δενδρινός

59 Εφιάλτης στα σχολεία...
Χ. Κάτσιακας

59 Σε πόσους διεθνείς
διαγωνισμούς
είχαν διακριθεί
οι Διαφωτιστές;
Ε. Παπαδοπούλου

61 Εκπαιδευτική μεταρρύθμιση Ομπάμα
Β. Παπακριβόπουλος

61 Καταγγελία για την επίθεση στο Μ. Γλέζο
Αγωνιστικές Παρεμβάσεις

62 Οι εκπαιδευτικοί στο πλευρό
του Ντίνου Παλαισιτίδη

63 Γράμμα στους γονείς των μαθητών μας
ΕΛΜΕ Πάρου

64 Επιστολή στους μαθητές μας
Αγων. Παρέμβαση Ν. Ηρακλείου

65 «Ήρθε ο βουλευτής στο χωριό»
Αγων. Παρέμβαση Β' Δωδεκανήσου

66-68 • Γιατί σε ιδιωτικό σχολείο
κ. Βλαχογιάννη;
• Ψεύδη των ΜΜΕ
• «Πρώτα ο μαθητής»,
με ...30 μαθητές στο τμήμα;
Δηλώσεις της Α. Φατούρου

70 Βροχή οι απολύσεις ωρομισθίων
Χ. Κάτσιακας - Α. Καραγιάννης

71 • Πάτρα: Ενωτικό μέτωπο
σωματείων
• Εντολές ΟΟΣΑ προς ΥΠΕΠΘ

72 ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
Γ. Μυλωνάκης

75 ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΕΣ
Ν. Κουνενής – Κ. Θεριανός

78 ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ
Ν. Κουνενής

80 Σελίδες από την ιστορία του Κινήματος
Η Κομμούνια του Παρισιού
Γ. Μακρίδης

ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

84 Σε ποια χέρια βρίσκεται η επιμόρφωσή μας;
Ε. Παπαδοπούλου

85 Σχετικά με την έρευνα για τη σχολική υγεία
Σύλλογος Π.Ε. Πειραιά

86 Δεν υπάρχουν εκ γενετής ταλέντα
και «παιδιά θαύματα»
Χ. Γεωργίου

94 Κοινωνικός γραμματισμός
Ε. Θεοδωρίδου

100 Το σχολικό ανθολόγιο της Γ' Γυμνασίου
Σ. Καλασαρίδου

ΑΝΤΙΤΕΤΡΑΔΙΑ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Γραφτείτε συνδρομητές:

Εσωτερικού ετήσια17 €
Εσωτερικού διετής32 €
Εσωτερικού τριετής48 €

ΥΠΕΥΘ. ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ: Μαλάμω Βαρελά
Μαραθώνος 13, 15343, Αγία Παρασκευή
τηλ.: 210 6005265-6973778153

**Το Σωματείο Συνταξιούχων Εκπαιδευτικών
(Δασκάλων και Καθηγητών) είναι στα σκαριά.
Κατατίθεται το προσεχές διάστημα
στο Πρωτοδικείο το καταστατικό του.
Επικοινωνία:
Στέλιος Σταυρινάδης, 6944478564
Τάσος Σταυρόπουλος, 6944554161
Ροζίτα Σουραή, 6977350521**

αντί
προλόγου
αντί
προλόγου
αντί
προλόγου
αντί
προλόγου

ΑΝΤΙΠΡΟΛΟΓΟΥ

Άνοιξαν οι πύλες της Κόλασης! Και κάτι σεραφείμ με περίεργα ονόματα, όπως Μέρκελ, Σαρκοζί, Τρισέ, Αλμούνια, Γιούνκερ, άρχισαν να μας θυμίζουν πως χρωστάμε ακόμα στους προγόνους τους, γιατί σαν λευτερωθήκαμε μας βάλανε τον Όθωνα κορώνα και κάτι σπιούνους για κουμανταδόρους.

Τότε ο πρωθυπουργός, που τον αγιογραφούν νυχθημερόν, για να τον παρουσιάσουν σαν τον μυθικό Τάλω που φύλαγε την Κρήτη, πήρε τα βουνά και τα όρη για να βρει δανεικά. Αυτό το σύστημα το ονόμαζε ο Αριστοτέλης, 2.500 χρόνια πριν, «οβολοστατική», δηλαδή τοκογλυφία.

Οι τραπεζίτες μάς δανείζουν, ύστερα μας φτύνουν ομαδικά ώστε να πέσει –λέει– η πιστοληπτική μας ικανότητα. Ύστερα μας ξαναδανείζουν, παίρνοντας διπλάσιους και τριπλάσιους τόκους.

Ωστόσο, η κυβέρνηση των σοσιαλιστών δε δίστασε διόλου. Έκοψε μισθούς, συντάξεις, τις δαπάνες για τους ανήμπορους, άρχισε να πουλάει κομμάτι-κομμάτι την πατρίδα και να μπουκώνει με ζεστό χρήμα τους τραπεζίτες, τα «χρυσά παιδιά» και τα ευρωπαϊκά αρπακτικά. Αυτά τα μαύρα κοράκια κάθε φορά που λαχανιάζει η μηχανή τους απευθύνονται στη χρυσοφόρα κότα, δηλαδή στους εργαζόμενους, και τους ζητάνε να βάλουν πλάτη και ρεφενέ γιατί έχουν έξοδα. Για να ρεφάρουν τη χασούρα...

Μέσα στη βουλή ο Σαμαράς τρεκλίζοντας και ο Καρατζαφέρης σαν φαιά αλεπού στηρίζουν τον πρωθυπουργό. Ο τελευταίος, με κάτι τσάτρα-πάτρα ελληνικά, μας είπε πως ποτέ μα ποτέ δε θα 'κανε κάτι κακό στη χώρα. Αλλά τι είναι η χώρα; Τι είναι η πατρίδα μας; Την απάντηση ανέλαβε να δώσει το δίδυμο Ρεπούση-Δραγώνα, όπου μισεί τους ανθρώπους, τα ήθη, τα έθιμά τους, τη γλώσσα και το είναι μας, γιατί μυρίζει Βαλκάνια και Ανατολή και όχι Βιέννη – Λονδίνο – Παρίσι.

Εμείς ξέρουμε ότι η πατρίδα είναι πρώτα οι άνθρωποι του μόχθου. Οι αγρότες, οι εργάτες, οι νέοι και οι άνεργοι και όχι οι τραπεζίτες κι οι υπολογιστές τους.

Έτσι καταλήξαμε στο συμπέρασμα, πως «την κρίση πρέπει να την πληρώσουν οι κροίσοι» και αρχίσαμε να οργανώνουμε τις αντιστάσεις μας. Στην αρχή βλέπαμε την ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ, αλλά αργότερα φαίνεται πως κουράστηκαν από τα συνέδρια στη... Χαλκιδική και γυρεύαμε αλλού συμμάχους. Αυτούς που υπάρχουν στα σωματεία μας, τους ανήσυχους, τους δραστήριους δυσαρεστημένους, τους ανυπότακτους, αυτούς που δεν κίότρεψαν τούτες τις ώρες και αντί για απάγκιο βγήκαν στους δρόμους, όρθιοι κι ορθούμενοι.

Σαν δεν πολεμάς το τέρας, θα του μοιάσεις, είπε ο σοφός δάσκαλος και βάλθηκε να μεταλαμπαδεύσει το κουράγιο, το γόνιμο θυμό, την καίρια αγανάκτηση στους μαθητές του, όλο πείσμα και όραμα.

Σαν έτσι ήρθαν τα πράγματα έτσι δε θα πάνε, σκέφτηκε ο αναγνώστης του Ναζίμ Χικμέτ, και άρχισε ν' ακονίζει τη σκέψη και το μαχαίρι του ενάντια στους νέο-οθωμανούς, τους ευρωλάγνους και τους προσκυνημένους.

Φωτιά και τσεκούρι, έκραξε ο γέρος του Μωριά, και σήκωσε το σπαθί και το μακρύκανο μουσκέτο ενάντια στον κατακτητή και το δωσίλογο.

Με τούτο και με τ' άλλο, μπήκε η Άνοιξη με τις μυροβολιές της κι άνθισε ο τόπος· έχει η φύση τα «μυστήριά» της. Και κόλωσαν πióτερο οι εξουσιαστές, που ο φτωχός λαός χαιρείται τη φύση και τους αγώνες, κι έτσι ετοιμάστηκαν για νέο γύρο βασανιστηρίων.

Να πιάσουμε, λοιπόν, ένα ταμπούρι και ν' αρχίσουμε το ντουφεκίδι, ώστε να μη μείνει κανείς άπραγος και η εξουσία κι οι μπιστικοί της να μην μπορούν να κοιμηθούν από το θυμό των ανθρώπων.

Γιατί οι λύκοι άρχισαν ν' αλυχτάνε, αλλά θα σκεπάσει τ' αλυχτίσματά τους η φωνή των ανθρώπων.

Πίσω κοράκια!

Πολιτική & εκπαιδευτική συγκυρία

Οι «προστάτιδες» δυνάμεις

Ανήμερα της εθνικής επετείου, 25 Μαρτίου 2010, οι 16 της Ευρώπης, με πρωτοκαθεδρία της Μέρκελ, αποφάσισαν, με πρόσχημα τη δημοσιονομική κρίση, να ρίξουν το «τρίτο κύμα», μετά τις περικοπές και το φορολογικό (έρμη χώρα που αναθέτεις στους απογόνους του Μέτερνικ την τύχη σου...).

Έτσι το τρίτο κύμα θα περιλαμβάνει **απολύσεις, περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες, νέα μείωση μισθών, κατάργηση ασφαλιστικών δικαιωμάτων και αύξηση των ορίων για συνταξιοδότηση.**

Η «εξέχουσα μετριότητα» που καμώνεται τον πρωθυπουργό για μία ακόμα φορά έδειξε φανερά τη βλακεία του. Απειλήσε με προσφυγή στο ΔΝΤ, το «αμερικανάκι», για να εισπράξει ένα «μηχανισμό». «Ο μηχανισμός θα περιλαμβάνει μία ουσιαστική χρηματοδότηση από το ΔΝΤ

και μία μεγαλύτερη χρηματοδότηση από τα κράτη-μέλη της Ευρωζώνης» αναφέρεται στην απόφαση της συνόδου κορυφής. Φυσικά, η απόφαση της Ευρωζώνης θα τελεί πάντα υπό την απειλή της Γερμανίας, καθώς η απόφαση αναφέρει ότι απαιτείται ομοφωνία.

Στον ανταγωνισμό τους με τους Γάλλους –κυρίως– οι Γερμανοί έχουν το πάνω χέρι. Ήδη οι απόγονοι του γ' ράικ συζητούν το να αφαιρεθεί το δικαίωμα ψήφου στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο από τις χώρες που παραβιάζουν το σύμφωνο σταθερότητας. Η περίφημη κοινοτική αλληλεγγύη είναι όρος για τα λεξικά ή σύντομο ανέκδοτο, αφού στην απόφαση των «16» αναφέρεται ρητά πως οι όροι δανεισμού της Ελλάδας θα είναι όροι αγοράς, χωρίς «κανένα στοιχείο επιδότησης».

Η γερμανική μπότα επανεμφανίζεται, την ώρα που μαίνεται ο πόλεμος δολαρίου-ευρώ και η γερμανική κυβέρνηση δοκιμάζει τις αντοχές των χωρών του νότου και αύριο της ανατολικής και κεντρικής Ευρώπης.

Ο Γ. Α. Παπανδρέου ανακοίνωσε, με τη στήριξη του Σαμαρά και του Καρατζαφέρη, ότι θα πάρει όλα τα' αναγκαία μέτρα. Ήδη «Το Βήμα» (ναυαρχίδα του «Συγκροτήματος») ανακοίνωνε (21/3/2010) δια στόματος Ραγκούση ότι «η μονιμότητα δεν είναι ταμπού». Ώρα είναι οι ΝεοΠΑΣΟΚοι να πουν ότι το αγωνιζόμενο κίνημα «έχει κόμπλεξ» και να το ρίξουν στις ψυχιατρικές αναγνώσεις. Ώρα είναι, αλλά κανείς όλα πρέπει να τα περιμένει από τη νέα ηγετική ομάδα του «ύψους» Μπιρμπίλη, Παμπούκη, Γερουλάνου, Χριστοφιλοπούλου, Δρούτσα, Μπατζελή, κ.λπ.

Έρχεται ασφαλιστικό!

Με αύξηση των ορίων ηλικίας, τσεκούρι στις συντάξεις και πλιάτσικο στ' αποθεματικά απαντά το ΠΑΣΟΚ και ο Λοβέρδος στο κάλεσμα των «άγριων αγορών».

Στις 28/3/2010 κυκλοφόρησαν ως εξής οι «σκέψεις Λοβέρδου»:

- Αύξηση του μέσου όρου συνταξιοδότησης στα 63 έτη, με δραστική περικοπή των πρόωρων συνταξιοδοτήσεων. Διατήρηση του γενικού ορίου των 65 ετών και εξίσωση των ορίων ηλικίας των γυναικών δημο-

σίων υπαλλήλων με αυτά των ανδρών, δηλαδή στα 65 έτη.

- «Περίοδος χάριτος» τριών ετών και έναρξη της σταδιακής αύξησης των ορίων ηλικίας από το 2013.

- Η πλήρης σύνταξη θα διαμορφώνεται όχι με τα 35 αλλά με τα 40 έτη ασφάλισης.

- Ο υπολογισμός της σύνταξης θα γίνεται με βάση τα 10 ή 15 τελευταία έτη από το 2018 και σταδιακά θα φθάσει στο σύνολο του εργασιακού βίου.

- Η ρύθμιση για τις μητέρες προβλέπεται ήδη στο νόμο Πετραλιά και τίθεται σε εφαρμογή, σε ό,τι αφορά το όριο των 55 ετών, από την 1.1.2011.

- Επανεξετάζονται όλα τα βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα.

- Ο νόμος Πετραλιά ομαδοποίησε σε 13 τα Ταμεία κύριας σύνταξης, ενώ τώρα σχεδιάζεται η τελική συγχώνευση για τη δημιουργία τριών Ταμείων – μισθωτών, αυτοαπασχολούμενων και αγροτών.

- Ήδη, με νόμο του Αλογοσκούφη, οι τραπεζοϋπάλληλοι ασφαλιζονται στο ΙΚΑ για κύρια σύνταξη.

- Καθιερώνεται η «βασική» προνοιακή σύνταξη, στο ύψος της σύνταξης του ΟΓΑ, που αντικαθιστά την κατώτατη σύνταξη. Μετά τις θεατρικές παραστάσεις του στυλ «δεν υπάρχει σάλιο» και αφού οι εργαζόμενοι πληρώνουν έως και 500 ευρώ το μήνα για συντάξεις και επικουρικά ταμεία, ήρθε η... λυπητερή:

- Να αυξηθούν τα όρια συνταξιοδότησης στα... 40 χρόνια εργασίας.

- Να μειωθούν οι συντάξεις.

- Να παραταθεί η εργασία μετά τα 65.

Βασικός πυρήνας της νεοφιλελεύθερης και αντιδραστικής πολιτικής είναι να μαζέψει φραγκοδίφραγκα και να χτυπήσει ευθέως τις κατακτήσεις ενός αιώνα. Να αναπαραχθεί με φθηνότερο κόστος. Έτσι:

- Αντί για σύνταξη πάμε στο προνοιακό επίδομα τύπου ΕΚΑΣ, με βάση τα 400 ευρώ περίπου, άλλα μισά από τα επαγγελματικά ταμεία και «κερασάκι» την ιδιωτική ασφάλιση.

- Το κράτος περιορίζει τη συμβολή του στη βασική σύνταξη και καταργεί τη συνδρομή του στο πλαίσιο της τριμερούς χρηματοδότησης (π.χ. συμβολή του 1% του ΑΕΠ στο ΙΚΑ-TEAM).

- Η κοινωνική ασφάλιση γίνεται ανταποδοτική.

- Με την αύξηση των ορίων στα 40 χρόνια, τα 35/35 γίνονται 40/40. Όποιος βγει στα 35, θα πάρει 35/40.

- Για να καλύψει κάποιος τα 40 εργασιακά χρόνια θα πρέπει να περιμένει και μετά το 70° έτος της ηλικίας του.

- Θα αυξηθούν οι ασφαλιστικές εισφορές, αφού ο εργαζόμενος μένει άλλα 5 χρόνια στη δουλειά.

- Ο υπολογισμός της σύνταξης στο μέσο όρο όλου του

εργασιακού βίου θα σημάνει μείωση των συντάξεων έως και 30%.

- Από το 2013 (έναρξη νόμου 3655/2008) θ' αρχίσουν να μειώνονται οι επικουρικές συντάξεις.

Σ' αυτό το μεγάλο φαγοπότη πρέπει να θυμίσουμε ότι το κράτος χρωστάει στο ΙΚΑ 10 δις και άλλα 6,5 στα ταμεία των δημοσίων υπαλλήλων, ενώ τα λαμόγια του ΤΕΑΔΥ (δομημένο ομόλογο) κυκλοφορούν ελεύθεροι. Αλήθεια, πότε οι διορισμένοι από την ΑΔΕΔΥ στο ΔΣ του ΤΕΑΔΥ θα μας πουν αλήθειες για το αλισβερσί; Ή μήπως τα σκάνδαλα είναι ΔΙΑ-ΚΟΜΜΑΤΙΚΑ (του ΚΚΕ συμπεριλαμβανομένου);

Εκκλησία και όπλα

Όσο είναι απόλυτο λάθος το αγωνιστικό αριστερό κίνημα να αρχίσει το κατεβατό των αιτημάτων και τα «κύρια ελέησον» (σε ποιον απευθύνονται άραγε τα αιτήματα;), άλλο τόσο (είναι λάθος) να προσπεράσει δύο κομβικά θέματα προπαγάνδας, όπως είναι η φορολόγηση της μεγάλης εκκλησιαστικής περιουσίας και οι εξοντωτικές πολεμικές δαπάνες.

Ο Παπανδρέου όταν πήγε σε Παρίσι – Βόννη, γύρισε με το πανέρι του γεμάτο υποβρύχια (που γέρνουν) από τη Μέρκελ και φρεγάτες από το Σαρκοζί. 11,5 δις ευρώ θα πληρώσουμε για οπλικά συστήματα, τα οποία πρέπει να ανανεώνονται διαρκώς και τα οποία θα στραφούν ενάντια... σε ποιον;

Ακόμα και ο Ερντογάν, που θέλει να στριμώξει τους κεμαλικούς στην Τουρκία, κατέθεσε πρόταση για μείωση των εξοπλιστικών δαπανών. (Παραθέτουμε πίνακες με στοιχεία από τον ημερήσιο τύπο για την εισαγωγή και αγορά συμβατικών όπλων).

Εισαγωγείς συμβατικών όπλων παγκοσμίως		Εισαγωγείς συμβατικών όπλων σε Ευρώπη και Κεντρική Ασία	
Κίνα	11,0%	ΕΛΛΑΔΑ	17,1%
Ινδία	7,0%	Τουρκία	10,8%
Ην. Αρ. Εμιράτα	6,0%	Πολωνία	8,5%
Νότια Κορέα	6,0%	Βρετανία	6,8%
ΕΛΛΑΔΑ	4,0%	Ιταλία	6,1%
Ισραήλ	4,0%	Ισπανία	5,7%
ΗΠΑ	3,0%	Νορβηγία	5,7%
Τουρκία	3,0%	Γερμανία	3,7%
Αίγυπτος	3,0%	Ρουμανία	3,6%
Αυστραλία	2,0%	Αυστρία	3,0%
Άλλες χώρες	51,0%	Άλλες χώρες	29,0%

Από τη δική μας πλευρά του Αιγαίου, το βαθύ εκκλησιαστικό κράτος, κατάφερε να ελαχιστοποιήσει τους φόρους του και επιμένει να μένει έξω από το φορολογικό σύστημα, παρότι οι πιστοί του πένονται.

Φαίνεται ότι οι πυλώνες του αστικού κράτους, στρατός και εκκλησία, εξακολουθούν ν' αποτελούν οργανικά στοιχεία της σοσιαφιλελεύθερης πολιτικής.

Έχουμε τη γνώμη ότι και οι απόγονοι των κοτζαμπάσηδων-προεστών και του κλήρου (χωρίς να ξεχνάμε το κύριο που είναι η ΕΕ, η ολιγαρχία, η κυβέρνηση) πρέπει να μπουν στο στόχαστρο του κινήματος.

Το ζήτημα της ΕΕ

Ο μύθος έφτασε στα όριά του! Μόνο κάτι αμετανόητοι ευρωλάγνοι, παπαγάλοι του συστήματος και ανόητοι δημοσιογράφοι κλίνουν σ' όλες τις πτώσεις και τους αριθμούς την Ευρωένωση. Ακόμα και μέσα στο ΠΑΣΟΚ, αρκετοί άνθρωποι θεωρούν πλέον πως βρισκόμαστε σαν τον Ιωνά στην καρδιά του κήτους. Όσο κι αν τα μίσθαρνα όργανα των συγκροτημάτων παρουσιάζουν τη λυκοσυμμαχία των Ευρωπαίων σαν το «ύστατο χαίρε», σαν το τέλος του κόσμου, σαν την ανώτατη οροφή της σκέψης μας, όλο και περισσότεροι, όλο και περισσότερο, βλέπουν το ιμπεριαλιστικό πρόσωπο του ευρωπαϊκού κτήνους.

Η κυβέρνηση των Αθηνών υψώνει με ευκολία το χέρι της ενάντια σε εργάτες και νέους και, ταυτόχρονα, λυγίζει όλο και περισσότερο τη μέση της στους Ευρωπαίους και Αμερικανούς.

Για κάθε ευρώ που ήρθε στη χώρα επιστρέψαμε άλλο ένα για δάνεια, τεχνογνωσία και εισαγωγές. Μόνο οι τελευταίες από τη Γερμανία κόστισαν για το 2009, 6 δις ευρώ, χώρια τις παραχωρήσεις που κάναμε σε δρόμους, λιμάνια, αεροδρόμια. Το ίδιο ισχύει και για τη Γαλλία.

Το «αμείλικτο» ερώτημα, αν θα πρέπει να φύγουμε από το κολαστήριο της ΕΕ, μπορεί ν' απαντηθεί μόνο πολιτικά. Αν η χώρα και ο λαός μας έχουν τη δυνατότητα από άποψη οικονομική, γεωπολιτική κ.λπ. να προκαλέσουν ένα αλυσιδωτό ντόμινο σ' όλη την Ευρωζώνη. Οι Ισλανδοί απάντησαν περήφανα ΟΧΙ στις πιέσεις των Άγγλων και Ολλανδών πειρατών. Εμείς πρέπει να οργανώσουμε τη χώρα, να οργανώσουμε αντιστάσεις, να φέρουμε τα πάνω-κάτω, να σπάσουμε τις διακηρυγμένες βεβαιότητες και εν τέλει να πούμε το απλό:

Έξω η Ελλάδα από την ΕΕ

Ναι, μπορούμε και μόνοι μας!

Τι να κάνουμε;

- Οι προτάσεις ΕΕ/κυβέρνησης δεν είναι οικονομικές, είναι πολιτικές. Αποσκοπούν στη συντριβή του εργατολαϊκού κινήματος και πρέπει ν' απαντηθούν ΠΟΛΙΤΙΚΑ.

- Στο τριπλό βήμα παραγωγή – διανομή – κατανάλωση, η κυβερνητική και ρεφορμιστική αριστερά απαντάει με όρους «ηθικής». Να μοιράσουμε τον πλούτο. Ξεχνάει, μ' άλλα λόγια, την παραγωγή (βαριά βιομηχανία, μεταποίηση, αγροτική παραγωγή, ναυτιλία), αποφεύγει την οικονομία και την πολιτική διαχείριση.

- Τα μέτρα δεν είναι μιας κοπής. Έχουν χρονικό βάθος δεκαετίας και ως εκ τούτου πρέπει να ετοιμαστούμε για μακρόχρονο πόλεμο, με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

- Κλειδί για τον παρατεταμένο πόλεμο είναι η **συνκέντρωση δυνάμεων**, η επιλογή στόχων, η ενεργοποίηση εργατών, εργαζόμενων, νεολαίας, ανέργων, δηλαδή της μεγάλης πλειονότητας του λαού. Ενέργειες θεαματικότητας μόνο επικουρικές μπορεί να είναι.

- Από αυτή την άποψη τόσο ο ξεψυχημένος ΣΥΡΙΖΑ, όσο και το αυτιστικό ΚΚΕ αποτελούν συμμαχικές δυνάμεις υπό όρους. Ο πρώτος σπαράσσεται από αντιθέσεις και βιλαέτια, το δεύτερο θέλει τη «φτωχοποίηση», γιατί ο Περισσός διάβασε ανάποδα την ιστορία.

- Ατμομηχανές εξακολουθούν ν' αποτελούν οι οργανωμένες συνδικαλιστικές ομοσπονδίες σε δημόσιο-ιδιωτικό τομέα και η πολιτική αριστερά, που δε συμβιβάζεται, δε λιγοψυχάει και δε διαιρεί.

- Όπλο είναι, επίσης, τα πρωτοβάθμια σωματεία που –παρά τη μικρή δύναμη πυρός– μπορούν να μιλάνε σ' ένα μάχιμο ακροατήριο.

- Εργαλεία είναι οι Συνελεύσεις και οι Πραγματικές Επιτροπές Αγώνα.

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Δημόσια δήλωση μετάνοιας

Συνάδελφοι και συναδέλφισσες εκπαιδευτικοί. Με πραγματική απορία –αλλά δεν σας κρύβω και δυσαρέσκεια– παρακολουθώ το τελευταίο διάστημα τις διαμαρτυρίες σας κατά των νέων εθνοσωτήριων μέτρων που εξήγγειλε η σοσιαλιστική μας κυβέρνηση, στα πλαίσια του νέου πατριωτισμού.

Δεν μπορώ να κατανοήσω πώς εσείς, μορφωμένοι άνθρωποι (ακόμη και οι παλιότεροι, όσοι διοριστήκατε με την επετηρίδα και άρα κατά τεκμήριο δεν διαθέτετε το αναγκαίο ISO) δεν κατανοείτε αυτές τις απλές και εύληπτες αλήθειες, που με τόση υπομονή αναλύονται καθημερινά από τον υπουργό οικονομίας, τον υπουργό εργασίας, την υπουργό παιδείας και θρησκευμάτων και δια βίου μάθησης, τους τέως συναδέλφους τους, τους νυν συμβούλους τους, τον διευθυντή της κεντρικής τράπεζας, την κυρία Τρέμη, τον κύριο Πρετεντέρη και άλλους πολλούς αξιόλογους και ανιδιοτελείς ανθρώπους.

Απορώ και εξίσταμαι πραγματικά πώς είναι δυνατόν να μην κατανοείται ότι :

- **Το δημοσιονομικό έλλειμμα το προκάλεσε η δική μας απληστία για αλόγιστες αυξήσεις.** Ευτυχώς που υπήρχαν οι συνετοί διαχειριστές του δημόσιου χρήματος, που επίμονα δεν ενέδωσαν ποτέ στις αμαρτωλές ορέξεις των ανενδοίαστων διεκδικητών. Φανταστείτε αν είχαν υποκύψει, σε πόσο δυσχερέστερη θέση θα βρισκόταν σήμερα η εθνική μας οικονομία. Απεμπολήσαμε, δυστυχώς, πατρογονικές αξίες και αντί του «ουκ εν τω πολλώ το ευ», παρασυρθήκαμε στον ολισθηρό δρόμο του οικονομισμού, με το πρόσχημα ότι «δεν τα βγάζουμε πέρα». Και να που τελικά, ακόμη και η συνετή και φειδωλή –πλην όπως αποδείχτηκε, μοιραία– αύξηση του 2-2,5% όλα αυτά τα χρόνια, έφερε την οικονομία στο σημερινό αδιέξοδο.

- **Το δημοσιονομικό έλλειμμα το προκάλεσε η δική μας τάση να καταναλώνουμε περισσότερα απ' όσα παρά-**

γουμε. Βαθιά αλλοτριωμένοι από το σύγχρονο καταναλωτισμό, εθιστήκαμε σε είδη ελάχιστα απαραίτητα και γίναμε δούλοι των υλικών απολαύσεων.

Διότι, πώς αλλιώς να εξηγήσει κανείς την αναγωγή ειδών πολυτελείας, σε είδη πρώτης ανάγκης; Πώς να δικαιολογηθεί, για παράδειγμα, η αλόγιστη χρήση χαρτιού υγείας, τη στιγμή που η αναγνωσμένη πλέον εφημερίδα μπορούσε :

- αφενός να ικανοποιήσει αυτή την ανάγκη,

- αφετέρου να συμβάλει στην πανανθρώπινη οικολογική εξόρμηση για τη σωτηρία της μάνας γης (στην οποία συμμετέχει όλος ο καλός ο κόσμος, από τον Αλ Γκορ ως τους Ροκφέλλερ),

- αφετρία να κρατήσει ζωντανές την ευρηματικότητα και τις παραδόσεις της φυλής.

- **Το δημοσιονομικό έλλειμμα το προκάλεσε η στενοκέφαλη, παρωχημένη, εγωιστική και πείσμων εμμονή**

μας υπέρ της δημόσιας περιουσίας. Διότι πώς αλλιώς να ερμηνευθεί η αντίθεση στην εκποίηση του δημόσιου πλούτου, που και στους συνανθρώπους μας-αγοραστές έδωσε την ευκαιρία να προκόψουν και στο δημόσιο κορβανά προσκόμισε ζεστό χρήμα, για να ικανοποιηθούν οι μοιραίες αυξήσεις του 2%; Ας ελπίσουμε ότι η εμπειρία κάνει τον άνθρωπο σοφότερο και πως ό,τι ακόμη απέμεινε ως δημόσια περιουσία (δημόσια σχολεία, δημόσια νοσοκομεία, 1 στρέμμα δάσους στη Ζαχάρω και ο επαρχιακός δρόμος Μαγούλας – Κάτω Παναγιάς) σύντομα θα αποτελέσουν νέα αφετηρία προκοπής και κάποιων συνανθρώπων μας και πρωτίστως της εθνικής μας οικονομίας.

- **Το δημοσιονομικό έλλειμμα το προκάλεσε η μεταμοντέρνα διατροφική μας αλλοτρίωση,** που τα τελευταία χρόνια καθιέρωσε την κατανάλωση κρέατος κάθε δεύτερη Κυριακή, απομακρύ-

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

νοντάς μας από τις πατροπαράδοτες διατροφικές μας αεροδιατομές (φασολάδα-φακή εναλλάξ), επιβαρύνοντας το οργανόγραμμα της δημοσιονομικής ευρωστίας λόγω αλόγιστων εισαγωγών, και ζημιώνοντας επιπλέον την αγροτική οικονομία λόγω έλλειψης φυσικών αζωτούχων λιπασμάτων.

Και αντί να συναισθανθούμε τις ευθύνες μας και –με πνεύμα ομοψυχίας, εθελοντισμού και νέου πατριωτισμού– να συμβάλουμε στην κάλυψη του δημοσιονομικού κρατήρα, αντί, λέγω, να σεμνυνόμεθα για την ως τώρα αλόγιστη απληστία μας, τολμάμε και πάλι να διεκδικούμε.

Και όχι μόνο να διεκδικούμε, αλλά και να πλήττουμε το διεθνές κύρος της χώρας, μιλώντας για εξωνημένους πολιτικούς, για λαμόγια μεγαλοστελέχη, για διατεταγμένους δημοσιογράφους και για άδικες και αντιλαϊκές πολιτικές.

Και δεν έχουμε συναίσθηση τί ζημιά μπορούν να προκαλέσουν αυτές οι διαστρεβλώσεις, αυτά τα κατάφωρα ψέματα στην τουριστική οικονομία της χώρας, που για μας αποτελεί τη βαριά και ασήκωτη βιομηχανία.

Διπλή η ζημιά. Και αγνώμονες, και συκοφάντες και (συγγνώμη τριπλή) εν τέλει αντιπατριώτες.

Ή τι να πει κανείς για το βαρβαρισμό των αγροτών!

Αντί να εκδηλώσουν την ευγνωμοσύνη τους διαχρονικά στις κυβερνήσεις της χώρας, που φρόντισαν μεθοδικά και υπομονετικά να μειώσουν στο ελάχιστο την εγχώρια αγροτική παραγωγή, με πνεύμα αλληλεγγύης στον κρεμμυδοπαραγωγό της Ισπανίας και πνεύμα διεθνισμού στο μπροκολοπαραγωγό της Τυνησίας, τις κατηγορούν για αποδόμηση της παραγωγικής βάσης.

Αντί να ευχαριστήσουν διαχρονικά τις κυβερνήσεις της χώρας, που τους έδωσαν τη δυνατότητα να μεταπηδήσουν σε άλλη τάξη, γλιτώνοντας την υγρασία των χωραφιών και τις ολέθριες συνέπειες των τοξικών λιπασμάτων, τις επικρίνουν για διόγκωση της ανεργίας.

Αντί να χαρούν που οι κυβερνήσεις της χώρας, με πνεύμα σεβασμού στα προσωπικά δεδομένα, αρνούνται το μητρώο αγροτών και με γενναιοδωρία επιδοτούν τους γιατρούς-αγρότες, τους

δικηγόρους-αγρότες κ.ο.κ, συμβάλλοντας έτσι στη μη περιθωριοποίηση της συμπαθούς, πλην στενοκέφαλης αυτής τάξης, τις κατηγορούν για διαπλοκή με τα μεγάλα τσιφλίκια.

Αντί να ευχαριστήσουν τους μεσάζοντες εμπόρους, που αναλαμβάνουν, με τόση προθυμία, το marketing των προϊόντων τους, απαλλάσσοντάς τους από επιπρόσθετο κόπο, τους αποκαλούν νταβατζήδες του μόχθου τους.

Και εν τέλει αντί να συναισθανθούν τη δύσκολη στιγμή που περνά η χώρα και με ομοψυχία και πνεύμα ανιδιοτέλειας να συνταχθούν στην εθνική σοσιαλιστική ανάταση, κλείνουν τους δρόμους. Τους δρόμους που δεν αποτελούν πλέον δημόσια περιουσία, προσβάλλοντας έτσι και το θεμέλιο λίθο του πολιτισμού μας, που ονομάζεται ατομική ιδιοκτησία. Λες και δεν μπορούν να τους κλείσουν μόνοι τους οι εργολήπτες δημόσιων έργων, όπως έγινε στα Τέμπη, και μάλιστα χωρίς την άσκοπη χρήση βαρέων αγροτικών μηχανημάτων και άρα κατανάλωσης καυσίμων και άρα ακόμη μίας αντιοικολογικής επιβάρυνσης του μέλλοντος της μάνας γης.

Συνάδελφοι και συναδέλφισσες εκπαιδευτικοί.

Ευτυχώς το νέο ΥΠΕΠΘΚΔΒΕ με υπεύθυνες κινήσεις, και απευθυνόμενο σε καταξιωμένους στην πιάτσα επαγγελματίες, θα ξεμπερδέψει από τα αντεθνικά στοιχεία που ρυπαίνουν τον αποστειρωμένο αέρα των σχολείων μας και θα βρει επιτέλους τη μαγική λύση στο πώς και ποιοι θα προσλαμβάνονται, ποιοι θα αποτελούν δηλαδή τους δασκάλους του μαύρου κι άραχνου μέλλοντός μας.

Ευτυχώς, το νέο Υπουργείο Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και συγγνώμη ξεχνάω τι άλλο περιλαμβάνει το νέο όνομά του, θα δώσει, μέσα από το σχέδιο Καλλικράτης, στους μικρομέγάλους τοπικούς αρχόντους τη δυνατότητα να υλοποιήσουν το πόνημα που θα εκδώσουν στο μεταξύ οι πιο πάνω επαγγελματίες της πιάτσας.

Ευτυχώς, το νέο Υπουργείο Εργασίας, Απασχολησιμότητας και Ευελιξίας θα επεξεργαστεί –θέλω να ελπίζω– ένα σχέδιο πολυθεματικότητας και στα υπηρεσιακά καθήκοντα του εκπαιδευτικού,

γιατί βαρέθηκα να κάνω μόνο τη δασκάλα, την πρωτοκολλάρχη, την πρακτικογράφο, την καθαρίστρια και το μπογιατζή στο σχολείο μου.

Ευτυχώς, η νέα κυβέρνηση, μαζί με την αξιωματική συμπολίτευση, θα υπερψηφίσουν το νέο αντιασφαλιστικό έκτρωμα, που θα μου δώσει τη δυνατότητα να αισθάνομαι νέα, δροσερή και παραγωγική ως τα βαθιά γεράματα, υλοποιώντας επιτέλους όσα δεν μπόρεσε ο Δόκτωρ Φρανκεστάιν.

Ευτυχώς, οι συνδικαλιστικοί μας αξιωματούχοι, θα συνταχθούν με όλα τα παραπάνω, ευτυχώς, κάνοντας την ευτυχία μας αφόρητη.

Δυστυχώς, μόνο που δεν βλέπω πολύ συχνά πια όνειρα

Αισθάνομαι περήφανη που στο πρόσωπό μου η σοσιαλιστική μας κυβέρνηση ανακάλυψε επιτέλους ένα golden girl. Δηλαδή, ένα κορίτσι με χρυσή καρδιά, που με υψηλό αίσθημα πατριωτισμού, με πάνω από υψηλή αίσθηση καθήκοντος και σίγουρα με αποφιλωμένο πορτοφόλι, θα συμβάλει στην αποκατάσταση της δημοσιονομικής τάξης.

Απαιτώ, για το καλό του τόπου μου, την άμεση περικοπή του μισθού μου, την υπαρπαγή των εργασιακών και ασφαλιστικών μου δικαιωμάτων, την επιπλέον δραστική υποτίμηση της αξιοπρέπειας και της νοημοσύνης μου. Είμαι σίγουρη πως η κυβέρνησή μου, όχι βέβαια οικονομικά, αλλά σίγουρα ηθικά, θα με συνδράμει στην αποπληρωμή του στεγαστικού μου δανείου, στη στήριξη των δύο άνεργων γιων μου, που αφού υπηρέτησαν την πατρίδα στα παραμεθόρια φυλάκια, έκαναν το πτυχίο και το μεταπτυχιακό τους χωνί και βλέπουν τον κόσμο σαν απόραγισμένο καλειδοσκόπιο.

Ομολογώ πως ως τώρα, παρασυρμένη από την αντεθνική προπαγάνδα άθλιων λαϊκιστών, έσφαλα οικτρά.

Γράφω αυτή την ομολογία κάτω από την εκτυφλωτική λάμψη μιας λυχνίας Siemens, που ρίχνει το φως της στα πιο αβυσσαλέα κι απαραβίαστα σκοτάδια.

Ομολογώ, ομολογώ και προσδοκώ ανάσταση νεκρών.

*Νίνα Γεωργιάδου
Κάλυμνος,*

Ιανουάριος Σωτηρίου Έτους 2010

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
 Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
 Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
 Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ

**Ο ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟ «ΝΕΟ» ΣΧΟΛΕΙΟ ΣΤΟΧΕΥΕΙ
 στο βάθρο του ιδιωτικοποιημένου,
 πειθαρχημένου, ευέλικτου και αποδοτικού
 για τα κυρίαρχα συμφέροντα σχολείου**

Με τις εξαγγελίες της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ για το «νέο σχολείο» συνεχίζεται η επιχείρηση για αλλαγές στη δομή και στο περιεχόμενο της σχολικής εκπαίδευσης. Το όλο πλαίσιο δένεται με ένα νήμα τόσο με εξυπηρέτηση των κατευθύνσεων του Δ΄ κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης (ΕΣΠΑ) όσο, βεβαίως, και με τις γενικότερες αλλαγές που προωθούνται στην οικονομία και στις εργασιακές σχέσεις στα πλαίσια της καπιταλιστικής κρίσης.

Παρά την υπερκατανάλωση εύχων λέξεων και επιδέξινων λόγων, για να θολώσουν τις πραγματικές τους στοχεύσεις, οι κατευθύνσεις του κειμένου του Υπουργείου Παιδείας είναι φανερές. Στοχεύουν στο βάθρο του ιδιωτικοποιημένου, πειθαρχημένου, ευέλικτου και αποδοτικού στα κυρίαρχα συμφέροντα σχολείου, που θα παράγει εργατικό δυναμικό φτηνό, χωρίς δικαιώματα, αλλά καταρτισμένο με εκείνες τις χρηστικές δεξιότητες που απαιτεί το κεφάλαιο για αύξηση της κερδοφορίας του.

Τρεις εισαγωγικές παρατηρήσεις είναι απαραίτητες:

α. Γίνεται μια προσπάθεια αφενός να προσαρμόσει την εκπαίδευση και την εργατική δύναμη στις «νέες συνθήκες», κοινολογία, στην ευελιξία, αποδοτικότητα, ανταγωνιστικότητα, επιχειρηματικότητα, απασχολησιμότητα, κόστος, κλπ, αλλά και να τις αναπτύξει, να τις τυποποιήσει περισσότερο, να τις μετρήσει και να τις ελέγξει, ώστε να διαμορφώσει το σημερινό εργαζόμενο: **με εργασιακές προδιαγραφές 19ου αιώνα και παραγωγικές δυνάμεις 21ου αιώνα!**

β. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι προτάσεις για το «νέο σχολείο» στηρίζονται, όπως διακρίνεται εισαγωγικά, στο αμερικάνικο μοντέλο του «no child left behind», που ξε-

κίνησε επί Κλίντον, γενικεύτηκε επί Μπους και εφαρμόζεται στην πιο σκληρή εκδοχή του επί Ομπάμα, αφήνοντας πίσω του αγράμματα παιδιά, κλειστά σχολεία, απολυμένους εκπαιδευτικούς και παιδεία σε συσκευασία κουπονιών και «μετρήσιμων στόχων».

γ. Το 2009 ο ΟΟΣΑ αφιερώνει το 4ο Κεφάλαιο της Ετήσιας Έκθεσής του (OECD, Greece - Economic Surveys, Chapter 4. Raising Education Outcomes, p.125 – 154, Volume 2009/15, July 2009)^[1] για την παιδεία (περίπου τις 30 τελευταίες σελίδες της Έκθεσης). Εισηγείται (όσον αφορά στη σχολική εκπαίδευση) την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και των σχολείων με βάση τις επιδόσεις των μαθητών, το διαχωρισμό των εξετάσεων για το απολυτήριο του Λυκείου από τις εξετάσεις εισαγωγής στα ΑΕΙ, την εισαγωγή νέων προγραμμάτων διδασκαλίας, την υποχρέωση μονοετούς κατάρτισης πριν το διορισμό των εκπαιδευτικών κ.λπ.

Παράλληλα, στην ετήσια έκδοση «Αριθμοί-κλειδιά της εκπαίδευσης στην Ευρώπη-2009»^[2], ουσιαστικά και τυπικά καταγράφεται ο βαθμός προσαρμογής των κρατών-μελών στα παρακάτω μέτρα-στόχους, που έχει εδώ και χρόνια θέσει η ΕΕ:

αποκέντρωση της εκπαίδευσης, με διαφοροποίηση των εκπαιδευτικών προγραμμάτων, του περιεχομένου της γνώσης που λαμβάνουν οι μαθητές, γενίκευση και αύξηση των τροφείων στην προσχολική αγωγή, σπάσιμο των σπουδών των Ανώτατων σχολών.

Αν όμως οι παραπάνω συνταγές του Ο.Ο.Σ.Α και της Ε.Ε. στοχεύουν στις «δομές και τις υποδομές» του εκπαιδευτικού συστήματος, ο γνωστός διεθνής διαγωνισμός PISA^[3] στοχεύει στο «περιεχόμενο» της εκπαίδευσης. Χέρι-χέρι ο διεθνής διαγωνισμός PISA επιχειρεί, με όχημα τα πορίσματά του (μέσα από τον έλεγχο των αναγνωστικών, μαθηματικών και φυσικών ικανοτήτων των μαθητών), να προσανατολί-

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

σει τη σχολική εκπαίδευση σε μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Στην πράξη οι στόχοι του προωθούν, αντί της γνώσης, τη δεξιότητα. Για να πάει καλά μια χώρα στο διαγωνισμό πρέπει οι μαθητές της να έχουν αντιμετωπίσει τη Γλώσσα σχεδόν αποκλειστικά ως εργαλείο επικοινωνίας, να έχουν διδαχτεί από τα Μαθηματικά κυρίως μεθόδους επίλυσης πρακτικών προβλημάτων, ενώ στις Φυσικές επιστήμες να μην έχουν εμβαθύνει στο γιατί αλλά στο πώς. Έτσι, το εκπαιδευτικό σύστημα θα πρέπει, προσαρμοζόμενο στους στόχους του προγράμματος, να «προπονεί» τους μαθητές σε τέτοιου είδους θέματα αντί να τους διδάσκει, να τους καταρτίζει αντί να τους εκπαιδεύει.

ΣΤΗΝ ΟΥΣΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Αν κανείς ανικνεύσει το «σώμα» του κειμένου του Υπουργείου Παιδείας «**Νέο Σχολείο: Πρώτα ο μαθητής**», που παρουσιάστηκε στο Υπουργικό Συμβούλιο στις 4 Μάρτη 2010 και προβλήθηκε «εντύπως» και «ηλεκτρονικώς» ως «το σχολείο με ηλεκτρονική ταυτότητα», θα διαπιστώσει ότι πρόκειται για «φωτογραφικές ρυθμίσεις», κοντολογίς μια αποτύπωση των «οδηγιών» του Επιχειρησιακού Προγράμματος «Εκπαίδευση και Δια Βίου Μάθηση» του Εθνικού Στρατηγικού Πλαισίου Αναφοράς (ΕΣΠΑ 2007–2013–Δ' Κοινωνικό Πλαίσιο Στήριξης), που ως γνωστόν συγχρηματοδοτείται από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο. Γι' αυτό, τα περισσότερα απ' όσα προβάλλονται στο 38σέλιδο σώμα του κειμένου οι προσεκτικοί αναγνώστες θυμούνται ότι τα έχουν ξαναδιαβάσει σχετικά πρόσφατα. Που; Μα στο «**Όλα είναι ..θέμα Παιδείας!**» του Ευριπίδη Στυλιανίδη και στην «**Ψηφιακή Τάξη**»^[4] του Άρη Σπηλιωτόπουλου, ο οποίος μας άφησε μερικές χιλιάδες λάπτοπ^[5] και μια υποσχετική για 5.000 διαδραστικούς πίνακες^[6].

Συμπληρωματικά, στα πλαίσια της κατεύθυνσης που θεμελιώνει το φθηνό και ευέλικτο σχολείο, το Υπουργείο Παιδείας προχωράει σε νέο «χειρισμό» του εργασιακού βίου του εκπαιδευτικού προσωπικού, ανατρέποντας δεδομένα που αφορούν αφενός στην «αριθμητική» των προσλήψεων, αφετέρου στους όρους πρόσληψης και στις εργασιακές σχέσεις του διδακτικού προσωπικού.

Οι επιχειρούμενες αλλαγές, βασισμένες

στις οδηγίες του διευθυντηρίου της Κομισιόν, επιδιώκουν να συνδέσουν το «νέο σχολείο» με τη νέα αρχιτεκτονική της Αυτοδιοίκησης (σχέδιο Καλλικράτης), να κατακερματίσουν τον όποιο ενιαίο χαρακτήρα της Παιδείας έχει απομείνει, να διαμορφώσουν εργασιακές σχέσεις συμβατές με το «αποκεντρωμένο σχολείο» και να εντείλουν την ταξική διαφοροποίηση. Στα πλαίσια αυτά, επικεντρώνουν στο σπάσιμο της ενιαίας εκπαίδευσης για όλα τα παιδιά και στην ένταση της ταξικής διαφοροποίησης στη μόρφωση, μέσα από την αλλαγή των αναλυτικών προγραμμάτων, στη συνεχή και με διάφορες μορφές αξιολόγηση του εκπαιδευτικού και του «σχολικού προϊότος».

Η όλη επιχείρηση «ντύνεται» με την εισαγωγή της νέας τεχνολογίας στη σχολική εκπαίδευση, ενέργεια που δεν συνδέεται μόνο με επικοινωνιακές τακτικές και επιστροφή τμήματος των κονδυλίων στην αγορά, αλλά κυρίως με την εξυπηρέτηση των προτεραιοτήτων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για τη «*Βελτίωση των ικανοτήτων για τον 21ο αιώνα: ατζέντα για την ευρωπαϊκή συνεργασία στο σχολικό τομέα*»^[7], με άλλα λόγια με την απόκτηση «δεξιοτήτων», δηλαδή επιφανειακών γνώσεων γύρω από τη «χρήση» της μητρικής γλώσσας, τις φυσικές επιστήμες και την τεχνολογία, και την «ικανότητα» Διά Βίου Μάθησης. Στα πλαίσια αυτά γίνεται κατανοητή και η ανακοίνωση του Υπουργείου Παιδείας να προωθήσει άμεσα «τρεις νομοθετικές πρωτοβουλίες» που αφορούν στην «*προσαρμογή του Εκπαιδευτικού Συστήματος στη Νέα Διοικητική Αρχιτεκτονική της χώρας*», στην Επαγγελματική-Τεχνική Εκπαίδευση και στην προσαρμογή του εκπαιδευτικού στο «νέο» σχολείο.

Ας δούμε όμως τα θέματα με μια σειρά:

1. Το υπουργείο Παιδείας «*οραματίζεται ένα σχολείο ανοικτό στην κοινωνία, σε αρμονική σύνδεση με τη Νέα Αρχιτεκτονική της Αυτοδιοίκησης*», επισημαινοντας ότι «*η νέα διοικητική δομή της Χώρας, αποτελεί τη βάση για μια νέα σχέση παιδείας και τοπικής κοινωνίας, με μεταφορά νέων αρμοδιοτήτων στο πλαίσιο του Συντάγματος*». Είναι γνωστό ότι η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ οργανώνει το «αποκεντρωμένο» σχολείο, το οποίο, όπως αναφέρεται στο πρόγραμμά του, πρέπει να «δίνει ρόλο» και «στους περιφερειακούς και τοπικούς φορείς».

Το πρώτο βήμα της πολιτικής της αποκέντρωσης/περιφερειοποίησης της εκπαίδευσης ήταν η παράδοση των παιδικών σταθμών στους δήμους. Αποτέλεσμα; Οι περισσότεροι δήμοι επιβάρυναν τους εργαζόμενους με τη χρηματοδότηση των παιδικών σταθμών, με αυξήσεις στα διδάκτρα ή τροφεία και άλλες έκτακτες εισφορές. Επιπλέον, οι παιδικοί σταθμοί μετατράπηκαν σε πεδία εφαρμογής των ελαστικών μορφών εργασίας, αφού οι περισσότεροι εργαζόμενοι προσλαμβάνονται με συμβάσεις ορισμένου χρόνου και έργου, έτσι ώστε να βρίσκονται σε κατάσταση εργασιακής ομηρίας.

Είναι φανερό ότι μέσα από την επιχείρηση «αποκέντρωση της εκπαίδευσης» προωθείται η ιδιωτικοποίηση και δοκιμάζεται συνολικά το μοντέλο του ευέλικτου, «αποκεντρωμένου» σχολείου της αγοράς. Συγκεκριμένα επιδιώκεται:

- Η καθήλωση των κρατικών δαπανών για την εκπαίδευση και η μετάθεση του κόστους λειτουργίας των σχολικών μονάδων στους δήμους και ουσιαστικά στους εργαζόμενους, με την επιβολή τοπικής φορολογίας.

- Στα πλαίσια της αποκέντρωσης είναι προφανές ότι ο εκπαιδευτικός καλείται να έχει ένα νέο ρόλο και κυρίως αυτοί που ασκούν διοίκηση. Στην ουσία θα μετατραπούν σε μάνατζερ – διαχειριστές, που θα είναι υποχρεωμένοι ν' αναζητούν πηγές χρηματοδότησης για τη λειτουργία του σχολείου.

- Τα «αποκεντρωμένα» σχολεία, για παράδειγμα, θα παραμερίζουν πιο εύκολα τη γενική μόρφωση σε όφελος των δεξιοτήτων που ζητά η αγορά, για να γίνονται πιο προσφιλή στις επιχειρήσεις, εξασφαλίζοντας μεγαλύτερη χρηματοδότηση. Η παιδαγωγική και η διδακτική οφείλουν να υποταχθούν σε μια νέα αντίληψη, που έχει σχέση περισσότερο με την επιχειρηματική λογική, αφού το σχολείο θα λειτουργεί με κριτήριο την εξεύρεση κονδυλίων και θα προσαρμόζει τη λειτουργία του σ' αυτή την προοπτική. Η ευρωπαϊκή εμπειρία από τις χώρες εφαρμογής αυτού του μοντέλου, είναι χαρακτηριστική. Περισσότεροι φόροι και άνοιγμα των σχολείων στις επιχειρήσεις.

2. Το κείμενο κάνει λόγο για «Αυτο-αξιολόγηση/Αξιολόγηση της σχολικής μονάδας». Προτάσει την «αυτοαξιολόγηση» ως μια «εσωτερική διαδικασία» σε «πρώτη

Κάτω
«πρόγραμμα
σταθερότητας»
Κάτω
«πρόγραμμα
σταθερότητας»
Κάτω
«πρόγραμμα
σταθερότητας»
Κάτω
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

ΑΝ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΦΤΑΣΕΙΣ ΤΩΡΑ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ, ΑΓΩΝΙΣΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΕΙ Η ΖΩΗ ΣΟΥ ΚΟΛΑΣΗ

φάση», στην οποία, βεβαίως, προσδίδει όλα τα χαρακτηριστικά της αξιολόγησης, με σύνταξη εκθέσεων, που θα αφορά στους πόρους της σχολικής μονάδας, στη διοίκησή της και στην «αξιοποίηση μέσων και πόρων» (βάζοντας, δηλαδή, εμμέσως πλην σαφώς το ζήτημα της εξασφάλισης χρηματοδότησης και προσδίδοντας στο διευθυντή χαρακτηριστικά μάντζερ), «την υλοποίηση του προγράμματος χωρίς απώλεια διδακτικών ωρών, τα αποτελέσματα της φοίτησης/επίδοσης των μαθητών, καθώς και τη διαχείριση προγραμμάτων και καινοτόμων δράσεων».

Όσον αφορά στην αξιολόγηση του εκπαιδευτικού γίνεται σαφής αναφορά στη «νέα βάρδια»: Ορίζει ως μονόδρομο για το διορισμό την επιτυχία στον ΑΣΕΠ, «ισοπεδώνοντας» την προϋπηρεσία με τις μεταπτυχιακές σπουδές, με απαραίτητη προϋπόθεση το Πιστοποιητικό Παιδαγωγικής Κατάρτισης, μετά α) την παρακολούθηση προπτυχιακά «Ειδικού Προγράμματος Σπουδών στις Επιστήμες της Αγωγής», β) κάποιου είδους διαδικασία πιστοποίησης μετά την αποφοίτηση που δε διευκρινίζεται. Τονίζεται δε, ότι ο διορισμός θα γίνεται με βάση «τις πραγματικές ανάγκες σε εκπαιδευτικό προσωπικό» και όχι τις «πλασματικές», συνυπολογίζοντας την «τρέχουσα οικονομική συγκυρία», σε μια κατεύθυνση σαφούς ελέγχου και σταθερής μείωσης των μόνιμων διορισμών.

Μετά από μια σειρά πιστοποιήσεων, ο εκπαιδευτικός θα αντιμετωπίζει το φάντασμα της διετούς «δοκιμασίας», που επανέρχεται δριμύτερο, της σκληρής αξιολόγησης δηλαδή, για να κριθεί εν τέλει αν θα καταφέρει να μονιμοποιηθεί. Εναλλακτικά, τίθεται η «πρόταση μετάταξής του σε άλλη υπηρεσία», όπως τουλάχιστον διατείνεται το κείμενο.

Η αξιολόγηση δεν είναι ένα απλό μεταρρυθμιστικό μέτρο, που κάποια στιγμή θα «έρθει» και θα «μάθουμε να ζούμε με αυτήν», όπως και με τόσα άλλα. Στη λογική αυτή, της «soft αξιολόγησης», έχουν εγκλωβισθεί σήμερα και πολλοί εκπαιδευτικοί, αλλά και δυνάμεις της αριστεράς, που αφήνουν να καλλιεργηθεί η άποψη –ή και οι ίδιοι την καλλιεργούν– ότι μέσα στη γενική ακαταστασία και ανοργανωσιά του «ρωμαίικου» η αξιολόγηση θα καταντίσει απλή γραφειοκρατική διαδικασία, ένας ατέλειωτος σωρός χαρτιών και αξιολογικών εκθέσεων, όπου «αλλού θα είναι ο πα-

πας και αλλού τα ράσα του», ο «ένας θα βλογάει τον άλλο» στο ... λίκνο της «δημοσιουπαλληλικής θαλπωρής», υπό το φόβο της εναλλαγής κυβερνήσεων και της αποφυγής «κομματικών ρεβανσισμών». Αυτή η άποψη είναι επικίνδυνη γιατί χαλαρώνει συνειδήσεις, αφήνει ρωγμές συμβιβασμού με την αξιολόγηση, καθώς αποδιοργανώνει τις γραμμές της αντίστασης σε αυτήν. Είναι το ίδιο επικίνδυνη με τη διάκριση ανάμεσα σε «καλή» και «κακή» ή «κακόφημη» αξιολόγηση, ανάμεσα σε αξιολόγηση που μπορεί να βοηθήσει το σχολείο και τον εκπαιδευτικό να βελτιωθούν και σε εκείνη που έρχεται να τιμωρήσει τον εκπαιδευτικό, να μετακυλίσει πάνω του όλη την ευθύνη για τη λειτουργία του σχολείου, αφήνοντας τις δομές του κοινωνικού συστήματος και της εξουσίας στο απυρόβλητο.

Η αξιολόγηση δεν είναι ουδέτερη διαδικασία. Η αξιολόγηση της Ολυμπιακής οδήγησε στο ξεπούλημά της· η αντίστοιχη

αξιολόγηση της ελληνικής οικονομίας από τους διεθνείς τοκογλύφους και τα ιδρύματά τους οδήγησε τα επιτόκια δανεισμού σε δυσθεώρητο ύψος. «Η δική μας αξιολόγηση» απαιτεί ολοκληρωμένη γνώση για όλα τα παιδιά, σχολείο δημόσιο, υγεία και πρόνοια για όλους τους εργαζόμενους.

Σε κάθε κοινωνία που χωρίζεται σε τάξεις και άρα υπάρχουν ταξικές αντιθέσεις, έννοιες όπως δημοκρατία, αξιολόγηση, δικαιοσύνη «δικάζονται», χωρίζονται στα δύο με κυρίαρχα τα ερωτήματα «Ποιος, ποιον και γιατί». Το δικό μας μέτρο είναι οι εργατολαϊκές ανάγκες, γι' αυτό και αντιπαλεύουμε την ταξική αξιολόγηση, που πάει να εμφανιστεί περίπου σαν φυσικό φαινόμενο.

Η αξιολόγηση έχει «βαθιές ρίζες» στο κοινωνικό σύστημα που ζούμε, είναι οργανικό μέρος της φυσικής και συμβολικής του βίας, κατάγεται από την καπιταλιστική εκμετάλλευση και ταυτόχρονα την εκφρά-

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

ζει, την ισχυροποιεί και τη νομιμοποιεί. Η αξιολόγηση μεταμορφώνει την εκμετάλλευση και την ταξική ανισότητα σε «φυσικούς» και «ορθολογικούς» δείκτες, περιορίζοντας σε βαθμό εξαφάνισης τις αντίθετες φωνές.

Στη σημερινή περίοδο της καπιταλιστικής κρίσης, όπου η εκπαίδευση γίνεται εμπόρευμα, όπως ο καφές και τα καλλυντικά, η αξιολόγηση περνάει από τον παραδοσιακό ρόλο του τυπικού κοινωνικού ελέγχου των εκπαιδευτικών στην «τιμαριθμοποίηση» της εκπαιδευτικής διαδικασίας, προκειμένου αυτή να έχει «ανταλλακτική αξία», για να κινηθεί στα διεθνή χρηματιστήρια των αξιών.

Γι' αυτούς τους λόγους είναι το σημαντικότερο πολιτικό διακύβευμα στην εκπαίδευση. Το «πέρασμα» και η «επιβολή» της –μέσω του δούρειου ίππου της λεγόμενης αυτοαξιολόγησης– θα αλλάξει δραματικά τόσο το χάρτη των συσχετισμών στο σχολείο, όσο και την καθημερινή εργασία του εκπαιδευτικού, σε όλες της τις πτυχές: από την εργασιακή του σχέση με την εκπαίδευση (μονιμότητα), μέχρι το κλίμα που θα διώνει καθημερινά στο σχολείο και τις σχέσεις με τους συναδέλφους του. Στο τέλος του νήματος υπάρχει το άχαρο συνοικέσιο με τα ήθη της αγοράς και την περιφειροποίηση των σχολείων.

3. Προαναγγέλλεται νέο «Πρόγραμμα Σπουδών» για όλο το φάσμα της σχολικής εκπαίδευσης, με χαρακτηριστικά: «ανοιχτό και ευέλικτο», «συνοπτικό», «διαθεματικό» και φυσικά «παιδαγωγικά διαφοροποιούμενο». Ουσιαστικά προαναγγέλλεται η αντικατάσταση των αναλυτικών προγραμμάτων σπουδών από ένα μίνιμουμ «μετρήσιμων εκπαιδευτικών στόχων»... επεξεργασίας ΟΟΣΑ. Πρόκειται για τα πρώτα βήματα για το σπάσιμο του ενιαίου των εκπαιδευτικών προγραμμάτων και την προσαρμογή του σχολείου στη λογική των δεξιοτήτων και όχι της μόρφωσης. Ουσιαστικά ως προτεραιότητες για το «Νέο Σχολείο» προβάλλονται οι βασικές κατευθύνσεις της ΕΕ και το πνεύμα της υπαγωγής της γνώσης στο επίπεδο της δεξιοτήτας. Εδώ ακριβώς βρίσκονται ενσωματωμένοι οι κεντρικοί πυλώνες της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για τη Βελτίωση των Ικανοτήτων για τον 21^ο Αιώνα: η «ικανότητα στη χρήση της ελληνικής γλώσσας», στο «χειρισμό των μαθηματικών εννοιών» και των «δεξιοτήτων στις

«Οι νέες ιδέες δεν πέφτουν «εν κενώ». Αποτελούν την εξειδίκευση, στο σώμα της παιδείας, των νεοφιλελεύθερων επιλογών της ΕΕ, της κυβέρνησης και του κεφαλαίου. Η άρχουσα τάξη «οραματίζεται» ένα σχολείο για λίγους, ευέλικτο, φτηνό, πειδαρχημένο. Ένα σχολείο πλήρως υποταγμένο στην αγορά και την αγοραία συνείδηση. |

φυσικές επιστήμες και την τεχνολογία», μαζί με την «ψηφιακή τεχνολογία» και τη «γλωσσολογία». Παράλληλα εξαιρείται, στον αντίποδα δήθεν της αποστήθισης και της μηχανικής μάθησης, η κατάκτηση της ικανότητας του «Μαθαίνω πώς να μαθαίνω», μιας στενής δηλαδή εργαλειακού τύπου μάθησης, ως απαραίτητη προϋπόθεση για την ευελιξία και την προσαρμογή στο πνεύμα της «δια βίου μάθησης» για τις ανάγκες της αγοράς.

4. Εξαγγέλλεται ένα «Τεχνολογικό Σχολείο», με συγχώνευση των ΕΠΑΛ και ΕΠΑΣ, το οποίο «αποτελεί κυρίαρχη προτεραιότητα, που αφορά άμεσα στο αναπτυξιακό μοντέλο της χώρας». Το περιεχόμενο του Τεχνολογικού Λυκείου δομείται πάνω στην ευθεία εξυπηρέτηση των επιχειρηματικών αναγκών, αφού είναι σαφής «η σχέση του σχολείου με την τοπική κοινωνία και τις προτεραιότητες που τίθενται σε περιφερειακό επίπεδο». Οι ειδικότητες του «Τεχνολογικού Λυκείου» θα συναποφασίζονται από τις τοπικές και περιφερειακές αρχές και τους «κοινωνικούς εταίρους», δηλαδή τις επιχειρήσεις, οι οποίες θα αναλαμβάνουν και την πρακτική άσκηση. Όσο για την «κατοχύρωση των επαγγελματικών δικαιωμάτων», αυτή παραπέμπεται στο «Εθνικό Πλαίσιο Προσόντων» που ετοιμάζεται, σε ένα αέναο, δηλαδή, κυνήγι «προσόντων» και «πιστοποιήσεων».

5. «Ψηφιακή λειτουργία του «νέου»

σχολείου», «αναβάθμιση των σχολικών υποδομών και δικτύων που θα περιλαμβάνουν διαδραστικούς πίνακες και δίκτυα υπολογιστών σε κάθε σχολείο» και σειρά άλλων τεχνολογικών μέσων στην εκπαίδευση.

Οι νέες τεχνολογίες εμφανίζονται ως η πανάκεια, ως το μαγικό φάρμακο που θα λύσει τα χρόνια προβλήματα του δημόσιου σχολείου. Ωστόσο, τα πράγματα δεν είναι έτσι. Το προοδευτικό εκπαιδευτικό κίνημα στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες ασκεί μία σοβαρή και τεκμηριωμένη κριτική στη θεοποίηση της τεχνολογίας και στις εκπαιδευτικές εφαρμογές της. Η τεχνική δεν πρέπει ούτε να θεοποιείται ούτε να δαιμονοποιείται. Οι περίφημοι διαδραστικοί πίνακες, που εμφανίζονται σαν καθρεφτάκια για ιθαγενείς, έχουν ήδη γίνει αντικείμενο σφοδρής διαμάχης από τα πάσης φύσεως «ιδρύματα της αγοραίας τεχνολογίας». Άλλωστε, η περίφημη επανάσταση στις νέες τεχνολογίες, που εμφανίστηκε σαν η απάντηση στην καπιταλιστική κρίση (μετά το 1973), αποδείχθηκε εργαλείο στα χέρια των αγορών και θηλιά για τους εργαζόμενους.

6. «Στόχος μας είναι η επιτυχημένη σχολική πορεία όλων χωρίς κανέναν αποκλεισμό, σε Ζώνες Εκπαιδευτικής Προτεραιότητας (ΖΕΠ)», «εφαρμογή Δικτύου Σχολείων Εκπαιδευτικών Καινοτομιών με καινοτόμες εκπαιδευτικές πρακτικές που

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

εντάσσονται στη λογική της θετικής διάκρισης».

Η άρχουσα τάξη αλιεύει και ταυτόχρονα διαστρέφει ιδέες της αριστεράς. Μία απ' αυτές ήταν οι ΖΕΠ, δηλαδή η ανάγκη να στηρικτούν σχολεία σε κοινωνικά ευπαθείς (αλλοδαποί, τσιγγάνοι, στρώματα με μεγάλη ανεργία και εγκατάλειψη του σχολείου κ.λπ.) και απομακρυσμένες περιοχές (ακριτικές ή ορεινές απομονωμένες περιοχές και μικρά νησιά).

Ωστόσο, αποδυναμώνει την ιδέα των ΖΕΠ, την παπαγαλίζει χωρίς να τις χρηματοδοτεί, την κονταίνει και την κάνει «αδειανό πουκάμισο», δεν τις εντάσσει οργανικά και λειτουργικά στο ενιαίο σχολείο. Οι ΖΕΠ για την κυβέρνηση και την άρχουσα τάξη είναι ένα ψίκουλο συμπόνιας, εκεί που χρειάζονται ρήξεις και ανατροπές. Ταυτόχρονα, οι «θετικές διακρίσεις», δηλαδή οι βραβεύσεις των εφαρμοστών της αγοραίας λογικής, επιδιώκουν να στήσουν από τα πάνω ένα στρατό νέων πραιτοριανών. Δηλαδή, να στρατολογήσουν εθελοντές στο πλευρό των υποτιθέμενων καινοτομιών. **Η μεγαλύτερη καινοτομία των ημερών είναι η αγωνιστική στράτευση για τη δημό-**

σια παιδεία και την ανατροπή των αντιλαϊκών μέτρων. Η θετική διάκριση δε θα κριθεί στα σαλόνια των στρατών κατοχής, αλλά στους δρόμους των αγώνων.

7. Στο «νέο» σχολείο πρέπει να υπάρχει και «νέος» εκπαιδευτικός, προσαρμοσμένος στις ανάγκες της «αγοράς», γι' αυτό και «επαναπροσδιορίζεται η σχέση του εκπαιδευτικού με την εκπαίδευση». Συγκεκριμένα, η πρόσληψη του εκπαιδευτικού θα γίνεται «σε επίπεδο Διεύθυνσης Εκπαίδευσης», άρα σε τοπικό επίπεδο, στη λογική του «αποκεντρωμένου» σχολείου, που προωθείται και με το σχέδιο «Καλλικράτης». Επίσης, αποσυνδέεται ακόμα περισσότερο το πτυχίο από το επάγγελμα του εκπαιδευτικού, ο οποίος θα πρέπει να αποκτήσει και πιστοποιητικό παιδαγωγικής επάρκειας, το οποίο καθιερώνεται.

Στο σχέδιο του υπουργείου περιλαμβάνεται, λοιπόν, το «Πιστοποιητικό Παιδαγωγικής Κατάρτισης» και ο «θεσμός του δόκιμου εκπαιδευτικού». Αυτό σημαίνει ότι ο εκπαιδευτικός, μετά και το Πιστοποιητικό Παιδαγωγικής Κατάρτισης, θα πρέπει να πετύχει στις εξετάσεις του ΑΣΕΠ και μετά να περάσει δύο χρόνια «ως δόκιμος»! Ακόμα και

μετά από όλες αυτές τις διαδικασίες δεν είναι σίγουρη η μονιμοποίησή του, αφού πρέπει πρώτα να αξιολογηθεί. Η αξιολόγηση μπορεί να καταλήξει σε πρόταση μονιμοποίησης ή σε πρόταση μετάταξής του σε άλλη υπηρεσία του υπουργείου Παιδείας.

Συμπερασματικά

Οι νέες ιδέες δεν πέφτουν «εν κενώ». Αποτελούν την εξειδίκευση, στο σώμα της παιδείας, των νεοφιλελεύθερων επιλογών της ΕΕ, της κυβέρνησης και του κεφαλαίου. Η άρχουσα τάξη «οραματίζεται» ένα σχολείο για λίγους, ευέλικτο, φτηνό, πειθαρχημένο. Ένα σχολείο πλήρως υποταγμένο στην αγορά και την αγοραία συνείδηση.

Ο **Εκπαιδευτικός Όμιλος, οργανική συνιστώσα των Αγωνιστικών Παρεμβάσεων-Συσπειρώσεων-Κινήσεων**, καλεί όλους τους εκπαιδευτικούς σε **αγώνα ανατροπής όλων των αντιλαϊκών μέτρων του «Προγράμματος Σταθερότητας».**

Ως εκ τούτου, «οι ιδέες» της Α. Διαμαντοπούλου επιστρέφονται ως αντιεκπαιδευτικές και απαράδεκτες. ■■■■

ΑΘΗΝΑ 15/3/2010
www.antitetradi.gr

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1] Η Έκθεση "Greece - Economic Surveys - 2009" που παρουσιάστηκε στο Παρίσι τον Ιούλιο του 2009 είναι 156 σελίδες και αγγίζει όλες τις πτυχές της οικονομικής ζωής. Μπορεί να την διαβάσει κανείς στην ηλεκτρονική διεύθυνση <http://oberon.sourceoecd.org/upload/1009151etemp.pdf>

[2] Σύμφωνα με τις διακηρύξεις του «το Δίκτυο ΕΥΡΩΔΙΚΗ (www.Eurydice.org) είναι το Ευρωπαϊκό Δίκτυο Πληροφόρησης για την Εκπαίδευση. Αποστολή του δικτύου είναι η μελέτη και παρακολούθηση των εκπαιδευτικών συστημάτων στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η συλλογή και ηλεκτρονική διαχείριση των πληροφοριών και η διάδοση των αποτελεσμάτων. Εκπονεί συγκριτικές μελέτες για τα εκπαιδευτικά συστήματα και για θέματα κοινού ενδιαφέροντος σε κοινοτικό επίπεδο, αναπτύσσει χρήσιμους δείκτες για τους αρμόδιους για θέματα εκπαιδευτικής πολιτικής και διαχειρίζεται μια μεγάλη βάση δεδομένων για τα εκπαιδευτικά συστήματα» (Αριθμοί-Κλειδιά για την Εκπαίδευση 2009-Ελληνική Μονάδα του δικτύου "Ευρυδική").

Στο δίκτυο Eurydice περιλαμβάνονται οι 31 χώρες που συμμετέχουν στο κοινοτικό πρόγραμμα δια βίου εκπαίδευσης και κατάρτισης (τα κράτη μέλη της ΕΕ, τα κράτη μέλη του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου και η Τουρκία). Ο συντονισμός και η διαχείρισή του αναλαμβάνονται από τον Εκτελεστικό Οργανισμό Εκπαίδευσης, Οπτικοακουστικών Θεμάτων και Πολιτισμού που εδρεύει στις Βρυξέλλες, ο οποίος συντάσσει τις εκδόσεις του και χειρίζεται τις βάσεις δεδομένων του.

[3] Ο όρος PISA είναι το ακρωνύμιο στην Αγγλική γλώσσα του Διεθνούς Προγράμματος Αξιολόγησης των Μαθητών ("Programme for International Student Assessment"). Το πρόγραμμα PISA είναι πρόγραμμα του ΟΟΣΑ (συμμετέχουν περίπου 60 χώρες από όλο τον κόσμο), το οποίο, σύμφωνα με τις διακηρύξεις του οργανισμού «διερευνά την ικανότητα δεκαπεντάχρονων μαθητών να χρησιμοποιούν γνώσεις και δεξιότητες σε βασικά γνωστικά πεδία, όπως στην κατανόηση κειμένου, στα μαθηματικά, στις φυσικές επιστήμες. Επιπλέον διερευνά την ικανότητα των μαθητών να αναλύουν, να επιχειρηματολογούν, αλλά και να εκφράζονται αποτελεσματικά, όταν μελετούν, ερμηνεύουν και επιλύουν προβλήματα της καθημερινής ζωής». Η επίσημη έναρξή του στα μέσα της δεκαετίας του 1990 έγινε το 1997. Κάθε κύκλος έρευνας του Προγράμματος PISA έχει τρεις φάσεις. Η πρώτη φάση του Α' κύκλου έρευνας πραγματοποιήθηκε το

2000, η δεύτερη φάση το 2003 και η τρίτη φάση το 2006. Η έναρξη του Β' κύκλου έγινε το 2009 και είναι η πρώτη φάση του Β' κύκλου. Οι επόμενες φάσεις του ίδιου κύκλου θα γίνουν το 2012 και το 2015. Το Πρόγραμμα PISA χρηματοδοτείται αποκλειστικά από τις άμεσες εισφορές των χωρών που συμμετέχουν, μέσω του Υπουργείου Παιδείας της κάθε χώρας.

[4] Υπουργείο Παιδείας 88310/Γ/22-07-2009/Υ.Α.

[5] ΥΠΕΠΘ: Α' φάση της πράξης «Ψηφιακή τάξη» (εφοδιασμός με προσωπικούς φορητούς Ηλεκτρονικούς Υπολογιστές του συνόλου των μαθητών της Α' τάξης Γυμνασίου του ακαδημαϊκού έτους 2009-2010).

[6] Σε επίσημη ομιλία του ο Άρης Σπηλιωτόπουλος ως Υπουργός Παιδείας στις 22/9/2009 δηλώνει: «βάζουμε τα σχολεία στην ψηφιακή εποχή. Γιατί όπως ξέρετε για πρώτη φορά μπαίνουμε στη λογική της διανομής σε κάθε γωνία της Ελλάδας, σε κάθε μαθητή της Α' Γυμνασίου, ενός δωρεάν Ηλεκτρονικού Υπολογιστή, με ψηφιοποιημένα -και εκεί είναι η ουσία και το περιεχόμενο- όλα τα βιβλία της Α' Γυμνασίου. Για πρώτη φορά μπαίνουμε στη λογική του διαδραστικού πίνακα. 5.000 διαδραστικοί πίνακες ήδη έχουν εγκατασταθεί και επιχειρούμε σιγά-σιγά να βάλουμε τα σχολεία μας στην ψηφιακή τάξη, στον ψηφιακό κόσμο». Βλ http://www.ypepth.gr/docs/22_09_2009_omilia_se_sibitanideio_090922.doc.

[7] «Τα σχολικά μας συστήματα πρέπει να προσαρμοστούν, εάν επιθυμούμε να εφοδιάσουμε τους νέους με νέες δεξιότητες για νέες θέσεις εργασίας» δήλωσε ο Επίτροπος κ. 'n Fige! , «επειδή χρειάζομαστε να προετοιμάσουμε τους νέους μας για εργασίες που ίσως δεν υπάρχουν ακόμη». Πρόθεσε δε ότι: «Αυτό που είναι σημαντικότερο, είναι ότι το πόσο καλά οι μαθητές μας αποδίδουν στο σχολείο έχει πραγματικό αντίκτυπο στις ευκαιρίες που θα έχουν αργότερα στη ζωή τους κατά συνέπεια χρειάζεται να εξαλείψουμε ορισμένες από τις ανισότητες ώστε να καταστήσουμε τα σχολικά μας συστήματα αποτελεσματικότερα και επαρκέστερα. Ενθαρρύνουμε τα κράτη μέλη να συνεργαστούν για το σκοπό αυτό». ... Η Επιτροπή προτείνει βελτίωση της ποιότητας της σχολικής εκπαίδευσης μέσω αυξημένης αυτοαξιολόγησης των σχολείων και μέσω βελτίωσης της ποιότητας κατάρτισης του σχολικού προσωπικού». IP/08/1094 Βρυξέλλες, 3 Ιουλίου 2008 Πως θα έπρεπε να είναι τα σχολεία μας στον 21ο αιώνα; <http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=IP/08/1094&format=HTML&aged=0&language=EL&guiLanguage=fr>

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ:
αύξησε 197,24% τα κέρδη της
οι φόροι της μειώθηκαν κατά 15%

ALPHA BANK:
αύξησε κατά 45,48% τα κέρδη της
οι φόροι της μειώθηκαν κατά 29,7%

ΤΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
αύξησε 460,6% τα κέρδη της
οι φόροι της μειώθηκαν κατά 284,97%

EUROBANK:
αύξησε κατά 114,5% τα κέρδη της
οι φόροι της μειώθηκαν κατά 40,57%

**ΤΑ ΝΕΑ ΜΕΤΡΑ
ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ!
ΟΛΟΙ/ΕΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ!**

**ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ**

*"Αυτοί που αρνάζουν
το φαί απ' το τραπέζι
κηρύχνουν τη λιτότητα.
Αυτοί που παίρνουν
όλα τα δροσίματα
ζητάν θυσίες.
Οι χορτάτοι μιλάν
στους πεινασμένους
για τις μεγάλες εποχές
που θα 'ρθουν"
Μπ. Μπρεχτ*

Με βάση τις αλλαγές οι οποίες περιγράφονται τόσο στο Πρόγραμμα Σταθερότητας και Ανάπτυξης όσο και στον πρόσφατα ψηφισμένο ν. 3833/2010 « Προστασία της εθνικής οικονομίας – Επείγοντα μέτρα για την αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης» (ΦΕΚ 40 τ. Α'/15-3-2010), στην κόψη του ξυραφιού αναμένεται να βρεθεί τη νέα σχολική χρονιά η λειτουργία των σχολείων, καθώς οι μισθοί του εκπαιδευτικού προσωπικού, οι προσλήψεις και οι διορισμοί, τα ολόημερα σχολεία, η Πρόσθετη Διδακτική Στήριξη και η Ενισχυτική Διδασκαλία, οι μεταφορές των μαθητών ακόμη και οι πανελλήνιες εξετάσεις πλήττονται άμεσα από τις δραστηριότητες περικοπές!

Από 1305 ευρώ (νεοδιοριστος) έως 1715 ευρώ (στα 35 χρόνια υπηρεσίας) περικόπτονται από τις ετήσιες αποδοχές των 200.000 εκπαιδευτικών της Α/βάθμιας και Β/βάθμιας εκπαίδευσης μετά την ψήφιση του ν. «Προστασία της εθνικής οικονομίας-Επείγοντα μέτρα για την αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης», που αφορά στη μείωση των αποδοχών στον ευρύτερο δημόσιο τομέα και στην εισοδηματική πολιτική έτους 2010.

Συγκεκριμένα περικόπτονται στους εκπαιδευτικούς:

- κατά 12% τα επιδόματα εξωδιδασκτικής απασχόλησης και διδακτικής προετοιμασίας και τα επιδόματα που λαμβάνουν ορισμένες κατηγορίες εκπαιδευτικών (προβληματικών και παραμεθωρίων περιοχών, μειονοτικών και ειδικών σχολείων, διευθυντικά επιδόματα). Από τη μείωση εξαιρούνται τα επιδόματα α) οικογενειακής παροχής β) χρόνου υπηρεσίας γ) μεταπτυχιακών σπουδών δ) κινήτρου απόδοσης
- κατά 30% τα δώρα Πάσχα και Χριστουγέννων καθώς και το επίδομα Αδείας
- η αυτόματη τιμητική αναπροσαρμογή του επιδόματος εξωδιδασκτικής απασχόλησης (που και φέτος θα αυξανόταν σύμφωνα

Βαριές οι συνέπειες στη σχολική εκπα

- Μείωση των αποδοχών από 1305 ευρώ έως 1715 ευρώ σε 200.000 εκπαιδευτικούς
- Επιστροφή στα 30άρια τμήματα
- Περικοπές στο πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων

με τον επίσημο ετήσιο τιμάρημο-1,2%, περίπου κατά 4,27 ευρώ), δηλ. συνολική ετήσια μείωση 51 ευρώ.

Με βάση τα παραπάνω οι εκπαιδευτικοί θα έχουν ονομαστική μείωση του μισθού τους κατά 1305 ευρώ (νεοδιοριστος) – 1715 ευρώ (στα 35 χρόνια υπηρεσίας). Αυτό σημαίνει ετήσια μείωση αποδοχών μείωση από 5,7%-7,4%, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η παραπέρα μείωση της αγοραστικής αξίας του εισοδήματός τους μετά το πάγωμα μισθών που έγινε την περσινή χρονιά (2009).

Σύμφωνα με το Άρθρο 20 του νόμου οι παραπάνω περικοπές ισχύουν από 1.1.2010 (βλ. πίνακα).

ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Οι νέες ρυθμίσεις προκαλούν αναστάτωση σε χιλιάδες εκπαιδευτικούς, ενώ έχουν βεβαίως και σημαντικές συνέπειες στη σχολική εκπαίδευση. Πρώτα και κύρια το Υπουργείο Παιδείας ζητά από τις Διευθύνσεις Εκπαίδευσης και τα σχολεία να επανέλθουν στα τμήματα των 30 μαθητών για να εξοικονομηθούν εκπαιδευτικοί, καθώς στη νέα σχολική χρονιά προβλέπεται μείωση κατά 50% των διορισμών μονίμων και κατά 70% των προσλήψεων αναπληρωτών. Το γεγονός αυτό αναμένεται να επηρεάσει αρνητικά την εκπαιδευτική διαδικασία ιδιαίτερα στις λαϊκές περιοχές που πλήττονται από τη σχολική αποτυχία (Δυτική Αθήνα, Δυτική Θεσσαλονίκη, Πειραιάς κ.λπ.), καθώς και στις περιοχές όπου συγκεντρώνεται μεγάλος όγκος αλλοδαπών μαθητών (Καλλιθέα, Μενίδι, Ταύρος, κέντρο Αθήνας κ.λπ.). Επίσης είναι ορατός ο κίνδυνος να μην μπορούν να λειτουργήσουν σε πλήρη ανάπτυξη τα ολόημερα σχολεία, η πρόσθετη διδακτική στήριξη, αλλά και οι τάξεις υποδοχής, καθώς η μείωση των προσλήψεων θα δημιουργήσει εδώ τα μεγαλύτερα προβλήματα.

Επίσης, αποφασίστηκε η μείωση των αποσπάσεων εκπαιδευτικών σε φορείς του Υπουργείου Παιδείας κατά 50%. Ακόμη στο νέο νομοθετικό πλαίσιο (ν. 38/33/2010) προβλέπεται ότι ο λόγος του αριθμού των ετήσιων διορισμών εκπαιδευτικού προσωπικού προς τον αριθμό των αποχωρήσεων, για την περίοδο 01-01-2011 έως 31-12-2013, δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερος από ένα προς ένα (παρ. 2 του άρθρου 11).

Παράλληλα μειώνεται κατά 100 εκατ. ευρώ το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων του Υπ. Παιδείας και κατά επιπλέον 100 εκατ. ευρώ, οι πιστώσεις νέων προγραμμάτων του. Αν συνδυαστεί με την απόφαση του Υπουργού Οικονομικών (2/4431/25-1-2010) να

Κάτω
«πρόγραμμα
σταθερότητας»
Κάτω
«πρόγραμμα
σταθερότητας»
Κάτω
«πρόγραμμα
σταθερότητας»
Κάτω
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Εξ των περικοπών ιδεωση

γράφουν οι: **Χρήστος Κάτσικας**
Βασίλης Καραμπάτσας

περικόψει κατά 10% τις πιστώσεις του τακτικού προϋπολογισμού σε όλα τα Υπουργεία (για το Υπ. Παιδείας κατά 781 εκατ. ευρώ), οι προεκλογικές και μετεκλογικές υποσχέσεις για χορήγηση ενός επιπλέον δις. ευρώ για την παιδεία το 2010 εξανέμιστηκαν ήδη.

Οι περικοπές των κονδυλίων προς τις νομαρχίες για τη μεταφορά των μαθητών θα δημιουργήσουν πρόσθετα προβλήματα, σε ένα χώρο που υπάρχουν ήδη χρέη προς ΚΤΕΛ και ιδιώτες για μεταφορικό έργο, που φθάνουν τα 100 εκατ. ευρώ.

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΙΣ ΠΡΟΣΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

1. Ο λόγος του αριθμού των ετήσιων διορισμών εκπαιδευτικού προσωπικού προς τον αριθμό των αποχωρήσεων, για την περίοδο 01-01-2011 έως 31-12-2013, δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερος από ένα προς ένα.

2. Οι επιτυχόντες του Α.Σ.Ε.Π. διορίζονται σταδιακά, βάσει σειράς επιτυχίας, με έναρξη το β' εξάμηνο του έτους 2010 και ο διορισμός όλων όσων περιλαμβάνονται στους οριστικούς πίνακες ολοκληρώνεται μέχρι την 31.12.2012.

3. Μείωση των μόνιμων διορισμών τη σχολική χρονιά 2010/11 κατά 50%.

4. Μείωση της πρόσληψης αναπληρωτών κατά 70%.

5. Οι αποσπάσεις εκπαιδευτικών μειώνονται υποχρεωτικά κατά 50%, το αργότερο μέχρι τις 30 Αυγούστου 2010. [βλ. Χ. Κάτσικας, Ανάλυση στοιχείων του Προγράμματος Σταθερότητας και Ανάπτυξης (ΠΣΑ) και ν. 3833/2010 «Προστασία της εθνικής οικονομίας – Επείγοντα μέτρα για την αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης» (ΦΕΚ 40 τ. Α'/15-3-2010)]

ΨΑΛΙΔΙ ΚΑΤΑ 20% ΣΤΙΣ ΔΑΠΑΝΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Με το άρθρο 7 του νομοσχεδίου προετοιμάζεται το έδαφος για το ψαλίδισμα των αμοιβών των συμμετεχόντων εκπαιδευτικών στις εξετάσεις. Συγκεκριμένα, η εξουσιοδότηση των αρμοδίων Υπουργών για το ύψος των αμοιβών βρίσκεται κάτω από το γενικό τίτλο «μείωση αμοιβών για συμμετοχή σε συλλογικά όργανα». Το κονδύλι για τη διεξαγωγή των πανελλαδικών εξετάσεων μειώνεται κατά περίπου 5,1 εκατ. ευρώ, δηλαδή κατά -20% περίπου σε σχέση με πέρσι. Η μείωση αφορά α. τις αμοιβές των επιτροπών, τις επιτηρήσεις και τη βαθμολόγηση των γραπτών (-1 εκατ ευρώ σε σχέση με πέρσι), β. τις υπερωρίες Σαββάτων, τη βαθμολόγηση και την επιτήρηση στα Εσπερινά (- 1,7 εκατ. ευρώ σε σχέση με πέρσι), γ. την αποζημίωση Ιουλίου για θερινή άδεια που δεν χορηγήθηκε (-300 χιλ. ευρώ σε σχέση με πέρσι). Στις μειώσεις αυτές πρέπει να συνυπολογιστεί μια ακόμη μείωση της τάξης του 10%, η οποία αφορά απόφαση που πάρθηκε τον Ιανουάριο για περικοπές σε όλα τα υπουργεία. Έτσι από τα 26.090.000 ευρώ που δόθηκαν πέρσι για τη διεξαγωγή των Πανελλαδικών εξετάσεων φέτος θα διατεθούν συνολικά 20.970.000 ευρώ. Το Υπουργείο Παιδείας αναζητά τον τρόπο να λύσει το πρόβλημα, καθώς είναι σίγουρο ότι δεν μπορεί να κόψει χρήματα ούτε από τις εξευτελιστικές αμοιβές των επιτηρητών, ούτε από τα ψίκουλα της αποζημίωσης των βαθμολογητών. ■■■■

Η ΜΕΙΩΣΗ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΝ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΤΟ 2010

ΕΤΗ	Μ.Κ.	Βασ. Μισθός	Επ. Σχ. Επιδ.	Επ. Εξωδ. Απασχ.	Σύνολο Επιδομάτων	Μηνιαία απώλεια επιδομάτων (12%)	Ετήσια Απώλεια Επιδομάτων	Μηνιαία Απώλεια από μη Τιμαριθ. Αναπροσαρμογή Επ. Εξωδ. Απασχόλησης	Ετήσια Απώλεια από μη Τιμαριθ. Αναπροσαρμογή Επ. Εξωδ. Απασχόλησης	Δώρο Πάσχα	Επίδομα Αδείας	Δώρο Χριστουγέννων	Ετήσια Απώλεια Δώρων	Συνολική Μείωση
0	18	985	105	355,91	460,91	55,3092	663,71	4,27	51,24	147,75	147,75	295,5	591	1305,95
1~2	17	1.025	105	355,91	460,91	55,3092	663,71	4,27	51,24	153,75	153,75	307,5	615	1329,95
3~4	16	1.064	105	355,91	460,91	55,3092	663,71	4,27	51,24	159,6	159,6	319,2	638,4	1353,35
5~6	15	1.104	105	355,91	460,91	55,3092	663,71	4,27	51,24	165,6	165,6	331,2	662,4	1377,35
7~8	14	1.144	105	355,91	460,91	55,3092	663,71	4,27	51,24	171,6	171,6	343,2	686,4	1401,35
9~10	13	1.185	105	355,91	460,91	55,3092	663,71	4,27	51,24	177,75	177,75	355,5	711	1425,95
11~12	12	1.224	105	355,91	460,91	55,3092	663,71	4,27	51,24	183,6	183,6	367,2	734,4	1449,35
13~14	11	1.264	105	355,91	460,91	55,3092	663,71	4,27	51,24	189,6	189,6	379,2	758,4	1473,35
15~16	10	1.305	105	355,91	460,91	55,3092	663,71	4,27	51,24	195,75	195,75	391,5	783	1497,95
17~18	9	1.345	105	355,91	460,91	55,3092	663,71	4,27	51,24	201,75	201,75	403,5	807	1521,95
19~20	8	1.385	105	355,91	460,91	55,3092	663,71	4,27	51,24	207,75	207,75	415,5	831	1545,95
21~22	7	1.425	105	355,91	460,91	55,3092	663,71	4,27	51,24	213,75	213,75	427,5	855	1569,95
23~24	6	1.465	105	355,91	460,91	55,3092	663,71	4,27	51,24	219,75	219,75	439,5	879	1593,95
25~26	5	1.506	105	355,91	460,91	55,3092	663,71	4,27	51,24	225,9	225,9	451,8	903,6	1618,55
27~28	4	1.546	105	355,91	460,91	55,3092	663,71	4,27	51,24	231,9	231,9	463,8	927,6	1642,55
29~30	3	1.585	105	355,91	460,91	55,3092	663,71	4,27	51,24	237,75	237,75	475,5	951	1665,95
31~32	2	1.626	105	355,91	460,91	55,3092	663,71	4,27	51,24	243,9	243,9	487,8	975,6	1690,55
33~35	1	1.666	105	355,91	460,91	55,3092	663,71	4,27	51,24	249,9	249,9	499,8	999,6	1714,55

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

Στα σκαριά το σφραγείο των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών

γράφει ο Γιώργος Σόφης

Με αφορμή την κατάρρευση της ελληνικής οικονομίας και του συνεχιζόμενου οικονομικού-νομισματικού πολέμου με τις ΗΠΑ, στο πλαίσιο της όξυνσης των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων λόγω της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, ξεκίνησαν τα σενάρια και οι σχετικές ζυμώσεις για τη δημιουργία Ευρωπαϊκού Νομισματικού Ταμείου (ΕΝΤ), δηλ. ενός ελεγκτικού μηχανισμού, όμοιας λειτουργίας με αυτή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ), που θα βοηθά τις δυνάμεις του κεφαλαίου μιας παραπαίουσας οικονομικά χώρας, να ξεπεράσει την κρίση παίρνοντας δραστικά μέτρα προφανώς σε βάρος των εργατολαϊκών στρωμάτων, στο όνομα δήθεν μιας αυστηρής δημοσιονομικής σταθερότητας και πειθαρχίας.

Είναι γνωστό ότι στο ΔΝΤ κάθε κράτος-μέλος συμμετέχει με ποσοστό, ανάλογα με το μέγεθος της οικονομίας του και σ' αυτήν τη βάση καθορίζεται και η ισχύς των ψήφων του. Όσο ισχυρότερη είναι η καπιταλιστική οικονομία, τόσο μεγαλύτερη και η δύναμη της ψήφου. Οι πόροι του σήμερα απαρτίζονται από 238 δισ. από τις εισφορές των κρατών-μελών βάσει των ποσοστώσεων, 77 δισ. ευρώ αποθέματα χρυσού και 366 δισ. ευρώ επιπλέον δεσμευμένων πόρων. Τα δε εγκεκριμένα δάνεια αγγίζουν το ποσό των 128 δισ. ευρώ, ενώ 91 δισ. από αυτά δεν έχουν ακόμα εκταμιευθεί. Η «βοήθεια» που παρέχει το ΔΝΤ, έγκειται σε μέτρα καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων και συνοδεύεται από αυστηρή επιτήρηση για την απαρέγκλιτη τήρηση των μέτρων, την τεχνική βοήθεια, την «εκπαίδευση» και το δανεισμό των κρατών.

Πριν οξυνθούν οι αντιθέσεις, υπήρχε διεθνής συμφωνία προσφυγής στο ΔΝΤ για οικονομική στήριξη όσων κρατών εμφάνιζαν σοβαρά οικονομικά προβλήματα. Ωστόσο, η περίπτωση της Ελλάδας –κράτους-μέλους της Ευρωζώνης– αναδεικνύει την ανυπαρξία ενός θεσμικού μηχανισμού της ΕΕ να παρέμβει σε περίπτωση ανάγκης. Κάτι τέτοιο ισοδυναμεί με ομολογία πολιτικής αδυναμίας της Ευρωζώνης να διαχειριστεί τα εσωτερικά της προβλήματα σε καιρό παγκόσμιας κρίσης, και με τον κανόνα του ευρώ αντί του δολαρίου. Επί της ουσίας προκύπτει άμεσο ζήτημα αποτροπής κρατών-μελών της Ευρωζώνης να προσφύγουν στις αναδιαρθρώσεις που θα επιβάλει ένα ΔΝΤ αντί του αντίστοιχου Ευρωπαϊκού.

Σε ό,τι αφορά στο λαϊκό παράγοντα, η δημιουργία ενός ΕΝΤ είναι εκ περισσού, δεδομένων των εξοντωτικών μέτρων που ήδη λαμβάνονται κάτω από την πίεση των αντιλαϊκών συσχετισμών. Παρ' όλη αυτά για το μονοπωλιακό κεφάλαιο και το πολιτικό προσωπικό τους, είναι ενδεχομένως σκόπιμο να υπάρχει ένα θεσμικά κατοχυρωμένο όργανο για τα μέτρα που θα κληθεί να πάρει το προσφεύγον κράτος-μέλος, τα οποία μέτρα θα είναι ανάλογα με αυτά που ήδη παίρνει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ σε βάρος του λαού και αφορούν κατά κύριο

λόγο μισθολογικές περικοπές, εργασιακές ανατροπές, ασφαλιστικούς περιορισμούς, φορολογικές αυξήσεις, προνοιακές μειώσεις, κ.λπ., κ.λπ.

Ήδη η Κομισιόν προσανατολίζεται στη δημιουργία του ΕΝΤ, καθώς με το μηχανισμό αυτό θα μπορεί να ελέγχει ασφυκτικά την εφαρμογή των αντιλαϊκών μέτρων που θα υποχρεώνεται να λάβει μία ασθενής οικονομία της ΕΕ που θα προσφεύγει σε αυτό. Για το θέμα αυτό ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, Ζαν Κλοντ Τρισέ, δήλωσε πως δεν έχει εξεταστεί μεν στο ΔΣ της ΕΚΤ, αλλά η ιδέα δεν απορρίπτεται. Εξ

άλλου ο πρόεδρος του Eurogroup, Ζαν Κλοντ Γιούνκερ, υποστήριξε ότι «πρέπει να περιμένουμε την επίσημη πρόταση από την Κομισιόν, τους Γερμανούς, τους Γάλλους και άλλους, που θα διευκρινίζει το τι θα σημαίνει αυτό και ιδίως τη συμβατότητά του με την Ευρωσυνθήκη».

Ο Ολι Ρεν, επίτροπος για τις οικονομικές υποθέσεις, δήλωσε στην εφημερίδα «Financial Times Deutschland» ότι η Κομισιόν συνεργάζεται με τη Γερμανία και «είναι έτοιμη να προτείνει ένα τέτοιο ευρωπαϊκό εργαλείο που να έχει τη στήριξη των χωρών-μελών της ευρωζώνης». Υπογράμμισε ακόμα ότι η βοήθεια θα συνοδεύεται από αυστηρούς όρους.

Από την πλευρά της η Α. Μέρκελ δήλωσε: «Καλή και ενδιαφέρουσα η σκέψη. Θέλουμε να μπορούμε να λύσουμε τα προβλήματά μας στο μέλλον χωρίς το ΔΝΤ. Ωστόσο, δεν μπορεί να ιδρυθεί ένα τέτοιο ταμείο χωρίς αλλαγές στην Ευρωσυνθήκη». Η Γερμανίδα καγκελάριος το περιέγραψε σαν «έναν μηχανισμό που θα λειτουργεί με πολύ αυστηρότερους όρους από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Η λειτουργία του δεν ακυρώνει το Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης, θα αποτελεί «ύστατο καταφύγιο» για τις χώρες που αντιμετωπίζουν προβλήματα και κυρίως θα πρέπει να περιλαμβάνει ένα «μηχανισμό κυρώσεων» εναντίον των χωρών που εμφανίζουν πολύ μεγάλα δημοσιονομικά ελλείμματα».

Ανάμεσα στις κυρώσεις που προτείνονται, είναι η προσωρινή αναστολή του δικαιώματος ψήφου κατά τις υπουργικές συνόδους της ΕΕ των κρατών που αντιμετωπίζουν μεγάλα ελλείμματα, η αναστολή των κοινοτικών χρηματοδοτήσεων προς το κράτος-μέλος ή ακόμα και προσωρινή αποπομπή από την ευρωζώνη μέχρι το εν λόγω κράτος να πετύχει τη δημοσιονομική εξυγίανση.

Η δημιουργία ενός ΕΝΤ δεν σχετίζεται με το οικονομικό πρόβλημα της Ελλάδας, δεδομένου ότι ένα νέο θεσμικό όργανο θα χρειαστεί αρκετό χρόνο για να συσταθεί, καθώς για να λειτουργήσει απαιτεί πολλές μεταρρυθμίσεις στις ήδη υπάρχουσες συνθήκες της ΕΕ, ανάμεσά τους και στην Συνθήκη της Λισαβόνας (Ευρωσυνθήκη).

Σε κάθε περίπτωση πρόκειται για προτάσεις και σκέψεις για ένα αντιδραστικό θεσμό, ένα νέο μοχλό ξεθεμελίωσης των λαϊκών κατακτήσεων και ελευθεριών.

**γράφει ο
Πέτρος Παπακωνσταντίνου**

Κάτι αλλόκοτο συνέβη σε ορισμένες μέχρι χθες αθώες λέξεις, που απέκτησαν ξαφνικά απειλητικό περιεχόμενο, θυμίζοντας τις εφιαλτικές μεταμορφώσεις ταινιών επιστημονικής φαντασίας, του τύπου ο άνθρωπος- μύγα. Αρχετυπική περίπτωση ήταν η περιπέτεια της έννοιας «μεταρρύθμιση», η οποία, ενώ μέχρι χθες μεταφραζόταν υποσυνείδητα ως υπόσχεση ήπιας αλλαγής επί τα βελτίω, σήμερα προκαλεί, εν είδει εξαρτημένου αντανάκλαστικού, ανατριχίλα στη σπονδυλική στήλη και αυθόρμητη μετατόπιση της δεξιάς χειρός στην αριστερή τσέπη για να βεβαιωθούμε ότι το πορτοφόλι βρίσκεται ακόμη στη θέση του.

Στη χορεία των δυστοπικών μεταλλάξεων ήρθε να προστεθεί και η λέξη «τεχνογνωσία», από τη στιγμή που ο Γιώργος Παπανδρέου, απογοητευμένος από τους Γερμανούς φίλους μας και το επωαζόμενο Ευρωπαϊκό Νομισματικό Ταμείο («θάλαμο βασανιστηρίων του κ. Σόιμπλε», σύμφωνα με αρθρογράφο των Financial Times), ανακοίνωσε ότι ενδέχεται να αναζητήσουμε

Φοβού τους ΔυΝαΤούς και δάνεια φέροντας...

δάνεια και «τεχνογνωσία» από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ). Οι εντελώς κακοπροαίρετοι, εκείνοι δηλαδή που δεν σταθμίζουν ως οφείλουν το γεγονός ότι του διεθνιστικού αυτού θεσμού προΐσταται ο σοσιαλιστής Ντομνίκ Στρος-Καν, θα υποστηρίξουν ενδεχομένως ότι το να ζητά μια μικρή χώρα την «τεχνογνωσία» του ΔΝΤ για την αντιμετώπιση της κρίσης είναι σαν να ζητάει το πρόβατο τη γνώμη του λύκου για το τι θα φάνε το βράδυ. Αλλά έξεστι Κλαζομενίοις ασχημονείν...

«Όταν μια κυβέρνηση εξαρτάται από τραπεζίτες για πιστώσεις, τότε αυτοί, οι τραπεζίτες και όχι η κυβέρνηση ελέγχουν τη χώρα. Το χρήμα δεν έχει πατρίδα και οι τραπεζίτες δεν διαθέτουν ούτε πατριωτισμό, ούτε αξιοπρέπεια: ο μόνος τους στόχος είναι το χρήμα». Ο αφορισμός προέρχεται από τον Ναπολέοντα και μάλλον δεν διαψεύσθηκε ιστορικά από το ΔΝΤ, για το οποίο ένας κεντρώος, σύμμαχος των Αμερικανών, σύμμαχος της Βενεζουέλας, ο Κάρλος Αντρές Πέρες, δήλωσε ότι «λειτούργει σαν βόμβα νετρονίου, που εξοντώνει τους ανθρώπους, αλλά αφήνει άθικτα τα κτίρια» και ότι οι πολιτικές του συνιστούν «οικονομικό ολοκληρωτισμό, ο οποίος σκοτώνει όχι με σφαίρες, αλλά με την πείνα».

Ο Νομπελίστας Τζόζεφ Στίγκλιτς, πρώην ανώτατο στέλεχος της Παγκόσμιας Τράπεζας, ως οικονομικός σύμβουλος της Σοσιαλιστικής Διεθνούς, είχε αρκετές ευκαιρίες να μεταφέρει τη δική του «τεχνογνωσία» στο Γιώργο Παπανδρέου. Ο Στίγκλιτς έχει γράψει ένα αποκαλυπτικό βιβλίο («Η μεγάλη αυταπάτη», εκδόσεις Λιβάνη), πραγματικό καταπέλτη για τις θύελλες που ξεσήκωσε το ΔΝΤ στο πέρασμά του: Απόστυχητη λεηλασία της μετακομμουνιστικής Ρωσίας, μαζική εξαθλίωση των «Δράκων του Ειρηνικού» (μόνο στην Ινδονησία, το πρόγραμμα που επέβαλε το ΔΝΤ προκάλεσε πτώση του ΑΕΠ κατά 45% το 1998-99), κοινωνική έκρηξη στην Αργεντινή, όπου ο κεντροαριστερός πρόεδρος Φερνάντο ντε λα Ρούα, συνομιλητής του Κλίντον σε διεθνή φόρουμ περί παγκόσμιας διακυβέρνησης, έφυγε με ελικόπτερο από

την ταράτσα του προεδρικού μεγάρου, κνηνημένος από το εξαγριωμένο πλήθος και πάει λέγοντας. Από εδώ και τα διαδεδομένα προσωνύμια που παίζουν με το αγγλικό ακρωνύμιο του ΔΝΤ, IMF: Το κλασικό International Misery Fund (Διεθνές Ταμείο Εξαθλίωσης) και το αθυρόστομο International Mother F.....!

Η αλήθεια είναι ότι ο Ντομνίκ Στρος-Καν, ο οποίος φιλοδοξεί να εκλεγεί πρόεδρος της Γαλλίας, ως υποψήφιος όχι μόνο των αγορών, αλλά και των Σοσιαλιστών, δεν είναι φειδωλός στην αυτοκριτική του για το παρελθόν του ΔΝΤ. Όπως συμβαίνει όμως και με την εξομολόγηση, η αυτοκριτική συχνά μηδενίζει ιδεατά το κοντέρ των παλιών αμαρτιών, έτσι ώστε να μπορεί κανείς να επιδοθεί, με ανανεωμένη ορμή, σε καινούργιες. Αυτό τουλάχιστον διαμηνύει η τύχη τριών χωρών- μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης που υποχρεώθηκαν πρόσφατα να χτυπήσουν την πόρτα του ευαγούς ιδρύματος.

Αίθνης, οι Ούγγροι υποχρεώθηκαν να καταργήσουν την 13η σύνταξη των Χριστουγέννων και να περικόψουν κατά 20% έως 30% τους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων. Στη Λετονία, η κυβέρνηση μείωσε τις συντάξεις κατά 10%, τους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων κατά 20% και εκείνους εκπαιδευτικών και γιατρών κατά 40%, προκαλώντας οικονομική καταστροφή, με μείωση του ΑΕΠ κατά 24% μέσα σε δύο χρόνια. Όσο για τη Ρουμανία, προχώρησε στην απόλυση 100.000 δημοσίων υπαλλήλων (έπονται 10.000 σιδηροδρομικοί), στη συρρίκνωση της αυτοκινητοβιομηχανίας και της μεταλλουργίας, ενώ το ΑΕΠ μειώθηκε 9% μέσα σε ένα χρόνο!

Μ' αυτά και μ' αυτά, αναγκάζεται κανείς να αναγνωρίσει στοιχεία ρεαλισμού στην κυνική διαπίστωση του πρωτοπόρου της αμερικανικής αυτοκινητοβιομηχανίας, Χένρι Φορντ: «Είναι ευτύχημα που ο κόσμος δεν καταλαβαίνει το τραπεζικό και νομισματικό μας σύστημα, γιατί αν το καταλάβαινε σήμερα, πιστεύω ότι θα είχαμε επανάσταση προτού ξημερώσει η αυριανή μέρα»!

ΠΙΝΑΚΑΣ:

Μερίδια ψήφου στο ΔΝΤ (2007)

Χώρες-μέλη	Μερίδια Ψήφου
Η.Π.Α.	16,77%
Ιαπωνία	6,02%
Γερμανία	5,88%
Γαλλία	4,86%
Μ. Βρετανία	4,86%
Κίνα	3,66%

Πηγή: IMF

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»
Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»
Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»
Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Η στρατηγική ΕΕ 2020 ακόμα πιο σκληρή και ανελέητη από τη στρατηγική της Λισαβόνας

γράφει • Σήφης Σταυρίδης

Πρόκειται για κείμενο - πλαίσιο που αφορά στην ακολουθητέα πολιτική της ΕΕ κατά την επόμενη δεκαετία, στον τομέα των εργασιακών σχέσεων. Όπως αναφέρεται: «**Η στρατηγική ΕΕ 2020 προορίζεται να διαδεχθεί την τρέχουσα Στρατηγική της Λισαβόνας, η οποία αποτέλεσε τη στρατηγική μεταρρύθμιση της ΕΕ την τελευταία δεκαετία και τη βοήθησε να αντιμετωπίσει τη λαίλαπα της οικονομικής κρίσης. Η ΕΕ 2020 οικοδομεί πάνω στα επιτεύγματα της στρατηγικής της Λισαβόνας ως πλαίσιο εταιρικής σχέσης για την ανάπτυξη και τη δημιουργία απασχόλησης και την ανανεώνει ώστε να ανταποκριθεί σε νέες προκλήσεις.**

Πρόκειται για μία πολύ πιο αντιδραστική προσέγγιση στην αντίθεση εργασίας - κεφαλαίου από την πλευρά των κυρίαρχων αστικών τάξεων της Ευρώπης. Πολύ πιο επικίνδυνη για τους εργαζόμενους από τη Στρατηγική της Λισαβόνας, πάνω στα «επιτεύγματα» της οποίας οικοδομεί το «νέο όραμα». Ας θυμηθούμε όμως ποια ήταν αυτά τα «επιτεύγματα».

Η στρατηγική της Λισαβόνας (Μάρτης 2000), σε συνδυασμό με το Σύμφωνο Σταθερότητας, την Οδηγία Μπολκενστάιν και το Ν. 2639/98 αποτέλεσαν την ταφόπλακα για όλες σχεδόν τις βασικές - θεμελιακές κατακτήσεις του τελευταίου αιώνα, αφού ουσιαστικά κατάργησαν το 8ωρο, την πλήρη απασχόληση και τις Συλλογικές Συμβάσεις. Η απαράδεκτη -ουσιαστικά μονομερής- «διευθέτηση του χρόνου εργασίας» με τις δουλκοκτητικές «επιχειρησιακές συλλογικές συμβάσεις εργασίας», επέβαλαν την 9ωρη και 10ωρη εργασία, με «αντιπαροχή» των επιπλέον ωρών σε ρεπό ή άδεια, συνήθως άβολες για τον εργαζόμενο. Το 8ωρο καταπατήθηκε, οι υπερωρίες κάθησαν, η συνοχή των εργαζόμενων στην επιχείρηση

Αναρτήθηκε πρόσφατα στο διαδίκτυο και στάλθηκε παράλληλα τόσο στην κυβέρνηση, όσο και στους διάφορους «φορείς» (ΣΕΒ, ΕΒΕΑ, ΤΕΕ, ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, ΠΑΣΕΓΕΣ, ΓΕΣΑΣΕ, ΣΥΔΑΣΕ, κ.λπ., κ.λπ.) για «διαβούλευση», το κοινοτικό κείμενο που επιγράφεται «**Έγγραφο εργασίας της επιτροπής - Διαβούλευση για τη μελλοντική στρατηγική ΕΕ 2020 - COM (2009) Βρυξέλλες 24.11.2009**».

τορπιλίστηκε, τα κοινά κλαδικά αιτήματα διασπάστηκαν, οι αμοιβές μειώθηκαν. Πάνω απ' όλα μπήκε σε άμεση εφαρμογή η μερική απασχόληση, η οποία έστρωσε το δρόμο για τις «ατομικές συμβάσεις εργασίας», καθώς και για τα «τοπικά σύμφωνα απασχόλησης», με απώτερο στόχο την κατάργηση κάθε συλλογικής σύμβασης εργασίας και την ένταξη των εργαζόμενων στο νέο απεχθές εργασιακό καθεστώς, σε αγαστή συνεργασία με τους «τοπικούς φορείς». Μέσα από αυτά, οι εργοδότες μπόρεσαν να αμείβουν τους εργαζόμενους που προσλάμβαναν με το κατώτερο μεροκάματο ανειδίκευτου εργάτη, ανεξάρτητα από την προϋπηρεσία και την ειδικότητα που διέθεταν!

Με δεδομένα λοιπόν όλα τα παραπάνω που «...τη βοήθησαν να αντιμετωπίσει την λαίλαπα της οικονομικής κρίσης...» και θεωρώντας ότι η καπιταλιστική κρίση δημιούργησε σοβαρές ζημιές στα δημόσια οικονομικά, η Κομισιόν φέρνει για διαβούλευση αυτό το κείμενο, προτείνοντας στις κυβερνήσεις των κρατών - μελών «**να θρουν τρόπους ενίσχυσης του δυναμισμού της οικονομίας με περιορισμένα δημοσιονομικά περιθώρια ελιγμών**», δηλ. ξεζούμισμα των εργαζόμενων πέρα από τα όρια της στρατηγικής της Λισαβόνας! Άλλωστε το «**νέο όραμα**» της ΕΕ αποθλείει στην «**...αύξηση της παραγωγικότητας που θα είναι ο βασικός μοχλός για την αύξηση της μελλοντικής ανταγωνιστικότητας της βιομηχανίας μας και των οικονομιών μας**».

Το ευρωπαϊκό μονοπωλιακό κεφάλαιο εκτιμά ότι η ύφεση ξεπερνιέται σιγά - σιγά και στη νέα μετά την κρίση εποχή χρειάζεται «**να αξιοποιηθεί νέες πηγές ανάπτυξης**» για να αντιμετωπίσει τον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό.

Οι κατευθύνσεις που δίνουν οι πολιτικοί εκφραστές (Κομισιόν) του ευρωπαϊκού μονοπωλιακού κεφαλαίου εστιάζονται στα εξής:

1. Δημιουργία αξίας με ανάπτυξη βασισμένη στη γνώση. **Συν-**

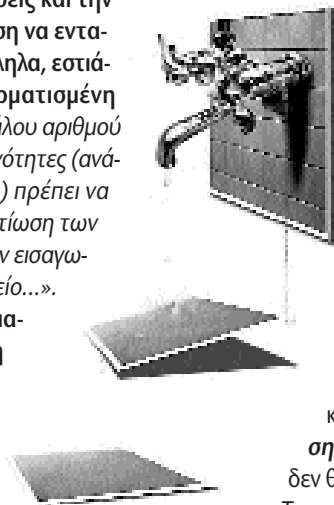
δέοντας τα Πανεπιστήμια με τις επιχειρήσεις και την αγορά, θεσμοθετούν η δημόσια εκπαίδευση να ενταχθεί στην υπηρεσία του κεφαλαίου. Παράλληλα, εστιάζοντας σε μία χαμηλού επιπέδου πολυκερματισμένη γνώση, προτείνει: «...Το φαινόμενο του μεγάλου αριθμού ατόμων με χαμηλές επιδόσεις σε βασικές ικανότητες (ανάγνωση, μαθηματικά και φυσικές επιστήμες) πρέπει να αντιμετωπιστεί επείγοντως με σκοπό τη βελτίωση των δυνατοτήτων απασχόλησης των νέων και την εισαγωγή τους στην αγορά εργασίας μετά το σχολείο...».

Με λίγα λόγια, και με δεδομένες τις εργασιακές σχέσεις όπως καθορίστηκαν από τη στρατηγική της Λισαβόνας, δηλ. καθορίζοντας την εργατική δύναμη σαν μία βρύση που την ανοίγουν όταν θέλουν, όποτε θέλουν, και όσο θέλουν, ζητούν τώρα επιπλέον και την ανάπτυξη του γνωστικού επιπέδου με τη δια βίου μάθηση του εργάτη, ώστε να ανταποκρίνεται στις ανάγκες της περιφερόμενης εργασίας σε πολλαπλούς κλάδους και με διαφορετικές δεξιότητες!

Παράλληλα εκτιμούν ότι ο δημόσιος Ευρωπαϊκός Χώρος Έρευνας «...πρέπει επίσης να μεγιστοποιήσει και να επιταχύνει τα πρακτικά οφέλη της έρευνας για τις επιχειρήσεις... μέσω μεγάλων συμπράξεων δημοσίου και ιδιωτικού τομέα». Και τούτο γιατί «η ΕΕ πρέπει να προσφέρει ελκυστικότερη πλαισίωση για καινοτομία και δημιουργικότητα, μεταξύ άλλων, μέσω της παροχής κινήτρων για την ανάπτυξη επιχειρήσεων βασισμένων στη γνώση». Αυτό που γίνεται κατανοητό, μέσα από την περίτεχνη ύπουλη γλώσσα της κοινοτικής διαλέκτου, είναι ότι δίνεται προτεραιότητα στους τομείς υψηλής τεχνολογίας, καλείται η Ευρωπαϊκή Έρευνα να διευρύνει το αντικείμενό της σε αυτούς τους τομείς και τέλος καλούνται οι εργαζόμενοι, μέσω της συνεχούς δια βίου μάθησης, να ανταποκριθούν στις νέες απαιτήσεις του μονοπωλιακού κεφαλαίου. Και για να μην κινδυνεύσουν τα πνευματικά δικαιώματα, δηλώνει ότι: «**απαιτείται ένα λειτουργικό σύστημα δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας που να παρέχει αποδοτική και αποτελεσματική ως προς το κόστος προστασία, να δίνει τη δυνατότητα σύστασης καινοτόμων επιχειρήσεων, να παρέχει στους δημιουργούς διαφάνεια στη διαχείριση των δικαιωμάτων τους και να βοηθά πανεπιστήμια και ερευνητικούς φορείς να συγκεντρώσουν κεφάλαια μέσω της εμπορικής εκμετάλλευσης των ιδεών και των εφευρέσεών τους**». Αυτές οι καινοτόμες επιχειρήσεις «...πρέπει να έχουν πρόσβαση σε συλλογικές, δημόσιες και ιδιωτικές πηγές αναπτυξιακών κεφαλαίων».

Έμφαση δίνεται και στην ψηφιακή καινοτομία, θεωρώντας ότι: «Η πρόσβαση στο Διαδίκτυο καθίσταται απαραίτητη για την πλήρη συμμετοχή των πολιτών στον καθημερινό βίο». Ανεξάρτητα αν ο βίος των Ευρωπαϊκών λαών έχει γίνει αβίωτος, η Κομισιόν εντάσσει στο γνωστικό αντικείμενο των εργαζομένων και την ψηφιακή γνώση. Άλλωστε δεν το κρύβει: «Στόχος για το 2020 είναι η επίτευξη ενός πραγματικού Ευρωπαϊκού Χώρου Γνώσης, ο οποίος θα στηρίζεται σε παγκοσμίου κύρους γνωσιακή υποδομή και στον οποίο όλοι οι παράγοντες (φοιτητές, εκπαιδευτικοί, ερευνητές, εκπαιδευτικοί και ερευνητικοί φορείς και επιχειρήσεις) θα έχουν όφελος από την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων, της γνώσης και της τεχνολογίας (5η ελευθερία)».

2. Παροχή δυνατοτήτων στους πολίτες μέσα σε κοινωνίες χω-

ρίς αποκλεισμούς. Ξεκινώντας από τη διαπίστωση - απειλή ότι «Στην μετά την κρίση οικονομία πολλές από τις θέσεις απασχόλησης που καταστράφηκαν δεν πρόκειται να αντικατασταθούν», προδιαγράφει ένα Δαντικό μέλλον για τους εργαζόμενους, όπου «εμφανίζονται νέες τάσεις πολλαπλής εισόδου και εξόδου από την αγορά εργασίας κατά τη διάρκεια του επαγγελματικού βίου, αντί για την παραδοσιακή αλληλουχία (εκπαίδευση, απασχόληση και συνταξιοδότηση), πράγμα που προσφέρει εν γένει περισσότερες ευκαιρίες». Και έτσι, με δεδομένη την περιπλάνηση των εργαζομένων από τη μία δουλειά στην άλλη, με εντεινόμενη την ανεργία, απαιτούνται συνεχώς και νέες δεξιότητες, καθώς επίσης και «**ευελιξία με ασφάλεια στην απασχόληση**». Και συμπληρώνει, με τη φοβική διαπίστωση για όσους δεν θα αποδεχθούν τις προτεινόμενες επιλογές του κεφαλαίου: «**Το να έχει κανείς μία θέση εργασίας εξασφαλισθεί να αποτελεί την καλύτερη εξασφάλιση έναντι της φτώχειας και του αποκλεισμού**». Με λίγα λόγια ή δέχστε αυτά που προτείνουμε ή σας περιμένει η ανεργία, η φτώχεια και η εξαθλίωση! Αλλά και σε αυτό το ενδεχόμενο, η Κομισιόν έχει έτοιμη τη λύση: «Για να δημιουργηθούν περισσότερες θέσεις απασχόλησης πρέπει να εδραιωθεί στην Ευρώπη ένα πιο επιχειρηματικό πνεύμα με θετικότερη στάση απέναντι στην ανάληψη κινδύνων και το δυναμικό καινοτομίας. Η αυτοαπασχόληση πρέπει να αποτελεί πραγματική δυνατότητα για όσους έχουν πρόσφατα χάσει την εργασία τους». **Τουτέστιν κόψτε το σβέρκο σας!**

Το κοινοτικό Διευθυντήριο προδίδει μία ραγδαία αύξηση της ανεργίας και κοινωνικές εντάσεις. Αυτό εξάγεται από την όλη συλλογιστική του κειμένου. Και γι' αυτό προτείνει «...σύγχρονα συστήματα κοινωνικής προστασίας και συντάξεων, προσαρμοσμένα στην κρίση...». Είναι λοιπόν βέβαιο ότι επίκειται πλήρης ανατροπή, των Ασφαλιστικών και Προνοιακών συστημάτων σε βάρος προφανώς των εργατολαϊκών στρωμάτων που θα κληθούν και εδώ να επωμισθούν τα οικονομικά βάρη των έκτακτων φορολογικών μέτρων που συνεπάγονται αυτές οι ανατροπές.

3. Δημιουργία μιας ανταγωνιστικής, διασυνδεδεμένης και πιο πράσινης οικονομίας. Η «Πράσινη Ανάπτυξη», αποτελεί προτεραιότητα για το ευρωπαϊκό μονοπωλιακό κεφάλαιο και πάνω στο ενεργειακό εστιάζει την προσεχή της η ιμπεριαλιστική πολιτική. «Πιο πράσινη οικονομία δεν σημαίνει μόνο δημιουργία νέων κλάδων. Εξίσου σημαντικό είναι να επιταχύνουμε τον εκσυγχρονισμό των υπαρχόντων βιομηχανικών κλάδων της Ευρώπης, πολλοί από τους οποίους θα υποστούν αναδιάρθρωση συνεπεία της κρίσης. Η επίτευξη των στόχων αυτών θα είναι καθοριστική προκειμένου η ΕΕ να ανταγωνίζεται σε ένα κόσμο όπου όλες οι χώρες θα αναζητούν λύσεις για τις προκλήσεις αυτές... Η Ευρώπη πρέπει απαραίτητως να επενδύσει σε βιώσιμα δίκτυα υψηλής ταχύτητας. Χρειάζεται το ταχύτερο δυνατόν 100% ευρυζωνική κάλυψη, και πρέπει να επιτύχει την ανάπτυξη Διαδικτύου υψηλής ταχύτητας με ένα πρόγραμμα μαζικών επενδύσεων σε δίκτυα οπτικών ινών και ασύρματη ευρυζωνική κάλυψη». Τα πανίσχυρα ευρωπαϊκά μονοπώλια του είδους (Siemens, κ.λπ.) εκτιμούν ότι είναι σε θέση να εκτοπίσουν τους ανταγωνιστές τους από τις παγκόσμιες αγορές, να ανατρέψουν τους ενεργειακούς συσχετισμούς με τα υπάρχοντα ενεργειακά προϊόντα και να επιβάλουν τις Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας (ΑΠΕ). Στρατηγικό ρόλο προορίζονται να παίξουν οι τεχνολογίες πληροφορίας και επικοινωνιών, όπως φαίνεται καθαρά

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

και από τους στόχους για 100% ευρυζωνική κάλυψη και ανάπτυξης Διαδικτύου υψηλής ταχύτητας, με επενδύσεις σε δίκτυα οπτικών ινών και ασύρματης ευρυζωνικής κάλυψης. Όλα αυτά σε συνδυασμό με την αναβάθμιση των μεταφορικών και ενεργειακών υποδομών, την ενοποίηση των μεταφορικών δικτύων, την ανάπτυξη εναλλακτικών δυνατοτήτων έναντι των οδικών μεταφορών και τέλος την προώθηση καθαρών τεχνολογιών. Ο στόχος που βάζει η Κομισιόν είναι η αντικατάσταση μέχρι το 2030 των μισών από τις υπάρχουσες μονάδες παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος, ώστε τα δύο τρίτα της παραγωγής της σε ηλεκτρική ενέργεια να έχουν αφενός χαμηλές εκπομπές άνθρακα και παράλληλα να είναι πιο εξασφαλισμένα. Στο πλαίσιο αυτό εκτιμά ότι, «η δημιουργία ενός ευρωπαϊκού υπερδικτύου θα αυξήσει σημαντικά το μερίδιο της ηλεκτρικής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές και της αποκεντρωμένης παραγωγής της». Για τις νέες αυτές επενδύσεις καλούνται τα κράτη - μέλη να βάλουν βαθιά το χέρι στις τσέπες των εργαζομένων, μέσω της πιο σκληρής φορολογίας, ώστε να στηριχθεί το μονοπωλιακό κεφάλαιο στις νέες του κερδοφόρες δραστηριότητες. «Σε μια περίοδο βιομηχανικής αναδιάρθρωσης, η πολιτική κρατικών ενισχύσεων θα διαδραματίσει καθοριστικό ρόλο για τη στήριξη της μετάβασης σε μια πιο έξυπνη, πιο πράσινη οικονομία».

Για τη θετική έκβαση όλων των παραπάνω, είναι «η επιτυχής έξοδος από την κρίση, με την προώθηση συνολικών στρατηγικών εξόδου που χαράσσονται κατά τρόπο ώστε να εξασφαλίζουν ισόρροπη και βιώσιμη ανάπτυξη και υγιείς δημοσιονομικές πολιτικές».

Αυτό που επιζητεί με κάθε τρόπο ο Γαλλογερμανικός άξονας είναι α) η πλήρης υποταγή των ασθενέστερων κρατών - μελών και η φίμωση κάθε αντίδρασης των επιμέρους αστικών τάξεων στις κεντρικές επιλογές του και β) η τακτοποίηση από τα κράτη - μέλη των δημοσιονομικών ελλειμμάτων, ώστε η νέα επιχείρηση

του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού να μην αφήνει εκκρεμότητες στα μετόπισθεν.

Επιπλέον το Διευθυντήριο απαιτεί «...μεγαλύτερο πολιτικό συντονισμό, καλύτερες συνεργείες, μέσω της αποτελεσματικής εφαρμογής της αρχής της επικουρικότητας και ενίσχυση της εταιρικής σχέσης μεταξύ της ΕΕ και των κρατών - μελών στο σχεδιασμό και την υλοποίηση των δημόσιων οικονομικών». Και θέτει τις εξής προϋποθέσεις:

Α) Πλήρης αξιοποίηση της ενιαίας αγοράς. «Θα πρέπει να δοθεί η δυνατότητα στους πολίτες να συμμετέχουν πλήρως στην ενιαία αγορά. Αυτό απαιτεί ενίσχυση της ικανότητας και της εμπιστοσύνης τους να πραγματοποιούν διασυνοριακές αγορές αγαθών και υπηρεσιών και ιδίως μέσω Διαδικτύου». Η προτροπή απευθύνεται στα περίπου 500 εκατ. των ευρωπαϊκών λαών για την ενίσχυση του ευρωπαϊκού μονοπωλιακού κεφαλαίου και βεβαίως ο παραμερισμός κάθε εμποδίου στην άσκηση εμπορικών πράξεων μέσω Διαδικτύου και υπέρ των ευρωπαϊκών μονοπωλίων.

Β) Τοποθέτηση της ΕΕ 2020 σε παγκόσμιο πλαίσιο. Ένα νάνισχο ευρωπαϊκό μονοπωλιακό κεφάλαιο θα μπορεί να είναι σε θέση να ανταγωνιστεί και να εκπορθήσει άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις από τις αγορές. Ανομολόγητος στόχος της Κομισιόν είναι η κυριαρχία του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού στο παγκόσμιο προσκήνιο σε ότι αφορά τις νέες τεχνολογίες. Ένα από τα βασικά μέσα για την επίτευξη του στόχου αυτού είναι η παραπέρα «απελευθέρωση» του διεθνούς εμπορίου, τόσο στο πλαίσιο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, όσο και μέσω της ανάπτυξης των διμερών σχέσεων της ΕΕ. Επιπλέον αισθάνεται αρκετά ισχυρός και ζητά «να εξασφαλίσει τον περιορισμό των φραγμών στις διεθνείς εμπορικές ροές και επενδύσεις».

Γ) Στήριξη της ανάπτυξης αξιοποιώντας πλήρως το Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης. Μία «πλήρης αξιοποίηση» αυτής

Το δημόσιο χρέος

Η επικείμενη σύναψη διεθνούς δανείου αποτελεί μονόδρομο για μία χώρα με ανύπαρκτη σχεδόν παραγωγική βάση, που προσπαθούν φυσικά να εκμεταλλευτούν όσο γίνεται οι διεθνείς τράπεζες, βάζοντας πολύ πιο δυσβάσταχτους όρους δανεισμού, που φθάνουν στο απίστευτο ποσοστό κρατικού επιτοκίου του 7,2%, από 0,25 - 1,25% που είναι το σύνηθες επιτόκιο του ΔΝΤ και της ΕΚΤ!

Με λίγα λόγια, η Ελλάδα, αναγκάζεται πλέον να δανειζεται με επταπλάσιο κόστος απ' ό,τι οι τράπεζες της Ευρώπης και των ΗΠΑ, οι οποίες, ενώ αντλούν πολύ φθηνό χρήμα από την ΕΚΤ και τη Fed, λόγω μηδενικών επιτοκίων και μέτρων στήριξης, το μεταπωλούν με τοκογλυφικούς όρους στα κράτη, χειραγωγώντας τις αγορές ομολόγων και κερδίζοντας αστρονομικά ποσά!

Σημειώνουμε ότι την Πέμπτη 4/2 η διαφορά (το spread) μεταξύ των ομολόγων του ελληνικού Δημοσίου και του γερμανικού έφθασε το 4,22%, ποσοστό ρεκόρ από την υιοθέτηση του ευρώ.

Τούτο σημαίνει ότι όπως έχει διαμορφωθεί το ελληνικό δημόσιο χρέος στα 300 δις ευρώ, η χώρα μας θα βρεθεί σε πλήρη αδυναμία να ξεπληρώσει τα κρατικά ομόλογα της τάξης των 150 δις ευρώ, που λήγουν μαζικά από φέτος μέχρι και το 2014 (σύμφωνα με τα στοιχεία της Διεύθυνσης Δημοσίου Χρέους του υπουργείου Οικονομικών, φέτος λήγουν ομόλογα 31 δις. ευρώ, το 2011 άλλα 27 δις. ευρώ, το 2012 επιπλέον 32 δις. ευρώ, το 2013, 26 δις. ευρώ και μέσα στο 2014 συνολικά 32 δις. ευρώ), και τα οποία αποτελούν σχεδόν το 50% του συνολικού σημερινού ελληνικού

χρέους σε ομόλογα, σύμφωνα με το χρονοδιάγραμμα λήξης του χρέους της κεντρικής κυβέρνησης.

Με συνολικά έσοδα της τάξης των 50 - 60 δις. ευρώ ετησίως, το ελληνικό Δημόσιο έχει φτάσει να πληρώνει κάθε χρόνο, μόνο σε τόκους, πάνω από 12 δις. ευρώ (πέρυσι πληρώσαμε 12,1 δις. ευρώ ή σχεδόν το 25 - 30% των συνολικών εσόδων) και παράλληλα να δαπανά άλλα 20 δις. ευρώ για την απόσβεση του χρέους (χρεολύσια), δηλαδή το τετραπλάσιο των ετησίων αποδοχών όλων των δημοσίων υπαλλήλων της! Εξάλλου, αντιλαμβάνεται κανείς το μέγεθος της κοροϊδίας προς τον ελληνικό λαό, όταν η κυβέρνηση δηλώνει επίσημα σε όλους τους τόνους, ότι το 2010 θα μειωθεί το δημοσιονομικό έλλειμμα κατά 4% (δηλ. από 12,7% στο 8,7% του ΑΕΠ), δηλ. κατά 10 δις ευρώ, ενώ αναλαμβάνει την υποχρέωση να πληρώσει τόκους 13,5 δις ευρώ!

Δ. Κουφοβασίλης

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
 Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
 Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
 Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

της αντιδραστικής συμφωνίας σημαίνει δραστικές περικοπές των κοινωνικών δαπανών, παραπέρα στράγγιγμα των λαϊκών εισοδημάτων με παράλληλο προσανατολισμό των εθνικών πολιτικών και επενδύσεων των «...περιορισμένων πόρων στη βιώσιμη ανάπτυξη. Οι επενδύσεις και οι διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις που αποσκοπούν στη δημιουργία μιας πιο έξυπνης, διασυνδεδεμένης και πιο πράσινης οικονομίας, θα αποφέρουν περισσότερα έσοδα και θα διευκολύνουν τη δημοσιονομική εξυγίανση».

Δ) Δημόσιοι προϋπολογισμοί που αντανακλούν τις πολιτικές προτεραιότητες. Παρά το γεγονός ότι το κείμενο έρχεται για «διαβούλευση» οι αποφάσεις του «σκληρού πυρήνα» της ΕΕ, για τις παραπάνω προτεραιότητες, είναι δεδομένες. Γι' αυτό η Κομισιόν «...προτίθεται να τις συμπεριλάβει στην αναθεώρηση του Προϋπολογισμού που θα δημοσιεύσει το προσεχές έτος και στις προτάσεις τις για το επόμενο πολυετές δημοσιονομικό πλαίσιο». **Πιέζει επίσης τα κράτη - μέλη** «...να θρουν πόρους για να επενδύσουν στη βιώσιμη ανάπτυξη. Ταυτόχρονα, θα πρέπει επίσης να αξιοποιηθούν νέα μοντέλα χρηματοδότησης (όπως συμπράξεις δημοσίου και ιδιωτικού τομέα, μόκλευση χρηματοδότησης από την ΕΕ ή την ΕΤΕπενδύσεων) για το συνδυασμό πόρων δημοσίου και ιδιωτικού τομέα και τη μεγιστοποίηση των αποτελεσμάτων τους».

Ε) Καθιέρωση σαφούς διακυβέρνησης για την αποτελεσματικότητα της νέας στρατηγικής. Η Κομισιόν απαιτεί την ενιαία αντιμετώπιση και αυστηρή υπακοή στο κορυφαίο όργανο, το Εαρινό Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, που θα είναι αρμόδιο για τη χάραξη της στρατηγικής της επόμενης πενταετίας, με βάση την πρόταση της Κομισιόν που θα κατατεθεί στις αρχές του 2010 και στη συνέχεια την απερέγκλιτη τήρηση των αποφάσεων. Στο έγγραφο διαβούλευσης προτείνεται τα συμπεράσματα του Εαρινού Ευρωπαϊκού Συμβουλίου του 2010, να αποτελέσουν τη βάση για τις λεγόμενες «ολοκληρωμένες κατευθυντήριες γραμμές», επιβεβαιώνοντας τις πολιτικές προτεραιότητες τις οποίες πρέπει να υλοποιήσουν η ΕΕ και τα κράτη μέλη στο πλαίσιο συνεργασίας. Οι νέες κατευθυντήριες γραμμές θα αντικαταστήσουν εκείνες που ισχύουν βάσει της στρατηγικής της Λισαβόνας από το 2005.

Για κάθε έναν από τους στόχους αυτούς, τα κράτη μέλη θα κληθούν να θέσουν εθνικούς πενταετείς στόχους, που θα αντιστοιχούν στις διαφορετικές καταστάσεις και σημεία αφετηρίας τους. Η Επιτροπή και το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο θα παρακολουθούν κάθε χρόνο την πρόοδο που πραγματοποιείται σε επίπεδο κρατών μελών και ΕΕ.

Απ' όλα τα παραπάνω, γίνεται αντιληπτό ότι **θρικόμαστε μπροστά σε μία νέα Συνθήκη, πολύ πιο επώδυνη για τους λαούς από τη Συνθήκη της Λισαβόνας.** Μια Συνθήκη που -πέρα από το

ξεζούμισμα της εργατικής δύναμης- **υποτάσσει και τη νόηση στην οικονομία της αγοράς, αποστερώντας και τα στοιχειώδη ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες.** Ωστόσο, το ερώτημα στο οποίο καλείται να απαντήσει ο ελληνικός λαός και κάθε λαός της Ευρώπης είναι ποιες θα είναι οι συνέπειες που θα προκύψουν από την επικύρωση αυτής της νέας Συνθήκης. Γιατί τα ισχυρά κράτη του ιμπεριαλιστικού πυρήνα της ΕΕ, που την εμπνεύστηκαν και τη δημιούργησαν σύμφωνα με τα συμφέροντά τους, προβλέπεται να αυξήσουν ακόμα περισσότερο την οικονομική και πολιτική τους ισχύ και να μεγαλώσουν την επικυριαρχία τους στο εσωτερικό της ΕΕ.

Για τα ασθενέστερα κράτη-μέλη, και παρά την αποδοχή εκ μέρους των αστικών τους τάξεων, είναι βέβαιο ότι η εφαρμογή της νέας στρατηγικής ΕΕ 2020, θα σημαίνει ακόμα μεγαλύτερο περιορισμό της εθνικής τους κυριαρχίας, την οριστική και αμετάκλητη ένταξη των Οικονομιών τους στις αποφάσεις των μονοπωλίων, την υποταγή των πολιτικών τους δικαιωμάτων και ελευθεριών στο σκληρό έλεγχο της κεντρικής εξουσίας των Βρυξελλών, και την εξωτερική τους πολιτική έρμαιο στους σχεδιασμούς των ισχυρών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων της ΕΕ.

Και δεν χωρεί καμία αμφιβολία πως ο ελληνικός λαός δεν επιθυμεί τη μετατροπή της χώρας του σε εξάρτημα και υποχείριο του Κοινοτικού Διευθυντηρίου. Τα συμφέροντά του είναι ριζικά αντίθετα από την κατεύθυνση της νέας αυτής στρατηγικής, και κατά συνέπεια την απορρίπτει. Κι ακόμα παραπέρα, δεν έχει καμία θέση μέσα στο αντιδραστικό οικοδόμημα της ΕΕ, όπου του αφαιρούνται τα εθνικά κυριαρχικά του δικαιώματα, το δικαίωμα να αποφασίζει για όλα τα πολιτικά ζητήματα, του χαλκεύονται πιο βαριά καπιταλιστικά δεσμά στην οικονομική ζωή, του αποστερείται κάθε δυνατότητα παρέμβασής του στην ανάπτυξη της χώρας του, του επιβάλλεται νέα εκτεταμένη ξένη αστυνόμευση και καταστολή, ελέγχεται κάθε δυνατότητα οικοδόμησης σχέσεων με άλλα κράτη και λαούς, καθορίζεται με αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις η πορεία της πολιτικής και κοινωνικής ζωής, του επιτάσσεται να σέρνεται στο άρμα των ιμπεριαλιστικών αποστολών, εκστρατειών και πολέμων.

Η χώρα μας θα πρέπει να φύγει από το εκμεταλλευτικό καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό μόρφωμα της ΕΕ. Με αυτόν το στόχο θα πρέπει να συνδέεται και να εναρμονίζεται η πάλη ενάντια σε κάθε νέα στρατηγική, μία πάλη που δένεται αναπόσπαστα με τον αγώνα ενάντια στην πολιτική της ντόπιας ολιγαρχίας, ενάντια στις αστικές πολιτικές δυνάμεις ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, που πέταξαν τον ελληνικό λαό μέσα στην αρένα της ΕΕ και της ΟΝΕ και τώρα μετεξελίσσονται σε διαπρύσιοι κήρυκες των κατάπτυστων «νέων τεχνολογιών» και της «Πράσινης Ανάπτυξης», εντείνοντας ακόμα περισσότερο την υποτέλεια, την εξάρτηση, τον υποβιβασμό της χώρας μας και τη μετατροπή της σε παραμάχαζο της ΕΕ. ■■■■

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Ουάσιγκτον και Βερολίνο υπαγορεύουν τους όρους τους πάνω στα οικονομικά, πολιτικά και εθνικά προβλήματα

γράφει ο Βασίλης Πετράκης

Η πρόσφατη επίσκεψη του προέδρου της Deutsche Bank, Γιόζεφ Άκερμαν για συναντήσεις με τον πρωθυπουργό και άλλους υπουργούς, φαίνεται ότι έγινε στο πλαίσιο εξομάλυνσης των σχέσεων μεταξύ Ελλάδας-Γερμανίας μετά το προσβλητικό εξώφυλλο του περιοδικού «Focus» και τις δηλώσεις Πάγκαλου. Παράλληλα, ο μεγαλοτραπεζίτης επιφορτίσθηκε να καθορίσει τα της συνάντησης του Έλληνα πρωθυπουργού με την καγκελάρια Μέρκελ και να ρυθμίσει τα οικονομικά θέματα της συνάντησης, αφού προηγουμένως απέσπασε την πλήρη αποδοχή-υποταγή της ελληνικής κυβέρνησης για όλα τα πρόσθετα βαρύτατα οικονομικά μέτρα στα οποία επέμειναν η Κομισιόν και η ευρωζώνη, τα οποία επισημοποιήθηκαν μετά και την επίσκεψη του αρμόδιου οικονομικού επιτρόπου Όλι Ρεν στην Αθήνα.

Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα των εφημερίδων, ο μεγαλοτραπεζίτης επέβαλε τους όρους, προκειμένου η Deutsche Bank ν' αναλάβει κεντρικό ρόλο στη διαχείριση είτε ενός κοινοπρακτικού δανείου με εγγύηση του γερμανικού δημοσίου ή ομάδας τραπεζών, είτε στην έκδοση ελληνικού ομολόγου με την εγγύηση ξένων τραπεζών. Και για να γίνει πιο εύληπτη η αποδοχή των σκληρών όρων δανεισμού του Άκερμαν ή και ενδεχομένως

άλλων ανταλλαγμάτων προς τη Γερμανία, τα οποία θα φανούν στο εγγύς μέλλον, οι γερμανικοί «Financial Times Deutschland», δημοσίευαν την πληροφορία ότι μεγάλες γερμανικές τράπεζες, ανάμεσά τους οι «Eurohyco», «Hyco Real Estate» και «Postbank», δε σχεδιάζουν να επενδύσουν σε ελληνικά ομόλογα.

Επίσης, η συνάντηση με τον Ομπάμα στις 9 Μάρτη είχε με επίσημο περιεχόμενο τη διευθέτηση της ονομασίας της

ΠΓΔΜ και ένταξή της στην ΕΕ και το NATO, τη διευθέτηση του Κυπριακού και τη διευθέτηση του Αιγαίου. Σοβαρότατα ζητήματα μπαίνουν στο διάλογο, τα οποία αφορούν είτε το θέμα της αύξησης της στρατιωτικής αποστολής στο Αφγανιστάν, είτε το θέμα της παλιάς αγοράς χρέους από τη διαβόητη «Goldman Sachs» και της εμπλοκής του χρηματοπιστωτικού αυτού οργανισμού στο ζήτημα της σύναψης ελληνοκινέζικου δανείου, είτε το θέμα ενός επικείμενου δανεισμού από αμερικανικές τράπεζες (θυμίζουμε ότι με βάση το άρθρο 109, παράγ. 5 -Κεφ. 2- της «Συνθήκης για την ΕΕ-Συνθήκης του Maastricht»: «Με την επιφύλαξη της κοινοτικής αρμοδιότητας και των κοινοτικών συμφωνιών για την ΟΝΕ, τα κράτη μέλη μπορούν να διαπραγματεύονται στα πλαίσια διεθνών οργανισμών και να συνάπτουν διεθνείς συμφωνίες»), είτε το θέμα του ελληνικού εξοπλιστικού προγράμματος, μετά τις δεσμεύσεις Παπανδρέου προς τους Σαρκοζί και Πούτιν, είτε τα σοβαρότερα θέματα του Κυπριακού, της νοτιοανατολικής Μεσογείου, του Αιγαίου και των ελληνοτουρκικών διαφορών για την εκμετάλλευση των φημολογούμενων κοιτασμάτων πετρελαίου.

Γίνεται φανερό πως η χώρα μας, έχει μετατραπεί σε ένα ξέφραγο αμπέλι, σε ένα πεδίο ανταγωνισμού μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, με βασικό εκέγγυο τη γεωστρατηγική της θέση. Ο οξύτατος ανταγωνισμός των ΗΠΑ και της Γερμανίας για τον έλεγχο της χώρας και της περιοχής, επιβεβαιώνει τη σημασία της.

Παράλληλα, αναδεικνύεται το βάθος και το εύρος της ξενοδοουλίας των αστικών κυβερνήσεων, που επιχειρούν να προωθήσουν με τους καλύτερους δυνατούς όρους τα συμφέροντα της ντόπιας ολιγαρχίας, μέσα από το πυκνό πλέγμα της εξάρτησης από τα πανίσχυρα ιμπεριαλιστικά κέντρα.

Οι εξελίξεις, στο πλαίσιο των ενδοϊ-

μπεριαλιστικών αντιθέσεων με επίκεντρο την Ελλάδα, αποτελούν μία εξαιρετικά επικίνδυνη κατάσταση για το λαό, είτε σε επίπεδο ραγδαίας, υποβάθμισης του βιοτικού του επιπέδου λόγω των αντιδραστικών οικονομικών μέτρων, είτε σε επίπεδο κατάλυσης των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, είτε τέλος σε επίπεδο καταπάτησης των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας.

Και στις δύο περιπτώσεις των συναντήσεων, και ιδιαίτερα αυτής του Παπανδρέου με τον Ομπάμα, η ελληνική κυβέρνηση ήταν πρόθυμη, με βάση την υφαλοκρηπίδα και τη Συμφωνία της Μαδρίτης για την αναγνώριση των «ζωτικών συμφερόντων της Τουρκίας» από την κυβέρνηση Σημίτη, να θέσει σε συζήτηση όλα τα ζητήματα που προωθεί η Άγκυρα σε βάρος της Ελλάδας. Μάλιστα, έχει ήδη προχωρήσει σε ουσιαστικές συνεννοήσεις με την Άγκυρα, με την επιστολή προς τον Ερντογάν, σύμφωνα με την οποία παρουσιάζει ένα «πλαίσιο» σαφές και χρονικά προσδιορισμένο για την εξέλιξη της διαδικασίας, με πρώτο βήμα την αναζωογόνηση των εργασιών των ελληνοτουρκικών επιτροπών διαλόγου, οι οποίες άλλωστε έχουν σχεδόν ολοκληρώσει από το 2004 μια συμφωνία - συνυποσχετικό παραπομπής των εκκρεμοτήτων στο Δικαστήριο της Χάγης.

Από την πλευρά του ο Γ. Παπανδρέου, επιζητά εναγωνίως μία οικονομική στήριξη για την πληρωμή των τόκων των δυσθεώρητων δανείων, τη στήριξη και λειτουργία των δημόσιων οικονομικών και τη χρηματοδότηση των Κοινοτικών Προγραμμάτων (ΕΣΠΑ).

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, εκφράζοντας τα συμφέροντα της μεγαλοαστικής τάξης και των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, δεν διστάζει να υπακούσει δουλικά στις αυστηρές επιταγές της ΟΝΕ και στην απαρέγκλιτη τήρηση των όρων του Συμφώνου Σταθερότητας, προχωρώντας σε βίαιη αρπαγή των λαϊκών εισοδημάτων και ξεθεμελιώματος όλων των εργασιακών κατακτήσεων του 20ού αιώνα, εκχωρώντας αναφανδόν τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας και υποθηκεύοντας το μέλλον του ελληνικού λαού.

ΣΧΕΔΙΟ «ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ»:
ΜΙΑ ΒΑΘΙΑ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΤΟΜΗ

Κατάργηση των Νομαρχιακών Αυτοδιοικήσεων και των Κοινοτήτων

γράφει ο Παύλος Αλεξίου

Η Ελληνική Νομαρχία και οι Κοινότητες, ιστορικοί θεσμοί στην Ελλάδα, αποτέλεσαν βασικούς πυλώνες διεκπεραίωσης των ζητημάτων του πολίτη. Και σήμερα οι πολίτες στα περισσότερα ζητήματά τους –παρά τη σκόπιμη γραφειοκρατία, τις αδυναμίες, τις ελλείψεις και τις παθογένειες– εξυπηρετούνται μέσω των Ν.Α. Είναι λοιπόν σίγουρο ότι η κατάργησή τους και η μεταφορά πολλών αρμοδιοτήτων τους στις πιο απόμακρες και απρόσωπες Περιφέρειες θα αυξήσει την ταλαιπωρία του πολίτη. Στη ουσία, μαζί με την κατάργηση Δήμων και Κοινοτήτων και τη συγχώνευση σε νέους μεγαλύτερους Δήμους, **μιλάμε για συγκέντρωση αντί της πολυδιαφημιζόμενης αποκέντρωσης.**

Το Πρόγραμμα «Καλλικράτης» προβλέπει ότι την Περιφερειακή Αυτοδιοίκηση θα αποτελέσουν οι σημερινές 13 διοικητικές περιφέρειες, ενώ για την Αττική και τη Θεσσαλονίκη με ειδικές ρυθμίσεις -οι οποίες δεν αποσαφηνίζονται προς το παρόν- «αντιμετωπίζονται τα θέματα μητροπολιτικού χαρακτήρα». Οι σημερινοί 1.034 δήμοι θα συνενωθούν το πολύ σε 370. Τέλος, διατηρείται και γίνεται ακόμη πιο συγκεντρωτική η διοικητική δομή του κράτους, αφού τις σημερινές 13 περιφερειακές διοικήσεις θα αντικαταστήσουν το ανώτερο 7 γενικές διοικήσεις (όπως θα ονομάζονται με τη νέα διοικητική δομή).

Νέα εργασιακή περιπλάνηση για τους υπαλλήλους

Με την κατάργηση των Νομαρχιακών Αυτοδιοικήσεων, οι 19.000 υπάλληλοι των Ν.Α., όπως το 1994 μετατάχτηκαν βιαίως «εν μια νυκτί» από τα Υπουργεία στις Ν.Α., χωρίς να ρωτηθούν, οδηγούνται και τώρα σε νέα εργασιακή περιπλάνηση. Το Υπουργείο ΕΣΣΔΑ, στο Σχέδιό του δεν ορίζει τίποτε συγκεκριμένο και οι εργο-

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

δότες (Νομάρχες - ΕΝΑΕ), αντιμετωπίζουν τους υπαλλήλους, τους υποτιθέμενους συνεργάτες τους, σαν τσιφλικάδες, σαν «πρόβδατα επί σφαγή», σαν εξαρτήματα των υποστατικών τους, που τα εκποιούν άνευ όρων και χωρίς να τους ρωτήσουν.

Ιδιωτικοποίηση

Με το όνομα του Καλλικράτη, ενός από τους αρχιτέκτονες του Παρθενώνα, θέλησε να εξωραΐσει, εκτός των άλλων επικοινωνιακών τρικ, τη νέα «αρχιτεκτονική» στη δομή της Τοπικής Αυτοδιοίκησης (Τ.Α.), ο υπουργός Εσωτερικών Ραγκούσης και ο πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου.

Σ' αυτή την επιχείρηση εξαπάτησης του λαού και διαστροφής της πραγματικότητας, δεν έλειψαν οι λόγοι για «μεγάλες τομές και αλλαγές, ώστε να εξυπηρετείται ο πολίτης», «να μπορεί να συμμετέχει δημοκρατικά», για την «οικοδόμηση ενός πολιτικού συστήματος και ενός κράτους στην υπηρεσία του πολίτη», για «αποκέντρωση» και «ριζικές αλλαγές» ή ότι «γνώμονας είναι ο πολίτης και η εξυπηρέτηση των αναγκών του», επιχειρηματολογία που στηρίζεται, εν πολλοίς, στη λαϊκή δυσανεμία για τη λειτουργία του κεντρικού κράτους («Ο πολίτης βλέπει, αισθάνεται μια δημόσια διοίκηση παραιτημένη, που είναι αιχμάλωτη ιδιοτελών συμφερόντων», Γ. Παπανδρέου).

Πίσω όμως από τις βαρύγδουπες εκφράσεις, φρόντισαν να μας δώσουν και το στόχο της νέας αυτής, μετά τον «Καποδίστρια», αντιδραστικής τομής, μέσα από δηλώσεις του πρωθυπουργού: «Το σχέδιο «Καλλικράτης» είναι μια αναγκαία τομή για τη δημοσιονομική ανάπτυξη της χώρας... και αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του Προγράμματος Σταθερότητας, Ανάπτυξης και Ανασυγκρότησης». «Μια δομική αλλαγή, απαραίτητη για την έξοδο της χώρας μας από την αφόρητη οικονομική και δημοσιονομική κατάσταση».

Προκύπτει λοιπόν σαφώς ότι η νέα «αρχιτεκτονική» στη δομή της Τ.Α., έχει να κάνει πρώτα και κύρια με την απαλλαγή της πολιτείας από τις ευθύνες της απέναντι στους πολίτες, με τη μετακύλιση του κόστους κοινωνικών και άλλων υπηρεσιών στην Τ.Α. και μέσω αυτής στις πλάτες των πολιτών, είτε μέσα από παλιές και νέες μορφές φορολογίας, είτε μέσα από εισβολή του κεφαλαίου και σ' αυτούς τους τομείς και την πλήρη εμπορευματοποίησή τους. Άλλωστε, και στο κυβερνητικό κείμενο που δόθηκε σε «διαβούλευση», προβλέπεται ο περιορισμός της κρατικής χρηματοδότησης, ανάγοντας τη φορολογία σε βασικό έσοδο των νέων δήμων.

Μάλιστα, ο πρωθυπουργός, γνωρίζοντας ότι θα πληγούν λαϊκά δικαιώματα και το λαϊκό εισόδημα, δεν έκρυψε την ανησυχία του για πιθανές αντιδράσεις, λέγοντας ότι «θα βρουν αντιστάσεις οι αλλαγές αυτές, γιατί είναι ιστορικές, είναι θεμελιακές, αλλά είμαι σίγουρος ότι θα βρουν και την ευρύτατη συναίνεση του ελληνικού λαού».

Γνωρίζει, βέβαια, ότι το πεδίο είναι έτοιμο και καλλιεργημένο από την πρώτη παρέμβαση που έγινε με τον «Καποδίστρια», που νομιμοποίησε στη συνείδηση των πολιτών μια τέτοια κατεύθυνση, από τα ΜΜΕ, απ' όλα σχεδόν τα κόμματα, αλλά κυρίως από τους φορείς της Τ.Α. (ΚΕΔΚΕ, ΕΝΑΕ, ΤΕΔΚΝΑ), που «σαν έτοιμοι από καιρό» –πέρα από τις αποπροσανατολιστικές επιφυλάξεις που θέτουν για πόρους, αρμοδιότητες, χωροταξικό– υπερθεματίζουν στην ουσία και στη φιλοσοφία του νέου σχεδίου. Άλλωστε, στις δικές τους προτάσεις και στο σχέδιο που υπήρχε στο συρτάρι του Πρ. Παυλόπουλου, υπουργού Εσωτερικών της προηγούμενης κυβέρνησης της ΝΔ, που για λόγους τακτικής δεν προχώρησε τότε, στηρίχτηκε το προς «διαβούλευση» σχέδιο. Κάποιες ανησυχίες

στην κυβέρνηση προκαλεί το χωροταξικό, που σκόπιμα το αφήνει για αργότερα, ο χάρτης δηλαδή των νέων δήμων και περιφερειών και ο καθορισμός των εδρών, καθώς υπεισέρχονται εκλογικά και τοπικιστικά συμφέροντα υπουργών, νομαρχών και βουλευτών. Το χωροταξικό θα χρησιμοποιηθεί ακόμη αποπροσανατολιστικά για να συγκαλυφθεί όσο είναι δυνατόν το πραγματικό περιεχόμενο της συγκεκριμένης μεταρρύθμισης.

Ταχύτερη είσοδος του κεφαλαίου σε όλους τους τομείς της δημόσιας ζωής

Το καπιταλιστικό κράτος, με επίκληση της συνταγματικής επιταγής, κρατάει για τον εαυτό του κρίσιμους και χρήσιμους μηχανισμούς για την εξουσία του απέναντι στο λαό και την εργατική τάξη, όπως τις δυνάμεις ελέγχου και καταστολής, (δικαιοσύνη, στρατό, αστυνομία, φυλακές κ.λπ.), τους φοροεισπρακτικούς μηχανισμούς, τη δημόσια περιουσία κ.λπ. Γι' αυτό και για να εποπτεύει την Τ.Α., παρά τη λεγόμενη «αποκέντρωση», δημιουργεί 6 - 7 Κρατικές Περιφέρειες. Αντιθέτως, στους Δήμους και στις Περιφέρειες στέλνει τα «βαρίδια» των τομέων του Προγραμματισμού και Ανάπτυξης, Υποδομών-Μεταφορών-Επικοινωνιών, Χωροταξίας-Πολοδομίας και Περιβάλλοντος, Φυσικών Πόρων-Ενέργειας-Βιομηχανίας, Εμπορίου, Τουρισμού και Απασχόλησης, Εκπαίδευσης, Πολιτισμού και Αθλητισμού, Γεωργίας-Κτηνοτροφίας και Αλιείας, Πολιτικής Προστασίας.

Το σύγχρονο καπιταλιστικό κράτος, μέσα από τη μεγαλύτερη συγκέντρωση πληθυσμού στους νέους Δήμους και στις Περιφέρειες, θέλει να δημιουργήσει οικονομίες κλίμακας και προϋποθέσεις για νέες κερδοφόρες επενδυτικές διεισδύσεις και ευκαιρίες του μεγάλου κεφαλαίου σε όλους τους τομείς –και σ' αυτούς των κοινωνικών υπηρεσιών– χωρίς τις χρονοβόρες και γραφειοκρατικές διαδικασίες πολλές φορές των μικρών ΟΤΑ (Δήμων, Κοινοτήτων κ.λπ.). Οι επιχειρηματίες θέλουν να μπουν μέχρι εκεί που δεν είχαν μπει έως τώρα. Οι όροι για επενδύσεις επιχειρηματικών ομίλων στα νέα, λιγότερα σε αριθμό σχήματα, αλλά με μεγαλύτερη πληθυσμιακή συγκέντρωση, γίνονται ευνοϊκότεροι. Η μετατροπή του «Συνήγορου του Πολίτη» σε «Συνήγορο του Πολίτη και της Επιχείρησης», σε κάθε Δήμο, είναι ενδεικτική των κυβερνητικών προθέσεων.

Πλήρης εμπορευματοποίηση - διάλυση του ενιαίου χαρακτήρα κοινωνικών υπηρεσιών

Με τη λεγόμενη «αποκέντρωση», τον «προσανατολισμό στην τοπική ιστορία και οικονομία», τις «διαφοροποιημένες κοινωνικές ανάγκες» και τη «λειτουργική και οικονομική αυτοδυναμία», σ' εφαρμογή και των Οδηγιών της ΕΕ, θέλουν να διασπάσουν τον ενιαίο χαρακτήρα σημαντικών κοινωνικών τομέων, όπως Υγεία, Πρόνοια και Παιδεία, και να διευκολύνουν έτσι το πέρασμά τους στα χέρια των επιχειρηματιών, με τα εργαλεία και των ΣΔΠ. Το Πρόγραμμα Σταθερότητας και Ανάπτυξης απαιτεί μείωση των δημοσιονομικών δαπανών. Γι' αυτό η κρατική στρόφιγγα θα κλείσει ασφυκτικά. Το κόστος, που θα φορτωθεί στους εργαζόμενους και στα λαϊκά στρώματα, θα είναι δυσβάστακτο, ενώ μέσω της λεγόμενης «ανταποδοτικότητα» θα ενταθεί περαιτέρω η τοπική ανισομετρία και ταξική ανισότητα.

Φορομνηξία

Όσον αφορά στο ζήτημα των πόρων, αυτοί δεν αποσαφηνίζονται. Ο Παπανδρέου διευκρίνισε πάντως ότι η κυβέρνησή του θα στηρίξει το σχέδιο «Καλλικράτης» με τα αναγκαία μέσα και πόρους, «στο πλαίσιο πάντα των δημοσιονομικών δυνατοτήτων της χώρας».

ρας», οπότε κανείς αντιλαμβάνεται ότι μιλάμε για ψίκουλα, γι' αυτό και το αρχικό σχέδιο προέβλεπε τοπικό φορολογικό σύστημα.

Στο σχέδιο πάντως αναφέρεται: «Σε παράλληλη διαβούλευση με τη φορολογική μεταρρύθμιση, προχωρούμε, στο πλαίσιο των ρυθμίσεων του Συντάγματος, στον εξοπλισμό των δήμων και των περιφερειών με επαρκείς οικονομικούς πόρους». «Αναδιαμορφώνεται το «καλάθι» των ΚΑΠ και επιδιώκεται ο εμπλουτισμός των πόρων της αυτοδιοίκησης και η σύνδεσή τους με τον ΦΠΑ, η οποία θα λειτουργήσει ευεργετικά για τα δημόσια οικονομικά, καθώς και με το Φόρο Ακίνητης Περιουσίας».

Ο πρωθυπουργός σημείωσε με νόημα: «Η ελληνική τοπική αυτοδιοίκηση κατατάσσεται στις τελευταίες σειρές των ευρωπαϊκών ΤΑ, από άποψη ποσοστού συμμετοχής των ιδίων εσόδων στα συνολικά τους έσοδα. Η ενίσχυση της αποδοτικότητας των τοπικών εσόδων αναμένεται να δημιουργήσει αφενός μεν περισσότερα έσοδα στους ΟΤΑ, αφετέρου δε, μεγαλύτερη ευελιξία και σταθερότητα στα αντίστοιχα μακροοικονομικά μεγέθη». Είναι ξεκάθαρο, έστω κι αν δε λέγεται, ότι μιλάμε για νέα φορολογικά βαρη, καθώς η απόκτηση φορολογικής εξουσίας της Τ. Α. είναι ένα πάγιο αίτημα και της ΚΕΔΚΕ.

Ο Γ. Ραγκούσης, για να καθησυχάσει κάθε πικραμένο, ΚΕΔΚΕ, ΕΝΑΕ, επανέλαβε τα περί διεξοδικού διαλόγου, υποσχόμενος ότι θα συζητηθούν θέματα προσωπικού, εξειδίκευσης των αρμοδιοτήτων και απόδοσης πόρων από το ΦΠΑ και το ΦΑΠ.

Περαιτέρω χτύπημα των εργασιακών σχέσεων

Για το προσωπικό: Είναι γνωστό βέβαια ότι οι Δήμοι ήταν ο χώρος που πιλοτικά εφαρμόστηκαν οι νέες, «ευέλικτες», ελαστικές εργασιακές σχέσεις και η μερική απασχόληση (ωρομίσθιο, συμβάσεις ορισμένου χρόνου, Stage κλπ.), που προβλέπεται να επεκταθούν, να ενισχυθούν και να γενικευτούν, ενώ δε λέγεται τίποτε για το μέλλον των 19.000 και πλέον υπαλλήλων των Νομαρχιακών Αυτοδιοικήσεων, που οδηγούνται σε νέα εργασιακή περιπλάνηση. «Θα γίνει ορθολογική αξιοποίηση, δεν θα γίνουν απολύσεις», επιμένει ο υπουργός Εσωτερικών, γιατί μέχρι και απολύσεις προβλέπει ο Δ.Υ. Κώδικας, σε περίπτωση κατάργησης οργανικών θέσεων· οι μεταθέσεις και μετατάξεις κρίνονται βέβαιες.

Τέλος, καταργείται το 42% με το οποίο εκλέγεται Δήμαρχος από την πρώτη Κυριακή, επανέρχεται το 50% + 1, στη δεύτερη εκλογική αναμέτρηση, ενώ διατηρείται το καλπονοθευτικό πλειοψηφικό σύστημα, παραπέμποντας την απλή αναλογική στις καλένδες. Το μέγεθος των νέων Δήμων και των Περιφερειών, με το απαιτούμενο μεγαλύτερο αριθμό υποψηφίων, καθιστά ακόμη δυσκολότερη έως αδύνατη τη συμμετοχή στις εκλογές των πολιτικών δυνάμεων της Αριστεράς.

Συναίνεση ΝΔ - ΛΑΟΣ - ΣΥΝ

Αποστάσεις ασφαλείας θέλει να κρατήσει η ΝΔ, που χαρακτηρίζει την επιχειρούμενη «μεταρρύθμιση» «έκθεση ιδεών με δηλώσεις προθέσεων και τεχνάσματα επικοινωνιακά», στην οποία βέβαια συναινεί, αφού, όπως τονίζει ο Πρ. Παυλόπουλος, αυτή είχε δρομολογηθεί από την κυβέρνηση της ΝΔ και μάλιστα είχε συμφωνηθεί με την ΚΕΔΚΕ και την ΕΝΑΕ. Ο Αντ. Σαμαράς στο συνέδριο της ΚΕΔΚΕ εξέφρασε την «αγωνία» να μη γίνει πρόχειρα, χωρίς διάλογο και με μικροκομματικές σκοπιμότητες η μεταρρύθμιση. Ο δήμαρχος Αθηναίων, Ν. Κακλαμάνης, άναψε "πράσινο" φως στην κυβέρνηση, μέσω της υιοθέτησης σχετικού ψηφίσματος από την ΚΕΔΚΕ.

«Διεκδικούμε εδώ και χρόνια, και είναι αποτυπωμένο και στο πρόγραμμά μας, λιγότερες, ισχυρότερες και αιρετές περιφέρειες,

λιγότερους, ισχυρότερους δήμους (...). Από αυτή τη σκοπιά, θα μετάσχουμε στη συζήτηση, ως μια δύναμη που διεκδικεί χρόνια αυτή τη μεταρρύθμιση», δήλωσε ο **βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ, ενώ ο πρόεδρος του, Αλ. Τσίπρας**, εξέφρασε την απογοήτευσή του που η κυβέρνηση πάτησε πάνω σε ιδέες του κόμματός του για «να τις κάνει λιώμα». Τέλος, «βιαστικό το εγχείρημα της κυβέρνησης» χαρακτήρισε ο πρόεδρος του ΛΑ.Ο.Σ., Γ. Καρατζαφέρης.

Όχι στο σχέδιο «Καλλικράτης»

«Εδώ ο λαγός και ψάχνουμε τον τορό του», λέει ο λαός μας. Ή «τι χρειαί άλλων μαρτύρων έχουμε», όταν έχουμε τους παλιούς μεγάλους και υποτίθεται οργανωμένους Δήμους ή εδώ και 12 χρόνια έχουν υπάρξει οι Καποδιστριακοί Δήμοι, οι οποίοι όχι μόνον δεν έλυσαν προβλήματα του εργαζόμενου, όχι μόνον δε βελτίωσαν τη θέση του λαού, αλλά απεναντίας προσέθεσαν και άλλα: Αποστασιοποίηση του πολίτη από τα κοινά, ανισομετρία μεταξύ περιφερειών, αστικών κέντρων - υπαίθρου («οι πλούσιοι πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι»), υποβάθμιση της ποιότητας ζωής, εγκατάλειψη σε χωριά και γειτονιές, αυξήσεις σε δημοτικούς φόρους, δημοτικά τέλη, επιβολή τροφείων, μείωση - κατάργηση - ιδιωτικοποίηση κοινωνικών υπηρεσιών, συρρίκνωση της αγροτικής παραγωγής, συγκέντρωση του πλούτου σε λίγα χέρια, αμαρτωλές δημοτικές επιχειρήσεις, χρέη, ρουσφέτια, σκάνδαλα, εκμαυλισμός συνειδήσεων μέσα από τα κακόφημα ΕΟΚικά Προγράμματα, «ευέλικτες» εργασιακές σχέσεις, «νεποτισμός» Δημάρχων και λοιπών αρχόντων και στελεχών της Τ.Α. κ.λπ. Αυτά όλα τα φαινόμενα, μαζί με όσα παραπάνω αναφέραμε, θα εντείνουν τα προβλήματα που θα δημιουργήσει το νέο σχέδιο της κυβέρνησης «Καλλικράτης», σε βάρος των εργαζομένων και σε όφελος του κεφαλαίου, που μαζί με όλες τις άλλες ταξικές ανατροπές (εισοδηματική πολιτική, ασφαλιστικό, φορομνηξία, καταστολή κ.λπ.) θα λάβουν τη μορφή χιονοστιβάδας. Σε τελευταία ανάλυση, **το αστικό κράτος που βρίσκεται στην υπηρεσία των συγκεκριμένων συμφερόντων (κεφάλαιο, ΕΕ κ.λπ.) δεν μπορεί με τις όποιες μετονομασίες και μεταμφιέσεις του να γίνει «Καλό κράτος» για τους εργαζόμενους και το λαό.**

Γι' αυτό θα πρέπει το εργατικό και λαϊκό κίνημα, οι προοδευτικές δυνάμεις, οι αγωνιστικές παρεμβάσεις, συσπειρώσεις, κινήσεις και τα σχήματα στο χώρο της Τ. Α.

- Να αποκαλύψουμε τον αντιδραστικό χαρακτήρα των νέων ρυθμίσεων «Καλλικράτης» και να οργανώσουμε τον αγώνα μας εναντίον τους.

- Να υπερασπιστούμε, με τους συλλόγους και τα συνδικάτα, τον ενιαίο, Δημόσιο χαρακτήρα της Παιδείας - Υγείας - Πρόνοιας.

- Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους - Όχι σε αναγκαστικές μετατάξεις.

- Ενιαίο πανεργατικό μέτωπο αντίστασης για να μην περάσει η άγρια επίθεση κυβέρνησης - ΕΕ - ολιγαρχίας. ■■■■

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Γράφει ο Γιώργος Καββαδίας

Ο «Καλλικράτης» και η μυθολογία της αποκέντρωσης

Από το σχέδιο «Προμηθεύς» του ΝΑΤΟ, που οδήγησε στην επιβολή της χούντας στις 21 Απριλίου 1967, μέχρι το πρόσφατο πρόγραμμα «Καλλικράτης» για τη διοικητική δομή της χώρας, η εξουσία φροντίζει να ονοματοδοτεί από την αρχαία μυθολογία τα σχέδια και τις πολιτικές της για να παίρνουν την αίγλη τους. Ο «Καλλικράτης» με τις ωραιολογίες για «αποκέντρωση» και «νέα αρχιτεκτονική στην αυτοδιοίκηση και την αποκεντρωμένη διοίκηση», στοχεύει στην απόκρυψη της πραγματικότητας και τη διαβουκόληση του λαού.

Η μεταφορά εξουσίας σε όργανα τοπικά ή περιφερειακά που παραμένουν, όμως, αναγκαστικά στην ιεραρχία των κεντρικών διοικήσεων δε δίνει τη δυνατότητα ελέγχου και συμμετοχής του λαού στην εξουσία και τη διοίκηση. Αυτή είναι απλή αποσυμπύκνωση της συγκεντρωτικής εξουσίας και ουσιαστικά πρόκειται για εσωτερική κατανομή των δραστηριοτήτων του κράτους.

Από πού και ως που η συνένωση 1.034 δήμων από 370 δήμους-μαμούθ και η αντικατάσταση 13 κρατικών περιφερειών από 7 γενικές διοικήσεις προωθεί την αποκέντρωση; Αυτό ούτε αποσυγκέντρωση είναι. Μέσα από τους δήμους-μαμούθ, με μεγάλη έκταση και πολύ πληθυσμό, οι τοπικές αρχές γίνονται όλο και πιο απρόσωπες, όλο και πιο αποστασιοποιημένες από τους δημότες. Είναι χαρακτηριστικό ότι αυξάνεται ο μέσος όρος κατοίκων ανά Ο.Τ.Α. από 10.200 που είναι σήμερα σε 20.000.

Οι κυβερνώντες επιείρονται ότι η νέα δι-

οικητική δομή αποτελεί προσαρμογή στο «ευρωπαϊκό κεκτημένο - μοντέλο διακυβέρνησης». Αλλά στη Γαλλία ο μέσος όρος κατοίκων ανά Ο.Τ.Α. είναι 1.600, στη Γερμανία 5.900, ενώ μόνο στην Ολλανδία, τη Σουηδία και την Αγγλία ξεπερνούν τις 30.000.

Πέρα από τους αριθμούς η αλήθεια είναι ότι αναπαράγεται ένα αυταρχικό πρότυπο διοίκησης με προσωποπαγή και κομματικά χαρακτηριστικά, που βασίζεται σε ένα καλπονοθευτικό εκλογικό σύστημα κομμένο και ραμμένο στα μέτρα του δικομματισμού. Έτσι, η έννοια της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, είναι φενάκη, απάτη. Στην πραγματικότητα το πρόγραμμα «Καλλικράτης», όχι μόνο δεν προωθεί την αποκέντρωση και δε φέρνει το «τέλος του συγκεντρωτισμού», αλλά διαλύει πλήρως την «τοπική αυτοδιοίκηση» και ενισχύει την κρατική εξουσία. Η νέα δομή ούτε τοπική ούτε αυτοδιοίκηση είναι.

Η αλήθεια είναι ότι και με τα μέχρι τώρα δεδομένα η Τοπική Αυτοδιοίκηση αποτελεί ευφημισμό ή σχήμα οξύμωρο. Γιατί η κεντρική εξουσία επιβάλλει το πλαίσιο και τους όρους λειτουργίας, με αποτέλεσμα η Τ.Α. να είναι το μακρύ της χέρι και να λειτουργεί μακριά από τον έλεγχο και τη συμμετοχή των πολιτών. Δεν είναι τυχαίο, ότι παρά τις διακηρύξεις για τους ισχυρούς και αποκεντρωμένους δήμους του «Καποδίστρια», οι δήμοι είναι πρωταθλητές στη διαφθορά, στα σκάνδαλα και την αυθαιρεσία, σύμφωνα με τις καταγγελίες δημοτών στον Συνήγορο του πολίτη.

Σύμφωνα με τις πρωθυπουργικές δηλώ-

σεις το σχέδιο «Καλλικράτης» αποτελεί «αναπόσπαστο μέρος του Προγράμματος Σταθερότητας Ανάπτυξης και Ανασυγκρότησης». Με άλλα λόγια, η κεντρική εξουσία επιδιώκει να μετακυλήσει το κόστος κοινωνικών υπηρεσιών, Υγεία, Παιδεία, Πρόνοια στην Τ.Α. Καταργείται, έτσι, ο ενιαίος χαρακτήρας τους και προωθείται εντονότερα η εμπορευματοποίησή τους. Άλλωστε είναι γνωστό ότι ούτε οι θεσμοθετημένοι πόροι αποδίδονται. Χαρακτηριστικό είναι, ότι το σύνολο των εσόδων των νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων και των δήμων δεν ξεπερνά το 3,5% του κρατικού προϋπολογισμού, ενώ αίτημα της ΚΕΔΚΕ είναι το 12% από το 1975.

Παράλληλα, όσο περισσότερες εξουσίες αποκτούν οι δήμοι, τόσο περισσότερο δένονται με την κεντρική εξουσία και απομακρύνονται από τους πολίτες. Όσο κι αν ακούγεται ως παράδοξο, το σύγχρονο κράτος επιδιώκει να γίνει πιο συγκεντρωτικό μέσα από την «αποκέντρωσή» του. Οι δήμοι θα επιβάλουν φόρους και θα αυξάνουν τα τέλη, για την «ενίσχυση της αποδοτικότητας των τοπικών εσόδων», σύμφωνα με το επίσημο κείμενο, και θα καταφεύγουν στο ιδιωτικό κεφάλαιο. Ολοένα και περισσότεροι δήμοι είναι καταχρεωμένοι και εκχωρούν όλο και πιο πολλές λειτουργίες τους σε επιχειρηματίες.

Κυρίως με την ανάληψη έργων σε τοπικό επίπεδο με τις Συμπράξεις Δημόσιου - Πρωτοδικού Τομέα (ΣΔΠΤ) δημιουργούνται ευνοϊκές συνθήκες για αύξηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου.

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Όσο υποτάσσονται οι δήμοι στο ιδιωτικό κεφάλαιο και αποστασιοποιούνται οι δημότες, τόσο απονεκρώνονται οι όποιες δημοκρατικές διαδικασίες. Και βέβαια η ενεργός συμμετοχή στα κοινά και η άμεση δημοκρατία δεν έχουν καμιά σχέση με τη «δημοκρατία του lap-top» και της «από τον καναπέ διαβούλευσης».

Η περικοπή 4.000 δημοτικών επιχειρήσεων ενδέχεται να υποβαθμίσει ακόμα περισσότερο τις υπηρεσίες, ρίχνοντας στον Καιάδα της ανεργίας χιλιάδες εργαζόμενους και το χειρότερο προωθώντας τις ελαστικές σχέσεις εργασίας. Άλλωστε και μέχρι τώρα οι Δήμοι λειτουργούν ως φυτώρια των νέων «ευέλκτων» Μορφών εργασίας χωρίς δικαιώματα και της μερικής απασχόλησης (ωρομίσθιοι, συμβάσεις ορισμένου χρόνου, Stage κ.λπ.)

Ο «Καλλικράτης στην εκπαίδευση και οι κίνδυνοι για τη δημόσια δωρεάν παιδεία

Η «αποκέντρωση» στην εκπαίδευση ως συνέχεια της διοικητικής μεταρρύθμισης με βάση το πρόγραμμα «Καλλικράτης» προβάλλεται ως πανάκεια για το «συγκεκριτικό, άκαμπο και γραφειοκρατικό χαρακτήρα» του εκπαιδευτικού συστήματος. Από τη δεκαετία του 1990 η κυρίαρχη πολιτική επιδιώκει την ευθυγράμμιση της εκπαίδευσης στα δεδομένα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Στόχος η διαμόρφωση του ευέλικτου, «αποκεντρωμένου» σχολείου της αγοράς, που οικοδομείται πάνω στα ερείπια του σημερινού δημόσιου σχολείου.

Βασικά στοιχεία αυτής της νεοφιλελεύθερης πρότασης είναι: α) η επιλογή σχολείου από τους γονείς, β) ο ανταγωνισμός ανάμεσα στα σχολεία για να εξασφαλίσουν μαθητές και χρηματοδότηση, γ) το άνοιγμα του σχολείου στις επιχειρήσεις και την αγορά εργασίας, ώστε τόσο τα αναλυτικά προγράμματα, όσο και η εργασία των εκπαιδευτικών να μην έχουν ως σκοπό να καλλιεργήσουν οι μαθητές κριτική σκέψη, αλλά να «πατρονάρονται» από δεξιότητες άμεσα χρηστικές στην αγορά εργασίας, δ) αξιολόγηση των σχολείων με βάση την επίδοση των μαθητών σε περιφερειακές εξετάσεις.

Με όχημα την «αποκέντρωση» ξεκίνησε επί κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ το πέρασμα της εκπαίδευσης στους δήμους. Το πρώτο βήμα ήταν η παράδοση των παιδικών σταθμών στους ιδιώτες. Υπολογίζεται ότι πάνω από το 40% των γονιών καταφεύγουν σε

ιδιωτικούς παιδικούς σταθμούς ή σε άλλες λύσεις, με αποτέλεσμα την οικονομική τους αιφνίδαση. Οι περισσότεροι δήμοι επιβάρυναν τους εργαζομένους με τη χρηματοδότηση των παιδικών σταθμών, με αυξήσεις στα δίδακτρα ή τροφεία και άλλες έκτακτες εισφορές.

Στόχος είναι η καθήλωση των κρατικών δαπανών για την εκπαίδευση και τη μετάθεση του κόστους λειτουργίας των σχολικών μονάδων στους δήμους και ουσιαστικά στους εργαζόμενους, με την επιβολή τοπικής φορολογίας. Αν δεν μπορούν να ανταποκριθούν, τότε τα σχολεία θα υπολειπτούν ή θα αναγκαστούν να δεχτούν τις «ευεργεσίες» των «κορηγών».

Μακροπρόθεσμα τ' αποτελέσματα θα είναι ο μαρασμός και το κλείσιμο πολλών σχολείων, κυρίως των αγροτικών περιοχών, αφού οι μικρότεροι δήμοι δε θα μπορούν ν' αντεπεξέλθουν στα έξοδα λειτουργίας τους, την ώρα που οι ποικιλώνυμοι «τοπικοί παράγοντες» θα ενδιαφέρονται για τη βιτρίνα τους, τα «καλά» σχολεία της περιοχής. Ανάλογα προβλήματα θ' αντιμετωπίσουν και πολλά σχολεία των αστικών κέντρων, ιδιαίτερα των υποβαθμισμένων περιοχών, που θα εξελιχθούν σε σχολεία αλλοδαπών μεταναστών και φτωχών Ελλήνων, κατά τα πρότυπα των ΗΠΑ, της μητρόπολης του καπιταλισμού.

Πάνω στα ερείπια του ενιαίου δημόσιου σχολείου οικοδομείται η διαφοροποίηση κάθε σχολείου και ουσιαστικά ο ταξικός διαχωρισμός τους. Με «δούρειο ίππο» την Ευέλικτη Ζώνη για το Δημοτικό Σχολείο και τις Ελεύθερες Ζώνες στο Γυμνάσιο, δίνεται η δυνατότητα στις επιχειρήσεις και τους δήμους να διαμορφώνουν μέχρι και το 15% του προγράμματος σε κάθε σχολείο.

Οι εργασιακές σχέσεις στη δημόσια εκπαίδευση βρίσκονται στο στόχαστρο. Η μια μετά την άλλη αμφισβητούνται όλες οι κατακτήσεις των εκπαιδευτικών. Η αμφισβήτηση γίνεται με θεσμικές ρυθμίσεις, με ημι-θεσμικές πρακτικές, με αυθαιρεσίες, με την υποταγή των εργαζομένων μέσω της αξιολόγησης, με τον εκμαυλισμό τους μέσω κινήτρων, μέσω των καινοτομιών.

Το «νέο σχολείο» της αγοράς

Οι πρόσφατες εξαγγελίες για το «νέο σχολείο» σηματοδοτούν ένα νέο κύκλο αλλαγών και αλυσιδωτών εκρήξεων στην εκπαίδευση. Εκφράζουν μια μορφή εκπαίδευσης συνδεδεμένη όλο και πιο στενά με τις ανάγκες της αγοράς. Με λαϊκιστικά συνθή-

ματα τύπου «πρώτα ο μαθητής» υπονομεύουν τη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, ένα από τα τελευταία απομεινάρια του κατεδαφισμένου «κράτους-πρόνοιας».

Η γενική - ανθρωπιστική εκπαίδευση και ως έννοια χρησιμοποιείται όλο και λιγότερο και ανασηματοδοτείται, ώστε μαζί με την κατάρτιση να αποτελούν εργαλεία στην υπηρεσία της οικονομίας. Οι επίσημες διακηρύξεις αναφέρονται στη «βελτίωση των ικανοτήτων για τον 21^ο αιώνα», για ένα «εκπαιδευτικό σύστημα ανταγωνιστικό στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης». Το σχολείο και οι σχολές προορίζονται να τροφοδοτούν την αγορά με εξειδικευμένο προσωπικό, το οποίο κατά τη διάρκεια της επαγγελματικής του ζωής θα μπορεί να επανακαταρτίζεται διαδοχικά σε δεξιότητες που, κατά περίπτωση, θα επιζητούν οι επιχειρήσεις. Οι δεξιότητες που προσφέρει μια κατάρτιση δίχως ενιαία και ολόπλευρη μόρφωση, απαξιώνονται γρήγορα, από την εξέλιξη και μόνο της τεχνολογίας. Έτσι η περιβόητη «δια βίου εκπαίδευση» ξεπέφτει σε μια εργαλειακή ειδίκευση και κατάρτιση. Η εύηχη προοπτική της «δια βίου εκπαίδευσης» είναι συμπληρωματική της απορρύθμισης των εργασιακών σχέσεων και της κυρίαρχης τάσης να καταργηθεί κάθε έννοια εργασιακού δικαιώματος.

«Η βελτίωση της ποιότητας της παρεχόμενης εκπαίδευσης» εξαγγέλλεται ως ένας βασικός στόχος του «νέου σχολείου». Σ' αυτή την κατεύθυνση θα λειτουργεί και η αξιολόγηση με βάση τις αρχές και τους στόχους του «νέου σχολείου»: «Γνώση που δεν πουλάει δεν είναι γνώση. Ικανότητες που δεν εμπορευματοποιούνται δεν είναι ικανότητες». Με άλλα λόγια η «ποιότητα» ισοδυναμεί με «γνώσεις» και δεξιότητες που απαιτεί η αγορά, η οποία στο «αποκεντρωμένο» σχολείο εμπλέκεται άμεσα στη διαμόρφωση των αναλυτικών προγραμμάτων, στον εκσυγχρονισμό των μέσων διδασκαλίας και στην αξιολόγηση σχολείων και εκπαιδευτικών.

Επιδιώκεται, έτσι, να διαμορφωθεί ένας τύπος ανθρώπου και, κυρίως, εργαζομένου που πρέπει να είναι ευέλικτος και προσαρμόσιμος στις αλλαγές στην αγορά εργασίας και κυρίως παραγωγικός και πειθήνιος. Το «νέο σχολείο» προκρίνει στη θέση της μόρφωσης και της ολοκληρωμένης γνώσης την εκμάθηση δεξιοτήτων, τη συσσώρευση πληροφοριών και ασπόνδυλων γνώσεων.

Όσο για τις μεγαλόστομες εξαγγελίες

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

για την εισαγωγή των Νέων Τεχνολογιών (διαδραστικοί πίνακες, υπολογιστής σε κάθε θρανίο, ηλεκτρονικό βιβλίο κ.ά.), μοιάζουν τουλάχιστον υποκριτικές και κλεψύζονται από τη σκληρή πραγματικότητα, αφού η λιτότητα και οι περικοπές στην εκπαίδευση αναπαράγουν τα χρόνια προβλήματα: παμπάλαια κτίρια, χωρίς υποδομές, εργαστήρια και χώρους άθλησης, με 30 μαθητές ανά τμήμα, με δραματική μείωση διορισμών, με κακοπληρωμένους, χωρίς επιμόρφωση και απαξιωμένους από την εξουσία εκπαιδευτικούς.

Τι να κάνουμε

Σήμερα περισσότερο από ποτέ άλλοτε είναι ανάγκη να υπερβούμε τη μυθολογία του «Καλλικράτη» και να ανοίξουμε τη συζήτηση για τους όρους μιας τοπικής αυτοδιοίκησης που να βασίζεται στις αρχές της άμεσης δημοκρατίας, της λαϊκής συμμετοχής και ελέγχου. Είναι ανάγκη να αναπτυχθεί μια πλατιά αγωνιστική δράση που θα συγκρουστεί με τις πολιτικές επιλογές κυβέρνησης - ΕΕ - κεφαλαίου

Απέναντι στον ενιαίο αντίπαλο οφείλουμε να αντιπαρατάσουμε τις ανάγκες, τους στόχους, τις επιθυμίες και τον αγώνα της μεγάλης εκπαιδευτικής κοινότητας

Γι' αυτό είναι αναγκαία η ανάπτυξη ενός ευρύτατου μορφωτικού-πολιτιστικού κινήματος. Ένα κίνημα που θα υπερασπίζεται τη γνώση ως κοινωνικό αγαθό και δικαίωμα όλων. Το τι πρέπει να γίνει δεν μπορούμε να το δούμε απομονωμένα από το τι παιδεία και τι κοινωνία θέλουμε.

Η απάντηση της κυβέρνησης και των κυρίαρχων τάξεων είναι δεδομένη. Θέλουν ένα φτηνό σχολείο υποταγμένο στις ανάγκες της αγοράς, ώστε να διαμορφώνει ανθρώπους χωρίς γενική μόρφωση, πειθήνιους απασχολήσιμους-υποτακτικούς πολίτες. Από την πλευρά του κόσμου της εργασίας χρειάζεται να οργανωθεί ένας κοινωνικός αντίλογος, με στόχο να διαμορφωθεί ένα ευρύ μορφωτικό κίνημα παιδείας, με μια εκπαιδευτική διακήρυξη για τα δικαιώματα και τις μορφωτικές ανάγκες της νέας γενιάς προβάλλοντας το στρατηγικό αίτημα «μόρφωση και δουλειά για όλους». Για ένα σχολείο ενιαίο δωδεκάχρονο δημόσιο δωρεάν, που θα χωράει όλα τα παιδιά, χωρίς φραγμούς και διακρίσεις και θα μορφώνει ολόπλευρα.

<http://gkavadias.blogspot.com>

Τα σκληρά αντιλαϊκά μέτρα θα οδηγήσουν σε Βάθεμα της οικονομικής κρίσης

γράφει ο Στέλιος Σταυρινάδης

«Να κάνουμε τώρα ό,τι περνάει από το χέρι μας για να αποτρέψουμε τους άμεσους κινδύνους. Αν δεν κάνουμε τις αναγκαίες τομές, τότε και πάλι ο λαός θα κληθεί να πληρώσει τα σπασμένα».

Γ. Παπανδρέου

Το παραπάνω πρωθυπουργικό τσιτάτο, πέρα από την προκλητική θρασύτητα, απεικονίζει ανάγλυφα την κυνικότητα με την οποία αντιμετωπίζονται από την ολιγαρχία και τα αστικά κόμματα τα σκληρά δοκιμαζόμενα εργατολαϊκά στρώματα που οδηγούνται άρον άρον στην ανεργία, τη φτώχεια, την εξαθλίωση, θυσία στο βωμό της καπιταλιστικής κρίσης και της ακαλίνωτης κερδοσκοπίας.

Ο ίδιος ο πρωθυπουργός, κομπάζοντας στα αυστραλιανά κανάλια και πουλώντας πατριδοκαπηλία με το καντάρι, δήλωσε ότι: «**το 60-70% του λαού στηρίζει τα μέτρα, τα οποία αποδέχεται σαν αναγκαία (...)** Η συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών είναι διατεθειμένη να συστρατευτεί στην κοινή προσπάθεια για τη σωτηρία της χώρας μας (...) Όλοι οι Έλληνες, οι άνθρωποι του ενός μισθού, της καθημερινής σκληρής εργασίας, όλοι εκείνοι που δεν κρύβουν τα εισοδήματά τους, είναι έτοιμοι να βοηθήσουν για τη σωτηρία της πατρίδας».

Στο ίδιο πνεύμα κινήθηκε και ο πρόεδρος της Βουλής, Φ. Πετσάλνικος, διατυπώνοντας πρόταση για δημιουργία «Ταμείου Στήριξης της Ελλάδας», με την εθελοντική προσφορά και πολιτών της χώρας, αλλά και Ελλήνων της διασποράς, επικαλούμενος την «αυθόρμητη» διάθεση και το «φιλότιμο» των Ελλήνων να προσφέρουν.

Παράλληλα εμφανίζονται στα ΜΜΕ διάφοροι αστέρες που φθάνουν μέχρι το σημείο να εισηγούνται «Λαϊκούς Τηλεμαραθώνιους για τη σωτηρία της Ελλάδας», καλώντας τον κόσμο να πληρώσει από το υστέρημά του, το έλλειμμα της ολιγαρχίας! Άλλοι διατείνονται ότι τελικά όλα είναι μπλόφα και η Ευρώπη και δη η Γερμανία θα μας δώσει το φιλί της ζωής με δάνειο σωτηρίας!

Για άλλη μία φορά, έχει ξεκινήσει μια συντονισμένη και συστηματική προπαγανδιστική εκστρατεία, που, στο όνομα του πατριωτισμού, επιχειρεί να εμφανίσει τις θυσίες, που γίνονται για τη διαίωνιση της κερδοφορίας του κεφαλαίου, σαν αναγκαίες και αναπόφευκτες, αλλά και υποχρεωτικές για το καλό της πατρίδας.

«**Το σημαντικό είναι να αντιληφθούμε ότι τίποτα δεν είναι εύ-**

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

κολο αλλά και ότι καθένας, όταν πρέπει, πέρα και πάνω από κόμματα, είναι υποχρεωμένος να βάζει πλάτες αν αυτό θα κάνει καλό στη χώρα του και τον τόπο του», τόνισε χαρακτηριστικά ο Α. Σαμαράς από τις Βρυξέλλες.

Κάποιοι άλλοι ισχυρίζονται ότι απειλείται η συνοχή της Ευρωζώνης από τους κερδοσκόπους. «Αυτή τη στιγμή, το πρόβλημα της χώρας είναι πρόβλημα δανεισμού, να δανειζόμαστε με τους ίδιους όρους που δανείζονται και οι άλλες χώρες. Και έπρεπε από την πρώτη στιγμή η κυβέρνηση να κάνει σημαία της την προοπτική του ευρωμολόγου. Το πρόβλημα της Ελλάδας δεν είναι πρόβλημα που ξεκίνησε από εδώ –έχουμε και εμείς τις ευθύνες μας– είναι πρόβλημα ευρωπαϊκό, απειλείται η συνοχή της Ευρωζώνης και αυτό το γνωρίζουν πάρα πολύ καλά και οι Ευρωπαίοι εταίροι», δήλωνε προ ημερών ο Α. Τσίπρας.

Ο τόπος γέμισε από «πατριώτες», σωτήρες, φωστήρες, λαοπλάνους, απατεώνες, τυχοδιώκτες.

Όμως, ξεκάθαρα και παστρικά, ο ελληνικός λαός δεν χρωστά τίποτα και σε κανέναν. Δεν έχει καμία απολύτως ευθύνη για τα ελλείμματα και το δημόσιο χρέος. Όλα τα μεταπολιτευτικά κόμματα που ανέλαβαν την κυβερνητική εξουσία και υπέκλεψαν την ψήφο του λαού, χάρη και στους καλπονοθευτικούς εκλογικούς νόμους, φέρουν και την ευθύνη για την πορεία των δημόσιων οικονομικών.

Η καπιταλιστική κρίση είναι σύμφυτη με τη λειτουργία του συστήματος και δεν έχει καμία απολύτως σχέση με τις εργατικές ή λαϊκές διεκδικήσεις.

Τα μέτρα που εισηγούνται οι διάφοροι φωστήρες της ΕΚΤ, του ΔΝΤ και της Κομισιόν, στρέφονται μονομερώς κατά του λαού, ενώ ευνοούν κραυγαλέα την ντόπια ολιγαρχία και τα μονοπώλια.

Τίποτα άλλο δεν μπορούν να προσφέρουν. Και να γιατί:

Α) Η χώρα το 2009 παρουσίασε μείωση του ΑΕΠ κατά 3%, ενώ το 2010 προβλέπεται η μείωση να είναι γύρω στο 2% (Στοιχεία ΙΟΒΕ) (σύμφωνα με άλλου 4%). Την ίδια στιγμή ο πληθωρισμός (ποσότητα παραπανίσιου χρήματος στους αγωγούς κυκλοφορίας, ύψωση των τιμών των εμπορευμάτων, υποτίμηση -έστω

μικρή- του ευρώ, πτώση του πραγματικού μισθού των εργατών και υπαλλήλων, ένταση της καταστροφής των αγροτών, αύξηση των κερδών της ολιγαρχίας, κ.ά.), έχει φθάσει το 3,5%, δηλ. τριπλάσιος από αυτόν της Ευρωζώνης.

Β) Η πρόσφατη ανακοίνωση της αύξησης του ΦΠΑ κατά 2%, ουσιαστικά σημαίνει και την παραπέρα αύξηση των τιμών των εμπορευμάτων, περιορισμό της ζήτησης, τη μείωση των εξαγωγών και την αύξηση του κόστους των υπηρεσιών. Παράλληλα, η αύξηση του ΦΠΑ σημαίνει αύξηση της φορολογίας, αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών, που θα οδηγήσει άβιαστα στη ραγδαία αύξηση της φοροδιαφυγής, της εισφοροδιαφυγής, του παραεμπορίου και λαθρεμπορίου από την ντόπια κυρίως ολιγαρχία και τα ξένα μονοπώλια.

Γ) Οι περικοπές των μισθών, ημερομισθίων κλπ., σε συνδυασμό με τις συνεχιζόμενες ανα-

τιμήσεις στα είδη πρώτης ανάγκης, τα καύσιμα, τη φορολογία, του κόστους των υπηρεσιών, κ.λπ., οδηγεί με βεβαιότητα στη συρρίκνωση των λαϊκών εισοδημάτων, τη περικοπή δαπανών για διατροφή, ένδυση, υπόδηση, θέρμανση, συσκευές, επισκευές, διασκέδαση, αναψυχή, διακοπές, κ.α. καταναλωτικών αναγκών με συνέπεια την επέκταση της ύφεσης, το κλείσιμο των χιλιάδων μικρομεσαίων επιχειρήσεων, τη μείωση των κρατικών εσόδων, την εκτίναξη των ελλειμμάτων και του δημόσιου χρέους. Γιατί τα οικονομικά των λαϊκών νοικοκυριών έχουν πλέον στυφτεί σε τέτοιο βαθμό, ώστε ο κόσμος δεν μπορεί πια να αγοράζει και τα στοιχειώδη!

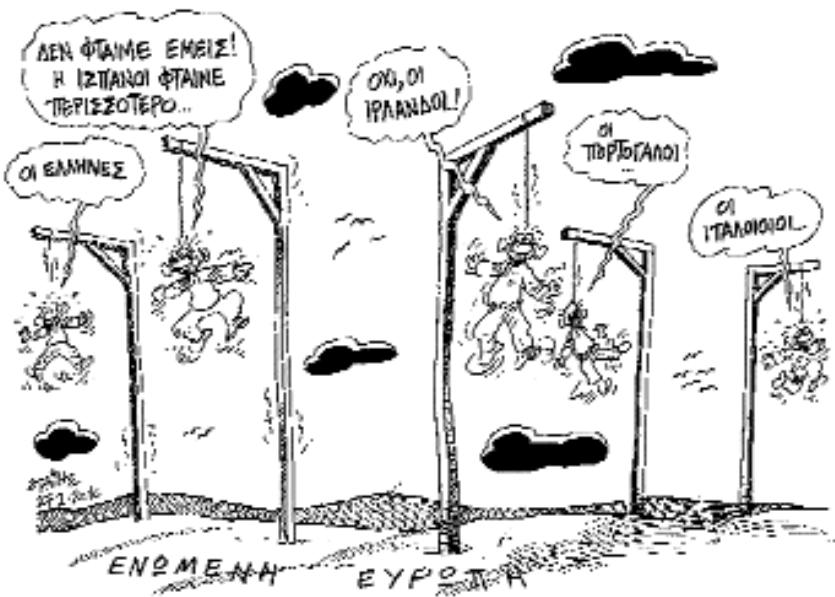
Και ενώ κυβέρνηση και Κομισιόν προχωρούν από κοινού στα αμφιβόλου αποτελεσματικότητας μέτρα, η οικονομική κρίση χτυπά με ιδιαίτερη σφοδρότητα τα χειμαζόμενα λαϊκά εισοδήματα, λόγω της πρωτοφανούς ακρίβειας των ειδών πρώτης ανάγκης, της βαρύτατης φορολογίας, της ιδιωτικοποίησης της Υγείας και της Παιδείας, αλλά και των δυσβάσταχτων όρων του τραπεζικού τοκογλυφικού δανεισμού των κάθε λογής δανείων. Χτυπά την ελληνική μικρομεσαία μεταποιητική βιομηχανία, τη φτωχομεσαία αγροτιά που κινδυνεύει ήδη με αφανισμό.

Πάνω απ' όλα η καπιταλιστική κρίση ανοίγει διάπλατα την πόρτα στις αθρόες απολύσεις, εκτοξεύοντας την ανεργία στα ύψη και οδηγώντας τα εργατολαϊκά στρώματα στην απόγνωση και τη φτώχεια. Η απασχόληση συνθλίβεται στη μέγκενη της ανταγωνιστικότητας που της επιβάλλει το ισχύον για την Ελλάδα Σύμφωνο Σταθερότητας και η πλουτοκρατική ολιγαρχία, ο δε κίνδυνος της γενικευμένης ανεργίας είναι ήδη ορατός.

Η οικονομική ασφυξία πνίγει την ελληνική αγορά, ήδη από τον Οκτώβριο, όταν οι τράπεζες έκλεισαν τις στρόφιγγες της ρευστότητας. Και η πρωθυπουργική ρήση βάζει την ταφόπλακα σε όσους αφελείς πίστεψαν στις ΠΑΣΟΚικές προεκλογικές εξαγγελίες: «Οι αποφάσεις δεν ήταν απλώς επιλογή, αλλά ανάγκη για την επιβίωση της οικονομίας». Της καπιταλιστικής οικονομίας, θα λέγαμε εμείς, για τις κρίσεις της οποίας δεν έχουν καμία ευθύνη οι εργαζόμενοι.

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

γράφει ο
Χρήστος Σόφης

Τα μυθεύματα καταρρέουν

Τα διάφορα ιδεολογήματα, με τα οποία, επί πολλά χρόνια, οι ιθύνοντες βομβάρδιζαν την ελληνική κοινωνία, καταρρέουν το ένα μετά το άλλο στο έδαφος της οικονομικής κρίσης. Η ένταξη στην ΕΕ ως η «εθνικά και πολιτικά συμφέρουσα» στρατηγική, η ΟΝΕ και το «ισχυρό ευρώ», που θα οδηγούσαν την Ελλάδα σε σύγκλιση με τις ισχυρές καπιταλιστικές οικονομίες της ΕΕ και θα θωράκιζαν τη χώρα από οικονομικές ανασφάλειες και κρίσεις –ακόμη και για ένταξη της Ελλάδας στο σκληρό πυρήνα της ΕΕ φλουρούσαν, επί Σημίτη, οι ψευδολόγοι εκουχρονιστές της δημιουργικής λογιστικής– η κοινοτική αλληλεγγύη, η Ευρώπη των λαών, και άλλα συναφή, αποκαλύπτονται ως τερατώδη μυθεύματα των κρατούντων και των θεραπεινιδών τους.

Ο περιβόητος παράδεισος της ΕΕ δεν είναι παρά η αδυσώπητη πραγματικότητα της επιβολής των συμφερόντων των ισχυρότερων καπιταλιστικών-ιμπεριαλιστικών κρατών της Ευρώπης. Η καρατόμηση των εργατολαϊκών κατακτήσεων και δικαιωμάτων, η άγρια λεηλασία του εργατολαϊκού εισοδήματος και των δημοκρατικών δικαιωμάτων, η εκτίναξη της εργασιακής ανασφάλειας και της ανεργίας, η επιβαρυντική επικράτηση των ελαστικών σχέσεων εργασίας, η διάλυση της παιδείας, της υγείας και του όποιου κράτους πρόνοιας είναι ο δρόμος της «ευρωπαϊκής ενοποίησης» και «εμβάθυνσης»

του αντιδραστικού οικοδομήματος της ΕΕ, για την εξασφάλιση όρων αποτελεσματικότερου ανταγωνισμού με τις ΗΠΑ και τις λοιπές ισχυρές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις του πλανήτη.

11 χρόνια μετά την πανηγυρική εισαγωγή του ευρώ, η «ισχυρή Ελλάδα» έχει βυθιστεί σε μια μεγάλη παρακμή και βαθιά κρίση, οικονομική, κοινωνική, πολιτική. Αυτές είναι οι συνέπειες και τα αποτελέσματα της ένταξης στην ΕΕ. Εκεί οδηγήθηκε η Ελλάδα, να είναι μια χώρα με ένα πρωτογενή τομέα (γεωργία, κτηνοτροφία, αλιεία, δασοκομία) δραστικά συρρικνωμένο, αποβιομηχανοποιημένη, με ασημαντη παραγωγή αγαθών και υπηρεσιών.

Σε αυτές τις συνθήκες, η ελληνική οικονομική ολιγαρχία και το πολιτικό προσωπικό της επιχειρούν τη διάσωσή τους, βυθίζοντας τους εργαζόμενους σε μια, άνευ προηγουμένου μεταπολεμικά, φτώχεια και εξαθλίωση. Εκλιπαρούν τους λεγόμενους εταίρους τους να τους δώσουν δάνεια, που φτάνουν μόνο για τις άμεσες δανειακές υποχρεώσεις τους και, ως δεδομένοι δουλόφρονες, δέχονται τον ένα εξευτελισμό μετά τον άλλο και προσαρμόζονται, άρον-άρον, στις ιμπεριαλιστικές εντολές, αποδεχόμενοι τον ασφυκτικό οικονομικό και πολιτικό έλεγχο της ΕΕ.

Οι συμπληγάδες της εξάρτησης
Αντιμέτωποι με τη σκληρή γερμανική

αντίρρηση για δημιουργία ευρωπαϊκού μηχανισμού οικονομικής «στήριξης» της Ελλάδας, υπουργοί και στελέχη της κυβέρνησης Γ. Παπανδρέου επικαλούταν όλο το προηγούμενο διάστημα, ανοικτά, ως διέξοδο, την προσφυγή στο ΔΝΤ. Ενδεικτικές οι δηλώσεις της υπουργού Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας, Λ. Κατσέλη, η οποία κατά τη διάρκεια συνάντησής της με δημοσιογράφους, εκτίμησε ότι «οι πιθανότητες να προσφύγει η χώρα στο ΔΝΤ είναι της τάξεως του 70%» και, επιπλέον, υπογράμμισε ότι ο υπουργός Οικονομικών, Γ. Παπακωνσταντίνου, «έχει κάνει επαφές με τους εκπροσώπους του ΔΝΤ όταν βρέθηκε στην Ουάσιγκτον με τον πρωθυπουργό».

Προβάλλοντας ως εναλλακτικές λύσεις είτε την οικονομική «στήριξη» από την ΕΕ, είτε την προσφυγή στο ΔΝΤ, η ελληνική κυβέρνηση, σε μια εξαιρετικά κρίσιμη για το μέλλον του λαού και του τόπου συγκυρία, παραχωρεί, πάλι, το έδαφος και εγκλωβίζεται στις συμπληγάδες του άγριου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού μεταξύ ΕΕ και ΗΠΑ, οδηγώντας τη χώρα και το λαό σε επικίνδυνους δρόμους, που βαθαίνουν την εξάρτηση και την υποταγή και μόνο νέα, μεγάλα δεινά προμηνύουν για το λαό και τον τόπο.

Η ελληνική οικονομική ολιγαρχία, από την εποχή της δημιουργίας και της συγκρότησής της ως κυρίαρχης τάξης και σε όλη την ιστορική διαδρομή της, υπήρξε υποτελής στους ισχυρούς. Έτσι, και στην τρέχουσα συγκυρία, δεν μπορεί παρά να επιζητεί μέσω της πρόσδεσής της στον ιμπεριαλισμό και της εξασφάλισης της «προστασίας» του να διασφαλίσει την αντιλαϊκή κυριαρχία και τα συμφέροντά της. Αποτελώντας το κοινωνικό στήριγμα του ιμπεριαλισμού στη χώρα μας και ο ιμπεριαλισμός το δικό της στήριγμα, συμπαρατάσσεται μαζί του και από κοινού εκμεταλλεύονται και καταπιέζουν τον ελληνικό λαό.

Το σύνθημα «έξω η Ελλάδα από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ» βρίσκεται στην καρδιά των λαϊκών αναγκών. Συμπυκνώνει την αντίθεση με την πολιτική της ευρωδουλείας και της αμερικανοδουλείας και είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένο με τον αγώνα για μια ριζική κοινωνική αλλαγή, με την ανατροπή της διπλής κυριαρχίας του ιμπεριαλισμού και της ντόπιας οικονομικής ολιγαρχίας. ■■■■

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
 Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
 Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
 Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Η κρίση τους, η οπισθοδρόμησή μας και μια τρύπια επιχειρηματολογία

γράφει η Νίνα Γεωργιάδου

Δέκα, ένα προς ένα

Από τα έδρανα της Βουλής μέχρι τα παράθυρα του MEGA CHANNEL και από τις βροχηδόν 'ενημερωτικές' εκδηλώσεις των βουλευτών στις περιφέρειές τους, μέχρι τον τοπικό ραδιοσταθμό της Κωλοπετεινίσσας, ένας εσμός ειδικών, έγκριτων, πατριωτών, διατεταγμένων, κομματικών επιτελών, δημοσκόπων, ονειροκριτών, αναρριχόμενων και εθελοντών αναλυτών έχει επιστρατευθεί για να πείσει τους αδαείς, όλους εμάς δηλαδή, ότι τα μέτρα της βαθιάς κοινωνικής οπισθοδρόμησης και της απίστευτης οικονομικής ύφεσης είναι αναγκαία, επιβεβλημένα, θα οδηγήσουν τη χώρα σε νοικοκύρεμα και σε 'καλύτερες μέρες'.

Τα επιχειρήματά τους, μονότονα, στερεότυπα, ξύλινα και πλαστικά, μπάζουν από παντού και όταν αναιρούνται καταλήγουν στο 'νέο πατριωτισμό'.

Μοιάζει σαν όλοι αυτοί οι συνήγοροι της κοινωνικής μαυρίλας να έχουν περάσει από μια σχολή ταχύρυθμης εκμάθησης, που στόχο έχει την υποτίμηση ακόμη και της στοιχειώδους νοημοσύνης και την απάλειψη ακόμη και του ένστικτου της αυτοσυντήρησης. **Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ και ΔΕΟΣ και ΤΩΡΑ ΧΕΡΙ-ΧΕΡΙ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗ.**

Το ακροατήριο, όλοι εμείς δηλαδή, κατά ένα μέρος του ακόμη μουδιασμένο, με χιλιάδες όμως ήδη στους δρόμους, τους περιμένει στη γωνία. Η οικονομική καθίζηση, ο ασφαλιστικός καιάδας και πάνω απ' όλα η καρατόμηση κάθε ελπίδας για τα παιδιά

μας, μετατρέπουν σε νομοτέλεια τη μαζική και εκτεταμένη εξέγερση.

Η επιχειρηματολογία, που στοχεύει στον ευνουχισμό των αντιστάσεων και την πειθάρχηση στην πρωτοφανή αντιλαϊκή θύελλα, διαχωρίζει την οικονομία από την πολιτική, επιστρατεύει μια δυσνόητη οικονομίστικη ορολογία κι έναν όγκο ξένων όρων και αρκτικόλεξων, επενδυμένων με πατριωτικές κορώνες και ιδεολογήματα (τύπου Financial Times, όπως λέει και ο Παπουτσής) για να λουστράρει τις βαθιές διαρθρωτικές αλλαγές.

Η ιδεολογική τρομοκρατία και η δημοσιονομική δικτατορία είναι εδώ, στην υπηρεσία της κεφαλαιαγοράς, της χρηματοπιστωτικής εξαχρείωσης και της απάλειψης κάθε έννοιας κοινωνικής δικαιοσύνης.

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»
Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»
Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»
Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»
Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Και αλλάζουμε και βουλιάζουμε

Εργαλεία τους, ο εκφοβισμός, το ψέμα και η Μακιαβελική τεχνική της υιοθέτησης μιας αλήθειας και στη συνέχεια η διαστρέβλωση της για να υπάρξει το επιθυμητό, κατά διαστολή, συμπέρασμα.

Χρόνια τώρα, η αναφορά συγκεκριμένων όρων, όπως ιμπεριαλισμός, καπιταλισμός, ταξική πάλη κλπ είχε μετατραπεί σε ταμπού. Ο φόβος 'ξυλινοποίησης' του λόγου και της μικρής απήχησής του, υποκατέστησαν τους όρους που καθόριζαν τις ζωές μας με πλαστικοποιημένες επιφάνειες.

Καιρός λοιπόν να λέμε τα ουκα-ούκα.

Τα επιχειρήματά τους μπάζουν από παντού και απαντιούνται ένα προς ένα. Λένε:

1. Η οικονομική κρίση είναι παγκόσμια και άρα η χώρα μας δεν θα μπορούσε να αποτελεί εξαίρεση

A) Κατά ένα μέρος, σωστά. Ο άγιος καπιταλισμός είναι σήμερα κυρίαρχος σε παγκόσμιο επίπεδο. Η απουσία αντίπαλου δέους κάνει περιττό κάθε φιλολαϊκό περιτύλιγμα. Η εποχή του Κεϋνσιανικού κράτους πρόνοιας, που ισοσκελίζει τον άγριο καπιταλισμό με μια στοιχειώδη εργασιακή αξιοπρέπεια, στερεί την άπληστη κεφαλαιοκρατία από κάποια κέρδη που, δοθείσης σήμερα της ευκαιρίας, δε διστάζει να τα αρπάξει. Οι χρηματοπιστωτικοί λύκοι κάνουν παγκόσμιο παιχνίδι.

- Το ετήσιο έλλειμμα του αμερικάνικου δημοσίου για το 2010 προβλέπεται στο 1.3 τρισ. δολάρια, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του Γραφείου Προϋπολογισμού του Κογκρέσου (Congressional Budget Office - CBO)

- Στη Γερμανία, το δημόσιο χρέος έχει ξεπεράσει τα 1.6 τρισ. ευρώ από τον περσινό Ιούνιο (σύμφωνα με τα στοιχεία της στατιστικής υπηρεσίας της Γερμανίας).

- Στην Ιαπωνία, με το δημόσιο χρέος έχει πλέον... χαθεί η μπάλα! Ξεπερνάει το 192% του ΑΕΠ, με αποτέλεσμα η Ιαπωνία να είναι η δεύτερη χώρα στον κόσμο (μετά τη... Ζιμπάμπουε) με το μεγαλύτερο χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ

- Δεν υπάρχει χώρα της Ευρώπης που να μην αναμένεται να διογκωθεί το δημόσιο χρέος της, κάνοντας σκόνη το όριο του Μάαστριχτ, το οποίο έκανε λόγο για μέγιστο όριο το 60% του ΑΕΠ, τη στιγμή που στη ζώνη του ευρώ ο μέσος όρος ξεπερνά το 84%. Ενώ στην Αγγλία, Δανία, Ολλανδία, το εξωτερικό χρέος (όσα κρωστά τα δημόσια και οι ιδιώτες στο εξωτερικό) ξεπερνά το 300%.

Η κρίση είναι παγκόσμια γιατί οι καπιταλιστικές δομές είναι παγκόσμιες. Η κρίση δεν εξαίρεσε τη χώρα μας γιατί υπόκειται στις ίδιες επιλογές. Η κρίση δεν προήλθε γιατί η παραγωγική βάση της χώρας δούλευε λιγότερο ή είχε πάψει να αποτελεί αντικείμενο εκμετάλλευσης. Ίσα-ίσα μάλιστα. Σύμφωνα με τους National Accounts της Eurostat, για κάθε 1000 ευρώ νέα προϊόντα και υπηρεσίες που παρήγαγε ετήσια η ελληνική οικονομία την τελευταία δεκαετία, τα 560 ευρώ ήταν επιχειρηματικό κέρδος και μόλις τα 350 η αποζημίωση των εργαζομένων. Στις υπόλοιπες χώρες της ΕΕ η αντίστοιχη κατανομή είναι 360 υπέρ του επιχειρηματικού κέρδους και 550 υπέρ της εργασίας.

Ελλάδα, η χώρα της φτηνής δουλειάς και των απίστευτων κερδών

Η σημερινή κρίση ήταν η νομοτελιακή κατάληξη της ασύδο-

της αγοράς. Προκλήθηκε από αυτούς που η απληστία τους έχει σωρεύσει αμύθητα πλούτη, με την πολιτική συμπαιγνία του δίπολου ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, και πληρώνεται από εμάς, με κόστος ακόμη και τη δυνατότητα επιβίωσης. Και τώρα, η κρίση τους μετατρέπεται και αυτή σε μια μπίζνα αποκομιδής νέων, ζεστών κερδών από την αποστράγγιση των εθνικών οικονομιών.

B) Και επιπλέον: Η κρίση ξέσπασε με την κατάρρευση του χρηματοπιστωτικού συστήματος των ΗΠΑ και Βρετανίας. Βρήκε όμως το χρηματοπιστωτικό σύστημα της Ελλάδας τόσο ανθηρό και κερδοφόρο, ώστε να έχει εκτοξεύσει τα κέρδη του, μέσα στη διάρκεια της τελευταίας δεκαετίας, από τα 233 στα 579 δισεκατομμύρια ευρώ. Οι τράπεζες σώρευσαν, δηλαδή, στα χρηματοκιβώτιά τους κέρδη που ξεπερνούν το δημόσιο χρέος της χώρας!

Σε χρηματοπιστωτικό λοιπόν επίπεδο, εμάς η κρίση μας βρήκε ανθηρούς. Στο δημοσιονομικό έλλειμμα και το δημόσιο χρέος, μας βρήκε άπατα, παρότι όμως με όλους τους άλλους κανόνες-διαχειριστές του δημόσιου χρήματος των χωρών τους.

Για ποια παγκόσμια κρίση, λοιπόν, ποιων, που θα πρέπει να την πληρώσουν ποιοι;

Η Ελλάδα στοχοποιήθηκε από την παγκόσμια κερδοσκοπική μηχανή για να εφαρμοστεί εδώ πιλοτικά η βαθιά κοινωνική ισοπέδωση, η εξασφάλιση της πάμφθηνης δουλειάς, η μπανανία του ευρωπαϊκού νότου. Στη γωνία καρτερούν και τους υπόλοιπους...

2. Η Ε.Ε. συμβάλλει στην εξισορρόπηση των δημοσιονομικών της χώρας και στην περιστολή της χρηματοπιστωτικής κερδοσκοπίας

Ο Γ. Παπανδρέου είπε: "Ζητάμε την κοινοτική αλληλεγγύη, όπως αυτοί ζητούν να θάλουμε τάξη στη χώρα".

Για να δούμε λοιπόν αυτή την «κοινοτική αλληλεγγύη» λίγο πιο προσεκτικά.

Ο Γενικός Διευθυντής της Eurostat, Walter Bademacher, επιρρίπτει ευθύνες στις κυβερνήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την κρίση στην Ελλάδα. Βέβαια η Eurostat εννοεί ότι «Η γυναίκα του Καίσαρα δε χρειάζεται να είναι έντιμη, πρέπει όμως να φαίνεται!». Οι επικρίσεις της αφορούν στα ανακριβή δημοσιονομικά στοιχεία που έδινε η Ελλάδα. Ο κ. Bademacher, βέβαια, πρόσθεσε ότι «κι άλλες χώρες το κάνουν, αλλά όχι τόσο εξώφθαλμα όσο εσείς». Το ότι ο Αλμουνία πριν ένα μόλις χρόνο επεβράβευε την κυβέρνηση της ΝΔ για την ακρίβεια των στοιχείων, το προσπερνάμε.

Η Ε.Ε. όχι μόνο δεν πρόκειται να συμβάλει στην εξισορρόπηση των δημοσίων οικονομικών, αλλά μεθοδευμένα συνέβαλε στη σημερινή κατάσταση και εξίσου μεθοδευμένα θα συμβάλει στην παραπέρα όξυνσή τους. Ενδεικτικά:

- Η συνθήκη του Μάαστριχτ απαγορεύει την εσωτερική χρηματοδότηση των ελλειμμάτων με την κοπή νέου νομίσματος από τα κεντρικά πιστωτικά ιδρύματα και υποχρεώνει την κάθε χώρα-μέλος να προσφεύγει για δημόσιο δανεισμό στις αγορές χρήματος. Έτσι, εκ προοιμίου, όχι απλώς αφήνει, αλλά υποχρεώνει τις κρατικές οικονομίες να γίνονται βορά των χρηματοπιστωτικών λύκων.

- Η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα δανείζει τις εμπορικές τράπεζες με επιτόκιο 1%, προκειμένου, με τη σειρά τους αυτές, να δανείζουν με επιτόκιο 5%. Όχι μόνο δεν αποτρέπει, αλλά επιβάλλει την άγρια τοκογλυφία.

- Η Ε.Ε. επέβαλε την αποψίλωση της παραγωγικής βάσης:

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
 Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
 Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
 Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

α) Με συρρίκνωση της αγροτικής παραγωγής από το 25% στο 6%, με αποτέλεσμα το κάποτε πλεονασματικό γεωργικό ισοζύγιο να έχει μετατραπεί σε βαθιά ελλειμματικό. Έτσι, από χώρα εξαγωγής πλήθους αγροτικών προϊόντων, εισάγουμε σήμερα ακόμη και τα κρεμμύδια. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι εξαγωγές φτάνουν σήμερα μόλις το 30% των εισαγωγών. Αυτό από μόνο του τινάζει στον αέρα την εθνική οικονομία. Επιπλέον, η Κοινή Αγροτική Πολιτική της ΕΕ, στο όνομα της 'ελεύθερης' αγοράς και της 'ανταγωνιστικότητας', άφησε τους παραγωγούς έρμαιο στους στυγνούς εκβιασμούς των μεσαζόντων, που παίρνουν την παραγωγή τους για ένα κομμάτι ψωμί και τη διαθέτουν στα ράφια των καταστημάτων σε δεκαπλάσιες τιμές. Και επιπλέον, το Συμβούλιο των υπουργών Γεωργίας της ΕΕ αποφάσισε το 2009 τη χορήγηση κρατικών ενισχύσεων για την αγορά αγροτικής γης. Οι επικορηγήσεις, όπως και οι υπόλοιπες κοινοτικές επιδοτήσεις, πάνε στις τσέπες μεγαλοτσιφλικάδων και οδηγούν σε μια όλο και μεγαλύτερη συγκέντρωση της γης από λίγους.

β) Με την επιβολή κρατικών επιδοτήσεων σε δήθεν προβληματικές επιχειρήσεις, που πήραν το ζεστό δημόσιο χρήμα και έγιναν καπνός, αποκομίζοντας ακόμη μεγαλύτερα κέρδη από ακόμη φτηνότερες αγορές εργασίας, κι αφήνοντας εδώ ακόμη λιγότερο χρήμα στο δημόσιο κορβανά και ακόμη μεγαλύτερη ανεργία.

γ) Η Ε.Ε. επέβαλε τη μείωση των φορολογικών υποχρεώσεων του κεφαλαίου, με το επιχείρημα της ενθάρρυνσης της ανάπτυξης. Μια ανάπτυξη που βρίσκει σήμερα επίσημα το 29% των νέων στην ανεργία.

δ) Η Ε.Ε. κατέυθυσε το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου. Με την επίβλεψη της Κομισιόν έγινε η αποκρατικοποίηση του εθνικού αερομεταφορέα, το ξεπούλημα του εθνικού οργανισμού τηλεπικοινωνιών, των λιμανιών, των δρόμων, των ολυμπιακών ακινήτων κ.λπ. κ.λπ. (Να σημειώσουμε εδώ με την ευκαιρία, ότι στην περίπτωση της Ολυμπιακής, το ελληνικό δημόσιο πλήρωσε για αποζημιώσεις, ασφαλιστικές εισφορές, κ.λπ. 20 φορές περισσότερα απ' όσα εισέπραξε).

ε) Η Ε.Ε. ξεκίνησε από το Μάαστριχ και προχώρησε, για να γίνει ακόμα πιο ανάγλυτη, ως την οδηγία Bolkenstein. Η οδηγία αυτή αποτελεί στην πραγματικότητα την ακραία μορφή καταλήστευσης της εργασίας στην Ευρώπη.

στ) Η Ε.Ε. είναι σήμερα αυτή που, στο όνομα του Προγράμματος Σταθερότητας, τσακίζει κάθε έννοια εργασιακής αξιοπρέπειας, απαιτώντας οικονομική συρρίκνωση στο ήδη ισχύον εισόδημα των εργαζόμενων, κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, απελευθέρωση των απολύσεων, διεύρυνση της ελαστικοποιημένης εργασίας, αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, αύξηση των φορολογικών συντελεστών, με μια κουβέντα, επιβάλλει την εξαθλίωση.

Έχει γίνει πια σαφές στα μυαλά και των πιο αφελών, ότι τα μόνα σύνορα που έχει καταργήσει η Ε.Ε. είναι αυτά που αφορούν στην ανεμπόδιση διακίνηση των κεφαλαίων για την αποκομδή τρελών κερδών, ενώ υψώνει τείχη ανάμεσα στην Τριανδρία (Γερμανία, Γαλλία, Αγγλία) και τον εκμεταλλεόμενο Νότο. Οι ιδεολογικοί και ταξικοί της στόχοι για απόλυτη νεοφιλελεύθερη προσαρμογή κρίθηκε ότι είναι πιο επιτεύξιμοι σε συνθήκες κρίσης και η Ελλάδα, με τη δεδομένη δικομματική υποτέλεια, προκρίθηκε ως η πιο κατάλληλη πειραματική εφαρμογή.

3. Όχι μόνο η χώρα μας, αλλά όλες οι χώρες της Ευρώπης είναι θύματα της χρηματοπιστωτικής κεδροσκοπίας

Απολύτως σωστό. Αυτό όμως αποτελεί επιχείρημα για την ακόμη μεγαλύτερη εξάρτηση από τα χρηματοπιστωτικά θαμπίρ; Αυτή η διαπίστωση μας επιβάλλει να στηρίζουμε τις ως τώρα επιλογές των πολιτικών υπαλλήλων της τραπεζικής ολιγαρχίας ή αποδεικνύει το βαθμό της υποτέλειάς τους; Τι κρατικές οικονομίες είναι αυτές που η 'διάσωση' ή η 'καρατόμησή' τους εξαρτάται από μια δήλωση του Τρισέ;

Όσο χρησιμοποιούν αυτό το επιχείρημα για να στηρίξουν τις επιλογές της κοινωνικής επίθεσης, τόσο θα γυρνάει μπούμερανγκ, γιατί κάνει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο φανερό πως οι εθνικές νομοθεσίες –στην καλύτερη περίπτωση που προβλέπουν ένα πλαίσιο προστασίας από τη χρηματοπιστωτική κεδροσκοπία– είναι κουρελόχαρτα μπροστά στη νομοθετική στήριξη της κεφαλαιαγοράς από το διευθυντήριο της Ε.Ε.

Για να μην αναφερθούν και πάλι τα περί Μάαστριχ, τα περί δα-

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

νεισμού των τραπεζών με 1% κλπ, ας επικεντρωθούμε στους 'οίκους αξιολόγησης'.

Τρεις ιδιωτικές, εταιρίες αξιολόγησης –Standard and Poors, Fitch και Moody's– είναι αυτές που κάνουν λάστιχο τα επιτόκια στους δημόσιους δανεισμούς. Μια συμμορία απατεώνων, χρυσοπληρωμένων από το τραπεζικό λόμπυ, 'αξιολογούν' έτσι ώστε να οδηγήσουν σε δανεισμό-αφαίμαξη. Αρκεί να πει κανείς ότι αυτοί οι τρεις 'αξιολογητές' πιστοποιούσαν ως εγγυημένα τα αμερικάνικα ομόλογα, που μετά από λίγο αποδείχτηκαν φούσκα.

Κάθε 'υποβάθμιση' από τους 'οίκους αξιολόγησης', οδηγεί σε μια εκτίναξη του επιτοκίου των δανείων, που θα χορηγήσουν στη συνέχεια οι ίδιοι απατέωνες με άλλο όνομα.

Η τελευταία υποβάθμιση της 'πιστοληπτικής ικανότητας' της Ελλάδας προκάλεσε αύξηση του spread στις 283 μονάδες βάσης, δηλαδή 2,83% ακριβότερα δάνεια.

Αν και οι τρεις 'βαθμολογητές' αξιολογήσουν με Β, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα κόβει την παροχή ρευστού. Στην τελευταία αξιολόγηση της πιστοληπτικής ικανότητας της Ελλάδας, αφού έκαναν πρώτα το παιχνίδι για την αύξηση του spread, ώστε να κατοχυρώσουν το ληστρικό επιτόκιο, στη συνέχεια οι Standard and Poors και οι Fitch μας βαθμολόγησαν με Β, ενώ οι 'καλοί' Moody's με Α-, ώστε να μη χάσουν την ευκαιρία της νέας αφαίμαξης.

4. Για το μεγάλο δημόσιο χρέος ευδύνεται ο διογκωμένος δημόσιος τομέας

Το είπε και ο Θέμος Αναστασιάδης, ο φερόμενος ως DVDκομιστής προς 5,5 εκατ ευρώ και μετέπειτα αθωωθείς. Όλη η παρακαμακή αφρόκρεμα αυτού του τόπου, που συμμετέχει στον εσμό του προλόγου, 'πικραμένη' από το υψηλό δημόσιο χρέος, δείχνει με το δάχτυλο τη δημοσιοϋπαλληλία.

Κανένας δεν αμφισβητεί τη γραφειοκρατία και τη δυσκαμψία του δημόσιου τομέα. Το μοντέλο λειτουργίας του καθορίζεται από τις εκάστοτε κυβερνητικές επιλογές, που εξαντλούν «την επανίδρυση του κράτους» στην αντικατάσταση της διοικητικής πυραμίδας με «τα δικά τους παιδιά». Κανένας επίσης δεν μπορεί να αμφισβητήσει το γεγονός, πως τα δημόσια νοσοκομεία και τα δημόσια σχολεία λειτουργούν με δραματικές ελλείψεις σε προσωπικό. Αποτελεί και αυτό επιλογή των εκάστοτε «επανιδρυτών» του κράτους, που σήμερα μιλάνε για διογκωμένο δημόσιο.

Η συνολική δαπάνη για το δημόσιο τομέα φτάνει σήμερα στο 9% του ΑΕΠ, κατατάσσοντας τη χώρα σε υψηλή θέση, σε σχέση με τις υπόλοιπες Ευρωπαϊκές. Με συρρικνωμένη την αγροτική και βιομηχανική παραγωγική βάση, και την ανεργία να καλπάζει ολοταχώς προς το 20% (στους νέους στο 30%), το δημόσιο αντιστάθμιζε και την επιπλέον αύξηση της ανεργίας και την κατοχύρωση της φοροδοτικής βάσης, που δεν είναι άλλη από τους μισθωτούς.

Κανένας, βέβαια, από τους υποστηρικτές αυτού του επιχειρήματος δεν μπαίνει στον κόπο να δώσει στατιστικά στοιχεία για το μέρος του 9%, που αφορά στις τρελές αμοιβές και τα μπόνους του υψηλού στελεχικού δυναμικού, τις παρέες δηλαδή των χρυσοκάνθαρων που αλωνίζουν στο δημόσιο τομέα και μένουν ανέγγιχτες από τις περί εξορθολογισμού εξαγγελίες. Ενδεικτικά, από το μακρύ κατάλογο:

- Η αμοιβή τριών χρόνων του κ. Προβόπουλου, διοικητή της Κεντρικής Τράπεζας, ανέρχεται στο αστρονομικό ποσό των **8.767.147,03 ευρώ**. Οι καταγγελίες για φοροδιαφυγή που αφορά στη μισή αμοιβή, δεν διαψεύστηκαν ποτέ. Επιπλέον, ο κ. Προβό-

πουλος ήταν ο πρώτος που έδωσε το «καλό παράδειγμα» στους ανθρώπους του μόχθου, με εθελοντική μείωση της αμοιβής του κατά 20%!

- Λίγο λιγότερα από **300.000 ευρώ** το χρόνο εισέπραττε ο πρώην μάντζερ της ΔΕΗ, ενώ ο νέος θα αναγκαστεί να «τα βγάζει πέρα» με μόλις **6.500 ευρώ** το μήνα. Εξαγγέλθηκε, ακόμη δεν εφαρμόστηκε.

- **25.000 ευρώ** το μήνα ήταν ο μισθός του κυρίου Παναγόπουλου, αφεντικού της ΕΡΤ. Από τον υπουργό κ. Γερούλανο ανακοινώθηκε η δραματική μείωση του μισθού του νέου ΕΡΤάρχη, σε μόλις **6.500 ευρώ**. Πάνω από **200.000 ευρώ** η αμοιβή **100** τουλάχιστον δημοσιογράφων και παρουσιαστών της ΕΡΤ.

- **580.000 ευρώ** το χρόνο, δηλαδή 48.333 ευρώ το μήνα, είναι η αμοιβή του κυρίου Παναγή Βουρλούμη, διευθυντή του ΟΤΕ.

- Στις **7000 ευρώ** μηνιαίως ανέρχεται η αμοιβή του διευθυντή του συμβούλου της ΕΥΘΑΠ (Εταιρία Ύδρευσης και Αποχέτευσης Θεσσαλονίκης) Νικόλαου Παπαδάκη.

- Τι ποσοστό από αυτό το 9% του ΑΕΠ πάει στους εκπροσώπους του λαού; Ο κάθε βουλευτής εισπράττει μηνιαίως: **8500 + 500 έως και 5000 ευρώ** (για συμμετοχή σε επιτροπές και το θερινό τμήμα) + **όλες τις εισφορές** στα ασφαλιστικά επαγγελματικά ταμεία τους + **1500** (επικρατείας και Λεκανοπεδίου) και **2000** (της Περιφέρειας) για οργάνωση γραφείου + **400 ή 600 ή 1000** για μετακίνηση (Λεκανοπεδίου-κοντινή περιφέρεια-νησιά) + **ατελή μετακίνηση** σε όλα τα χερσαία ή θαλάσσια μέσα και **104 αεροπορικές μετακινήσεις** ετησίως + **1000 δωρεάν επιστολές το μήνα** και **2000 Χριστούγεννα, Πάσχα + 7 δωρεάν σταθερές τηλεφωνικές συνδέσεις** στους Επικρατείας και Λεκανοπεδίου και **8** στους Περιφέρειας + **250 ευρώ κινητή τηλεφωνία** το μήνα + **δωρεάν Internet + 1 επιστημονικό συνεργάτη** πλήρους απασχόλησης + **3 αποσπασμένους δημόσιους υπάλληλους** για εργασία γραφείου.

- Οι εκπρόσωποι του λαού στο ευρωκοινοβούλιο αισθάνονται λιγότερο αδικημένοι από τους συναδέλφους τους του ελληνικού κοινοβουλίου, μιας και οι αμοιβές τους είναι πολύ μεγαλύτερες.

Είναι απίστευτος ο πλούτος που παράγει αυτή η χώρα για τις τσέπες των λίγων

Οι έλληνες καταθέτες, στις Ελβετικές τράπεζες, κατέχουν τη **2^η θέση**, μετά τους σείχηδες των Αραβικών εμιράτων.

- Μόνο οι εισηγμένες στο Χρηματιστήριο εταιρίες είχαν κέρδη: 11,8 δις ευρώ το 2009, 10 δις το 2008 και 11,3 δις το 2007.

- Το 2009 η ΔΕΗ πραγματοποίησε κέρδη 1,1 δις, ενώ προέβλεπε ο προϋπολογισμός της 531 εκατ. ευρώ.

- Ελληνικές επιχειρήσεις (υπολογίζονται σε 4.000) έχουν επενδύσει σχεδόν 20 δις ευρώ στο εξωτερικό, από τα οποία τα 16 δις στα Βαλκάνια.

- Την τετραετία 2004-2008 χαρίστηκαν πάνω από 9 δις ευρώ σε περίπου 50.000 επιχειρήσεις (τα 5,1 δις από τη μείωση του συντελεστή φορολόγησης των κερδών από 35% σε 25% και 3,5 δις από τις δυο ρυθμίσεις περαίωσης ανέλεγκτων χρήσεων).

- Υπάρχουν 10.000 υπεράκτιες (offshore) εταιρίες ελληνικών συμφερόντων που διακινούν γύρω στα 500 δις ευρώ και το δημόσιο χάνει ετησίως από φόρους 6 δις.

Και όπως λένε κι άλλοι πικραμένοι, που το διάστημα αυτό συγκεντρώνουν τα πιο απίστευτα στοιχεία, **μπορεί να ζούμε όλοι στην ίδια χώρα αλλά είμαστε δυο διαφορετικοί και αντίθετοι κόσμοι. Δυο κόσμοι μέσα στην ίδια χώρα.**

Όπως λέγαμε και πριν, ελάχιστοι μπαίνουν στον κόπο (και πάντως όχι ο Αναστασιάδης, που θεωρεί τον εαυτό του παραγωγικό μέλος αυτής της κοινωνίας) να κάνουν την αναγωγή τι ποσοστό από αυτό το 9% που αφορά το δημόσιο τομέα μασάνε οι κάθε φορά ημέτεροι χρυσοκάνθαροι.

Όπως ελάχιστοι αναφέρονται στο 4,3% που αφορά στις στρατιωτικές δαπάνες και που μας κατατάσσει μέσα στην πρώτη πεντάδα πανευρωπαϊκώς. Στην πρώτη πεντάδα επίσης κατατάσσεται η Ελλάδα στις προμήθειες όπλων από τις ΗΠΑ, ενώ είμαστε ο 2^{ος} καλύτερος αγοραστής (μετά την Τουρκία) οπλικών συστημάτων από τη Γερμανία

Οι δαπάνες 'άμυνας' πρόκειται να εκτοξευτούν τα επόμενα χρόνια, καθώς ο στρατός μετατρέπεται σταδιακά σε μισθοφορικό, με την πλήρη επαγγελματικοποίηση του ναυτικού και της αεροπορίας, με την αποφασιστική αύξηση της πρόσληψης επαγγελματιών οπλιτών, που μέσα στα επόμενα χρόνια θα φτάσουν τις 40.000! Το οικονομικό κόστος της συμμετοχής στις εκτός συνόρων ιμπεριαλιστικές εκστρατείες ανέρχεται σε περίπου 300 εκ. ευρώ τον χρόνο, (περίπου 3 δις ευρώ το έως τώρα συνολικό κόστος), ποσά που αναμένεται να αυξηθούν, καθώς κλιμακώνεται η ελληνική συμμετοχή στον πόλεμο στο Αφγανιστάν.

Πάνω που πήγαν να μας πείσουν να συνεισφέρουμε «οι άνθρωποι του μόχθου» στο ταμείο 'εθνικής σωτηρίας', πληροφορηθήκαμε ότι αγοράζουμε 6 γαλλικές φρεγάτες, κόστους 2,5 δις ευρώ, και 80 Eurofighters από τη σύμμαχο Γερμανία, για να υπερασπίσουμε τα εθνικά μας δίκαια στο Αφγανιστάν και τον Περσικό κόλπο.

Έτσι, ενώ οι κυβερνήσεις μιλάνε για 'την μείωση του κράτους', το κράτος γιγαντώνεται στο κατασταλτικό του τμήμα, δηλαδή στο πιο άμεσα αντιδραστικό, 'αντιπαραγωγικό' και καταστροφικό του μέρος. Πάνω απ' όλα, όμως, το επείγον αυτό είναι τόσο αδύναμο, όσο τεράστιο –πολύ μεγαλύτερο απ' της Ελλάδας– είναι το χρέος των χωρών της Ε.Ε. που έχουν συρρικνώσει το δημόσιο τομέα.

Για το δημόσιο χρέος μπορεί κανείς να κάνει αναφορά στο διηνεκές. Αξίζει, μέσα από την ιστορία του χρέους –από τη σύσταση του ελληνικού κράτους μέχρι σήμερα– να βγει ένα συμπέρασμα: ο μηχανισμός διαχείρισης του χρέους είναι τέτοιος που το χρέος δεν αποπληρώνεται ποτέ, ό,τι και να κάνεις.

Πριν από εξήντα περίπου χρόνια ο Νίκος Μπελογιάννης γράφει για 'τα χρέη της ανεξαρτησίας':

«Μόλις άρχισε η επανάσταση του '21, αρχίζουν και οι ξένοι κεφαλαιούχοι τη δράση τους σε βάρος ενός λαού που 'χυνε ποτάμι το αίμα για τη λευτεριά. Ένα εξωτερικό δάνειο με καλούς όρους θα βοηθούσε σημαντικά, θα δυνάμωνε και θα 'δινε φτερά στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα. Οι ξένοι όμως τραpezίτες, με συνεργούς τους ντόπιους κοτζαμπάσηδες, τους Φαναριώτες και τους πά-

μπλουτους καρμποκραιούς, κατάφεραν να ωφελήσουν μονάχα τον μπεζαχτά τους και τους ξένους τυχοδιώκτες...».

Και πολύ πριν:

«Το δημόσιο χρέος, δηλαδή το ξεπούλημα του κράτους –αδιάφορο αν είναι απολυταρχικό, συνταγματικό ή δημοκρατικό κράτος– βάζει τη σφραγίδα του στην κεφαλαιοκρατική εποχή. Το μοναδικό κομμάτι του λεγόμενου εθνικού πλούτου, που στους σύγχρονους λαούς ανήκει πραγματικά στο σύνολο του λαού, είναι το δημόσιο χρέος του». Αυτά από τον Μαρξ, 130 χρόνια πριν.

5. Τα μέτρα είναι άδικα και αντίθετα με την ιδεολογία της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, αλλά επιβεβλημένα για τη σωτηρία της χώρας, αποτελούν μονόδρομο

«Οδηγήθηκε αναπόφευκτα η κυβέρνηση στην οδυνηρή απόφαση, να πάρει πρόσθετα σκληρά μέτρα» (ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ).

«Καμιά οικονομία δεν βγαίνει από την κρίση με αύξηση της φορολογίας και μείωση των χαμηλών εισοδημάτων» (Δήλωση του πρωθυπουργού στη Βουλή πριν τις εκλογές.)

Το επείγον αυτό έχει δύο σκέλη. Ένα, η δήθεν αντίθεση των μέτρων με την ιδεολογία της κυβερνητικής παράταξης και δύο, τα μέτρα ως μονόδρομο.

Για το πρώτο, προκειμένου η απάντηση να είναι ολοκληρωμένη, απαιτείται εκτενής ανάλυση της σοσιαλδημοκρατίας, του ιδεολογικού της πλαισίου και του ιστορικού της ρόλου. Δεν είναι όμως του παρόντος. Φτάνει η επισήμανση του ιστορικού Τόνου Τζουντ: «Η σοσιαλδημοκρατία σήμερα έχει υιοθετήσει σε όλο του μεγαλείο το νεοφιλελευθερισμό και έχει αφομοιωθεί απ' αυτόν. Αφού πρώτα κατέστρεψε τη μεσαία τάξη, που αποτελούσε το στήριγμά της, κινδυνεύει να μην έχει πια κοινωνικό χώρο απεύθυνσης».

Είναι πραγματικά ένα από τα αξιοπερίεργα, να επιχειρείς να βγεις από την κρίση, με την πολιτική που τη δημιούργησε. Αυτό μόνο όσοι έλεγαν ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΝΑΤΟ και εννοούσαν ΜΕΣΑ, μπορούν να το καταφέρουν.

Είναι πάντως θλιβερό, όπως λέει και ο Λαζόπουλος, «να είσαι υποτιθεται σοσιαλιστής και να επαγγέλσαι ως σωτήρια, για την οικονομία, λύση την πιο άγρια δεξιά πολιτική»...

Όσο θλιβερό είναι να βασίζεις την προεκλογική σου καμπάνια στο σύνθημα «ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ή ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ», για να διευκρινίσεις μετεκλογικά πως εννοούσες το δεύτερο.

Σε ό,τι αφορά τα περί μονόδρομου, αν η πολιτική ήταν μονόδρομος, τότε περίττευαν οι ιδεολογίες και οι τάσεις τους. Αυτή η Φουκογιαμική αντίληψη για το τέλος της ιστορίας και τη μία και μοναδική «επιλογή» –που παρεμπιπτόντως είναι η βαρβαρότητα– αποτελεί και το τέλος του εμπαιγμού με σοσιαλίζοντα συνθήματα.

Ο όρος ΤΙΝΑ: There Is No Alternative, εγκαινιάστηκε το 1964 στις ΗΠΑ, στην προεκλογική καμπάνια του ρεπουμπλικάνου Μπάρνι Γκολντγουότερ, ο οποίος όμως ηττήθηκε από το Λίντον Τζόνσον. Στη δεκαετία του '80, η σιδηρά κυρία Θάτσερ επανέφερε το σλόγκαν ΤΙΝΑ, για να επιβάλει το Γκαλμπραϊνθικό μοντέλο του νεοφιλελευθερισμού, με τέτοια μάλιστα έμφαση, ώστε η κατά παραγγελία βιογραφία της, από τον Μπερλίνσκι, να έχει αυτόν ακριβώς τον τίτλο: There Is No Alternative.

Για την ιστορία του πράγματος, στο σλόγκαν ΤΙΝΑ, η Σούζαν Τζωρτζ, οικονομολόγος που μελετά τις πολιτικές στο τρίτο κόσμο,

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

στην κριτική κατά των πολιτικών της Παγκόσμιας Τράπεζας, αντιπαρέβαλε τον όρο TATA: (There Are Thousands of Alternatives) υπάρχουν χιλιάδες εναλλακτικές λύσεις.

Και τελικά, αν η συγκεκριμένη πολιτική είναι μονόδρομος, τότε περιττεύουν οι πολιτικοί, ζήτη οι μάνατζερς.

6. Δεν φταίμε όλοι για την κρίση, αλλά όλοι πρέπει να συμβάλουμε για το καλό της πατρίδας

Το έργο το έχουμε ξαναδεί σε πολλαπλά remake. Το 1930, λίγο πριν την πτώχευση του 1932, «ιδρύθηκε ταμείο για τη στήριξη της δραχμής, ανάλογο με αυτό του κ. Πετσάλλικου σήμερα. Το ταμείο αυτό οργάνωνε δεξιώσεις στα καλά σαλόνια των Αθηνών και καλούσε τις κυρίες του καλού κόσμου να δώσουν κοσμήματα και ό,τι άλλο πολύτιμο έχουν 'δια την εθνικήν υπόθεσιν'. Η εξέλιξη ήταν προβλέψιμη. Κάποιοι αετονύκηδες καταχράστηκαν το ταμείο, λίγο πριν κηρυχθεί το επίσημο χρεωστάσιο, και κατέφυγαν σε χώρες της Λατινικής Αμερικής για να ζήσουν τη ζωή τους εις υγιείαν των κορόιδων» (Δ. Καζάζης – ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ).

Αυτή τη φορά, το περί ομοψυχίας επιχείρημα εγκαινιάζει και στη χώρα μας τον όρο «νέος πατριωτισμός».

Ο αμερικανοτραφής σημερινός πρωθυπουργός, συνεπαρμένος από τα επιτεύγματα της πλανηταρχίας, δε χάνει ευκαιρία να εισάγει ολόγαν και ορολογίες, που ευδοκίμησαν πέραν του Ατλαντικού. Και πάλι λοιπόν για την ιστορία του πράγματος, ο όρος «νέος πατριωτισμός» εγκαινιάστηκε από την **Orion Society**, μια μη κερδοσκοπική (!) πλανηταρχέσικη οργάνωση, που ιδρύθηκε το 1992 με 'οικολογικούς' στόχους (... να καταλάβει ο καθένας από εμάς την ατομική του ευθύνη στη σωτηρία της γης... και μπλα, μπλα, μπλα) και μετά την 11^η Σεπτεμβρίου έχει επιδοθεί σε μια σειρά από εκδόσεις και εκδηλώσεις χρηματοδοτημένες από το Κογκρέσο, που αφορούν στο 'νέο πατριωτισμό'.

Στο όνομα λοιπόν του πατριωτισμού, ή μάλλον του 'νέου πατριωτισμού', τα κέρδη δικά μας, οι ζημίες δικές σας.

Το είπαμε βέβαια και πιο πριν, ότι δυο διαφορετικοί και αντίθετοι κόσμοι ζουν σ' αυτή (όχι μόνο) τη χώρα. Αρκεί να επαναλάβει κανείς το μακρύ κατάλογο των αμύθητων κερδών και των ασύδοτων αμοιβών, μεσούσης της κρίσης. Όμως μια ιδιαίτερη μνεία στο 'νέο πατριωτισμό' αξίζει τον κόπο.

• Η παρότρυνση των Γερμανών χριστιανοδημοκρατών βουλευτών, περί πώλησης ελληνικών νησιών και της Ακρόπολης δεν ήταν στιγμιαία προσβολή. Ούτε ήρθε από το πουθενά. Το θέμα ανέκυψε πολύ πριν και είχε μεγάλο βάθος(βλ. εφημερίδα ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ 11-3-10).

• Αυτός που πρώτος έθεσε το ζήτημα της πώλησης «ακατοίκητων νησιών» ήταν ο Στέφανος Μάνος, ως υπουργός της κυβέρνησης Μητσοτάκη.

• Στη συνέχεια ο Νίκος Χριστοδουλάκης, επί Σημίτη, θέλησε να 'τιτλοποιήσει' τα έσοδα από την Ακρόπολη. Τα πιο σημαντικά αρχαιολογικά και τουριστικά αξιοθέατα της χώρας είναι πρώτα στις λίστες των διεθνών επενδυτών, στα business deals.

• Στα ίδια πλαίσια και η εκμετάλλευση των λιμανιών της χώρας από εταιρία χαρτοφυλακίου (holding). Οι εταιρίες holding συγκεντρώνουν το ενδιαφέρον των πιο κερδοσκοπικών κεφαλαίων διεθνώς, που αποβλέπουν σε μια γρήγορη μπάζα και μαζί με τις υπεράκτιες εταιρίες (off shore), κάνουν εκτεταμένο ξεπλύμα χρήματος διεθνώς. Στις υπερχρεωμένες χώρες της Αφρικής και

της Λατινικής Αμερικής εταιρείες holding, μέσω των οποίων το κράτος εγγυάται τα κέρδη των ιδιωτών επενδυτών, χτίζουν νοσοκομεία, σχολεία, δρόμους, αεροδρόμια, λιμάνια κ.ο.κ., τα εκμεταλλεύονται με ιδιωτικο-οικονομικά κριτήρια και επιπλέον καθορίζουν στη συνέχεια μια σειρά κοινωνικούς όρους που αφορούν την περίθαλψη, την εκπαίδευση, τις αμοιβές κ.λπ. Δηλαδή με μια κουβέντα, μπανανία.

• Η τελευταία λοιπόν σχετική 'πρόταση' περί πώλησης νησιών, έγινε από το Γιόζεφ Σάρλμαν, στέλεχος της κυβερνώσας Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης της Μέρκελ, ο οποίος δήλωσε ότι «κάποιος που έχει χρεωκοπήσει πρέπει να χρησιμοποιήσει ό,τι έχει και δεν έχει για να βρει τα λεφτά προκειμένου να πληρώσει τους δανειστές του» (Bloomberg, 4 Μαρτίου). Ο κύριος αυτός –όπως λέει χαρακτηριστικά ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ– δεν είναι καθόλου τυχαίος ούτε γραφικός. Είναι ο... Μίχαλος της Γερμανίας. Εκπροσωπεί ένα από τα ισχυρότερα λόμπι της Γερμανίας, όπου συμμετέχουν 40 χιλιάδες από τους πιο σημαντικούς Γερμανούς επιχειρηματίες και διευθυντικά στελέχη επιχειρήσεων, που έχουν συνασπιστεί για τη στήριξη της κυβέρνησης Μέρκελ. «Η Ελλάδα κατέχει κτίρια, επιχειρήσεις και πολλά ακατοίκητα νησιά, που τώρα μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να πληρωθεί το χρέος» δήλωσε ο Σάρλμαν. Ο δεύτερος επί των πωλήσεων ήταν ο Φρανκ Σέφλερ, ειδικός επί των δημοσιονομικών του Κόμματος των Ελευθέρων Δημοκρατών, που συμμετέχει στην κυβέρνηση Μέρκελ. Δήλωσε ότι η Ελλάδα πρέπει να «ξεφορτωθεί συνολικά τις μετοχές από επιχειρήσεις και να πουλήσει επίσης ακίνητα και γη, όπως π.χ. ακατοίκητα νησιά».

Αν όμως η πρόταση Σάρλμαν και Σέφλερ είναι μια φορά προσβλητική, η απάντηση του Έλληνα πρωθυπουργού είναι ανήκουστη. **Ο Παπανδρέου δεν απάντησε ως πρωθυπουργός μιας ανεξάρτητης, κυρίαρχης χώρας, αλλά σαν... λογιστής ή θιγμένος επενδυτής.**

« Η πρόταση αυτή (το ξεπούλημα δηλαδή των νησιών) δεν θα βοηθούσε να αντιμετωπίσουμε και το πρόβλημα, ξέρετε, θα ήταν απλά μια κίνηση την οποία θα κάναμε, ενώ εμείς θέλουμε να έχουμε μια οικονομία η οποία να λειτουργεί. Μια οικονομία η οποία λειτουργεί, η οποία είναι θιώσιμη, σημαίνει να επενδύσει κανείς περισσότερο σ' αυτά τα νησιά. Ας πούμε, μιλάμε για συνεργασία με τη Γερμανία. Εσείς έχετε πολύ ενδιαφέρουσες τεχνολογίες, όσον αφορά την ηλιακή ενέργεια και την αιολική ενέργεια. Σκεφτείτε τα ελληνικά νησιά, τα οποία μπορεί να γίνουν κάποια στιγμή πράσινα νησιά... Θα ήταν μια πιθανή στενή συνεργασία μεταξύ ημών και της Γερμανίας.»

Μετά από αυτή την απάντηση του πρωθυπουργού εξηγείται και η άνευρη, ανυπόστατη και εξίσου βαθιά προσβλητική απάντηση του κ. Δρούτσα, υφυπουργού ΥΠΕΞ, «ακούσαμε την πρόταση των Γερμανών, δεν είναι καιρός για τέτοιες συμβουλές».

Αυτό είναι το περιεχόμενο του 'νέου πατριωτισμού', γι' αυτούς που ζητάνε από τους εργαζόμενους θυσιές στο όνομα της πατρίδας.

• Η ντροπιαστική ιστορία με τις ανύπαρκτες Γερμανικές αποζημιώσεις για τη μαύρη Ναζιστική Κατοχή, έγινε μέσα από τη συγκυρία γνωστή σε όλους. Αρπαγή «δανείου» **3,5 δισεκ. δολλαρίων**, αρπαγή **3,5 τόννων νικελίου** και **1,5 τόννου ασημιού** από το λιώσιμο των κερμάτων και πάνω απ' όλα χιλιάδες νεκροί στα 84 ολοκαυτώματα και στα σκοπευτήρια θανάτου.

Η Διάσκεψη του Παρισιού το 1960 επιδίκασε στην Ελλάδα αποζημίωση **7,1 δισεκ. δολλαρίων**, με τιμές του 1938. Το 1960 ο Καραμανλής senior δέχτηκε, έναντι **110 εκατ μάρκων** –μιας σταγόνα δηλαδή στην οφειλόμενη αποζημίωση– να εκδώσει τον εγκληματία πολέμου, Μέρτεν, που ποτέ δεν δικάστηκε στη Γερμανία.

Ο Άρειος Πάγος δίκαιωσε, στη συνέχεια, τα θύματα, ενώ οι

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

στην εγκατάσταση 'ύπατου αρμοστή' στην Ελλάδα, που θα επιβλέπει την ομαλή πορεία του σχεδίου 'διάσωσης'. Ένα σχέδιο που στόχο έχει τη δήμηση και την κατάσχεση της χώρας, προς δόξα του νέου πατριωτισμού.

7. Αν δεν παρθούν τα μέτρα, θα έχουμε δημοσιονομική κατάρρευση και η χώρα θα χρεοκοπήσει

Χρεοκοπία ενός κράτους είναι ουσιαστικά η επίσημη εξαγγελία της κυβέρνησής του, με την οποία καθιστά διεθνώς γνωστή την αδυναμία της να πληρώσει τα ληξιπρόθεσμα χρέη της χώρας της (όλα, μέρος ή τους τόκους) και η στάση πληρωμών, λόγω άδειων ταμείων και αδυναμίας πρόσθετου δανεισμού.

Η χρεοκοπία μπορεί να προκύψει:

(α) από την κερδοσκοπική επίθεση εναντίον του εθνικού νομίσματος,

(β) από την αδυναμία για «υγιή», εγγυημένο δηλαδή δανεισμό της χώρας (κίνδυνος υπαρκτός λόγω της ληστρικής κεφαλαιαγοράς και της απαγόρευσης από τη συνθήκη του Μάαστριχτ να αγοράζει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα ομόλογα των κρατών-μελών της Ευρωζώνης),

(γ) σαν αποτέλεσμα μίας σειράς ετών ελλειμματικών προϋπολογισμών που χρηματοδοτούνταν με νέα αυξανόμενα δυσμενή δάνεια,

(δ) από το συνδυασμό, από την χρονική «συνύπαρξη» δηλαδή, των παραπάνω διαφορετικών αιτιών.

Οι συνέπειες της χρεοκοπίας συνοψίζονται στα εξής:

(α) οι πιστωτές ενός κράτους χάνουν εξ' ολοκλήρου ή ένα μέρος αυτών που του έχουν δανείσει, καθώς επίσης τους τόκους των δανείων. Συνήθως, στα πλαίσια διεθνών διαπραγματεύσεων, συμφωνείται η πληρωμή ενός ποσοστού των χρεών (π.χ στην πτώχευση της Αργεντινής οι πιστωτές έχασαν μέχρι και το 75% των απαιτήσεών τους).

(β) Ο προϋπολογισμός «ελαφρύνεται» από τόκους και χρεολύσια (δόσεις των δανείων), αλλά το κράτος καταδικάζεται σε πιστοληπτικό θάνατο. Δηλαδή, δεν μπορεί πλέον να δανειζεται από τις χρηματαγορές, πολύ περισσότερο με λογικά επιτόκια.

(γ) Αποσύρονται οι 'επενδύσεις', η παραγωγική διαδικασία συρρικνώνεται, ο πληθωρισμός καλπάζει, η ανεργία αυξάνεται, η κρατική πρόνοια (υγεία, παιδεία) ισοπεδώνεται, οι καταθέσεις εγκλωβίζονται και γίνεται στάση πληρωμών.

Στο σημείο που φτάσαμε, φαίνεται ότι συγκεντρώνουμε και αρκετά από τα κριτήρια πτώχευσης και αρκετές από τις συνέπειές της.

Μέσα όμως από την παράθεση των συνεπειών της πτώχευσης και όσων ήδη έχουν αναφερθεί πιο πριν, η πιθανότητα για επίσημη κήρυξη πτώχευσης μοιάζει μάλλον αδύναμη, γιατί:

1. Η απαλοιφή όλου του δημόσιου χρέους ή του μεγαλύτερου μέρους του δεν είναι ιδιαίτερα δελεαστική για τους πιστωτές.

2. Η παύση περαιτέρω δανεισμού της χώρας –ιδιαίτερα όπως έχει διαμορφωθεί σήμερα με τα ληστρικά επιτόκια– στερεί τους λύκους της κεφαλαιαγοράς από την επιπλέον προσοδοφόρα αιμαίαξη.

3. Η απόσυρση των επενδύσεων, με δεδομένο το φορολογικό και εργασιακό πλαίσιο που διαμορφώθηκαν για να εξασφαλίσουν 'κέρδη πολλά και σίγουρα λεφτά', μάλλον ζημιώνει, παρά συμφέρει τους 'επενδυτές'.

4. Με δεδομένες τη δραματική μείωση των αποδοχών των ερ-

υπουργοί Σταθόπουλος και Ρέππας, καθώς και το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο της Ελλάδας, συμφώνησαν με τους Γερμανούς στη μη καταβολή των αποζημιώσεων, επικαλούμενοι ετεροδικία. Τα θύματα προσέφυγαν στο Ανώτατο Δικαστήριο της Ρώμης, όπου και δικαιώθηκαν. Αυτή είναι σύντομα η πολεμένη ιστορία των Γερμανικών αποζημιώσεων, που περιέχει πολλά λεφτά και μπόλικο «νέο πατριωτισμό».

• Επιπλέον: Σε συζήτηση του ευρωκοινοβουλίου για την κρίση της Ελλάδας, ο Άγγλος ευρωβουλευτής Nigel Farage, απεκάλεσε τον πρόεδρο της Ε.Ε., κ. Ραμπούι, «φασίστα και σιωπηλό δολοφόνο» για τη στημένη μηχανή οικονομικής εξόντωσης και βαθιάς κοινωνικής οπισθοδρόμησης στην Ελλάδα. Τα ίδια περίπου είπε και ο Κον Πετίτ. Από την πλευρά των Ελλήνων ευρωβουλευτών ΠΑΣΟΚ, ΝΔ και ΛΑΟΣ ακούστηκε μια εκκωφαντική σιωπή, ενταγμένη προφανώς στα πλαίσια του 'νέου πατριωτισμού'!

• Η ύπαρξη ελληνικών στρατευμάτων στο Κόσσοβο και στο Αφγανιστάν, για τα οποία δαπανάται, όπως λέγαμε και πριν, το ποσό των 300 εκ. ευρώ τον χρόνο, δηλαδή κάτι λιγότερο από 1 εκατομ. ευρώ σε καθημερινή βάση, στηρίζουν την εθνική κυριαρχία και εντάσσονται στα πλαίσια του 'νέου πατριωτισμού'. Μετά δε την πρόσφατη συνάντηση-συμφωνία Παπανδρέου-Ομπάμα, αυτή η νεοπατριωτική εξόρμηση στο 'μαλακό υπογάστριο' της Ασίας θα επεκταθεί.

• Σε μια χώρα όπου οι 'πατριώτες' κατάφεραν η παραοικονομία να είναι ίση με την επίσημη οικονομία δεν έχει κανένα νόημα η αύξηση των φορολογικών συντελεστών. Γιατί, όπως λέει και η εφημερίδα ΤΟ ΒΗΜΑ: «Τι νόημα έχει να ζητήσεις έκτακτη εισφορά από τους υψηλόμισθους ή από τις κερδοφόρες επιχειρήσεις, όταν οι μισές επιχειρήσεις εμφανίζουν πλασματικές ζημιές και δεν πληρώνουν φόρο και, εκτός των μισθωτών, τους φοροφυγάδες ιδιοκτήτες των βιλών των προαστίων δεν τους ξέρει όχι η Εφορία, αλλά ούτε η μάνα τους;».

• Το ότι πατρίδα δεν είναι μόνο οι κάμποι και τα ψηλά βουνά, αλλά κυρίως οι άνθρωποι, οι εργαζόμενοι, αυτοί που μοχθούμε για το ΑΕΠ, που μετά την 23χρονη λιτότητα, όχι μόνο δεν είδαμε 'φως στο βάθος του τούνελ', αλλά σήμερα πατιόμαστε στο λαιμό, καλούμαστε να αναδιατάξουμε τις ζωές μας στη βάση της εξαθλίωσης, να πάψουμε να προσδοκούμε μια αξιοπρεπή σύνταξη και πάνω απ' όλα να πάψουμε να έχουμε ελπίδες για τα παιδιά μας, είναι άλλη μια παράμετρος του 'νέου πατριωτισμού'.

Έτσι, από πατριωτισμό σε πατριωτισμό, φτάσαμε σήμερα

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

Κάτω το
«πρόγραμμα
σταθερότητας»

γαζομένον και πολύ περισσότερο την ασφαλιστική επιδείνωση και την εργασιακή ισοπέδωση που φέρνει το ΠΣΑ, η πτώχευση δεν έχει λόγο ύπαρξης. Τα κατάφεραν σ' αυτό τον τομέα και χωρίς αυτή.

8. Το ΠΣΑ θα συμβάλει στη μείωση του δημόσιου χρέους και του δημοσιονομικού ελλείμματος

Για τα περί δήθεν μείωσης του δημόσιου χρέους, πρέπει να έχει ήδη γίνει κατανοητό ότι, όχι μόνο αυτό δεν πρόκειται να μειωθεί μέσα από τους νέους δυσβάσταχτους δανεισμούς, αλλά θα αυξάνεται με γεωμετρική πρόοδο, υποθηκεύοντας τη ζωή πολλών γενεών από δω και πέρα.

Όσο για το δημοσιονομικό έλλειμμα, τα μέτρα του ΠΣΑ που αφορούν στην καθόλου ανάπτυξη, φέρνουν τέτοια οικονομική ύφεση, που μόνο από τη συρρίκνωση της φοροδοτικής βάσης, λόγω ανεργίας και μείωσης της καταναλωτικής ζήτησης, τα δημόσια έσοδα θα πάθουν δραματική καθίζηση.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η ίδια η Ε.Ε. εκτιμά ότι το ΑΕΠ δεν θα υποχωρήσει μόνο κατά 0,3%, όπως διατείνονται οι εγκώριοι, αλλά περίπου κατά 2%, ενώ ξένοι οίκοι αξιολόγησης' κάνουν λόγο για μεγαλύτερη υποχώρηση της τάξης του 3 και 4%. Στο οικονομικό της δελτίο η Alpha Bank κάνει λόγο για ύφεση της τάξης του 2,5%.

Και ακολουθεί ο φαύλος κύκλος των ελλειμματικών εσόδων που θα καλυφθούν από νέους δανεισμούς, που με τη σειρά τους θα αποσπούν ακόμη μεγαλύτερο κομμάτι του ΑΕΠ για τα τοκοχρεολύσια και θα προκαλέσουν ακόμη μεγαλύτερο έλλειμμα και ακόμη μεγαλύτερους και πιο δυσβάσταχτους δανεισμούς.

Ωστόσο, επειδή οι 'δείκτες' του δημοσιονομικού πρέπει να εμφανίσουν προσαρμογή στις ευρωπαϊκές εντολές, το δημοσιονομικό έλλειμμα θα μειωθεί, με δραματική συρρίκνωση του κράτους πρόνοιας. Η υγειονομική περιθάλψη, οι συντάξεις, οι μισθοί, η παιδεία θα αποτελέσουν το σάκο του μποξ, πάνω στον οποίο θα προπονηθεί η δημοσιονομική 'εξυγίανση'.

9. Ως τώρα ζούσαμε με δανεικά, καιρός να μάθουμε να καταναλώνουμε λιγότερα

Κάναμε και πριν τη διάκριση δημόσιου και εξωτερικού χρέους. Το εξωτερικό χρέος είναι το σύνολο του δημόσιου και των ιδιωτικών χρεών. Το ελληνικό νοικοκυριό, μέσα σ' αυτό τον κυκλώνα, βρέθηκε να είναι, συγκριτικά, ελάχιστα χρεωμένο. Για πολλούς λόγους που χρειάζονται κοινωνιολογική προσέγγιση, οι Έλληνες εργαζόμενοι, παρά τις πενιχρές αμοιβές και το υψηλό κόστος ζωής, δεν εξαρτήθηκαν από πλαστικό χρήμα ούτε κρεμάστηκαν με διακοποδάνεια.

Μέχρι και πέρσι ακόμα, οι ελληνικές τράπεζες ενθάρρυναν τον ιδιωτικό δανεισμό γιατί, όπως επεσήμαιναν, υπολειπόταν κατά πολύ από το μέσο ευρωπαϊκό όρο.

Από τα πρόσφατα στοιχεία της Eurostat, της Παγκόσμιας Τράπεζας και του ΟΟΣΑ, προκύπτει ότι η Ελλάδα βρίσκεται στις τελευταίες θέσεις των χωρών με το μεγαλύτερο εξωτερικό χρέος ως ποσοστό επί του ΑΕΠ (184%). Πρόσφατη σύγκριση, που επικείμενη στην ιστοσελίδα του το NBC, κατατάσσει την Ελλάδα στη 16η θέση, σε σύνολο 20 χωρών. Έτσι σήμερα, αν το πρόβλημα της Ελλάδας είναι το δυσβάσταχτο δημόσιο χρέος, στα κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που κερδοσκοπούν ασύστολα με το ελληνικό

δημοσιονομικό πρόβλημα, το εξωτερικό χρέος είναι βρόγχος, που σε περιπτώσεις όπως η Αγγλία, η Δανία, η Ολλανδία, ξεπερνά το 300% και φτάνει ακόμη και το 400% του ΑΕΠ τους, ενώ στην Ιρλανδία το 1200% του ΑΕΠ μοιάζει τρομακτικό.

Ακόμη και η 'πειθαρχημένη' Γερμανία, που έχει μετατρέψει τους μισούς εργαζομένους της -ιθαγενείς και αλλοδαπούς- σε γκαστερμπάιτερς δεν απέφυγε την εκτίναξη του εξωτερικού της χρέους στο 78%, από το 60% που προβλέπει το Σύμφωνο Σταθερότητας.

Συμπερασματικά: Η περίοδος της «δανεικής ευημερίας» που μεσολάβησε ανάμεσα στον Κεϋνσιανικό καπιταλισμό και τον άγριο νεοφιλελευθερισμό μοίρασε και στην Ελλάδα καταναλωτικά δάνεια και ενυπόθηκες κατοικίες, για να συντηρηθούν για λίγο ακόμα τα όνειρα του μικροϊδιοκτήτη, έως ότου παγιωθεί η μαύρη αγριότητα της απόλυτης ανέχειας και της άνευ όρων εκμετάλλευσης. Ωστόσο, τα στοιχεία του εξωτερικού χρέους δεν αφήνουν περιθώρια παρερμηνείας. Δεν υποθηκεύτηκε η οικονομία της χώρας από το υποθηκευμένο τριάρι και το χρεωμένο zastava. Υποθηκεύτηκε από τις διαχρονικές επιλογές για συρρίκνωση της παραγωγικής βάσης, ελλειμματικό εμπορικό και γεωργικό ισοζύγιο, εξακοντισμό των στρατιωτικών δαπανών, διασπάθιση του δημόσιου χρήματος, νέο χρέος για να πληρωθούν τα τοκοχρεολύσια του προηγούμενου, κάνοντας το αρχικό ακόμα πιο δυσβάσταχτο, κ.ο.κ. Δεν χαντακώθηκε η χώρα από βουλιακούς εργαζόμενους, αλλά από τους χρηματοπιστωτικούς λύκους και τις κυβερνήσεις-υπαλλήλους της κεφαλαιαγοράς.

10. Τα μέτρα έχουν προσωρινό χαρακτήρα μέχρι να ορθοποδήσει η χώρα

«Περαιτέρω μέτρα μόνιμου –και όχι προσωρινού– χαρακτήρα στην κατεύθυνση της περιστολής δαπανών ζητά ο Ευρωπαίος Επίτροπος Όλι Ρεν από την ελληνική κυβέρνηση, για να καταστεί πιο αποτελεσματική η προσπάθεια εξυγίανσης των οικονομικών και μείωσης του ελλείμματος.»

Σε Συνέντευξη Τύπου που παραχώρησε μετά το πέρας των συναντήσεων, ο Ευρωπαίος Επίτροπος είπε ότι «εμείς προτείνουμε, να μειωθεί το μισθολογικό κόστος, αλλά επαφίεται στην ελληνική κυβέρνηση ποια θα είναι τα μέτρα που πρέπει να πάρει για την επίτευξη του στόχου» (ΙΣΟΤΙΜΙΑ, 1-3-2010).

Όταν μιλούν για προσωρινό χαρακτήρα των διαρθρωτικών αλλαγών που επιβάλλει το ΠΣΑ, εννοούν ότι θα συμπληρώνονται συνέχεια από νέες –πιο σκληρές– δέσμες μέτρων.

Ο εργασιακός ευτελισμός, η ασφαλιστική ισοπέδωση, η εξαγρίωση της εκμετάλλευσης ήρθαν για να μείνουν. Η προϋπόθεση της προσωρινότητάς τους (μέχρι να ορθοποδήσει η χώρα) κάνει σαφείς τις προθέσεις τους. Η προοπτική του χρέους και του δημοσιονομικού ελλείμματος μόνο την προϋπόθεση αυτή δεν πρόκειται να εξυπηρετήσει. Η κρίση ήταν απλώς το πρόσχημα. Το βασικό ζητούμενο είναι η μετατροπή της χώρας σε ένα απόλυτα ελεγχόμενο προτεκτοράτο, μια αποικία του διεθνούς κεφαλαίου, με κατασχεμένη όση απόμεινε από τη δημόσια περιουσία και υποθηκευμένο το παρόν και το μέλλον των ανθρώπων της δουλειάς.

Η μόνη έννοια προσωρινότητας των μέτρων είναι αυτή που μπορούμε να δώσουμε εμείς, οι εργαζόμενοι, μέσα από ένα παλλαϊκό, επίμονο αγώνα για την ανατροπή των επιλογών που βάζουν λουκέτο στις ζωές μας. ■■■■■

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»
Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

Για την «πατρίδα» και την πατριδοκαπηλία

γράφει η Φωτεινή Πανοπούλου

Τα μέτρα για την εξαθλίωση του λαού συνοδεύονται από ακατάσχετη πατριδοκαπηλία. Και πώς θα ήταν δυνατόν να γίνει διαφορετικά, αφού είναι πρόδηλα άδικο σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων και σαν τέτοια ακριβώς, άδικο, τα κρίνει ο λαός. Για να τρομοκρατηθούν οι λαϊκές μάζες, κάθε φωνή που αντιστέκεται και τα καταδικάζει πρέπει να συκοφαντηθεί, για να πάψει να είναι ισχυρή μέσα στη συνείδηση του λαού. Η συνταγή είναι παμπάλαια και δοκιμασμένη. Βρίσκεται περιτυλιγμένη μέσα στα σελοφάν της αγάπης για την «Πατρίδα». Που βέβαια αποδεικνύεται με το μέγεθος των θυσιών που μπορεί να κάνει κανείς γι' αυτήν. Ο «εχθρός του λαού», είναι μέσα μας, είναι δίπλα μας, είναι οι αρνησιπάτριδες. Είναι αυτοί που ζητούν να πληρώσουν τα σπαρμένα της οικονομικής κρίσης αυτοί που την δημιούργησαν.

Με μαέστρο της κακοκουρντισμένης ορχήστρας τον πρωθυπουργό Παπανδρέου, οι δηλώσεις για το χρέος μας προς την Πατρίδα, δίνουν και παίρνουν. Από το θήμα της Βουλής, από συνεντεύξεις σε περιοδικά, ο Παπανδρέου δεν κουράζεται να δηλώνει: "Με γνώση του πρόσκαιρου πολιτικού κόστους των αποφάσεών μας. Αλλά και με συνείδηση του χρέους μας απέναντι στον τόπο, στην πατρίδα, στην Ελλάδα και στον Ελληνισμό» πήραμε τα μέτρα «για να σώσουμε την πατρίδα μας. Να σώσουμε την Ελλάδα, τους πολίτες και τα παιδιά μας, από οτιδήποτε μπορεί να σημαίνει το εφιαλτικό ενδεχόμενο μιας χρεοκοπίας. Από τον όλεθρο που μπορεί να σημαίνει να μην καταφέρουμε να χρηματοδοτήσουμε συντάξεις και εισοδήματα. Να παλέψουμε για το σπίτι μας». Όλα μαζί τα έχουμε. Το σπίτι στο Καστρί, τα παιδιά στα πανεπιστήμια του εξωτερικού και όχι στην ανεργία, τη συνταξούλα μας, το εισοδημάκι του γένους «Παπανδρέου» και τα αντιστοιχούντα σε αυτό ιδρύματα.

Από κοντά, ακροδεξιός ψάλτης στη λειτουργία ο Καρατζαφέρης που τελευταία μετακόμισε στην πολυκατοικία του ΠΑΣΟΚ, αφού αυτή της ΝΔ αντιμετωπίζει προβλήματα λειτουργίας: «Εγώ, αυτή τη στιγμή που έχει κρίση η Πατρίδα μου, να βγω και να πετάω πέτρες; Δεν θα το κάνω».

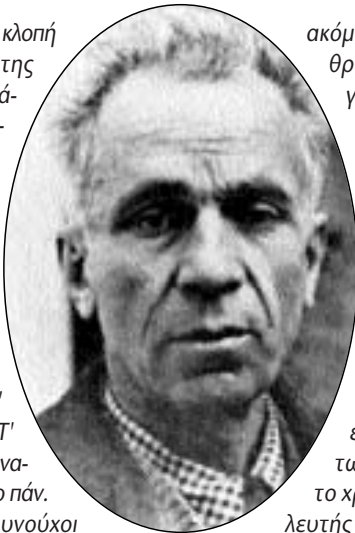
Αν συνοψίσουμε την ιστορική εμπειρία, για την Πατρίδα πεινούσαν οι γυναίκες και τα παιδιά των αγωνιστών του 1821, όπως διηγείται ο Μακρυγιάννης, πέθαιναν οι φαντάροι στα βάθη της Μικράς Ασίας, φυλακίζονταν, εξορίζονταν και εκτελούνταν οι κομμουνιστές. Και αντίθετα, πάχαιναν οι Βαυαροί, οι Πάγκαλοι, οι Μποδοσάκηδες, οι Καραμανλίδες, οι Παπανδρέου, η μεγάλη αστική τάξη και οι πάτρωνές της δηλαδή. Αν θέλουμε να ορίσουμε «τι είναι η πατρίδα μας», δεν έχουμε παρά να ανατρέξουμε στο εξαιρετικό απόσπασμα από το «**Λαό των Μουνούκων**» του **Κώστα Βάρναλη**:

«Μέσα στη νόμιμη κ' ιερή κλοπή υπήρχε -τότες!- η έννοια της Πατρίδας. Όλη ή γης, τα κάστρα, τα παλάτια, οι θησαυροί κ' οι ερωμένες, των αφεντάδων, ενωμένα, κάμνανε την Πατρίδα. Όσο πιο ευτυχισμένοι οι αφεντάδες, τόσο πιο δυνατή ή Πατρίδα.

Όλες οι Πατρίδες έχουν ένα όνομα. Σ' αυτό διαφέρουν αναμεταξύ τους, σ' όλα τ' άλλα είναι οι ίδιες. Τ' όνομα τούτο είναι παντοδύναμο. Άμα το χάσεις, χάνεις το πάν. Ζητήσανε λοιπόν κ' οι Μουνούκοι ένα όνομα.

Το «Μουνούκοι» τους φαινότανε σαν παραπετσούκλι. Θυμηθήκανε, πως είχανε προγόνους θάνατους. Με την απόφαση των Αφεντάδων και τη γνώμη των σοφών τους, πήρανε τ' όνομα «Λαός των Αθανάτων». Μονάχα τ' όνομα έφτανε να δείξει αμέσως, πως ο Λαός, που το 'χε, ήτανε ο ανώτερος λαός του Κόσμου. Προνομιούχος λαός!

Οι σκλάβοι το υπερασπίζανε με πλιότερη λύσσα από το ψωμί τους. Ήτανε όνομα μαγικό. Μέσα σ' αυτό ξεκνούσανε το κρύο, την πείνα, την αρρώστια, τον πόνο. Ξεκνούσανε

ακόμα και τους πιο βαθιούς ανθρώπινους δεσμούς με τους γονιούς, τα παιδιά, τις γυναίκες, τις αδερφάδες. Μην έχοντας καμιά ανάγκη και καμιά συναίσθηση λευτεριάς, σκοτώνανε οι ίδιοι με τις πέτρες, όποιον ήθελε να τους βγάλει από το δρόμο τού Θεού.

Με τα χρόνια τούς έγινε μια σπουδαία μεταβολή. Ενώ προτιήτερα η γης ήτανε η καθαυτό δύναμη των Αφεντάδων, τώρα έγινε το χρήμα. Έφτανε να 'σαι δουλευτής κι αποχτούσες τόσο πολύ,

που να μπορείς ν' αγοράσεις και να πουλήσεις όλους τους λαούς (...) Σκλάβοι πια δεν υπήρχανε, τουλάχιστο δεν υπήρχε αυτό το όνομα! υπήρχανε εργάτες. Αν ήτανε άξιοι, κανένας δεν τους μπόδιζε να γίνουνε κ' αυτοί βασιλιάδες με τη δουλειά (...)

Άλλαξε και το πολίτευμα. Άντις να τους κάθεται ο Αφέντης στο σβέρκο με το σπαθί του και τη γενιά του, να τους κυβερνά όσο ζει, εκλέγανε οι ίδιοι όχι πια έναν Αφέντη, μα πολλούς, κ' όχι για όλη τους τη ζωή μα για λίγα χρόνια. Τώρα, φως φανάρι, υπήρχε λευτεριά κ' ισότητα. Κ' η Πατρίδα πήρε πλατιέρο

νόημα. Δε σήμαινε πια μονάχα τη γης, τα παλάτια, τα κάστρα, το λογάρι και τις ερωμένες των Αφεντάδων, σήμαινε και τις κάσες των παγκέρηδων, τις μηχανές των εργοστασίων, τα ντεφτέρια των εμπόρων.

Γρηγορώτερος τρόπος να γίνονται ευτυχέστεροι οι Αφεντάδες και δυνατώτερη η Πατρίδα, ήτανε πάλε ο πόλεμος.

Μα τώρα ο πόλεμος έγινε ηθικώτερος. Δεν παίρνανε πια σκλάβους τους οχτρούς, τους παίρνανε μονάχα τη γης, το χρήμα, τα μεταλλεία και τα λιμάνια τους. Έγινε και δικαιότερος. Γιατί ενώ προτιήτερα πολεμούσε όποιος ήθελε, τώρα η Πατρίδα υποχρέωνε όλους να πολεμάνε. Όποιος δεν ήθελε, τον εσκότωνε. Έτσι, θέλοντας ή μη, όλοι γινόντανε ήρωες.

Όμως καλύτερα να τον ήθελε και να το ζητούσε ο ίδιος ο λαός τον πόλεμο. Γι' αυτό έπρεπε να μισεί τους οχτρούς. Του καλλιεργούσανε λοιπόν το μίσος ενάντια σ' όλους τους άλλους λαούς: με το σκολεϊό, την εφημερίδα, την εκκλησιά. Έτσι φοβότανε πάντα τους οχτρούς, μην του πάρουνε τα χωράφια ΜΑΣ, τις γυναίκες ΜΑΣ, τα ντεφτέρια ΜΑΣ, τις κάσες ΜΑΣ, τη Λευτεριά ΜΑΣ.

Μα και να μη τον ήθελε τον πόλεμο, πάντα οι οχτροί δίνανε την αφορμή. Σε χιλίους πολέμους μέσα ούτε μια φορά δε θυμόντανε να μη φταίγουνε οι "οχτροί" (...).

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ Δ.Ε.

11 ΜΑΡΤΙΟΥ ΑΠΕΡΓΟΥΜΕ - ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ!

Για μια μεγάλη εργατική-παλλαϊκή μαχητική αναμέτρηση με την πολιτική που μας πάει δύο γενιές πίσω...

Είκοσι χρόνια τώρα, η λιτότητα είχε τάχα στόχο τη δημοσιονομική τακτοποίηση. Αυτό που ζούμε σήμερα είναι το αποτέλεσμα! Και τώρα, στόχος του δεν είναι το δημοσιονομικό έλλειμα, αλλά η μετατροπή μας σε πάμφθινο εργατικό δυναμικό. |

Όλοι οι χορτάτοι αυτού του κόσμου, όλοι όσοι καρπώθηκαν τον ιδρώτα των εργαζόμενων δεκαετίες ολόκληρες, τώρα ζητούν το αίμα μας. Οι ανατροπές που προωθούν είναι ιστορικού χαρακτήρα. Δεν έχουμε να κάνουμε με έκτακτα, προσωρινά μέτρα για την αντιμετώπιση του ελλείμματος. Οι αλλαγές οδηγούν τα εργασιακά, οικονομικά κι ασφαλιστικά δικαιώματα δυο γενιές πίσω. Αν περάσουν οι αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις, η επόμενη ημέρα για μας και τα παιδιά μας θα είναι αγνώριστη.

Ως σύγχρονοι βρικόλακες, ζητούν το αίμα μας!

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, η Ε.Ε., το Δ.Ν.Τ., το κεφάλαιο, οι αγορές, με την πλήρη συναίνεση και υποστήριξη της Ν.Δ και του ακροδεξιού ΛΑΟΣ, αποφάσισαν την οικονομική και εργασιακή μας εξαθλίωση.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ: Μειώνοντας κατά 12% τα επιδόματα και κατά 30% τα δώρα Πάσχα και Χριστουγέννων και το επίδομα αδείας, αυξάνοντας το ΦΠΑ, τη βενζίνη και τα τιμολόγια της ΔΕΗ, ΧΑΝΟΥΜΕ ΠΑΝΩ ΑΠΟ 2 ΟΛΟΚΛΗΡΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ ΤΟ ΧΡΟΝΟ. ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΝΕΑ ΔΕΣΜΗ ΜΕΤΡΩΝ ΤΟ ΜΑΪΟ.

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ: Προωθούν την άρση της μονιμότητας, την απελευθέρωση των απολύσεων, την κατάργηση των συλλο-

γικών συμβάσεων εργασίας, έτσι ώστε να μπορούν οι εργοδότες να καθορίζουν ανεξέλεγκτα το ημερομίσθιο, με ατομική συμφωνία και εκβιασμούς, ξεχωριστά με τον κάθε εργαζόμενο και να απολύουν ανεμπόδια.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ: Καθιερώνουν τον απόλυτο Καιάδα, με την καθιέρωση της ενιαίας σύνταξης των 360 ευρώ, και τη δραματική αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης.

Αυτή η πατρίδα έχει δυο κόσμους

Τον κόσμο της εργατιάς, της μισθωτής υπαλληλίας, της ιδιωτικής αφαίμαξης, τον ωρομίσθιο, το συμβασιούχο, με το μισθό να τελειώνει πριν ολοκληρωθεί ο μήνας, την τράπεζα να απειλεί, με την αγωνία να καλύψουμε τις ανάγκες των παιδιών μας, με την ανεργία να χτυπά κάθε σπίτι, με το συναίσθημα της αστάθειας, της απογοήτευσης και της απελπισίας.

Και τον κόσμο των χορτάτων, αυτών που κερδοφορούν απ' τη δουλειά μας, αυτών που ξέρουν να φοροδιαφεύγουν και να έχουν υψηλή προστασία, που επιδοτούνται για να πάνε τις κρατικές επιδοτήσεις στις off shore και να μεταφέρουν τα εργοστάσιά τους εκτός συνόρων, αυ-

τών που ζουν μέσα στη κλιδή, τη σπατάλη και ζητούν θυσίες από τους πεινασμένους.

• Μέσα σε 2 τετραετίες (μία ΠΑΣΟΚ και μια ΝΔ) τα κέρδη των τραπεζών εκτοξεύτηκαν από τα 233 δισ. ευρώ, στα 579 δισεκατομμύρια. 346 δις ευρώ επιπλέον κέρδη, δηλ. ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΧΡΕΟΣ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΚΑΤΙ ΔΕΚΑΔΕΣ ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ! Αυτούς επιδότησε το ελληνικό κράτος με επιπλέον 28 δις, στερώνοντας τα από τα κατακλεμμένα ασφαλιστικά μας ταμεία.

• Σύμφωνα με τις αναφορές του ΣΔΟΕ, οι ελληνικών συμφερόντων off shore εταιρείες υπερβαίνουν τις 10.000 (!) και διακινούν ετησίως περί τα 500 δισ. ευρώ! 200 ΔΙΣ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΧΡΕΟΣ! Ιδιοκτήτες τους όλοι οι μεγάλοι «πατριώτες» που σήμερα απαιτούν τη δική μας εξαθλίωση...

Ανοιχτό γράμμα σε όσους δεν συμπορεύτηκαν μαζί μας στον αγώνα

Ο μόνος δρόμος για την ανατροπή της εφιαλτικής επίθεσης κυβέρνησης – ΕΕ – κεφαλαίου είναι οι ενιαίες παρατεταμένες αποφασιστικές πανεργατικές κινητοποιήσεις.

• 8.767.147,03 ευρώ εισέπραξε ο Προβόπουλος τα 3 τελευταία χρόνια, για να εισηγηθεί σήμερα τη δική μας ισοπέδωση. 580.000 ευρώ το χρόνο, δηλαδή 48.333 ευρώ το μήνα είναι η αμοιβή του Παναγή Βουρλούμη, διευθυντή του ΟΤΕ. Εκατοντάδες οι περιπτώσεις των βρικολάκων, που τώρα πλασάρουν τον πατριωτισμό των κοτζαμπάσηδων («ΣΦΑΞΕ ΜΕ, ΑΓΑ ΜΟΥ, Ν' ΑΓΙΑΣΩ») και ποντάρουν στο φόβο, τον ατομισμό και την ευνουχισμένη συλλογική συνείδηση.

Τι κόσμο θα παραδώσουμε στα παιδιά μας;

Τσακίζουν την ελάχιστη εργασιακή και ασφαλιστική αξιοπρέπεια, που κερδίσαμε με αίμα. Ο κόσμος που ετοιμάζουν είναι εφιαλτικός, Εργασία χωρίς καθορισμένο ωράριο και σχετική ασφάλεια. Δουλειά μέχρι να βγει η ψυχή μας, κι αν δε τους κάνουμε το χατίρι να πεθάνουμε, συντάξεις προνοιακού χαρακτήρα, με ανύπαρκτη περίθαλψη κι εφάπαξ σε ομόλογα.

Καλούμε την ΟΛΜΕ να προγραμματίσει, σε συνεργασία με άλλες Ομοσπονδίες, νέο συλλαλητήριο την Τρίτη 16/3, με τρίωρη στάση εργασίας, ημέρα νέας «αξιολόγησης» από το ΕΚΟΦΙΝ, και να καλέσει Γενικές Συνελεύσεις και ΓΣ Προέδρων των ΕΛΜΕ πριν το Πάσχα, ώστε να σχεδιάσουμε την κλιμάκωση των κινητοποιήσεών μας για την ανατροπή των μέτρων και του «Προγράμματος Σταθερότητας» που κατέθεσε η κυβέρνηση στην ΕΕ.

ΟΛΟΙ στην ΑΠΕΡΓΙΑ στις 11 ΜΑΡΤΙΟΥ
Στην Αθήνα συγκέντρωση 10.30 στο Μουσείο
www.parembaseis.org

Και τώρα τι θα πεις, στα γεμάτα απορίες μάτια των μαθητών σου που σε ρώτησαν, ανοιχτά ή όχι –αδιάφορο– αν αγωνίστηκες, αν απήγγηρες;

Είπες πως δεν μπόρεσες, γιατί σ' έπνιξαν τα χρέη, οι κάρτες, οι υποθήκες, τα δάνεια. Αλλά αυτά θα πολλαπλασιαστούν αν δε δείξεις τη δύναμή σου.

Έλεγες πως δε σε αφορούν τα μέτρα. Λάθος, γιατί σ' αυτή την κάθοδο στον Άδη κανείς δε μένει αλώβητος, δεν υπάρχει ξέρα να σε σώσει. **Η αγωνιζόμαστε όλοι μαζί σαν ένας άνθρωπος ή βουλιάζουμε.**

Άφησες να εννοηθεί πως η πατρίδα κινδυνεύει, αλλά τι σόι πατρίδα είναι αυτή που τρώει, σαν τον Κρόνο, τα παιδιά της και κάνει τους πλούσιους πλουσιότερους και τους φτωχούς φτωχότερους; Τι πατρίδα είναι αυτή που χαρίζει στους τραπεζίτες 28 δις και «δεν έχει» το ένα τρίτο από αυτά για να σώσει τους ηλικιωμένους και τα ταμεία τους από τον αφανισμό; Σου θυμίζουμε ότι το κράτος χρωστάει στα ταμεία μας 13,5 δις ευρώ [οι ιδιώτες επιχειρηματίες 6,5 δις] και «σπρώχνει» τα αποθεματικά μας στον τζόγο του χρηματιστηρίου.

Ψιθύρισε πως «τα πράγματα είναι δύσκολα», αλλά για φαντάσου ότι θα παραδώσεις τα εργασιακά, το μισθό, τη σύνταξη, την ασφάλιση, το ωράριο, τον πολιτισμό μας χειρότερα απ' ότι τα παρέλαβες από τις προηγούμενες γενιές.

Εκοτόμισες πως υπάρχουν τα ρετιρέ του δημοσίου κι έτσι «άθελά σου» (;) θρέφεις τον εμφύλιο πόλεμο ανάμεσα στους εργαζόμενους, καλλιεργείς το φατριασμό και τον ανταγωνισμό και υποτάσσεις στη δευτερεύουσα αδικία την κύρια.

Διάβασες πως δεν υπάρχουν πια δικαιώματα και δεν αντέδρασες. Ξέχασες πως το ωράριο, η οργανικότητα, το αμετάθετο, η μοριοδότηση, η παιδαγωγική ελευθερία, η εργασιακή δημοκρατία, τα επιδόματα έστω των 550 ευρώ, κερδήθηκαν με τις μεγάλες απεργίες του 1988, 1997, 2006 και πως «τίποτα δε χαρίστηκε».

Ξανάπες πως οι ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, ΟΛΜΕ, ΔΟΕ, θα σε πουλήσουν. Αλλά για σκέψου πως, πάνω κάτω, αυτούς που κυβερνούν τα συνδικάτα και τη χώρα τα 40 τελευταία χρόνια τους ψήφισες και πως κάθε λαός και κάθε κλάδος «έχει την κυβέρνηση που του αξίζει»... Αν θες να κερδίσεις, γίνε πρωταγωνιστής στους αγώνες, ώστε όχι μόνο η συνδικαλιστική δράση, αλλά και η πολιτική να πάρουν κάτι από την αύρα και το χρώμα τους.

Όμως, τι θα πεις στα παιδιά; Ξέρεις καλά πως ο δάσκαλος διδάσκει πρώτ' από όλα με το ζωντανό παράδειγμά του. Μπροστά μας είναι οι μεγάλες σκιές που μας συντροφεύουν και φωτεινά μας οδηγούν. **Τεμπονέρας, Κομνηνός, Πέτρουλας, Λαμπράκης, Σουκατζίδης, Κωνσταντοπούλου, Αντύπας, Φεραίος**, και τόσοι άλλοι... ένα δάσος σκοτωμένων φίλων. Όλων αυτών που τόλμησαν να σηκώσουν το μπόι τους στο κακό, που είπαν πως στο ψηφιδωτό της κοινωνίας θα βάλλουν το δικό τους λιθαράκι, ώστε ο φόβος να μικραίνει και το σκοτάδι ν' αργεί να φτάσει.

«**Όποιοι δεν κάνουν τίποτα, ένα τίποτα είναι ο ίδιος**» (Μάξιμ Γκόργκι)

Και σκέφτεσαι να ν' ρθεις στο τέλος απλώνοντας το τεκεδεδάκι σου για να λάβεις ό,τι κερδήθηκε. Όμως, όταν σε καλούσαμε στον αγώνα, άκουγες τις πληρωμένες φωνές των ΜΜΕ και τις προσταγές των ισχυρών. Αυτών που, όντας θηρία, δίνουν ο ένας το χέρι στον άλλον, για να μας λιώσουν σαν μέταλλο σε καμίνι.

Ξέρω ότι έχεις πολλές δικαιολογίες. Εξηγήσιμες οι περισσότερες. Αλλά κανένα άλλοθι, δάσκαλε των παιδιών, δεν υπάρχει, καμία δικαιολογία δε θα σταθεί, όταν οι μαθητές σου σε ρωτήσουν αθώα κι οργισμένα συνάμα: **Τι κάνεις για μας και το μέλλον μας; Τι έκανες την ώρα που ο τυφώνας σάρωνε τον κόσμο της εργασίας, τη χώρα, τη νεολαία;**

Διότι «**αδικεί όχι μόνο ο ποιών, αλλά και ο άπραγος**», αυτός που λέει «καλά είμαι εγώ», ο βολεψάκις, ο δειλός, ο προσκυνημένος.

Δες τους καλά: Κεφαλαίουκοι, τραπεζίτες, εφοπλιστές, μιλιταριστές, ευρωπαϊοί πολιτικοί και γραφειοκράτες, ένα σινάφι αργόσχολων κήρυξαν τον πόλεμο. Ενάντια σε μας και τα παιδιά μας. Δύο δρόμοι υπάρχουν:

Ή θ' αντισταθούμε ή θα πεθάνουμε σκυφτοί, «**σαν τα σκουλήκια κάθε φτέρνα όπου μας εύρει μας πατεί**» (Κ. Βάρναλης)

Και τώρα τι θα πεις; Είναι κι η σιωπή μια κάποια λύση. Αλλά τότε η αυριανή μέρα δε θα 'χει το αποτύπωμά σου' κάτι χειρότερο' θα 'σαι συνεργός τους. Αυτό μην το υποτιμήσεις...

Πολέμα. Αφουγκράσου. Κοίταξε στα μάτια τους αγωνιζόμενους συναδέλφους σου.

Περιφρόνησε τον κίνδυνο. Ρίσκαρε τη δεκάρα που δεκάρα δεν είναι.

Έλα μαζί μας!

Πανεργατικός-παλλαϊκός ξεσηκωμός για την απόκρουση της αντιλαϊκής καταϊγίδας

- Να μην περάσει - να αποκρουστεί το «σύμφωνο σταθερότητας» κυβέρνησης και ΕΕ
- Έξω η Ελλάδα από την ΟΝΕ και την ΕΕ

Το λεγόμενο «πρόγραμμα σταθερότητας και ανάπτυξης» σηματοδοτεί την πιο άγρια επιδρομή των τελευταίων δεκαετιών σε βάρος της εργατικής τάξης, των μισθωτών και συνταξιούχων, των λαϊκών στρωμάτων ευρύτερα. Δύο είναι τα βασικά χαρακτηριστικά του:

Πρώτον, συνθλίβει αμείλικτα το εργατικό και λαϊκό εισόδημα (με ονομαστικές μειώσεις μισθών που δεν έχουν ξαναγίνει και με ασηκωτες αυξήσεις άμεσων και έμμεσων φόρων). Ξηλώνει βασικά ασφαλιστικά δικαιώματά τους και ξεθεμελιώνει τον κοινωνικό χαρακτήρα της ασφάλισης, σπρώχνει τους εργαζόμενους σε ένα ασφαλιστικό σύστημα που θα δίνει κατακόρυφα μειωμένη σύνταξη στα βαθιά γεράματα, που για τους πολλούς θα είναι ένα επίδομα πρόνοιας - τύπου σημερινής αγροτικής σύνταξης. Πετσοκόβει το δικαίωμα στη δουλειά: απαγορεύει προσλήψεις, επιβάλλει σε καθολική κλίμακα τη μερική και προσωρινή απασχόληση, διογκώνει την ανεργία. Επεκτείνει την εξάρθρωση των εργασιακών σχέσεων και των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας.

Δεύτερον, δεν είναι ένα προσωρινό πακέτο αντεργατικών μέτρων. Είναι μια αλυσίδα μέτρων που θα επαναλαμβάνονται και θα κλιμακώνονται για χρόνια, κάτω από την κηδεμονία της ΕΕ και του ΔΝΤ και τους δαμόκλειους εκβιασμούς των ξένων τοκογλύφων. Ενσαρκώνει μια πολιτική παρατεταμένων σκληρών αντεργατικών μέτρων, που θέλει να επιβάλει μόνιμες βαθιές αντεργατικές αλλαγές και να φέρει χρόνια πίσω τα δικαιώματα και το εισόδημα των εργαζομένων.

Η έκταση των χτυπημάτων που προωθεί τώρα η κυβέρνηση και η ΕΕ στο εργατικό εισόδημα, στην κοινωνική ασφάλιση, στο δικαίωμα στη δουλειά ξεπερνούν κάθε προηγούμενο των προγραμμάτων «σύγκλισης» και «σταθερότητας», που συντάχθηκαν πάλι κατ' επιταγή της ΕΕ και έφεραν μεγάλες ανατροπές στα εργατικά δικαιώματα. Θα πλήξουν πολύ βαριά την εργατική τάξη που είναι, ήδη, οικονομικά εξουθενωμένη από τις προηγούμενες αντεργατικές επιδρομές.

Όλα θα κριθούν στο στίβο του ταξικού αγώνα

Το μέγεθος της αντεργατικής επίθεσης που βρίσκεται σε εξέλιξη και οι οδυνηρές συνέπειές της κάνουν φανερό πως αυτή για να ανακοπεί χρειάζεται να συναντήσει μια αντίστοιχου μεγέθους κοινωνική αντίδραση. Θα ήταν μεγάλη αυταπάτη να περιμένουμε από κάποια κοινοβουλευτική αντιπολίτευση να βάλει εμπόδια σε μια τέτοια επίθεση και, μάλιστα, με δεδομένο ότι η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, η ΝΔ, και το ΛΑΟΣ έχουν συμπήξει ένα κοινό μαύρο μέτω-

πο για την εφαρμογή των «επώδυνων μέτρων» που επιτάσσει η ΕΕ και η ξένη και ντόπια οικονομική ολιγαρχία.

Το αν τα μέτρα αυτά θα περάσουν εξαρτάται αποκλειστικά από το βαθμό κινητοποίησης και αγωνιστικού ξεσηκωμού των εργαζομένων, της νεολαίας, της φτωχομεσαίας αγροτιάς, του λαού γενικότερα. Από το «**τι θα γίνει στους δρόμους της Ελλάδας**», όπως έγραψε, χαρακτηριστικά, και ο ευρωπαϊκός τύπος. Από το αν, δηλαδή, η πολιτική κυβέρνηση-ΕΕ-κεφαλαίου βρεθεί αντιμέτωπη με μια πλατιά λαϊκή αντίσταση που μπορεί να φέρει μόνο η μαχητική-μαζική-ενωτική κινητοποίηση των δυνάμεων της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων που θα πληγούν. Αυτό έχει αποδειχθεί στο παρελθόν πολύ συγκεκριμένα: όταν δεκάδες και εκατοντάδες χιλιάδες εργαζομένων και νεολαίας βγήκαν σε απεργιακές κινητοποιήσεις και σε μεγάλα μαχητικά συλλαλητήρια -όπως το 2001 για την ασφάλιση και το 2007 για το άρθρο 16- τα σχέδια κυβέρνησης και ΕΕ πήγαν πίσω. Όποτε δεν έγινε κάτι αντίστοιχο τα αντιλαϊκά μέτρα προχώρησαν.

Το «πρόγραμμα σταθερότητας» δεν είναι πολιτική για την «ανάκτηση της εθνικής κυριαρχίας», για «να μην τιναχθούν στον αέρα οι θυσιές του ελληνικού λαού», όπως διακηρύσσει η κυβερνητική προπαγάνδα, παρουσιάζοντας το μαύρο άσπρο. Δεν είναι πολύ περισσότερο κανένα «εθνικό χρέος» για τους εργαζόμενους και τον ελληνικό λαό. Είναι το αντίθετο: μια πολιτική «εκχώρησης μερών της εθνικής κυριαρχίας» της Ελλάδας, όπως ωμά είπε ο Έλληνας πρωθυπουργός, υπαγωγής της χώρας στο «διεθνή οικονομικό έλεγχο» της ΕΕ και του ΔΝΤ. Είναι η αποκάλυψη και χτυπητή έκφραση της διαχρονικής πολιτικής εθνικής υποτέλειας των κυβερνήσεων της ντόπιας μεγαλοαστικής τάξης που έχει την Ελλάδα **εξαρτημένη και κηδεμονευόμενη από ξένες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις**. Ένας βάρβαρος καταναγκασμός από τον οποίο, όπως κυνικά δηλώνουν τα αφεντικά της ΕΕ, ο ελληνικός λαός «θα πρέπει να ματώσει».

Τόσο για να μην θιγούν τα κέρδη και τα τοκομερίδια του μεγάλου κεφαλαίου, ξένου και ντόπιου, μέσα στις τωρινές συνθήκες καταχρέωσης του ελληνικού κράτους και της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, όσο και για να διαμορφωθούν στο μέλλον όροι μεγαλύτερης εργατικής εκμετάλλευσης και μεγαλύτερης κεφαλαιοκρατικής κερδοφορίας και τοκογλυφικής απομύζησης των εργαζομένων της Ελλάδας.

Οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα κανένα «εθνικό χρέος» δεν έχουν να γίνουν «πρόβατα επί σφαγής», που θα πληρώσουν τα σπασμένα της πολιτικής της οικονομικής ολιγαρχίας και των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ. Καμιά «εθνική συστράτευση» δεν

έχουν να δώσουν στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ -όπως τους ζητεί- σ' ένα πρόγραμμα-πογκρόμ κατά των δικαιωμάτων τους. Αυτό πρακτικά, σημαίνει, ότι **οι εργαζόμενοι και τα συνδικάτα τους δεν έχουν καμιά θέση στον «κοινωνικό διάλογο» που στήνει η κυβέρνηση για τα νομοσχέδια και μέτρα που ετοιμάζει στο πλαίσιο της υλοποίησης του «προγράμματος σταθερότητας».** Η συμμετοχή των ανώτερων συνδικαλιστικών ηγεσιών σε μια τέτοια απάτη πρέπει να καταγγεληθεί αποφασιστικά.

Κάτω τα χέρια από τα θεμελιώδη δικαιώματα των εργαζομένων

Μπροστά σε μια κρίση που αποτυπώνεται και στο δούλιγμα του ελληνικού κράτους στο χρέος, η οικονομική ολιγαρχία με την κυβέρνηση της απαντά αδίστακτα σύμφωνα με το ταξικό συμφέρον της: να φορτωθούν όλες οι βαριές συνέπειες του σημερινού οικονομικού αδιέξοδου, όπου η χώρα έχει γίνει όμηρος των εκβιασμών του ξένου χρηματιστικού κεφαλαίου, πάνω στις πλάτες των εργαζομένων.

Το εργατικό και λαϊκό συμφέρον οφείλει να δώσει αποφασιστικά τη δική του, αντίστροφη, ταξική απάντηση: **Δεν θα πληρώσουν αυτοί που δεν έχουν καμιά ευθύνη για την οικονομική τραγωδία του τόπου.** Τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα δεν θα καούν στο θωμό της ακόρεστης κεφαλαιοκρατικής κερδοφορίας και τοκογλυφίας. Αυτήν τη γραμμή αντίστασης και πάλης οφειλουμε να χαράξουμε και να επιδιώξουμε με τη μαζική μας πάλη να μείνει απαραθίαστη. Διατηρώντας όλα τα αιτήματα για τη βελτίωση της οικονομικής και κοινωνικής θέσης των εργαζομένων, το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, οφείλει, αυτήν τη στιγμή να προτάξει, να κάνει προμετωπίδα του το:

• **Κάτω τα χέρια από το μισθό και το εργατικό εισόδημα, τη δημόσια κοινωνική ασφάλιση, το δικαίωμα στη σταθερή και πλήρη εργασία, τις ΣΣΕ.**

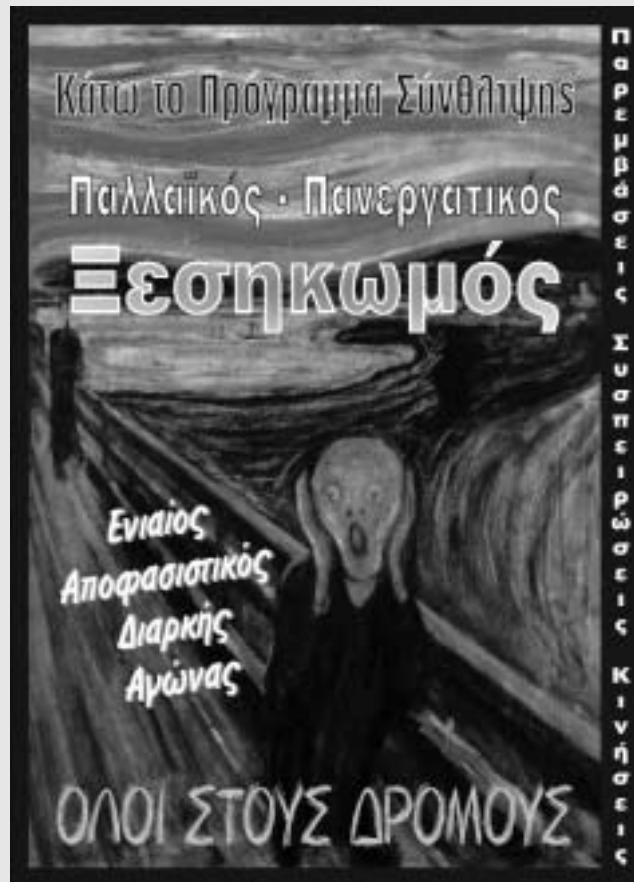
• **Να μην περάσει το «πρόγραμμα σταθερότητας» κυβέρνησης-ΕΕ-κεφαλαίου.**

Γύρω απ' αυτά τα κεντρικά αιτήματα επείγει να γίνει η ευρύτερη δυνατή αγωνιστική συσπείρωση εργατικών και λαϊκών δυνάμεων. Αυτή η γραμμή υπεράσπισης των εργατικών δικαιωμάτων από τη λαίλαπα του «προγράμματος σταθερότητας» για να μην σπάσει, οφείλει να οχυρωθεί γερά με εργατικούς και λαϊκούς αγώνες.

Μια τέτοια οχύρωση, σαν πρώτο σημείο της έχει την ενίσχυση, τη μέγιστη μαζικοποίηση κάθε εργατοϋπαλληλικού αγώνα που γίνεται, όπως οι πανεργατικές απεργίες στις 10/2 της ΑΔΕΔΥ και 24/2 ΑΔΕΔΥ-ΓΣΕΕ, και να μετατρέπονται σε μια πλημμυρίδα εργατικής διαμαρτυρίας και αντίστασης που θα νεκρώνει τους χώρους δουλειάς και θα γεμίζει πλατείες και δρόμους σ' όλη την Ελλάδα. Η επιτυχία αυτών των πανεργατικών απεργιών βαρύνει για το πώς θα συνεχισθεί ο αγώνας των εργαζομένων κατά του «προγράμματος σταθερότητας».

Οι εργαζόμενοι πρέπει να πηγαίνουν σ' αυτές τις πανεργατικές απεργίες όχι όπως θέλει η διοίκηση της ΓΣΕΕ, δηλαδή χωρίς να καταγγέλλεται η πολιτική της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και η ΕΕ, με το να συγκαλύπτονται οι υπεύθυνοι του «προγράμματος σταθερότητας» και η αντεργατική επιδρομή να αποδίδεται αφηρημένα και θολά σε απρόσωπες «αγορές» και περιορισμένα και ήπια σε κάποιες «αρνήσεις του ΣΕΒ».

Οι εργαζόμενοι μπορούν να πάνε πέρα από τα όρια που θέλουν να τους περιορίσουν οι φιλοκυβερνητικές συνδικαλιστικές ηγεσίες,

δίνοντας ένα πραγματικό αγωνιστικό περιεχόμενο, με μια συνθηματολογία ισχυρής και καθολικής απόρριψης του «προγράμματος σταθερότητας», που θα έχει την αιχμή της στραμμένη κατά εκείνων που θα το εφαρμόσουν, κατά της πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ- κεφαλαίου.

Παρατεταμένο πρόγραμμα πανεργατικών κινητοποιήσεων

Η πραγματοποίηση των δύο πανελλαδικών 24ωρων απεργιών πρέπει να είναι μόνο το αρχικό θήμα μιας πανεργατικής αντίστασης που ξεκινά. Θα πρέπει να συνειδητοποιηθεί ότι με μια 24ωρη απεργία δεν γίνεται να αναχαιτιστεί μια ολομέτωπη αντεργατική επίθεση τόσης έκτασης και χρονικής διάρκειας, όπως είναι το «πρόγραμμα σταθερότητας». Ούτε πρέπει να αφεθεί αυτή να χρησιμοποιηθεί σαν μέσο εκτόνωσης της εργατοϋπαλληλικής αντίδρασης.

Απέναντι σε μια παρατεταμένη και σκληρή αντεργατική έφοδο το κίνημα οφείλει να αντιτάξει το δικό του παρατεταμένο πρόγραμμα αγώνων. Στις απανωτές αντεργατικές επιθέσεις που φέρνει το «πρόγραμμα σταθερότητας», οι εργαζόμενοι οφείλουν να απαντήσουν με αντίστοιχες διαδοχικές ταξικές μάχες, επιδιώκοντας τις κινητοποιήσεις αντίστασής τους να τις ενώσουν σε ένα ενιαίο ρεύμα αγώνα. Με άλλα λόγια, θα πρέπει να εξοπλισθούμε με το σύνθημα της **συνέχισης, της διεύρυνσης και κλιμάκωσης του αγώνα αντίστασης κατά του «προγράμματος σταθερότητας»**, με νέες κινητοποιήσεις ενάντια σε κάθε νομοσχέδιο και μέτρο που θα επιχειρήσουν να επιβάλουν η κυβέρνηση, η ΕΕ και οι ξένοι τοποτηρητές. Προς αυτήν την κατεύθυνση πρέπει να ενισχυθεί η απαίτηση των εργαζομένων και να αναπτυχθεί κίνηση και πίεση μέσα στα συνδικάτα, σ' όλα τα επίπεδα συνδικαλιστικής οργάνωσης.

Ενάντια στην υπονόμευση και τη διάσπαση του ενιαιομετωπικού αγώνα

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, όλα τα κόμματα της ντόπιας μεγαλοαστικής τάξης, «σοσιαλιστικά», δεξιά και ακροδεξιά, πειθήνια, κάτω από την μπαγκέτα της ΕΕ και των ξένων ιμπεριαλιστικών κέντρων, εμφανίζονται ενωμένα γύρω από την εφαρμογή του «προγράμματος σταθερότητας».

Ενάντια σ' αυτό το μαύρο αντιδραστικό μέτωπο οι εργαζόμενοι μπορούν να αντιπαραταχθούν αποτελεσματικά και να ματαιώσουν τα σχέδιά του με την **αγωνιστική ενότητα της εργατικής τάξης** και με τη συγκρότηση γύρω απ' αυτήν ενός **πλατιού μετώπου** κοινής απόκρουσης του «προγράμματος σταθερότητας». Πώς μπορεί να επιτευχθεί αυτό;

Πρώτον, με την εξουδετέρωση της εσωτερικής διάσπασης των εργατικών και λαϊκών δυνάμεων που επιδιώκει η κυβερνητική και αστική προπαγάνδα και προωθούν ενορχηστρωμένα τα μεγάλα αστικά μέσα ενημέρωσης. Η υποκίνηση του δικασμού ανάμεσα στους εργαζόμενους του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, ανάμεσα σε «υψηλόμισθους» και «χαμηλόμισθους» εργαζόμενους, ανάμεσα σε κατηγορίες και κλάδους εργαζομένων, ανάμεσα σε εκείνους που απεργούν και κάνουν μπλόκα και «σ' εκείνους που βλάπτονται από τις κινητοποιήσεις» κ.ο.κ., ένα και μόνο στόχο έχει: την αποδυνάμωση των εργατικών και λαϊκών αντιδράσεων ενάντια στην πολιτική κυβέρνηση - ΕΕ, την υπονόμευση της συγκρότησης μιας ευρείας συσπείρωσης των εργαζομένων και των λαϊκών δυνάμεων σε ένα κοινό μέτωπο που θα μπορέσει με μεγαλύτερη δύναμη να αντιπαρατεθεί στο «πρόγραμμα σταθερότητας».

Δεύτερον, με την αποβολή του συντεχνιακού πνεύματος και της ατομιστικής αντιμετώπισης των πραγμάτων, που αναπτύσσεται κάτω από την πίεση των αντεργατικών μέτρων και πάνω στο έδαφος που έχει καλλιεργήσει ο αστικοεφορμιστικός συνδικαλισμός και υποθάλπεται από την κυβερνητική πολιτική. Η λογική του να κοιτάξει να διασώσει κάθε κλάδο ή ομάδα εργαζομένων από την αντεργατική θύελλα μόνο «τα δικά του» (το «δικό του ασφαλιστικό ταμείο», το «δικό του μισθό» κ.ο.κ.), αδιαφορώντας για τους διπλανούς του εργαζόμενους, η λογική που μπορεί να εξωθηθεί από την κυβερνητική πολιτική και τον κυβερνητικό συνδικαλισμό, την ώρα της λήψης των σκληρών μέτρων του «προγράμματος σταθερότητας», μέχρι τα όρια ενός «κανιβαλισμού» ανάμεσα στους εργαζόμενους, που θα διαπληκτίζονται για το «από ποιους» και «πόσο» θα «κοπούν ή δεν θα κοπούν επιδόματα» και άλλα παρόμοια, θα πρέπει με κάθε τρόπο να εξοστρακισθεί. Γιατί είναι καταστροφική, κατατεμαχίζει και αποπροσανατολίζει και κάνει, τελικά, εύκολο το έργο της κυβερνητικής επιβολής των αντεργατικών μέτρων. Ένας μοναδικός δρόμος υπάρχει για να αμυνθούμε αποτελεσματικά στην καθολική και αμείλικτη αντεργατική επίθεση που προωθείται με το «πρόγραμμα σταθερότητας»: να σταθούμε δίπλα-δίπλα όλοι οι εργαζόμενοι, όλοι οι εργατοϋπαλληλικοί κλάδοι με τα συνδικάτα τους, **αλληλέγγυοι σε ένα σφιχτό μέτωπο, αδιάπέραστο στη διάσπαση που θέλει η κυβερνητική πολιτική** και με όλη τη δύναμη πυρός του στραμμένη ενάντια στα μέτρα του «προγράμματος σταθερότητας».

Τρίτον, η ενότητα των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων στον αγώνα για να μην περάσει «το πρόγραμμα σταθερότητας» θα πρέπει να εκφρασθεί και στην **ενωτική κινητοποίησή τους**. Ο συντονισμός απεργιών, διαδηλώσεων και συλλαλητηρίων συνδικάτων και κλάδων έχει ιδιαίτερη σημασία για την αποτελεσματικότητα αυτού του αγώνα. Μηροστά στην πρωτοφανή

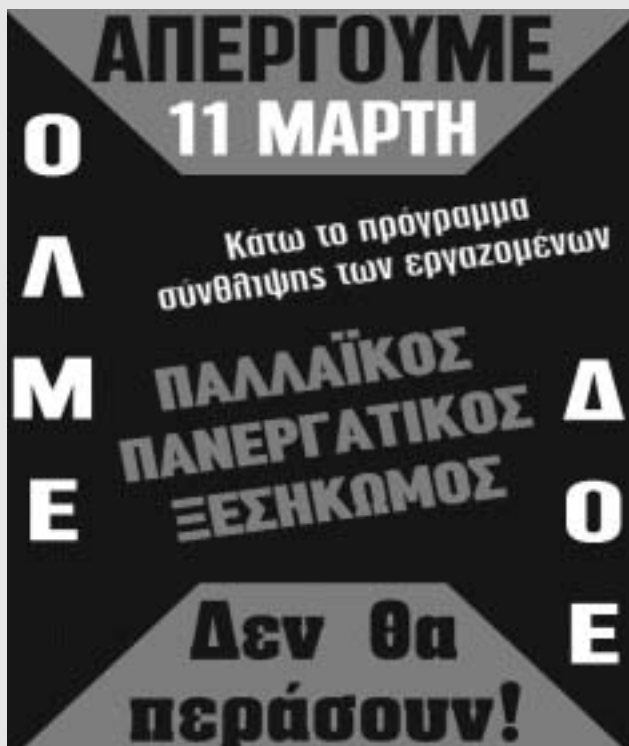
αντεργατική καταιγίδα η συγκέντρωση όσο το δυνατόν περισσότερων κινητοποιούμενων εργατικών δυνάμεων είναι κρίσιμη για την έκβαση των ταξικών μαχών που θα έρχονται. **Η συμπαρατάξη και αγωνιστική αλληλεγγύη εργατοϋπαλληλικών δυνάμεων και άλλων λαϊκών στρωμάτων** που πλήττονται μπορεί και πρέπει ακόμα παραπέρα να ενισχύσει το μέτωπο πάλης κατά του «προγράμματος σταθερότητας».

Πρακτικές διασπαστικές, σαν αυτές του ΠΑΜΕ, με ξεχωριστά συλλαλητήρια και διαδηλώσεις, που λειτουργούν αρνητικά στο να εκδηλωθεί με πιο μαζικό και ισχυρό τρόπο η πίεση της εργατικής κινητοποίησης κατά της κυβερνητικής πολιτικής, θα έχουν πολλαπλάσια βλαπτική επίδραση αν εξακολουθήσουν να γίνονται και μέσα σ' αυτή την περίοδο της θυελλώδους επίθεσης στα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα..

Ο αγώνας στα χέρια των εργαζομένων

Η υπόθεση της απόκρουσης του «προγράμματος σταθερότητας» **δεν πρέπει να αφηθεί στα χέρια των ηγεσιών των ανώτερων συνδικαλιστικών οργανώσεων**, στις ηγεσίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Γιατί ο φιλοκυβερνητικός προσανατολισμός τους σέρνει σε ένα συμβιβασμό με το «πρόγραμμα σταθερότητας», που στέκεται τροχοπέδη στο να ξετυλιχθεί έγκαιρα ο αγώνας που θα φράξει το δρόμο στα μέτρα κυβέρνησης - ΕΕ. Απόδειξη γι' αυτό αποτελεί ότι, ενώ 4 μήνες τώρα ετοιμάζεται η προώθηση αυτών των μέτρων, οι ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ αρνήθηκαν να κινητοποιήσουν τα συνδικάτα. Και όταν η ΑΔΕΔΥ αποφάσισε, καθυστερημένα, 24ωρη απεργία στις 10 Φλεβάρη, η διοίκηση της ΓΣΕΕ ούτε και τότε δέχτηκε να κηρύξει την ίδια μέρα πανεργατική απεργία. Ήταν το φούντωμα της εργατικής αγανάκτησης και πίεσης, μετά τα αντεργατικά μέτρα-καταπέλτη που ανακοίνωσε ο Παπανδρέου και τα επαπειλούμενα ακόμα πιο συνθλιπτικά μέτρα που φέρνει η «αυστηρή επιτήρηση» ΕΕ και ΔΝΤ, που την υποχρέωσαν να εξαγγείλει 24ωρη απεργία για τις 24.2.2010.

Η παρεμπόδιση της ανάπτυξης της αντίστασης των εργαζομέ-

Αγαπητοί Γερμανοί συμπατριώτες, βοηθώντας την Ελλάδα είναι σα να βοηθάμε την ίδια μας την πατρίδα! Εκεί είναι ο ΟΤΕ μας, το Ελ. Βενιζέλος μας, η ΔΕΗ μας, η Αττική μας οδός, ο ΟΣΕ μας, ο Αlpha μας, τα LIDL μας, τα CARREFOUR μας και η SIEMENS μας!!!

νων από τη γραμμή των ανώτερων συνδικαλιστικών οργανώσεων, πρέπει να αντιμετωπισθεί με την πιο εντατική ενεργοποίηση των ταξικών αγωνιστικών δυνάμεων και συνδικαλιστών μέσα στα σωματεία και τους χώρους δουλειάς, σε μια κατεύθυνση να ξεφύγουν οι εργαζόμενοι από την αδράνεια που τους κρατά η ανώτερη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και ο κυβερνητικός συνδικαλισμός. Οι εργαζόμενοι χρειάζονται συγκεντρώσεις και συνελεύσεις που θα τους δίνουν τη δυνατότητα να καθορίζουν τη στάση τους ενάντια στα αντεργατικά μέτρα. Χρειάζονται αποφάσεις των σωματείων τους και όπου είναι δυνατόν και των Ομοσπονδιών και των Εργατικών Κέντρων τους για απεργιακούς αγώνες. Χρειάζονται πρωτοβουλίες αγώνα. Έτσι, που να φτιάχνεται ένα αγωνιστικό ρεύμα στη βάση του συνδικαλιστικού κινήματος, που να θέτει έντονα και να απαιτεί την κινητοποίηση των σωματείων, των δευτεροβάθμιων και τριτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων.

Η πρότασή μας

Η ανάληψη μιας προσπάθειας Αγωνιστικής Συνεννόησης και Συντονισμού Συνδικάτων που μπορούν να πάρουν αποφάσεις για απεργιακούς αγώνες και κινητοποιήσεις είναι, επίσης, ένας δρόμος που θα πρέπει να ακολουθηθεί για να αναπτυχθεί η αγωνιστική αντίσταση των εργαζομένων στο «πρόγραμμα σταθερότητας». Ένας δρόμος που μπορεί να παίξει ένα διπλό ρόλο:

Πρώτον, να δημιουργήσει και να μαζικοποιήσει ένα αγωνιστικό πόλο μέσα στο εργατοϋπαλληλικό κίνημα που να πιέσει ισχυρότερα τις ανώτερες συνδικαλιστικές οργανώσεις και να τις εξαναγκάσει να κηρύξουν αγώνες. Αυτό έχει σημασία. Γιατί η κήρυξη απεργιακών αγώνων από Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα, πολύ περισσότερο από ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, βάζει σε αγωνιστική κίνηση ευρύτερες μάζες εργαζομένων και επιτρέπει να γίνουν απεργίες με πολύ μαζικότερη συμμετοχή που έχουν και πιο ισχυρή απήχηση και επίδραση στους κυβερνητικούς σχεδιασμούς.

Δεύτερον, όσο οι ανώτερες συνδικαλιστικές οργανώσεις μπλοκάρουν την οργάνωση αγώνων κατά του «προγράμματος σταθερότητας», αυτή η αγωνιστική συνεννόηση και ο συντονισμός συνδικάτων μπορεί να δίνει μια διέξοδο στους εργαζόμενους που θέλουν να κινητοποιηθούν κατά των αντεργατικών μέτρων.

Η εργατική τάξη μπήκε σε μια κρίσιμη φάση υπεράσπισης των δικαιωμάτων της, που η πολιτική κυβέρνηση-ΕΕ-οικονομικής ολιγαρχίας έχειβάλει στόχο με το «πρόγραμμα σταθερότητας» να τα

σαρώσει. Βρίσκεται μπροστά σε μια μεγάλη απειλή που δεν μπορεί να αντιμετωπισθεί παρά μόνο με τον πανεργατικό αγωνιστικό συαγερμό.

Το κάλεσμα αγωνιστικής επιστράτευσης θα πρέπει να φτάσει σε κάθε γωνιά της χώρας μας. Και είναι επιτακτικό να βρει τη μεγαλύτερη δυνατή ανταπόκριση. Το ζήτημα που έχει τεθεί επί τάπητος είναι: ή θα αναχαιτιστεί το «πρόγραμμα σταθερότητας» ή αλλιώς η πολιτική κυβέρνηση-ΕΕ-κεφαλαίου θα βυθίσει τις εργατικές και λαϊκές μάζες σε ένα τεράστιο βάλτο ανεργίας και φτώχειας, καταργώντας κατακτήσεις και δικαιώματα που κερδήθηκαν με αίμα από τις προηγούμενες γενιές, με πρωτοπόρους τους κομμουνιστές, κατακτήσεις ολόκληρου του εικοστού αιώνα.

Οι αγωνιστικές δυνάμεις του εργατικού κινήματος θα πρέπει να βρεθούν στην πρώτη γραμμή της ταξικής μάχης που ξανοίγεται μπροστά μας.

Σ' αυτά τα πλαίσια προτείνουμε να δημιουργηθούν τοπικά και κεντρικά Ανοικτές Επιτροπές Αγώνα εργαζομένων στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα, νεολαίους, ανέργους, συνταξιούχους κλπ., που ενώ δεν υποκαθιστούν τις δομές των συνδικάτων, λειτουργούν ως κέντρο αγώνα για όλη την περίοδο της κρίσης-ύφεσης, δημιουργούν νέες προϋποθέσεις και δυνατότητες, ανοίγουν νέους δρόμους, πιέζουν και εξαναγκάζουν προς την κατεύθυνση συνολικοποίησης των αντιστάσεων και γενικών απεργιών, συντονισμού συλλαλητηρίων, συζητήσεων, ενημερώσεων των εργαζομένων και πάσης φύσεως εκδηλώσεων διαμαρτυρίας.

Σ' αυτόν τον αγωνιστικό δρόμο έχουν θέση όλοι όσοι αντιλαμβάνονται την κρισιμότητα των περιστάσεων και είναι διατεθειμένοι να αγωνιστούν σαν ένας άνθρωπος για μην περάσουν τα μέτρα του «συμφώνου σταθερότητας», τα μέτρα σύνθλιψης της εργαζόμενης πλειοψηφίας.

Όσον αφορά στην εκπαίδευση προτείνουμε:

1) Συστράτευση για την επιτυχία της απεργίας του Μαρτίου και όλων των αγωνιστικών εκδηλώσεων που θα προηγηθούν [διαδηλώσεις 8/3 ή και 10/3]

2) ΓΣ των ΕΛΜΕ και ΓΣ Προέδρων μέχρι 23 Μάρτη

3) Συγκρότηση Κεντρικής Απεργιακής Επιτροπής με έναν εκλεγμένο αντιπρόσωπο από τις ΕΛΜΕ του Λεκανοπεδίου, κατά πρότίμηση κοινής ΟΛΜΕ-ΔΟΕ.

4) Νέα απεργία, είτε πανεργατική-πανδημοσιούπαλληλική, είτε σε συντονισμό με μεγάλες Ομοσπονδίες [ΔΟΕ- ΠΟΕ ΟΤΑ- ΟΕΝΓΕ- ΠΟΕΔΗΝ κ.λπ.] το δεύτερο δεκαπενθήμερο του Απρίλη.

5) Αξιοποίηση των διαδηλώσεων της Εργατικής Πρωτομαγιάς, σαν βήμα συσπείρωσης των εργαζομένων και καταγγελίας κυβέρνησης-ΕΕ-πλουτοκρατίας.

6) Μόνιμο συντονιστικό Αγωνιστικής Συνεννόησης των μεγάλων Ομοσπονδιών

7) Μόνιμη δράση του συντονιστικού ΕΛΜΕ-Διδασκαλικών Συλλόγων

8) Νέες ΓΣ στο τέλος Απριλίου, με ανοικτό το ενδεόμενο απεργιακών κινητοποιήσεων στις εξετάσεις, στο βαθμό που διασφαλίζεται η μαζικότητα, ο ενιαίος βηματισμός και η ύπαρξη την περίοδο αυτήν αντιστοικων κινητοποιήσεων-απεργιών και άλλων μεγάλων Ομοσπονδιών.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ – Α΄ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΕΚΠ/ΚΩΝ Π.Ε.

Κάτω τα χέρια από τις ζωές μας!

Δώστε και σώστε!

Πρόκειται για πρωτοφανή στα μεταπολεμικά χρονικά ληστεία σε βάρος όλων των εργαζομένων.

Συγκεκριμένα, η κυβέρνηση, κατόπιν και των εντολών της Ε.Ε., ανακοίνωσε :

1. Μείωση των μισθών του συνόλου των δημοσίων υπαλλήλων, **με μείωση κατά 12% των επιδομάτων και κατά 30% των δώρων Πάσχα και Χριστουγέννων και του επιδόματος Αδείας**. Αυτό σημαίνει ότι οι εκπαιδευτικοί θα έχουν **ονομαστική μείωση** του μισθού τους κατά **1522 ευρώ** (νεοδιόριστος) **έως 1715 ευρώ** (στα 35 χρόνια υπηρεσίας)

2. Αυξάνεται η βενζίνη και ο ΦΠΑ και μαζί τους παίρνουν φωτιά οι λογαριασμοί της ΔΕΗ (**καταργείται η απαλλαγή του ειδικού φόρου για το πετρέλαιο της ΔΕΗ**) και όλα τα είδη λαϊκής κατανάλωσης.

3. Παγώνουν οι συντάξεις!

4. Μειώνονται κατά ακόμη 200 εκατομμύρια ευρώ τα κονδύλια του Υπουργείου Παιδείας.

Ουδέν μονιμότερο του προσωρινού

Τα μέτρα έρχονται για να μείνουν, γυρίζοντας δεκαετίες πίσω το δείκτη των εργατικών κατακτήσεων. Τα ίδια τα κυβερνητικά στελέχη μιλούν για τριετή εφαρμογή των μέτρων, ενώ οι ελεγκτές της Ε.Ε. μιλάνε ξεκάθαρα για μόνιμα και διαρθρωτικά μέτρα. Το πιο επικίνδυνο όμως είναι η πρόθεση που υπάρχει, οι περικοπές αυτές να ενσωματωθούν στο νέο «ενιαίο» μισθολόγιο, με αποτέλεσμα να παγιωθούν για όλο τον εργασιακό μας βίο!

Να δεις τι σου 'χω για μετά...

Τα μέτρα αυτά δεν είναι τα τελευταία! Μέσα σε δυο μόλις μήνες, περάσαμε από τις αυξήσεις 1,5%, που είχαν υποσχεθεί προεκλογικά, στο πάγωμα των μισθών από 2000 ευρώ και πάνω, μετά στην περικοπή του 10% των επιδομάτων και τώ-

ρα στην περικοπή ενός ολόκληρου μισθού! Ο Όλι Ρεν ανακοίνωσε ότι «το Μάιο θα εκτιμήσουμε την πορεία των εσόδων και θα επανέλθουμε!»! Είναι σαφές ότι η κυβέρνηση θα επανέλθει αργά ή γρήγορα. Ταυτόχρονα, άμεσα θα προχωρήσει στο ξεθεμελίωμα των ασφαλιστικών και εργασιακών δικαιωμάτων μας!

...Αυτοί που κλέβουν το ψωμί απ' το τραπέζι κηρύχνουν τη λιτότητα

Ποιος άλλος εκτός από τους εργαζόμενους πληρώνει σήμερα;

Τι πληρώνουν οι τράπεζες που έβαλαν στην τσέπη τα 28 δις; Τίποτα! Παράδειγμα: **Η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα δανείζει τις ελληνικές τράπεζες με επιτόκιο 1% κι αυτές δανείζουν το ελληνικό κράτος με επιτόκιο 6%!**

Τι πληρώνουν οι επιχειρήσεις και οι πλούσιοι που οι φορολογικοί τους συντελεστές έχουν μειωθεί από 45 σε 25%; Τίποτα! Ή μάλλον κάποια ψίκουλα που ονομάζονται «έκτακτη εισφορά» για να μας ρίξουν στάχτη στα μάτια!

Τι πληρώνει η εκκλησία με την τεράστια περιουσία της; Τίποτα!

Τι πληρώνουν οι 10.000 ελληνικές offshore εταιρίες; Τίποτα!

Θυσία χωρίς αποτέλεσμα

Το χρήμα λοιπόν είναι αλλού και όσο η κυβέρνηση δεν το ακουμπά, το ζήτημα του δημόσιου χρέους δεν πρόκειται να λυθεί. Ακόμη όμως κι αν υποθέσουμε – εντελώς θεωρητικά – ότι θα λυθεί (με την ισοπέδωση των εργαζομένων) το θέμα του δημόσιου χρέους, το πρόβλημα θα παραμείνει. Ο παραγωγικός ιστός της χώρας έχει διαλυθεί, καθώς το κύριο πρόβλημα της ελληνικής οικονομίας είναι ότι δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να γίνει ανταγωνιστική εντός της Ε.Ε. Από αυτό προκύπτουν τα προβλήματα στο δημόσιο χρέος της και στο ισοζύγιο τρεχου-

σών συναλλαγών. Η Γερμανία και οι βιομηχανικές χώρες του σκληρού πυρήνα της ΟΝΕ είναι αυτές που ωφελούνται, μετατρέποντας ολόκληρες χώρες και περιοχές του ευρωπαϊκού νότου σε παρηκμασμένες περιφέρειες – αποικίες, χωρίς βιομηχανία και παραγωγή.

Ποιος είναι ο πραγματικός στόχος;

Θέλουν να σθήσουν από το μυαλό των εργαζομένων λέξεις και έννοιες όπως εφάπαξ, σύνταξη αξιοπρεπής μισθός, δώρο Πάσχα και Χριστουγέννων, πληρωμένες διακοπές, μονιμότητα, εργασιακά δικαιώματα. Θέλουν να πραγματοποιήσουν εδώ και τώρα, τη μεγαλύτερη αναδιανομή εισοδήματος που συντελέστηκε στη χώρα μας από την εποχή των μαυραγοριτών και των δοσίλογων – από την εποχή της κατοχής δηλαδή. Έχουμε μπροστά μας τη μεγαλύτερη ταξική σύγκρουση των τελευταίων 60 χρόνων!

Ποιος έριξε το κράτος έξω;

Ποιος φταίει που φτάσαμε ως εδώ; Φταίει οι δημόσιοι υπάλληλοι που είναι πολλοί και τρώνε τα λεφτά του κόσμου; Φταίει οι υπάλληλοι της ΔΕΗ, που παίρνουν πολλά επιδόματα; Φταίει οι εκπαιδευτικοί που απολαμβάνουν παχυλά επιδόματα και παίρνουν αποσπάσεις; Αυτά και άλλα πολλά προβάλλονται συστηματικά το τελευταίο διάστημα από **κυβέρνηση, κόμματα, επιχειρηματίες, «εμπειρογνώμονες» της Ε.Ε., ακριβοπληρωμένους δημοσιογράφους και αναλυτές**. Όλοι αυτοί ψεύδονται συνειδητά, συκοφαντούν τους εργαζόμενους, προσπαθούν να μας διαιρέσουν και να μας στρέψουν τον ένα απέναντι στον άλλο και έτσι να αποκρύψουν το γεγονός ότι **οι πραγματικοί ένοχοι είναι οι ίδιοι:**

Όταν για είκοσι ολόκληρα χρόνια, οι εργαζόμενοι σφίγγαμε το ζωνάρι με πολιτικές λιτότητας διαρκείας που πήγαιναν όλα αυτά τα χρήματα; Ποιοι ευθύνονται για τη διάλυση του παραγωγικού ιστού της χώρας; Ποιοι ευθύνονται για την Κοινή Αγροτική Πολιτική της Ε.Ε., που οδήγησε τον αγροτικό τομέα στον αφανισμό, με αποτέλεσμα το αγροτικό ισοζύγιο από πλεονασματικό να είναι αρνητικό εδώ και χρόνια, δηλαδή να μετατραπεί η Ελλάδα σε χώρα εισαγωγής αγροτικών προϊόντων; Ποιοι ευθύνονται για τις ιδιωτικοποιήσεις και το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου; Ποιοι θα πληρώσουν τις νέες φρεγάτες, τους εξοπλισμούς, τις εκστρα-

τείες στο ...Αφγανιστάν; Ποιοι ευθύνονται για το τεράστιο φαγοπότι της Ολυμπιάδας, τις φιέστες, τις μίζες και τα δεκάδες δις ευρώ χρέος;

Είσαι στην ΕΟΚ; Μάθε για την ΕΟΚ!

Όλοι αυτοί που σήμερα μιλούν στο όνομα της πατρίδας, έχουν φαρδιά – πλατιά υπογράψει τις συνθήκες και συμφωνίες (Μάαστριχτ, Λισαβόνα, κ.λπ.) και μας οδήγησαν ως εδώ. Η επιβολή των όρων περί «υπερβολικού ελλείμματος», των ευρωπαϊκών συνθηκών και της Συνθήκης της Λισαβόνας τους οποίους, με μεγάλη προθυμία, υπέγραψαν οι κυβερνήσεις του δικομματισμού και προσυπέγραψε όλο το κοινωνικό και οικονομικό κατεστημένο ως τη νέα «Μεγάλη Ιδέα», σημαίνουν ότι από τώρα και στο εξής, ούτε ευρώ δεν μπορεί να διαχειριστεί η ελληνική κυβέρνηση. Με την ενεργοποίηση του Άρθρου 126 (9) της Συνθήκης της Λισαβόνας, η εκτέλεση του προϋπολογισμού θα παρακολουθείται κάθε μήνα από τους γραφειοκράτες των Βρυξελλών, οι οποίοι θα αποφασίζουν πώς θα γίνεται η διαχείριση των χρημάτων που μαζεύονται από τους επαχθείς έμμεσους και άμεσους φόρους και από τη μείωση των εισοδημάτων των ελλήνων μισθωτών. Και με την ενεργοποίηση του Άρθρου 121(4) τίθεται υπό τον έλεγχο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, το οποίο θα αποφασίζει, χωρίς καν την ψήφο του έλληνα υπουργού, όλη την οικονομική και διαμέσου αυτής όλη την κοινωνική πολιτική της χώρας.

Ποιος θυμάται τα μεγάλα λόγια;

Το όραμα του 1992 και της Ενωμένης Ευρώπης που το πληρώσαμε με το 0% του Μητσοτάκη; Την ισχυρή Ελλάδα και τα προγράμματα σύγκλισης του Σημίτη; Τους πανηγυρισμούς και τις φιέστες για την είσοδο στην ΟΝΕ και το ευρώ, που απογείωσε τις τιμές όλων των ειδών πρώτης ανάγκης; Την Ολυμπιάδα και τις αυταπάτες για τη «διαφήμιση» της χώρας μας και τα «τεράστια οφέλη» από τον τουρισμό; Τις δηλώσεις Καραμανλή για τη «θωρακισμένη οικονομία» που δεν θίγεται από την κρίση; Μεγάλα λόγια και ψέματα!

Εκπαιδευτικοί: «πλούσιοι, τεμπέληδες και λαμόγια»! Τα αίτια της εκκοσμητικής συκοφαντησης

Ένα απίστευτο κύμα συκοφαντικών δημοσιευμάτων –που ουδέποτε απαντήθηκε από τη ΔΟΕ– έχει δηλητηριάσει εδώ και μήνες την κοινή γνώμη, με τα χειρότε-

ΟΧΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΑΝΤΙΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΟΧΙ ΣΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΤΑΜΕΙΑ

- Κατάργηση όλων των αντισσφαλιστικών νόμων (Σιούφα, Ρέππα, Πετραλιά)
- Πλήρης σύνταξη στα 30 χρόνια δουλειάς ή στα 55 έτη
- Ενιαία ασφαλιστικά δικαιώματα για όλους
- 1.400 ευρώ κατώτερος μισθός
- Όχι στην εξίσωση προς τα πάνω των ορίων ηλικίας ανδρών-γυναικών
- Να επιστραφούν τα κλεμμένα στα ταμεία, τώρα!
- Όχι στο διάλογο-κοροϊδία. Δεν συναινουμε στην κατάργηση των ασφαλιστικών μας δικαιωμάτων

άμεση κρατική χρηματοδότηση στα ταμεία (Ταμείο Πρόνοιας και ΟΠΑΔ)

Σύλλογοι Εκπαιδευτικών Π.Ε. - ΕΛΜΕ Αττικής:
Σύλλογοι Π.Ε. Α Αθήνας, Αρταχτίδων, «Περικλέους», Β Τρίπολης, Περικλή ή Πρωτόλης, «Άλλος Δικαστής» (Καραμανλικό Πάρτυ), Δ Τρίπολης, Δου Λορέντ-Σταυρού-Φαίης, Κ. Σαπφίρας, Κ. Αγγελοπούλου

ΕΛΜΕ: Α Αθήνας, Β Αθήνας, Γ Αθήνας, Δ Αθήνας, Ε Δελ. Στεφάνη, Δου Λορέντ-Σταυρού-Φαίης, Σ Δελ. Αττικής

ρα ψέματα εναντίον των εκπαιδευτικών. Στα ΜΜΕ, η εικόνα του εκπαιδευτικού που ακριβοπληρώνεται για να παίξει τάβλι σε κάποιο γραφείο και δε δίνει λογαριασμό σε κανένα, είναι αυτή που κυριαρχεί! Όμως τα παιδιά δεν μαθαίνουν γράμματα από δημοσιογράφους που χρυσοπληρώνονται για να λένε ψέματα, αλλά από τους εκπαιδευτικούς που δίνουν τη μάχη μέσα στα σχολεία κάτω από αντίξοες συνθήκες. Ο στόχος είναι προφανής: Να στοχοποιηθούν οι εκπαιδευτικοί για τα χάλια των σχολείων και τη δραματική χειροτέρευση της κατάστασης από το Σεπτέμβρη.

Συγκεκριμένα:

Με το Πρόγραμμα Σταθερότητας που υποβλήθηκε κι εγκρίθηκε από την Ευρωπαϊκή Ένωση προβλέπεται μείωση

του διορισμού μόνιμων εκπαιδευτικών στη Δημόσια Παιδεία κατά 50%. Ακόμη πιο δραστικές είναι οι περικοπές στους διορισμούς αναπηρωτών. **Τι συνέπειες θα έχει αυτό στα σχολεία;** Ελλείψεις εκπαιδευτικών, συγχωνεύσεις σχολείων, συμπύξεις τμημάτων, αύξηση ωραρίου. Είναι αυτά αναβάθμιση της Παιδείας; Είναι αναβάθμιση της Παιδείας τμήματα με 25 και 30 παιδιά; **Πότε έχει περισσότερο χρόνο ο εκπαιδευτικός για κάθε παιδί, σε ένα τμήμα των 30 ή σε ένα τμήμα των 15 μαθητών;**

Ποιον κοροϊδεύει το υπουργείο παιδείας με το σύνθημα «πρώτα τα παιδιά»; Πώς προωθεί αυτό το σύνθημα; Μήπως με μέτρα όπως: Αξιολόγηση, εκχώρηση αρμοδιοτήτων στην περιφέρεια (βλ. αποκέντρωση), κατάργηση της προϋπηρεσίας ως κρι-

τηρίου για το διορισμό, πολυετής παραμονή στην οργανική θέση χωρίς δικαίωμα μετάθεσης, αύξηση ωραρίου, υποχρεωτική παραμονή μέχρι τις 2μ.μ., συγχώνευση σχολείων, σύμπτυξη τμημάτων, αύξηση των μαθητών ανά τμήμα, μαζική κατάργηση τμημάτων ένταξης, αυταρχισμός και αυθαιρεσίες, εισβολή των σχολικών συμβούλων στις τάξεις και άλλα πολλά...

Κωδικός : «απορρόφηση ευρωπαϊκών κονδυλίων»

Ταυτόχρονα, ένας πακτωλός χρημάτων θα «απορροφηθεί», με τα νέα σχέδια για «πilotικά ολοήμερα», «καινοτομίες» και προγράμματα παντός είδους, συγγραφή νέων αναλυτικών προγραμμάτων και βιβλίων (εχθρός του κακού είναι το... χειρότερο). Πρωταγωνιστές θα είναι τα γνωστά αρπακτικά της εκπαίδευσης, κομπάρσοι οι χιλιάδες μάχιμοι δάσκαλοι της τάξης και πρώτη ύλη (ή πειραματόζωα εάν προτιμάτε) εκατοντάδες χιλιάδες μαθητές. Το ερώτημα είναι εάν θα υπάρξουν πρόθυμοι και αφελείς κομπάρσοι που θα βάλουν πλάτη για αυτή την «απορρόφηση».

Ή αυτοί ή εμείς!

Οι εκπαιδευτικοί και συνολικά οι εργαζόμενοι έχουν κάθε συμφέρον και να απερ-

γήσουν και να διαδηλώσουν και να κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους, με κάθε μέσο και με κάθε τρόπο για να υπερασπίσουν τους εαυτούς τους, τα παιδιά τους και το μέλλον τους! Να πάρουν στα χέρια τους την υπόθεση, υποχρεώνοντας τις ομοσπονδίες και τα συνδικάτα να κλιμακώσουν και όχι να ξεπουλήσουν τους αγώνες. Να κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας: να κατέβουμε μαζικά σε όλες τις πορείες, να κλείσουμε τα σχολεία στις απεργίες και να απαιτήσουμε κλιμάκωση των γενικών πανεργατικών απεργιών, να στηρίξουμε τοπι-

κές δράσεις και πρωτοβουλίες, να γεμίσουμε τα σχολεία μας με πανό και ταμπλό ενημέρωσης, να τραβήξουμε μια βαθιά γραμμή ανυπακοής και απειθαρχίας απέναντι στις επιλογές και τις εντολές της διοίκησης, απέναντι σε κεδροφόρα «προγράμματα», pilotικά «νέα σχολεία» κ.λπ.

Να κηρύξουμε ανέκδοτο πολύμορφο αγώνα διαρκείας!

Η αντίσταση και η ανυπακοή στην πολιτική της Ε.Ε. και της κυβέρνησης, είναι ο μόνος «μονόδρομος».

Εκπαιδευτικός κρέμασε τον... Ομπάμα

Δάσκαλος σε αμερικανικό σχολείο στο Rhode Island κρέμασε ανάποδα ένα ομοίωμα του Μπαράκ Ομπάμα σε μία αίθουσα, ως διαμαρτυρία για τις απολύσεις όλων των καθηγητών. Η αντίδρασή του απηχεί τη δυσaréσκεία του για τα νέα εκπαιδευτικά μέτρα, σύμφωνα με τα οποία οι δάσκαλοι πρέπει να αμείβονται ανάλογα με την αποδοτικότητά τους. Ο κρεμασμένος Ομπάμα, μήκους 30 εκατοστών, κρατούσε και μία ταμπέλα, όπου αναγραφόταν το μήνυμα «Απολύστε όλους τους καθηγητές του Central Falls».

Ο τρίτος πολυδιαφημισμένος πυλώνας της ασφάλισης καταρρέει!

Τελειωμό δεν έχουν τα «κανόνια» που βαράνε οι ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρίες το τελευταίο διάστημα. Ο λόγος φυσικά για την ιδιωτική ασφαλιστική Commercial Value, της οποίας η άδεια ανακλήθηκε από την Επιτροπή Εποπτείας Ιδιωτικής Ασφάλισης (ΕΠΕΙΑ), αφήνοντας... ανασφάλιστους, αρκετές χιλιάδες ανθρώπους. Εκτιμάται ότι μόνο οι πελάτες της που είχαν αγοράσει κάποιο συνταξιοδοτικό ή επενδυτικό πρόγραμμα ανέρχονται στις 50.000! Το γεγονός αυτό είναι το δεύτερο κατά σειρά, μετά το κλείσιμο της άλλης μεγάλης ιδιωτικής ασφαλιστικής εταιρίας, της ΑΣΠΙΣ. Το κλείσιμο της ΑΣΠΙΣ έριξε στο κενό περίπου 140.000 ασφαλισμένους στα αντίστοιχα συνταξιοδοτικά και επενδυτικά προγράμματα.

Τα δύο αυτά γεγονότα συστήνουν μια τεράστια απάτη, από την οποία καταληφθήθηκαν οι περιουσίες και οι αποταμιεύσεις εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων-πελατών στις εταιρίες αυτές. Αξίζει να σημειώσουμε ότι σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία ο κύριος όγκος των πελατών είχε επενδύσει κατά μέσο όρο περίπου 50.000 ευρώ στα προγράμματα αυτά. Και φυσικά ούτε λόγος να γίνεται για τον τεράστιο αριθμό ασφαλισμένων στον κλάδο αυτοκινήτων. Με απλά λόγια, αρκετά δις ευρώ έκαναν φτερά από τη μια στιγμή στην άλλη από τις τσέπες εκατοντάδων χιλιάδων ασφαλισμένων.

Τα περιστατικά αυτά δεν είναι τυχαία ούτε μεμονωμένα. Αρκεί

μόνο να θυμηθούμε ότι δεκάδες εκατομμύρια Αμερικανοί εξαπατήθηκαν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο από τις αντίστοιχες αμερικανικές ιδιωτικές ασφαλιστικές, οι οποίες έβαλαν λουκέτο μετά την κατάρρευση της γνωστής πλέον σε όλους μας επενδυτικής τράπεζας Lehman Brothers. Η πτώχευση της Lehman Brothers συμπαρέσυρε σε έναν ατελείωτο κατήφορο ασφαλιστικές εταιρίες και εκατομμύρια Αμερικανούς.

Η πτώχευση των δυο αυτών εταιριών αποκαλύπτει με δραματικό τρόπο την πραγματικότητα γύρω από την ιδιωτική ασφάλιση ή αλλιώς τον «τρίτο πυλώνα» της ασφάλισης, όπως τη βάφτισε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με τις ευλογίες της ΝΔ. Όλα τα προηγούμενα χρόνια, οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, με συστηματικό τρόπο λεηλάτησαν τα ασφαλιστικά ταμεία των εργαζομένων, κατεδάφισαν την κοινωνική ασφάλιση, διέλυσαν το δημόσιο σύστημα υγείας. Τώρα στρέφουν τους εργαζόμενους προς τον ιδιωτικό τομέα, καλλιεργώντας αυταπάτες ότι δήθεν έτσι ο κάθε εργαζόμενος μπορεί να εξασφαλίσει ένα σταθερό και σίγουρο συμπλήρωμα στη σύνταξή του, καλύτερη υγειονομική περίθαλψη, σίγουρη απόδοση στις επενδύσεις του! Σήμερα όμως που οι κόποι και οι θυσίες πολλών χρόνων σκληρής δουλειάς εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων γίνονται φτερό στον άνεμο, όλα αυτά αποδεικνύονται φρούδες ελπίδες.

Μαλάμω Βαρελά

Δεν είναι μάχη. Είναι πόλεμος. Τα αντιλαϊκά μέτρα με απλά νούμερα

γράφει • Άγγελος Μπάτσης

Το 2009, κάθε εκπαιδευτικός έχασε περίπου 20 ευρώ καθαρά, λόγω πληθωρισμού και παχώματος μισθού από την «κακή ΝΔ». Η νέα «σοσιαλιστική» κυβέρνηση ξαναπαχώνει το μισθό (άλλα 20 ευρώ μείον) και βάζει χαράτσι 40 ευρώ στα επιδόματα. Μόνιμη απώλεια εισοδήματος = 20 πέρσι +20 φέτος +40 = 80 ευρώ το μήνα καθαρά (ως τώρα), χώρια οι απώλειες από την αύξηση άμεσων, έμμεσων και ειδικών φόρων και τη μείωση των κοινωνικών παροχών. Αν τα δούμε σα δόση, μιλάμε για αναγκαστικό δάνειο μεγαλύτερο από το κατά κεφαλή δημόσιο χρέος (30.000 ευρώ). Χαρίζουμε ποσό μισής γκαρσονιέρας στο κράτος και πληρώνουμε τη δόση σε όλη μας τη ζωή, καθώς η απώλεια στο μισθό θα περάσει και στη σύνταξη.

Ένας ρομαντικός θα σκεφτεί: «Κι εγώ μη φταίω, θα πληρώσω με το παραπάνω το μερτικό μου στο δημόσιο χρέος, αλλά τουλάχιστον να πιάσει τόπο και να μη με ενοχλήσετε ξανά!» Αμ δε! Είναι πασίγνωστο ότι η κυβέρνηση θα πάρει νέα μέτρα το Μάρτιο, τέλη του 2010, το '11, το '12 και συνεχώς μέχρι το 2020(!), σύμφωνα με την Τράπεζα της Ελλάδας, που εισηγείται¹ περικοπή 5-16 δισ. το χρόνο για 10 χρόνια με στόχο συνολικά 86 δισ. Το Πρόγραμμα Σταθερότητας και Ανάπτυξης (ΠΣΑ)² 2010-12 της κυβέρνησης προβλέπει 10,5 δισ. για το 2010, ενώ το '11 και το '12 μόνο 3,5 δισ. το χρόνο, δηλαδή 17,5 δισ. Ποιος θα πληρώσει τα άλλα τόσα περίπου που η ίδια η κυβέρνηση λέει ότι χρειάζονται; Στα μέτρα του ΠΣΑ για το 2010, τα 5 από τα 10,5 δισ. έρχονται από τους εργαζόμενους και τη δημόσια περιουσία, μα μόλις 5,5 από τους «έχοντες και κατέχοντες». Εκατοντάδες δισ. «κοιμούνται» στις θυρίδες των τραπεζών, αλλά τη μείωση του ελλείμματος, δηλαδή την εφαρμογή του Συμφώνου Σταθερότητας, θα πληρώσουν οι εργαζόμενοι.

Δεν πρόκειται απλώς για μέτρα λιτότητας. Διακυβεύεται όλο το πλαίσιο εργατικών δικαιωμάτων και κοινωνικού κράτους που έχουν οικοδομηθεί εδώ και δεκαετίες. Δεν είναι μια μάχη αυτή που δίνουμε. Είναι πόλεμος.

Η κυβέρνηση γνώριζε για το έλλειμμα αλλά είπε ψέματα για να εκλεγεί. Το ΠΑΣΟΚ ήρθε να περάσει, με τις ευλογίες της Ε.Ε., την πολιτική που δε μπόρεσε να περάσει η ΝΔ: ελαστική εργασία, απολύσεις, ιδιωτικοποιήσεις, περικοπές, συρρίκνωση του δημο-

οίου, γκρέμισμα του ασφαλιστικού συστήματος και του κοινωνικού κράτους, διαρκής λιτότητα.

Τα 30 χρόνια πλασματικής ευημερίας της Ελλάδας μέσα στην Ε.Ε. εξανέμισαν την παραγωγική μας βάση, γέμισαν την αγορά με ξένα κεφάλαια, έτοιμα να φύγουν. Απαιτούνται ριζικές αλλαγές στην παραγωγή και στη διανομή του πλούτου, ενίσχυση του δημόσιου τομέα και του κοινωνικού κράτους και αναθεώρηση της σχέσης μας με την Ε.Ε. Να πάρουμε τον αγώνα στα χέρια μας.

- Κατάργηση του Συμφώνου Σταθερότητας της Ε.Ε. και των αντιλαϊκών μέτρων της κυβέρνησης.
- Παραταταμένως, συντονισμένος απεργιακός αγώνας σωματείων δημόσιου και ιδιωτικού τομέα.
- Ο λαός δε συναινεί στο λιώσιμο των εργαζόμενων. Αγώνας παντού, μέχρι τη νίκη!

Η αριθμητική του τρομοκρατικού μύθου της «χρεοκοπίας»

Η κυβέρνηση, με συναίνεση ΝΔ-ΛΑΟΣ, θέλει να μειώσει το δημοσιονομικό έλλειμμα από 31 δισ. (12% του ΑΕΠ) σε 8 δισ. (3%) ως το '12. Για το '10 η κυβέρνηση προβλέπει έσοδα 650 εκ. από περικοπές επιδομάτων, 2,6 δισ. από φόρους (1,1 δισ. από τους εργαζόμενους), 1,3 δισ. από έκτακτη εισφορά εταιριών και τραπεζών, 1,2 δισ. από μείωση φοροδιαφυγής, 1,2 δισ. από μείωση επιχορηγήσεων σε ασφαλιστικά ταμεία, προσλήψεων, αμοιβών. Ακόμη, κάθε χρόνο, για 3 χρόνια, 2 δισ. από ιδιωτικοποιήσεις και 1,5 δισ. από επιστροφές του πακέτου ενίσχυσης τραπε-

ζών (28 δισ.) Μισά-μισά ο λογαριασμός. Άλλοι τρώνε κι άλλοι πληρώνουν!

Τα ΜΜΕ, η κυβέρνηση και η δεξιά (ΝΔ-ΛΑΟΣ) λένε ότι όλα αυτά είναι αναπόφευκτα. Η χώρα χρεοκοπεί λόγω του μεγάλου δημοσιονομικού ελλείμματος και του μεγάλου δημόσιου χρέους. Αν ήταν έτσι, όλες οι μεγάλες χώρες θα είχαν χρεοκοπήσει, με πρώτες τις ΗΠΑ. Τα ελλείμματα και το δημόσιο χρέος δεν είναι ασφαλή κριτήρια. Η κατάσταση της οικονομίας διαμορφώνεται και από το **συνολικό χρέος (δημόσιος συν ιδιωτικός δανεισμός)**, αλλά και από το **εξωτερικό χρέος (δάνεια από ξένους)**. Σε τι κατάσταση βρίσκεται η Ελλάδα, λοιπόν;

Το 2009 το δημόσιο χρέος ήταν 300 δισ. ή 112% του ΑΕΠ, δηλαδή μικρότερο από την Ιταλία (115%), ακόμη και την Ιαπωνία (190%), ενώ ευρωζώνη, ΗΠΑ, Γερμανία και Ε.Ε. είχαν 70-80%. Το 2009, τα δημόσια έσοδα ήταν 55 δισ. και τα πρωτογενή έξοδα 49 δισ., δηλαδή ακόμη και μέσα στην κρίση είχαμε **6 δισ. πρωτογενές δημοσιονομικό πλεόνασμα!** Τότε γιατί μιλάμε για **δημοσιονομικό έλλειμμα 31 δισ. (12%)**; Επειδή το κράτος έπρεπε να πληρώσει ακόμη 26 δισ. για επιστροφές χρεών και 11 δισ. για τόκους (έξοδα 49+26+11- έσοδα 55=31 δισ.). Ακόμη, το **συνολικό χρέος** ήταν³ **179% του ΑΕΠ μας, όσο και της Ε.Ε. (175%)**, ενώ της Ολλανδίας 234%, της Ιρλανδίας 222%, του Βελγίου 219%, της Ισπανίας 207%, της Πορτογαλίας 197%, της Ιταλίας 194%. Τέλος, το **εξωτερικό χρέος** μας ήταν **μόλις 90%**, ενώ της Ιρλανδίας **414%**, της Πορτογαλίας **130%** και της Ισπανίας **80%**.

Και η χρεοκοπία; Κατά το ευρωπαϊκό **Σύμφωνο Σταθερότητας**⁴ το δημοσιονομικό έλλειμμα πρέπει να είναι το πολύ 3% του ΑΕΠ. Έτσι, **η Ελλάδα με έλλειμμα 12%, πολλαπλάσιο του ορίου**, ακούγεται ότι **θα χρεοκοπήσει. Αισχρό ψέμα** όσων κερδοσκοπούν με τα ομόλογα του δημοσίου! Η Ελλάδα θα ζητήσει **δάνειο ακόμη 46 δισ.** Αν δεν τα βρει και χρεοκοπήσει, θα κλονιστούν σοβαρά το ευρώ, αλλά και η ίδια η Οικονομική και Νομισματική Ένωση. Η Γερμανία θέλει ισχυρό ευρώ και στηρίζει τις εταιρείες της που δρουν στο Νότο. Δε θέλει να χρεοκοπήσει η Ελλάδα. **Η Γερμανία μπορεί μόνη της να μάς δανείσει**, αν χρειαστεί, αφού οι τράπεζές της έχουν ήδη δανείσει 2,2 τρισ. σε χώρες της Ε.Ε. (π.χ. 202 δισ. στην Ιταλία, 183 Ιρλανδία, 237 Ισπανία, μόλις 37 Ελλάδα). Η Ε.Ε. χρειάζεται την Ελλάδα. Ανοίγοντας την αγορά μας, 30 χρόνια στην Ε.Ε., θυσίασαμε τη βιομηχανία, την αγροτική παραγωγή, κ.λπ. για χάρη του πιο ανταγωνιστικού τουρισμού, των υπηρεσιών, κ.λπ. Εκχωρήσαμε στην Ε.Ε. την πρωτογενή παραγωγική μας βάση, την ώρα που επιδοτήσεις και δάνεια σκόρπιζαν απατηλή ευμάρεια. Ξένες επιχειρήσεις αντικαθιστούσαν τις ελληνικές, αποκομίζοντας τεράστια κέρδη, δικά μας χρήματα που «πέταξαν» έξω. Τώρα, η **εξάρτηση από την Ε.Ε. βαθαίνει, με την ισοπέδωση των εργαζόμενων προς όφελος της «ανταγωνιστικότητα».**

Σημειώσεις:

1. Πηγή: Τράπεζα της Ελλάδας, <http://www.bankofgreece.gr/BogEkdoseis/NomPoli2009.pdf> (σελ. 16)
2. Πηγή: Υπουργείο Οικονομικών, http://www.mnec.gr/export/sites/mnec/el/economics/Stability_Program/2010_SGP_EL.pdf
3. Πηγή: Έθνος, 11/2/10.
4. Πηγή: http://europa.eu/legislation_summaries/economic_and_monetary_affairs/stability_and_growth_pact/index_el.htm

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

10 Φλεβάρη

- Μειώνουν τους μισθούς μας κατά 50-100 ευρώ το μήνα!
- Μετατρέπουν το ασφαλιστικό σύστημα από κοινωνικό σε κεφαλαιοποιητικό!
- Το Σχέδιο Προγράμματος Σταθερότητας και Ανάπτυξης προβλέπει, για το 2010, 7-8.000 λιγότερες προσλήψεις αναπληρωτών και 3.000 λιγότερες μονίμων εκπαιδευτικών, δηλαδή περικοπή 50-70%!
- Μέσα από το σχέδιο Καλλικράτης επιχειρούν να μεταφέρουν τα σχολεία στους δήμους [αναλυτικό πρόγραμμα, διορισμούς, χρηματοδότηση]!

Με επίκεντρο τις εξελίξεις στο δημόσιο χρέος και το έλλειμμα, επιχειρείται να διαμορφωθεί σκληρό ιδεολογικό τρομοκρατικό από τα επιτελεία της κυβέρνησης, της άρχουσας τάξης συνολικά και από τα ισχυρά ΜΜΕ, ώστε, με μοχλό την επίκληση του κινδύνου δημοσιονομικής κατάρρευσης και την απειλή της πτώχευσης, οι εργαζόμενοι να αποδεχθούν χωρίς αντιστάσεις τα νέα σκληρά μέτρα που ήδη ανακοινώνονται και να λειανθεί ο δρόμος για τις ακόμα ληστρικότερες απαιτήσεις του κεφαλαίου.

Η κυβέρνηση, αξιοποιώντας την τρομοκρατία των οικονομικών δεικτών, εμφανίζεται πρόθυμη να εφαρμόσει κάθε αντιλαϊκή πρόταση των Βρυξελλών και του ΔΝΤ. Η μόνιμη και σταθερή εργασία και όσοι από τους εργαζόμενους δεν διώνουν την εργασιακή ζούγκλα του ιδιωτικού τομέα στοχοποιούνται. Μέσα από μια οργανωμένη εκστρατεία ψεύδους η κυβέρνηση και οι εκλεκτοί του κεφαλαίου στα ΜΜΕ παρουσιάζουν τους δημοσίου υπαλλήλους να αμείβονται με χιλιάδες ευρώ και να απολαμβάνουν απαράδεκτα προνόμια. Στόχος δεν είναι οι δήθεν υψηλόμισθοι, αλλά το σύνολο των δημοσίων υπαλλήλων. **Για πρώτη φορά μεταπολεμικά** θα έχουμε **ονομαστική μείωση των αποδοχών** μας, μέσω της περικοπής των επιδομάτων και της αύξησης στην παρακράτηση φόρου.

1. Κάθε εκπαιδευτικός παίρνει το επίδομα εξωδρακτικής απασχόλησης, 350 περίπου ευρώ, το επίδομα των 105 ευρώ και το κίνητρο απόδοσης 100 ευρώ, σύνολο περίπου 550 ευρώ. Η περικοπή κατά 10% οδηγεί σε μείωση τουλάχιστον 50 ευρώ σε κάθε εκπαιδευτικό, που βέβαια είναι σημαντικά μεγαλύτερο αν κάποιος συνυ-

απεργούμε

πολογίσει και τις αντίστοιχες περικοπές στα επιδόματα ευθύνης (διευθυντές, υποδιευθυντές) ή ειδικά επιδόματα στα ειδικά σχολεία. Έτσι ακόμα και αν δοθεί η αύξηση του 1,5%, δηλαδή περίπου 15 ευρώ, σε όσους έχουν συνολικές αποδοχές μέχρι 2.000 ευρώ (μεικτές ή καθαρές, δεν έχει ακόμη ξεκαθαριστεί) και πάλι θα υπάρχει **πραγματική και ονομαστική μείωση των αποδοχών ΟΛΩΝ των εργαζομένων**. Είναι ή δεν είναι πολιτικοί απατεώνες όταν προεκλογικά δήλωναν ότι ΔΕΝ ΘΑ ΜΕΙΩΘΕΙ το εισόδημα κανενός;

2. Με το νέο φορολογικό νομοσχέδιο υπάρχει σοβαρό ενδεόμενο ακόμα μεγαλύτερης μείωσης του μισθού από τον Απρίλη, αφού καταργείται το αφορολόγητο των 12.000, καθώς πλέον για να φτάσει σε αυτό ένας μισθωτός θα χρειάζεται 6.000 ευρώ σε αποδείξεις. Το αφορολόγητο γίνεται έτσι 6.000 ευρώ και αν η παρακράτηση φόρου υπολογιστεί, όπως είναι αναμενόμενο, με βάση αυτό, θα διπλασιαστεί! Με βάση όλα τα παραπάνω η **πραγματική μείωση του μισθού μας θα ξεπεράσει τα 100 ευρώ!**

3. Η σημαντική αύξηση των εμμέσων φόρων σε καταναλωτικά αγαθά ευρείας κατανάλωσης, αλλά και οι συνεχείς αυξήσεις στα διάφορα τιμολόγια παροχής υπηρεσιών, όσο και η προκλητική ληστεία με τα τέλη κυκλοφορίας, περιγράφουν με σαφήνεια το μέγεθος της ληστρικής επίθεσης που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, συνεχίζοντας την πολιτική της ΝΔ.

4. Και σαν να μην έφταναν οι απολύσεις, η επισφάλεια, η ανεργία, η λιτότητα και η φοροεπιδρομή, οι εργαζόμενοι είναι αναγκασμένοι να τα βγάλουν πέρα και με την ακρίβεια, που καταβροχθίζει μισθούς και εισοδήματα. Πρωταθλήτρια στην ακρίβεια θεωρείται η Ελλάδα, όπως προέκυψε από στοιχεία της ευρωπαϊκής στατιστικής υπηρεσίας, με τα είδη πρώτης ανάγκης και ευρείας κατανάλωσης να έχουν ακριβύνει κατά 2,5% σε σχέση με την περσινή περίοδο. Πρόκειται για τις υψηλότερες αυξήσεις ανάμεσα στις χώρες της ευρωζώνης.

5. Επίσης, η μείωση των κοινωνικών δαπανών, με τις δαπάνες για την υγεία 6,8 δις. ευρώ, για παράδειγμα, να ισούνται με τα χρέη των νοσοκομείων 6,5 δις και το μπαράζ ιδιωτικοποιήσεων, με την ΕΥΑΘ, το Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο και την Αγροτική Τράπεζα να βρίσκονται στην πρώτη γραμμή του πυρός, συμπληρώνουν την εικόνα της επίθεσης.

ΤΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ, ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΙΚΑ και ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ

1. Το ασφαλιστικό είναι αλληλένδετο με το ζήτημα των εργασιακών σχέσεων και με το ζήτημα της εισοδηματικής πολιτικής και επιπλέον, στη σημερινή συγκυρία, επηρεάζεται άμεσα από τη διαδικασία της οικονομικής επιτήρησης από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Οι εκτιμήσεις της κυβέρνησης για το έλλειμμα και συνολικά οι χειρισμοί γύρω από την κατάσταση της ελληνικής οικονομίας, υποθηκεύουν οικειοθελώς τη δημοσιονομική πολιτική των επόμενων χρόνων στα ασφυκτικά πλαίσια του Συμφώνου

Σταθερότητας της Ε.Ε., οδηγούν σε καθεστώς επιτήρησης από τις Βρυξέλλες και σε πολυετή άγρια λιτότητα, επιδιώκουν να νομιμοποιήσουν ακόμα πιο δραστικές αλλαγές και αναδιρθρώσεις στην κοινωνική ασφάλιση και τις εργασιακές σχέσεις. Οι συνεχείς τακτικές επισκέψεις «εμπειρογνομώνων» της Κομισιόν, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, ο εξευτελιστικός τρόπος «ανάκρισης» υπουργών και κυβερνητικών στελεχών, οι αφόρητες πιέσεις των διεθνών αγορών και των εταιριών – «διεθνών οίκων» αξιολόγησης (βλ. Standard and Poors, Moody's, Fitch κλπ.) συγκλίνουν σε μια πρωτοφανή σε έκταση και ένταση αντιλαϊκή πολιτική που περιλαμβάνει: άγρια λιτότητα **διαρκείας με ονομαστική μείωση των μισθών**, ληλασία του εισοδήματος των εργαζομένων, **με θεαματική αύξηση των άμεσων και έμμεσων φόρων**, δραστικές περικοπές των κοινωνικών δαπανών, διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης, απορρύθμιση και ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων

Η κυβέρνηση από την πλευρά της, αξιοποιεί τις διεθνείς πιέσεις για να νομιμοποιήσει την πολιτική της. Άλλωστε, από όλες ανεξαιρέτα τις κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων, είναι πλήρης η παραδοχή των γενικών αρχών και πλαισίων του Προγράμματος Σταθερότητας, της Συνθήκης της Λισαβόνας, της ΟΝΕ και του κοινού νομίσματος και της Συνθήκης του Μάαστριχτ, που στο άρθρο 104 προβλέπει αναλυτικά τις διαδικασίες επιτήρησης των χωρών που έχουν «υπερβολικό» έλλειμμα. Συνοπτικά, θα λέγαμε ότι η προσπάθεια διάλυσης της κοινωνικής ασφάλισης, ξεδιπλώνεται ταυτόχρονα με μια συνολική επίθεση στο εισόδημα των εργαζομένων, τις εργασιακές σχέσεις και τη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση, σε περίοδο βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης και οικονο-

μικής υποτέλειας στις επιταγές της Ε.Ε. και των διεθνών αγορών. Στις επιπρόσθετες δυσκολίες που απορρέουν από αυτή την οικονομική – κοινωνική συγκυρία πρέπει να συνυπολογίσουμε το πάγωμα των προσλήψεων, τη γιγάντωση των ελαστικών εργασιακών σχέσεων και την αύξηση της ανεργίας, που επιδεινώνουν την κατάσταση των ταμείων. Οι περικοπές των κοινωνικών δαπανών, η οικονομική ασφυξία που επιβάλλεται από το νέο προϋπολογισμό, οδηγούν τα ταμεία σε κατάρρευση.

2. Πώς φτάσαμε ως εδώ: Εδώ και είκοσι χρόνια, μια σειρά αντισσφαλιστικών νόμων ψηφίστηκαν και εφαρμόστηκαν, με βασικούς στόχους τα όρια ηλικίας, τις εισφορές των εργαζομένων και το ύψος των συντάξεων. Ταυτόχρονα, επιτεύχθηκε η διαίρεση των ασφαλισμένων σε «παλιούς» και «νέους». Τα όρια ηλικίας ανέβηκαν στο 65ο έτος για τους νεοεισερχομένους (μετά το '93) και οι εισφορές αυτών των συναδέλφων είναι πολύ μεγαλύτερες από τις υπόλοιπες κατηγορίες. Οι κυριότεροι νόμοι είναι: **α. Ο νόμος Σιούφα-Μάνου (νόμος 1902/1990), β. Ο νόμος Ρέππα-Χριστοδουλάκη (νόμος 3029/2002), γ. Ο νόμος Πετραλιά (νόμος 3655/2008)**

Παρ' όλες τις δραστικές περικοπές των ασφαλιστικών μας δικαιωμάτων, η κατάσταση στα ασφαλιστικά ταμεία χειροτέρευσε, αφού οι πραγματικές αιτίες δεν βρίσκονται στην «γήρανση» του ενεργού πληθυσμού ούτε στα «προνόμια» των ασφαλισμένων, αλλά στη λεηλασία των αποθεματικών των ταμείων από το κράτος και τις τράπεζες, στο τζογάρισμά τους στο χρηματιστήριο, στην εκτεταμένη εισφοροδιαφυγή από κράτος και εργοδοσία, στις ελαστικές εργασιακές σχέσεις που στερούν τα ταμεία από πόρους. Όλα αυτά προκύπτουν από συγκεκριμένα και τεκμηριωμένα στοιχεία που κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει. Όλα αυτά αποτελούν αιτίες και ταυτόχρονα μέρος του σχεδίου διάλυσης της κοινωνικής ασφάλισης που εφαρμόζεται σταδιακά.

3. Οι κυβερνητικές μεθοδεύσεις. Σήμερα, μετά από τόσες αντισσφαλιστικές ρυθμίσεις, που θα εξασφάλιζαν υποτίθεται μια ολόκληρη περίοδο βιωσιμότητας στο ασφαλιστικό σύστημα σύμφωνα με τους εμπνευστές τους, οι ίδιοι κύκλοι διαπιστώνουν με κροκοδείλια δάκρυα ότι «τα ταμεία έχουν ζωή μέχρι τον Ιούνιο αν δεν προχωρήσουν αμέσως οι αλλαγές στο Ασφαλιστικό». Πρόκειται για ένα ιδιόμορφο οικονομικό εκβιασμό σε βάρος των ασφαλισμένων. Ο ίδιος ο υπουργός εργασίας δηλώνει ότι «σύμφωνα με πρόχειρες εκτιμήσεις, το 2015-2016 υπάρχει κίνδυνος να μην καταστεί δυνατό να καταβληθούν κάποιες από τις 12 μηνιαίες συντάξεις και τα δώρα. Όταν δηλαδή η γενιά της μεταπολίτευσης βγει στη σύνταξη, τότε το ασφαλιστικό σύστημα θα παραδοθεί» ("Κεφάλαιο", 12/12/09). Στην ίδια συνέντευξη δηλώνει επίσης ότι «η βασική σύνταξη έχει ούτως ή άλλως προνοιακό χαρακτήρα. Αυτό λοιπόν πρέπει να ποσοτικοποιηθεί. Από εκεί και πέρα, πέραν δηλαδή αυτής της βάσης, προτείνουμε το σύστημα να δουλεύει ανταποδοτικά, με βάση το χρόνο ασφάλισης και τα σχετικά έτη». Άλλωστε, με την έναρξη του νέου «διαλόγου» για το ασφαλιστικό, ο υπουργός εργασίας πρότεινε το διαχωρισμό της σύνταξης σε ανταποδοτική –αναλογική και σε προνοιακή [360 ευρώ!]. Αποκαλυπτικές είναι και οι προτάσεις που κατατίθενται στην «επιτροπή διάλογου» για τη μετατροπή του ασφαλιστικού συστήματος σε κεφαλοπονητικό, δηλαδή, την αλλαγή του «από σύστημα καθορισμένων αποδοχών σε σύστημα καθορισμένων εισφορών», όπως ειπώθηκε χαρακτηριστικά. Αυτό

σημαίνει ότι ο ασφαλισμένος θα γνωρίζει τι εισφορές θα πληρώνει, αλλά δεν θα γνωρίζει τι σύνταξη θα πάρει!

Πρέπει να γίνει κατανοητό σε όλους ότι οι στόχοι της κυβέρνησης είναι να προχωρήσει σε βαθιές δομικές αλλαγές στο ασφαλιστικό σύστημα, που υπερβαίνουν κατά πολύ τις γνωστές αλλαγές στα όρια ηλικίας, το ύψος των συντάξεων και των εισφορών. **Μιλάμε για τη ριζική, δομική αλλαγή της φυσιογνωμίας της ασφάλισης, από κοινωνική σε επαγγελματική – ανταποδοτική και την υιοθέτηση της αντίληψης των τριών πυλώνων : μια κύρια σύνταξη στο επίπεδο ενός κοινωνικού βοηθήματος, μια ανταποδοτική σύνταξη που θα εξαρτάται από τις εισφορές του κάθε ασφαλισμένου και, τέλος, την προαιρετική ασφάλιση σε μια ιδιωτική εταιρία ή και τη δημιουργία ενός επαγγελματικού ταμείου!** Επιπλέον, η ενοποίηση όλων των ταμείων σε τρία ή τέσσερα θα επιτρέψει την καταλήστευση όσων ταμείων απέμειναν εύρωστα, ενώ όλο το ασφαλιστικό μοντέλο αποτελεί συνέχεια και προέκταση του εργασιακού μοντέλου της «ελασταςφάλειας» που προωθείται στις χώρες της Ε.Ε.

4. Η απόφαση της Ε.Ε. για τους ασφαλισμένους του δημοσίου. Η απόφαση του ευρωδικαστηρίου (ΔΕΚ. C- 559/07. 26.03.2009), που εξισώνει τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης ανδρών και γυναικών στο δημόσιο τομέα, με αποτέλεσμα την αύξηση του ορίου ηλικίας των γυναικών από 5 έως 17 χρόνια, μεθοδεύτηκε από τις αρχές της δεκαετίας του 1990 και φέρνει τη σφραγίδα της Ε.Ε. και όλων των ελληνικών κυβερνήσεων. Η κυβέρνηση θα συμπεριλάβει αυτές τις δυσμενείς αλλαγές στο νέο αντισσφαλιστικό νόμο. Η απόφαση του ευρωδικαστηρίου, βάζει βόμβα στα θεμέλια του ίδιου του δημόσιου –κοινωνικού χαρακτήρα της Κοινωνικής Ασφάλισης στο δημόσιο τομέα. Θεωρεί ότι το ασφαλιστικό– συντα-

ξιοδοτικό σύστημα του Δημοσίου δεν αποτελεί σύστημα κοινωνικής, αλλά επαγγελματικής ασφάλισης, πράγμα που σημαίνει ότι για τα όρια ηλικίας, το ύψος των συντάξεων και γενικότερα τις παροχές, δεν έχει την εγγύηση του κράτους και άρα είναι επισφαλής, ενώ οι κανόνες που τη διέπουν αποφασίζονται άμεσα σε ευρωπαϊκό επίπεδο και ακολουθούν τη σχετική νομολογία χωρίς δυνατότητα παρέμβασης των εθνικών κυβερνήσεων. Η κυβέρνηση εκκωρίζει με αυτό τον τρόπο στις Βρυξέλλες και το Ασφαλιστικό, ενώ εγκαταλείπει την «αρχή της επικουρικότητας». Έτσι, για τις συντάξεις (του Δημοσίου) θα έχουν λόγο οι Βρυξέλλες, όπως τώρα συμβαίνει με το έλλειμμα και το χρέος (επιτήρηση). Παράλληλα, επειδή το Δημόσιο δεν εγγυάται τις συντάξεις, αν στο μέλλον εντοπίζεται αναλογιστικό (κρυφό) έλλειμμα και οι εισφορές των εν ενεργεία δεν φτάνουν για να πληρωθούν οι συντάξεις σε βάθος χρόνου την 50ετία, τότε θα μειώνονται οι καταβαλλόμενες εκείνη τη στιγμή συντάξεις! **Το επαγγελματικό Ταμείο είναι Ταμείο σταθερών εισφορών, δηλαδή οι πληρωμές του εργαζόμενου και του εργοδότη, μαζί με τις αποδόσεις που αυτές σημειώνουν (σκεφτείτε τι θα γίνει αν «επενδυθούν» σε δομημένα ομόλογα), διαμορφώνουν το μηνιαίο ύψος των συντάξεων. Ενώ μέχρι τώρα έχουμε ασφαλιστικό σύστημα προσδιορισμένων αποδοχών.**

5. Η κατάσταση των ταμείων του Δημοσίου. Α) Ταμείο Πρόνοιας Δημοσίων Υπαλλήλων (ΤΠΔΥ):

Σύμφωνα με τα μέχρι τώρα στοιχεία το έλλειμμα του ταμείου στις 30/11/09 ήταν 720 εκ. ευρώ ενώ τα αποθεματικά του είναι 49.283.928 ευρώ. Οι κατατεθειμένες αιτήσεις για εφάπαξ φτάνουν πλέον τις 17.300 και επομένως η απαιτούμενη δαπάνη για την κάλυψή τους ανέρχεται στα 710 εκ. ευρώ. Το ταμείο αγόρασε δυο τοξικά ομόλογα ένα 3 εκ. που σήμερα έχει αξία 1,5 εκ. και ένα 10 εκ. που σήμερα αξίζει 6,5 εκ., άρα συνολική ζημιά 5 εκ. ευρώ. Η διοίκηση του ταμείου προσανατολίζεται στις γνωστές «λύσεις», όπως δάνειο ή αύξηση των εισφορών των εργαζομένων (βάζοντας εισφορές και στα επιδόματα 2%). Το Δ.Σ. του ταμείου έχει αναστείλει τη σύναψη του δανείου των 200 εκατ. ευρώ, περιμένοντας τη θέση της νέας κυβέρνησης. Η πρόταση των τραπεζών είναι δάνειο για 15 χρόνια με σταθερό επιτόκιο 6%, άρα αν δώσουν 200 εκ. θα πάρουν πίσω 280 εκ ευρώ! Τέτοια μέτρα, όπως είναι φανερό, υποθηκεύουν το μέλλον του ταμείου, φορτώνουν την κρίση του στους ασφαλισμένους, ενώ καμιά ουσιαστική λύση δεν προσφέρουν στο πρόβλημα. Την ίδια στιγμή, το Κράτος οφείλει στο Ταμείο, με βάση τις εκτιμήσεις του ίδιου του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου, πάνω από 1,350 δις!

Β) Υγειονομική Περίθαλψη (ΟΠΑΔ): Το έτος 2009 είχαμε αλληπάλληλες καταγγελίες των συμβάσεων που έχουν υπογραφεί μεταξύ Δημοσίου - γιατρών, φαρμακοποιών και διαγνωστικών κέντρων. Ακάλυπτες από τον Οργανισμό Περίθαλψης Ασφαλισμένων του Δημοσίου (ΟΠΑΔ) έμειναν για ένα μεγάλο διάστημα οι δαπάνες χιλιάδων υπαλλήλων και συνταξιούχων του Δημοσίου για ιατρικές επεμβάσεις και εργαστηριακές εξετάσεις σε ιδιωτικά κέντρα συμβεβλημένα με τον Οργανισμό! Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης είναι η **ταλαιπωρία και η οικονομική αφαιμάξη των δημοσίων υπαλλήλων και ταυτόχρονα, η σταδιακή απαξίωση του βιβλιάρου υγείας και του δικαιώματος στη δωρεάν περίθαλψη.**

Γ) Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Δημοσίων Υπαλλήλων (ΤΕΑΔΥ): Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του ΤΕΑΔΥ, η χρηματι-

στηριακή αξία των μετοχών στις 31/12/2007 ήταν **320.533.059** ευρώ, ενώ στις 30/9/2008 η αξία των μετοχών είχε κατρακυλήσει στα **176.933.616** ευρώ, σημειώνοντας πτώση κατά **44,8%**! Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι και οι 16 μετοχές στις οποίες είχαν «επενδυθεί» τα αποθεματικά του Ταμείου κατέγραψαν όλες σοβαρές απώλειες, που σε ορισμένες περιπτώσεις υπερβαίνουν και το 60% της αξίας τους. **Εννοείται ότι οι ζημιές για το Ταμείο είναι ακόμα μεγαλύτερες, γιατί λόγω της κρίσης του χρηματιστηρίου οι μετοχές θυθίστηκαν στην κυριολεξία.** Είναι γνωστό επίσης και το μεγάλο σκάνδαλο με τα **τοξικά δομημένα ομόλογα**, τα οποία πριν φτάσουν στο ΤΕΑΔΥ είχαν αλλάξει πέντε αγοραστές (απίθανες μίζες) με αποτέλεσμα να αγοραστούν υπερτιμημένα.

ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΗ – ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, θέτει ως κεντρικό της στόχο την υλοποίηση του σχεδίου για την αποκέντρωση, μέσω του σχεδίου «Καλλικράτης». Στο νέο σχέδιο για την αποκέντρωση κυρίαρχο ρόλο παίζουν οι αλλαγές που προωθούνται στην εκπαίδευση συνολικά. Να πως «οραματίζονται» οι τεχνοκράτες του Υπουργείου Παιδείας το νέο εκπαιδευτικό μοντέλο:

«Το κράτος διατηρεί μόνο το γενικό πλαίσιο εκπαιδευτικής πολιτικής. Αποφασίζει για τον κορμό του προγράμματος διδασκαλίας (...) Η περιφέρεια στηρίζει τη σύνδεση της εκπαίδευσης με την κοινωνία, την οικονομία και την απασχόληση. Καθορίζει ειδικές εκπαιδευτικές ζώνες (μετανάστες, τσιγγάνοι, μεγάλη μαθητική διασπορά, ειδικές κατηγορίες). (...) Προσλαμβάνει τους εκπαιδευτικούς. Για όλα αυτά συγκροτεί Ειδικά Εκπαιδευτικά Συμβούλια που απαρτίζονται από εκπαιδευτικούς, εκλεγμένους με καθολική ψηφοφορία, εκπροσώπους των γονέων και των μαθητών (οι τελευταίοι μόνο στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση), εκλεγμένους εκπροσώπους των παραγωγικών και κοινωνικών φορέων, εκπροσώπου του Υπουργείου. Τα Ειδικά Εκπαιδευτικά Συμβούλια μετά από κοινωνική διαβούλευση καθορίζουν μέρος του προγράμματος σπουδών, επιλέγουν και αξιολογούν το εκπαιδευτικό υλικό. Είναι υπεύθυνα για την ανάπτυξη των διαδικασιών κοινωνικής λογοδοσίας. Το σχολικό συμβούλιο επιλέγει βοηθητικό διδακτικό και διοικητικό προσωπικό. Χρηματοδοτεί τη σχολική ζωή με εξασφάλιση και πρόσθετων πόρων» (από τα Συμπεράσματα του Πολιτικού Συμβουλίου – Συζήτηση για την Παιδεία).

Μέσα σε λίγες γραμμές συμπυκνώνεται με τον πιο καθαρό τρόπο το σχέδιο της κυβέρνησης για την κατεδάφιση του Δημοσίου Σχολείου και την ακόμα πιο στενή σύνδεσή του με την αγορά. Ο στόχος κυβέρνησης και Υπουργείου Παιδείας είναι τριπλός:

1. Επιχειρείται η καθήλωση των κρατικών δαπανών για την Παιδεία και η μεταφορά τους στις Περιφέρειες και τελικά στους ίδιους τους εργαζόμενους μέσω της αύξησης της τοπικής φορολογίας. Ένα πρώτο δείγμα γραφής αυτής της πολιτικής, το έχουμε δει με τη μεταφορά της ευθύνης συντήρησης και λειτουργίας των Παιδικών Σταθμών στους Δήμους. Σταθμοί μαράζωσαν ή έκλεισαν, τα δίδακτρα αυξήθηκαν υπέρογκα, οι εργαζόμενοι σ' αυτούς βρίσκονται σε καθεστώς εργασιακής ομηρίας, αφού κυριαρχούν οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου. Η χρηματοδότηση των σχολικών μονάδων, θα εξαρτάται πλέον άμεσα από τις δυνατότητες των Δήμων, ενώ ταυτόχρονα τα σχολεία ωθούνται να αναζητήσουν πόρους από «κορηγούς» για να καλυφθούν ανάγκες της λειτουργίας τους. Μακροπρόθεσμα το αποτέλεσμα θα είναι ο μαρasmus και το κλείσιμο πολ-

λών σχολείων, κυρίως της περιφέρειας, και η δημιουργία σχολείων πολλών ταχυτήτων.

2. Με το σχέδιο για την αποκέντρωση αλλάζει ριζικά το καθεστώς των διορισμών στην εκπαίδευση. Οι εκπαιδευτικοί δεν θα διορίζονται με ενιαίο και κεντρικό τρόπο αλλά μέσα από τους Δήμους ή τις Περιφέρειες. Συνέπεια αυτής της πολιτικής θα είναι η διάσπαση και ο κατακερματισμός των σχέσεων εργασίας. Τα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα θα καθορίζονται σε ατομικό πλέον επίπεδο, περιορίζοντας έτσι κάθε μορφή συλλογικής πάλης και διεκδίκησης.

3. Το σχέδιο «Καλλικράτης», επαναφέρει στο προσκήνιο και την κακόφημη «αξιολόγηση». Αυτό που επιχειρείται για άλλη μια φορά είναι η σύνδεση του μισθού του εκπαιδευτικού με την «παραγωγικότητα»-«αποδοτικότητα», καθώς και η πιο στενή εξάρτηση της σχολικής μονάδας από την αγορά.

Επειδή εμείς δε χρωστάμε τίποτα και σε κανέναν ΜΑΣ ΚΗΡΥΞΑΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ - ΝΑ ΠΑΡΟΥΝ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Η δύναμή μας βρίσκεται στην ενωτική πάλη μέσα από τα σωματεία μας. Κυβέρνηση και κεφάλαιο έχουν περάσει στη σημερινή επίθεση μόνο και μόνο επειδή έχουν απέναντί τους διασπασμένους εργαζόμενους που επιχειρούν κατά μόνος να τα φέρουν βόλτα. Διαλυτικό ρόλο έχουν παίξει και συνεχίζουν να παίζουν οι εναλλασσόμενες στο ρόλο της κυβερνητικής παράταξης ΠΑΣΚ και ΔΑΚΕ, που θυμούνται τα σωματεία μόνο στο βαθμό που θέλουν να χειραγωγήσουν τους εργαζόμενους σε υποταγμένους ψηφοφόρους και ανταλλάξιμους ψήφους με ρουσφετολογικές εξυπηρετήσεις, ιδιαίτερα οι υποταγμένες ηγεσίες σε ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ. Ιδιαίτερα η στάση της ηγεσίας της ΓΣΕΕ, που αρνείται να κηρύξει απεργία στις 10/2 μαζί με την ΑΔΕΔΥ, είναι ανοιχτά απεργοσπαστική.

Να τους αποκαλύψουμε και να τους ξεπεράσουμε, αλλάζοντας τους συσχετισμούς, με αγωνιστικές πρωτοβουλίες και συντονισμό όσων πρωτοβάθμιων σωματείων ή και δευτεροβάθμιων οργάνων μπορούν να ενωθούν σε μια κατεύθυνση μακράς πνοής, ώστε να πιεστούν και οι Συνομοσπονδίες να προχωρήσουν σε νέες Γενικές Απεργίες.

Μπαίνουμε σε φάση μεγάλων και παρατεταμένων πανεργατικών αγώνων, προκειμένου να αποκρούσουμε τη μεγαλύτερη επίθεση που δέχθηκε από τη μεταπολίτευση ο κόσμος της εργασίας.

ΝΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΕΙ Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ 10^{ης} ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΟ ΒΗΜΑ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΓΩΝΑ

- **ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ και ΔΕΝ ΥΠΟΤΑΣΣΟΜΑΣΤΕ σε ΟΛΕΣ τις ΕΥΡΩΕΝΩΣΙΑΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ (Μάαστριχτ, Λισαβόνα, Μπολόνια κλπ), στην ΟΝΕ και στους «όρους» του ΚΟΙΝΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ, στο ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑΣ και στο «ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΕΠΙΤΗΡΗΣΗΣ».**

- **Η ΕΝΤΑΞΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΗΝ ΕΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ!**

- **ΔΕΝ ΘΑ ΑΠΟΔΕΧΤΟΥΜΕ ΚΑΜΙΑ ΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ ΜΑΣ!**

- **ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΟΛΟΥ ΤΩΝ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΕΛΑΣΗ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ**

γράφει η Νίνα Γεωργιάδου

Η «πρωτων εκπατα αριστεία, οι και

«Τα μαθητικά μου χρόνια τα πέρασα, στο μεγαλύτερό τους μέρος, μέσα στη δικτατορία, στην άκρη της ελληνικής εσχατιάς (πάντα μου άρεσε αυτή λέξη). Ήταν η εποχή που, όπου δεν έφτανε ο στρατιωτικός νόμος, τον υποκαθιστούσε επάξια ο σχολικός. Κάποιοι λίγοι δάσκαλοι, οι 'φωτισμένοι της εποχής, οι πρωτοπόροι' ανέβαιναν στα μπαλκόνια και με παλμό προπαγάνδιζαν την 'εθνοσωτηρία επανάσταση'. Τις νύχτες, εθελοντικά πάλι, στεκόντουσαν στις γωνιές των δρόμων του χωριού, έκοβαν κίνηση και ό,τι έπιανε η άκρη του τσακίρικου ματιού τους, δεν το κρατούσαν εγωιστικά για τον εαυτό τους. Το μοιραζόντουσαν μ' αυτούς που ήξεραν να αξιοποιούν πληροφορίες.

Τα πρωινά της Κυριακής, οπωσδήποτε μετά τον υποχρεωτικό εκκλησιασμό, αυτοί οι λίγοι πρωτοπόροι δάσκαλοι ξεκουράζονταν στο καφενείο, παρέα με τον παπά και τον ενωμοτάρχη.

Περνούσαν οι μήνες και τα χρόνια μέσα στο στάσιμο αέρα του χωριού και την ακινησία του φόβου. Κάποια μέρα έγινε μια μεγάλη γιορτή στο Δημαρχείο. Ο διορισμένος από τη κούντα δήμαρχος και ο επιθεωρητής εκπαίδευσης ήταν πολύ συγκινημένοι.

Την προηγούμενη μέρα στο σχολείο ο επιθεωρητής είχε ελέγξει σε όλες τις τάξεις με τους σαράντα μαθητές αν είχαμε κομμένα τα νύχια

ωτοπορία» ιδευτικών, οπλοφόροι οι ...άλλοι

και αν φορούσαμε παπούτσια. Έστειλε θυμωμένος στο σπίτι του το Γαβρήλο γιατί ήταν ξυπόλητος, μας άκουσε να απαγγέλλουμε όλοι μαζί την προπαίδεια του 7 και μετά μας χειροκρότησε που τραγουδήσαμε τόσο ωραία και δυνατά «της πατρίδας μου η σημαία έχει χρώμα γαλανό». Μετά έπεσε ο πίνακας γιατί στηριζόταν σε τρία μόνο πόδια που το ένα το είχε φάει λίγο ο σκώρος. Η δασκάλα ντράπηκε, ο κύριος επιθεωρητής όμως ήταν πολύ καλός και της είπε, «μη στενοχωριέστε, συμβαίνουν αυτά».

Στη γιορτή του Δημαρχείου νόμιζα ότι ο Δήμαρχος και ο Επιθεωρητής ήταν συγκινημένοι που είχαμε όλοι κομμένα νύχια και δεν είχε καταλάβει ότι τα είχαμε φάει γρήγορα στο διάλειμμα γιατί μας προειδοποίησε η δασκάλα. Όμως έκανα λάθος. Η γιορτή ήταν για άλλο λόγο. Φορούσαμε τη στολή της παρέλασης γιατί οι ποδιές μας ήταν παλιές και ξεβαμμένες. Η κυρία Σταματία, που μας είχε μάθει ότι η πιο μεγάλη λέξη όταν παίζαμε κρεμάλα ήταν ο «κομμουνιστοσυμμοριτής», φορούσε το καλό της ταγιέρ και μας έκανε το μαέστρο για να τραγουδήσουμε πάλι νέα και δυνατά, «της πατρίδας μου η σημαία έχει χρώμα γαλανό». Μετά μίλησε ο κύριος Δήμαρχος και μετά ο κύριος Επιθεωρητής και είπαν ότι η γιορτή γίνεται για «να βραβεύσουμε έναν σπουδαίον διδάσκαλον, έναν υψηλού φρονήματος πατριώτην, έναν πιονιέρο της Εθνοσωτηρίου Επαναστάσεως, που δίδει καθημερινώς την μάχην δια την προκοπήν της εκπαιδεύσεως και της Πατρίδος και αποτελεί πρότυπον δια την νεολαίαν μας», που έχει τόσο ωραία κομμένα τα νύχια της, σκέφτηκα εγώ αλλά αυτοί δεν το είπαν. Αργότερα έμαθα ότι πιονιέρος δεν είναι το πιόνι αλλά ο πρωτοπόρος. Στη γιορτή ήταν και ο κύριος Ενωμοτάρχης με τη στολή του και το όπλο του και τη γυναίκα του.

Έτσι βράβευσαν το κύριο Επαμεινώνδα, που είχε βγάλει τους πιο πολλούς λόγους στα μπαλκόνια, που στεκόταν ακούραστα στις γωνιές των δρόμων κάθε βράδυ και έπαιζε κάθε Κυριακή τάβλι στο καφενείο με τον κ. Ενωμοτάρχη».

Βλέποντας στην τηλεόραση αποσπάσματα από τη φιάστα του υπουργείου παιδείας και δια βίου μάθησης, θρησκειών, κατάρτισης, κλπ κλπ για τις κενοτόμες, συγγνώμη, καινοτόμες δράσεις στα σχολεία, μου ήρθε στο νου αυτή η ιστορία.

Τι παράξενο πράγμα κι αυτός ο συνειρμός...

Να ήταν άραγε η δήλωση του πρωθυπουργού; " Η εκδήλωση αυτή αποδεικνύει πως στα σχολεία μας έχουμε σπουδαίους ανθρώπους, που τη μάχη τη δίνουν μέσα από τη δουλειά τους έμπρακτα και καθημερινά".

Να ήταν οι δηλώσεις της κυρίας υπουργού; «Η νεολαία μας έχει ανάγκη από πρότυπα. Τα πρότυπα είναι από δω και όχι από εκεί», είπε δείχνοντας τους πιονιέρους εκπαιδευτικούς που ετοιμάζονταν να βραβευθούν.

Ή να ήταν ο κουμπορόφορος σωματοφύλακας;

Μπορεί πάλι και να ήταν το πνεύμα ομοψυχίας και πατριωτισμού που διαρρέει τις μέρες μας.

Σίγουρα πάντως δεν ήταν η ηλεκτρονική σκακίερα ή η ηλεκτρονική κλεψύδρα.

Άβυσσος η ψυχή του ανθρώπου και οι συνειρμοί της!

Από κει ήταν οι άλλοι. Αυτοί που φώναζαν πως οι ωρομίσθιοι έχουν έξι μήνες να πληρωθούν. Αυτοί που δεν θα μπορούσαν ποτέ τους να γίνουν πρότυπα. Γιατί η νεολαία μας σήμερα, αυτή που χειμάζεται από το εξοντωτικό, καταθλιπτικό, αλλοπρόσκαλο σχολείο για να βγει στην αγορά της flexicurity εργασίας, με όρους καλτσοδέτας δηλαδή, πρέπει να μάθει έγκαιρα τι πρότυπα επιτρέπεται να έχει.

Οι άλλοι δε χωράνε.

Όσο για τους «σπουδαίους εκπαιδευτικούς με τις καινοτόμες δράσεις», δεν αφορούν σίγουρα αυτούς που καταθέτουν τη ψυχή τους σε σχολεία που τρέχουν, μπάζουν, βουλιάζουν, και βάφουν μόνοι τους τις ξηλωμένες αίθουσες, και εξορμούν για τον άπορο Γαβρήλο, που σήμερα μπορεί να έχει παπούτσια αλλά με τρύπιες σόλες και ανεβάζουν θεατρικές παραστάσεις και κάνουν εκθέσεις φωτογραφίας ενάντια στη φτώχεια και τον πόλεμο και μαθαίνουν ελληνικά στους μετανάστες και δεν κάνουν παραπαιδεία και στο χρόνο που δεν περισσεύει αφηγούνται στους μαθητές τους όνειρα και ελπίδες.

Να θυμηθώ μόνο να κόψω τα νύχια μου, γιατί οι καιροί είναι περιέργοι.

Μάρτιος αυτού του εθνοσωτηρίου έτους, που δεν έχει τελειωμό.

Ανοικτή επιστολή προς την υπουργό Παιδείας

Ως "καινοτόμος" εκπαιδευτικός, μετά 5 ΑΣΕΠ και, για 0,61 του βαθμού, μη διοριστέος σε αυτόν του 2007, με μόρια από ωρομισθία το 2007, από αναπλήρωση το 2009 και από ωρομισθία φέτος (για την οποία ευχαριστώ τις κυβερνήσεις των τελευταίων ετών, με τα τόσα "παράθυρα" που άνοιξαν για ν' "αερίζεται" η "αξιοκρατία"!), απλήρωτος από τις αρχές Νοέμβρη και "ματωμένος" οικονομικά για να διανύω τα 200 χιλιόμετρα τρεις ανά εβδομάδα και να "τροφοδοτώ" τ' όνειρο του αιμνήστου Τρικούπη (γέφυρα Ρίου - Αντιρρίου), απαιτώ από την Υπουργό Παιδείας, μιας και γνωρίζει ν' ανταμείβει ημάς τους καινοτόμους:

- να πληρωθώ, επιτέλους, για τις υπηρεσίες μου ως ωρομίσθιος, και μάλιστα με τόκους υπερημερίας (όπως θα έπρεπε και ο ίδιος να πράξω, για κάθε καθυστερούμενη οφειλή μου σε τραπεζικό ίδρυμα ή στο κράτος)
- να μου ανακοινωθεί, επιτέλους, πότε και πώς θα διοριστώ, κάτι που ως το Νοέμβρη γνώριζα, έκτοτε το αγνώω, χωρίς δική μου υπαιτιότητα (η αμεσότητα στην ανακοίνωση θα επαναφέρει σ' εμένα, τη σύζυγο και τα δυο παιδιά μου, την ηρεμία που αναίτια, μήνες τώρα, στερούμαστε ή, έστω, θ' αναπροσαρμόσει τον προγραμματισμό μας)
- να συμπεριληφθώ σ' επόμενη εκδήλωση για "καινοτόμους και άριστους εκπαιδευτικούς", μιας και τον πρώτο χαρακτηρισμό ελπίζω να έπεισα πως πληρώ τις προϋποθέσεις να τον "γεύομαι" ...

Θεόδωρος Πούλιας,

ένας μη βραβευμένος, για την ώρα, καινοτόμος ωρομίσθιος της διπλανής τάξης, έστω μη ψηφιακός..!

ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΠΕ - ΠΕΙΡΑΙΑ « Η ΠΡΟΟΔΟΣ», ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ- ΠΕΡΑΜΑΤΟΣ « ΝΙΚΟΣ ΠΛΟΥΜΠΙΔΗΣ»

Ανακοίνωση για τη διαμαρτυρία εκπαιδευτικών στην εκδήλωση του Υπουργείου Παιδείας «Αριστεία και καινοτομία στην Εκπαίδευση»

Η διαίρεση των εκπαιδευτικών σε «καλούς» και «κακούς», η προώθηση του μεταξύ τους ανταγωνισμού και η ταύτιση των «καλών» με όσους συναιούν στην οικονομική και εκπαιδευτική πολιτική της κυβέρνησης είναι οι στόχοι που κρύβονται πίσω από τη «δράση» «Αριστεία και Καινοτομία στην εκπαίδευση». Η διαμαρτυρία των Συλλόγων μας και άλλων εκπαιδευτικών στη σχετική υπουργική εκδήλωση το Σάββατο 13 Μάρτη στο Ίδρυμα Μείζονος Ελληνισμού συνέβαλε στην αποκάλυψη των στόχων αυτών.

Με τους διαμαρτυρόμενους εκπαιδευτικούς πίσω της και τους «τιμώμενους» συναδέλφους τους μπροστά της (χαμένους ανάμεσα στους καρεκλοκένταυρους του υπουργείου και τους ένοπλους φρουρούς της υπουργού) η υπουργός Παιδείας έδειξε πρώτα μπροστά μιλώντας για «τα πρότυπα που χρειαζόμαστε», και στη συνέχεια πίσω, μιλώντας για «τους θιασώτες της στασιμότητας». Νωρίτερα η υπεύθυνη γραφειοκράτης κ. Ευσταθία Φουσέκη μάς είχε υπενθυμίσει ότι ο διαχωρισμός έχει ήδη θεσμοθετηθεί και ότι από τη νέα χρονιά ειδικές επιτροπές του υπουργείου θα ξεχωρίζουν τα 100 πιο καινοτόμα σχολεία και τους 100 πιο καινοτόμους εκπαιδευτικούς.

Το υπουργείο και η κυβέρνηση κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν ότι για εμάς, τη συντριπτική πλειοψηφία των εκπαιδευτικών, η υπουργική βράβευση όχι μόνο δεν έχει την παραμικρή αξία, αλλά αποτελεί και προσβολή για όλους εκείνους τους συναδέλφους που δεν χωράνε στα αμερικάνικης έμπνευσης top-100. Κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν ότι για εμάς η συνεργασία των συναδέλφων και όχι ο διαγκωνισμός των υποψηφίων είναι η ελπίδα του ελληνικού σχολείου. Κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν ότι η αναγνώριση του έργου μας έρχεται μέσα από τα μάτια των μαθητών μας και των γονιών τους και όχι από επιτροπές πρό-

θυμων συνεργατών ενός υπουργείου που σταθερά απαξιώνει και επίμονα συκοφαντεί τους εκπαιδευτικούς. Κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν ότι για εμάς το σχολείο του ανταγωνισμού, της φτηνίας, της χορηγίας και των μετρήσιμων επιδόσεων δεν είναι το σχολείο του μέλλοντος, αλλά του παρελθόντος.

Το σχέδιο τους αναπαράγει το σχολείο των εξετάσεων, της αμάθειας και της υποχρηματοδότησης. Αντίθετα ο αγώνας μας υπηρετεί το σχολείο της ισότητας, της αξιοπρεπούς χρηματοδότησης, της συνεργασίας και της πάλης για μια γνώση χρήσιμη στην αναζήτηση της αλήθειας, της δικαιοσύνης και της ελευθερίας. Είμαστε σίγουροι πως στον αγώνα αυτό θα είμαστε πολλοί, γιατί αυτοί που θέλουν να στερήσουν τις λαϊκές κατακτήσεις ενός ολόκληρου αιώνα δεν μπορούν

να εμπνεύσουν όραμα και εκπαιδευτικό κίνημα, γιατί αυτοί που αντλούν την ποιήση τους από το παρελθόν δεν μπορούν για πολύ να ξεγελούν πολλούς.

Οι συνάδελφοι και οι γονείς που θέλουμε ένα καλύτερο σχολείο μπορούμε να το φτιάξουμε χωρίς να γίνουμε πίσω στα χέρια μιας επικίνδυνης για το λαό κυβέρνησης. Μπορούμε να το φτιάξουμε μέρα τη μέρα, με αγώνα μέσα και έξω από τα σχολεία, στην τάξη και στην απεργία, στο σύλλογο διδασκόντων και στη διαδήλωση. Μπορούμε να το φτιάξουμε με καλύτερη οργάνωση, μαθαίνοντας να μιλάμε για όσα μέχρι τώρα νομίζαμε ιδιωτική μας υπόθεση. Πρέπει να το φτιάξουμε γιατί η μόνη εναλλακτική λύση, αυτή της κυβέρνησης, είναι εφιαλτική.

Δεν υπογράφουμε!

Ήταν μία λαμπρή τελετή! Η σκηνοθεσία ανήκε στην Α. Διαμαντοπούλου, υπουργό Παιδείας με έκδηλη γερμανολαγνεία, όχι για τον Γκαίτε, τον Φίχτε, τον Μαρξ. Είχε «καβάντζα» 100.000 ευρώ από το Γ' Κοινοτικό Πλαίσιο και είπε, η γαλαντόμα, να τα διαθέσει στους «υπηκόους» της. Να βραβεύσει στο Ίδρυμα Μείζονος Ελληνισμού – τι όνομα, τι χάρη, τι στόμφορς! – τις «καινοτόμες δράσεις» των εκπαιδευτικών. Μην πάει ο νους σας σ' αυτούς που, αμισθί, τρώγονται με τα ρούχα τους για να μη φάνε τις σάρκες των διπλανών τους...

Με τ' να χέρι μας κόβει δύο μισθούς και με τ' άλλο μας προσφέρει χάντρες και καθρεφτάκια. Όπως οι γερμανοί κατακτητές, οι οποίοι έπαιζαν Βάγκνερ στη λυρική σκηνή!

Ευτυχώς, όμως... Οι εκπαιδευτικοί κατάλαβαν ότι το παιχνίδι ήταν στημένο και αρνήθηκαν το ρόλο του κομπάρσου. Είχαν διαβάσει αρκετά τον Μπρεχτ, είχαν τα βιώματα του δρόμου. Ο Αϊζενστάιν ήταν παρών, οι μνήμες ένα σωρό, ψυχή βαθειά. Α! τώρα κυρά-εξουσία έχουμε πόλεμο. Θα σας πολεμήσουμε παντού, σε κάθε σπιθαμή γης και με την τελευταία σταγόνα του αίματός μας.

Σαν αύριο γυρίσουμε στα σχολεία μας, αυτά που τ' αφήνετε να ρημάξουν με πένητες δασκάλους και πλάνητες ωρομίσθιους, θα κοιτάξουμε, λίγες μέρες πριν από την εθνική επέτειο, τα παιδιά μας στα μάτια και θα τους πούμε πως το Μάρτη του 2010 αγωνιστήκαμε για

ΠΕΑΕ - ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ ΩΡΟΜΙΣΘΙΩΝ

Εσείς με φιέστες... και εμείς με αγώνες για τη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση

Βραβείο υποκρισίας και οπλοφορίας από την κα Διαμαντοπούλου και την ηγεσία του Υπ. Παιδείας έλαβαν οι εκατοντάδες εκπαιδευτικοί που ακύρωσαν τη σημερινή φιέστα του Υπουργείου Παιδείας προβάλλοντας τα πραγματικά προβλήματα τη σημερινού σχολείου. Η Πανελλήνια Ένωση Αδιόριστων Εκπαιδευτικών, το Συντονιστικό Ωρομίσθιων Εκπαιδευτικών και μόνιμοι εκπαιδευτικοί διαμαρτυρήθηκαν για την παρατεταμένη αδιοριστία, την απλήρωτη εργασία χιλιάδων ωρομίσθιων εκπαιδευτικών εδώ και ένα χρόνο, για τη σύμπτυξη τμημάτων, τις απολύσεις και το κλείσιμο σχολείων. Το Υπουργείο Παιδείας με απίστευτα υποκριτικό τρόπο διοργανώνει φιέστες για το νέο σχολείο... Μόνο που το νέο σχολείο είναι παλιό, πέρα και έξω από τις ανάγκες μαθητών, εκπαιδευτικών και γονιών. Ξαναγυρίζουμε στους 30 μαθητές ανά τάξη, με περικοπές μισθών και επιδομάτων, με ουσιαστική κατάργηση των μόνιμων διορισμών..., ένα σχέδιο διάλυσης της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης.

Οι προθέσεις του Υπουργείου Παιδείας έγιναν σήμερα ξεκάθαρες, όταν με την ανοχή της ίδιας της Υπουργού, άνθρωποι της προσωπικής της φρουράς που οπλοφορούσαν, επιτέθηκαν στους διαμαρτυρόμενους εκπαιδευτικούς. Με όπλα δε γίνεται διάλογος, κα Διαμαντοπούλου.

Δηλώνουμε απερίφραστα ότι θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για αυτά που μας ανήκουν. Τα μαθήματα, κα Διαμαντοπούλου, δίνονται στις τάξεις και στους δρόμους και όχι σε illustration αμφιθέατρα.

Διεκδικούμε:

- Μόνιμους μαζικούς διορισμούς στο δημόσιο σχολείο
- Κατάργηση της ωρομισθίας και της ελαστικής εργασίας. Άμεση αποπληρωμή των δεδουλευμένων.
- Καμία κατάργηση του πίνακα προϋπηρεσίας
- Όχι στο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ και το Πιστοποιητικό Παιδαγωγικής και Διδακτικής Επάρκειας

να μη γίνει η ζωή τους κόλαση. Όχι, δε θ' αφήσουμε τον Αγαμέμνονα να τα θυσιάσει. Όχι, δε θα παραδώσουμε τα άγια τις κυσίδ, όχι δε θα λιώσουμε τη νέα γενιά στο καμίνι της αγοράς και της αναισχυντίας.

Πίσω από την κυρά-εξουσία στοιχίθηκε ο εσμός των αυλοκολάκων, παλαμακιστών, Ηρακλειδών του στέμματος. Miserabile visu. Ένα απαίσιο θέαμα από τη «νομενκλατούρα» που επιδιώκει τον έπαινο του κράτους. Σκυφτοί, γερασμένοι, κορεσμένοι, κουρασμένοι, δειλοί, μοιραίοι, άβουλοι, γκρίζο φόντο σε μαύρο τοπίο. Miserabile dictu. Μαζί τους οι πραιτοριανοί με τα περίστροφα, που τ'άβγαλαν για να σκιάζουν «το χρέος». Οι άνθρωποι που σηκώνουν την ιστορία και την τιμή του εκπαιδευτικού κινήματος στους ώμους τους έχουν δώσει χιλιάδες ώρες για τα παιδιά μας, έχουν σμίξει τη φωνή τους με τη φωνή των απόκληρων, των προσφύγων, των μεταναστών, έχουν διαβάσει τόμους βιβλίων, έχουν περπατήσει χιλιάδες χιλιόμετρα για τη δημοκρατία, έχουν ονειρευτεί ανοικτές θάλασσες... Τι να τους κάνει το ανθρωπάκι με το περίστροφο!!

Όπως και να το δούμε, αναγνώστη, έχουμε πόλεμο!

Η άρχουσα συμμορία θέλει να θυσιάσει δικαιώματα ενός αιώνα, κατακτήσεις που έχουν αιμάτινη υπογραφή.

Δύο δρόμοι απομένουν. Ή θα σκύψουμε το κεφάλι ή θ' αντισταθούμε!

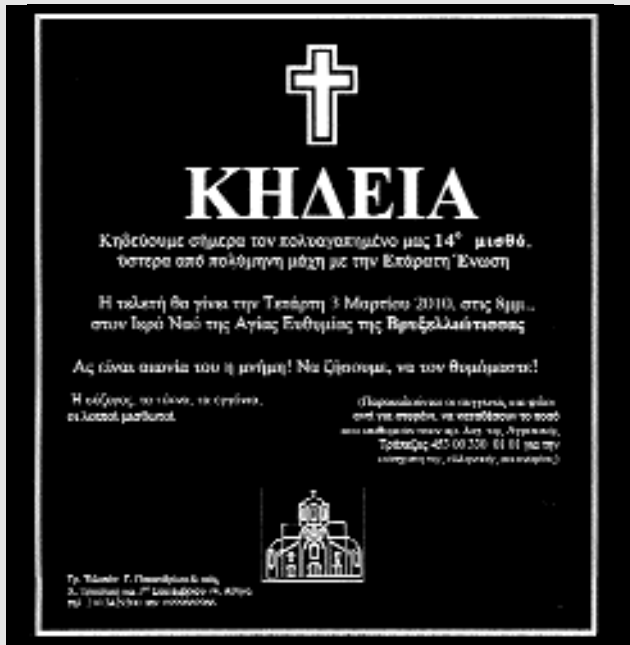
Και μπορεί η κυρά-εξουσία να μας κόψει το μισθό, τη σύνταξη, την ασφάλιση.

Την αξιοπρέπεια, όμως, το πάθος και τη φλόγα δεν μπορεί. Γιατί τα κουβαλάμε σαν τη σάρκα μας.

Άκου! «Κράζουν οι χήνες στο καπιτώλιο! Ο εχθρός μήκε στη χώρα...

Όλοι στον αγώνα!

Θ. Τσιριγώτης

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΓΩΝΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ ΜΟΣΧΑΤΟΥ

Η οποιαδήποτε πρόοδος δεν μπορεί παρά να περάσει μέσα από το δάσκαλο

Οι καινοτόμες δράσεις και τα τεχνολογικά εργαλεία όσο και να διατηρούν ως διαμοσολαθητές τη δική τους δυναμική –δεν είναι ούτε καλά ούτε κακά από μόνα τους– κρίνονται ανάλογα με την κοινωνική και πολιτιστική τους χρήση, ανάλογα δηλαδή με την κατεύθυνση που η κοινωνική δυναμική (ατομική και συλλογική) θα του δώσει, έτσι ώστε να διαμορφωθούν τα κυριάρχα τους γνωρίσματα σε σχέση με τη συμβολή τους στη διαμόρφωση μιας άλλης κοινωνίας. Για αυτόν και μόνο το λόγο ΑΠΑΙΤΟΥΝ ένα δάσκαλο:

- Χειραφετημένο και όχι χειραγωγημένο.
→ Επιμορφωμένο και όχι απλά καταρτισμένο.
→ Οικονομικά αυτόνομο και όχι οικονομικά εξαρτημένο.
→ Ηθικά αποκαταστημένο και όχι απαξιωμένο και φοβισμένο.
→ Σε κοινωνική εγρήγορση και όχι συμβιβασμένο.
→ Μαχόμενο και σκεπτόμενο και όχι υπαταγμένο.
→ Με άποψη και δημιουργικότητα και όχι στείρο και απογυμνωμένο.
→ Με πολιτική σκέψη και όχι αδιάφορο και ατομιστή.
→ Με φαντασία, ελπίδα και όραμα και όχι απογοητευμένο και συμμορφωμένο.

Κατεγγέλουμε, λοιπόν, την υποκρισία που από τη μια βραβεύει τη δράση –ως από μόνη της να υλοποιήθηκε– και από την άλλη εξαθλιώνει, απαξιώνει και τιμωρεί αυτόν που την υλοποιεί.

Και ας θυμίσουμε σε όσους σκόπιμα το έχουν ξεχάσει ότι:

Κάθε οικονομική επένδυση σε εκπαιδευτικό τεχνολογικό εξοπλισμό απαιτεί δεκαπλάσια επένδυση στον ίδιο το δάσκαλο. Δεν υπάρχει σχολείο του μέλλοντος αν δεν έχει μέλλον ο ίδιος ο δάσκαλος.

Δεν έχετε ψωμί; Φάτε παντεσπάνι!

Αγαπητοί φίλοι,

Βρέθηκα στο Μείζονος Ελληνισμού για να συμπαρασταθώ στους συναδέλφους εκπαιδευτικούς που ήθελαν να διαμαρτυρηθούν και εξοργίστηκα από τη στάση της Υπουργού και των μαζικών μέσων ενημέρωσης. Το "Διαίρει και βασίλευε" σε όλο του το μεγαλείο.

Όσον αφορά αυτούς που προβλήθηκαν ως παραδείγματα προς αποφυγή είναι άνθρωποι που γνωρίζω προσωπικά και που αγαπούν τα παιδιά και τη μόρφωση και νιώθουν ότι τους κοροϊδεύουν όταν βραβεύουν καινοτόμες δράσεις και από την άλλη προτείνουν τριαντάρια τμήματα και μείωση μισθού. Η ένταση της διαμαρτυρίας και της αγανάκτησης προκύπτει από την καθημερινή προσπάθεια να διατηρηθεί υψηλό επίπεδο διδασκαλίας, διακριτικά και ουσιαστικά, δημιουργώντας προσωπική σχέση με τα παιδιά.

Σ' αυτή την προσπάθεια ο εκπαιδευτικός βρίσκει αντιμετώπους αυτούς που χωρίς τα ουσιαστικά και τυπικά προσόντα προσπαθούν να κρατήσουν τη θέση τους, διατηρώντας άσβεστη την εύνοια των προεστών του χώρου. Και να οι φιέστες, τα εντυπωσιακά project, οι μπουφέδες σε κάθε επίσκεψη του συμβούλου στο σχολείο, εις βάρος των ουσιαστικών απαιτήσεων των παιδιών.

Και ενώ ο εκπαιδευτικός προσπαθεί να πείσει ότι πρέπει να λάβουν όλα τα παιδιά μέρος στη γιορτή, στην παρέλαση, στο χορό, στη μουσική, ώστε να αναπτερωθεί το ηθικό όσων δυσκολεύονται στα μαθήματα, έχει να αντιμετωπίσει τη θέση όσων αποκλείουν αυτά τα παιδιά, γιατί απειλούν την τελειότητα και θέτουν σε κίνδυνο την υποψηφιότητα για άριστευση...

Καλές οι νέες Τεχνολογίες, επίσης, αλλά για να αξιοποιηθούν σωστά χρειάζεται το κατάλληλο παιδαγωγικό και διδακτικό πλαίσιο. Και αυτό το καθορίζει ο εκπαιδευτικός και μόνο όταν του δίνεται η δυνατότητα με τις απαραίτητες προϋποθέσεις –μικρός αριθμός μαθητών, παράλληλη στήριξη για τα παιδιά που αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα, σεβασμός από τους εκπροσώπους της διοίκησης για το έργο του και την κατάθεση ψυχής του. Χωρίς αυτά τίποτε δεν είναι εφικτό.

Υπάρχει διαθέσιμη αρκετή σχετική βιβλιογραφία για την Υπουργό και τους υπηκόους της, γιατί δε βλέπω να έχει αναρτηθεί κάποια βιβλιογραφία που να στηρίζει το κείμενό της για το νέο σχολείο!

Μας στηρίζει η αναγνώριση και η αγάπη των μαθητών μας και των οικογενειών τους και η συνεργασία με τους συναδέλφους μας! Αυτά είναι τα αριστεία μας και δεν τα διαπραγματευόμαστε!

Τα λέμε στην επόμενη διαμαρτυρία!

Σας χαιρετώ – Κοσμάς Δενδρινός

Εκπαιδευτικός Πρωτοβάθμιας, Επιμορφωτής Φυσικών Επιστημών, Msc, PhD στις ΤΠΕ στην Εκπαίδευση, Παν/μιο Αθηνών –πρότυπο προς αποφυγή σύμφωνα με τα λεγόμενα της Υπουργού.

ΜΕΡΙΚΟΙ ΛΟΪΞΟΚΟΙΤΑΖΟΥΝ ΤΙΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΕΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ ΠΟΥ ΠΡΟΩΘΕΙ Ο ΟΜΠΑΜΑ ΣΤΙΣ ΗΠΑ

Εφιάλτης στα σχολεία... το μέλλον είναι εδώ!

γράφει ο Χρήστος Κάτσικας

Τις μέρες αυτές δημοσιεύθηκε στη The Guardian ένα άρθρο του Νιάλ Στάνειτζ που παρουσιάζει –επιδοκιμάζοντας– τις αλλαγές που επιχειρεί ο Μπάρακ Ομπάμα στην εκπαίδευση των ΗΠΑ. Το άρθρο του Νιάλ Στάνειτζ (με τίτλο *Obama knows teachers must try harder: Ο Ομπάμα έχει συνειδητοποιήσει πως οι δάσκαλοι πρέπει να δουλέψουν περισσότερο*) –παρόλο που γράφεται με μια άκρως νεοφιλελεύθερη ματιά– έχει ιδιαίτερη σημασία, καθώς παρουσιάζει τις αλλαγές που γίνονται στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, ο άνεμος των οποίων έρχεται και στην Ευρώπη.

Το 41 σελίδων κείμενο καλείται να αντι-

καταστήσει το νόμο «κανένα παιδί να μη μείνει πίσω» (NCLB), που τον ψήφισε το 2002 ο πρόεδρος Μπους και άφησε πίσω του αγράμματα παιδιά, κλειστά σχολεία, απολυμένους εκπαιδευτικούς και παιδεία σε συσκευασία κουπονιών και «μετρήσιμων στόχων».

Τώρα ο Ομπάμα θέλει να προχωρήσει περισσότερο. Μερικές από τις αλλαγές που προτείνει ο Ομπάμα: Αντί π.χ. της διαδικασίας δημόσιας αξιολόγησης των σχολείων, με βάση αποκλειστικά τον έλεγχο στις επιδόσεις των μαθητών του στη γλώσσα και τα μαθηματικά, προτείνεται οι εκπαιδευτικοί να αξιολογούνται και με άλλα κριτήρια, όπως π.χ. η άνοδος της συ-

χνότητας της παρουσίας των μαθητών στα μαθήματα ή η αύξηση των ποσοστών επιτυχούς τους αποφοίτησης. Πώς θα αντιμετωπίζονται τα σχολεία που δεν έχουν καλά αποτελέσματα; Ο Ομπάμα το λει καθαρά: **με πλήρες κλείσιμό τους ή την απόλυση τουλάχιστον του 50% του διδακτικού προσωπικού.**

Παράλληλα ο Ομπάμα επιχειρεί να επεκτείνει τα λεγόμενα «καταστατικά σχολεία» (σχολεία που χρηματοδοτούνται από το κράτος, αλλά λειτουργούν με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, επιλέγοντας εντελώς ελεύθερα το προσωπικό τους). Στη σημαντικότερη, από την ημέρα της εκλογής του στην προεδρία, ομιλία του για την εκπαί-

Σε πόσους διεθνείς διαγωνισμούς άραγε είχαν διακριθεί οι Διαφωτιστές;

Οι παρατηρήσεις του ΟΟΣΑ για το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα και η διαρκής αναφορά στις αρνητικές επιδόσεις των Ελλήνων μαθητών στις εξετάσεις PISA μου δημιουργούν κάποια ερωτηματικά. Ακόμη μεγαλύτερα ερωτηματικά μου δημιουργούνται όταν βλέπω και άλλες χώρες με πολύ καλό εκπαιδευτικό σύστημα και πολιτισμικό πλούτο, όπως την Γαλλία, να παρουσιάζουν και αυτές χαμηλά αποτελέσματα.

Από πότε η παιδεία ενός λαού κρίνεται από τις ικανότητες σε τρεις μόλις τομείς γνώσης; Από πότε όλα όσα μαθαίνει ένα παιδί στο σχολείο χωράνε σε μία διεθνή αξιολόγηση, όπου συμμετέχουν με ίσους όρους μαθητές όλων των χωρών της γης, Βορείων και Νοτίων, ανατολικών και δυτικών, πλούσιων και φτωχών; Αλήθεια πώς γίνεται ένας διαγωνισμός που μετράει ικανότητες σε γλώσσα, μαθηματικά και φυσικές επιστήμες να θεωρείται μπούσουλας για την οποιαδήποτε εκπαιδευτική μεταρρύθμιση;

Τι επιδόσεις να είχαν άραγε σε έναν τέτοιο διαγωνισμό ο Ελύτης, ο Καζαντζάκης, ο Θεοδωράκης ή ο Σάρτρ; Ποια εκπαιδευτική πολιτική οδήγησε στην Αναγέννηση; Σε πόσους διεθνείς διαγωνισμούς είχαν διακριθεί οι Διαφωτιστές; Πόσα διδάκτρα έπρεπε να χρεώνει ο Σωκράτης, ο οποίος εφάρμοζε και καινοτόμες μεθόδους διδασκαλίας; Ο Αριστοτέλης τι δε-

ξιότητες καλλιεργούσε στους μαθητές του; Η Σορβόννη και το Καίμπριτζ γιατί ήταν τόσο καλά πανεπιστήμια, χωρίς να βρίσκονται σε ανταγωνιστικό περιβάλλον; Αλήθεια ποιος διαγωνισμός θα μπορούσε να μετρήσει το ταλέντο του Μότσαρτ, την έμπνευση του Ζολά, την πένα του Σαίξπηρ, την αισθητική του Μονέ, την τέχνη του Πικάσο;

Πώς εξουσιοδοτείται ένας οικονομικός οργανισμός να παρεμβαίνει σε θέματα παιδείας σε παγκόσμιο επίπεδο και μάλιστα σε σημείο να κάνει επισήμως υποδείξεις;

Και μία τελευταία απορία: **Πώς το Φινλανδικό εκπαιδευτικό σύστημα κρίνεται ως επιτυχημένο και συστήνεται ως παράδειγμα όταν η Φινλανδία είναι η τρίτη χώρα παγκοσμίως σε αυτοκτονίες εφήβων;**

Μήπως, τελικά, κάτι δεν μετράει αυτός ο διαγωνισμός, κάτι που δεν μπορεί να μετρηθεί; Παραδείγματος χάρη την προσωπικότητα, την κοινωνικότητα, τα αισθήματα, την ψυχική ισορροπία, τη φαντασία, την δημιουργικότητα, τις ανθρώπινες αξίες πάνω στις οποίες στηρίχτηκαν οι κοινωνίες για να προχωρήσουν; Μήπως αυτό το κάτι όμως είναι τελικά η ουσία της παιδείας;

Ελένη Παπαδοπούλου

Υποψήφια διδάκτωρ Paris III-Sorbonne Nouvelle
<http://elenipapadopoulou.blogspot.com>

Κυκλοφορούν

Μαθητική Πορεία

Έκδοση του νεοελαστικού περιοδικού «Πορεία» Αβέρωφ 23 - Τηλ.: 82 27 992 ✓ ΜΑΡΤΗΣ 2010

Οι μαθητές στο πλεύρό του εργαζόμενου ήσου ενάντια στα αντιλαϊκά μέτρα

«Μαθητική Πορεία» - αφηρολόγιο - μια οργανωμένη συλλογή άρθρων που συζητούν για τις αλλαγές που φέρνει η κρίση στην εκπαίδευση και στο εργαζόμενο λαό.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Επίσημο του Κέντρου Πολιτικού, Κοινωνικής Στάξης ή Επαγγελματίων των Παιδιών - Το ΜΑΚΡΥΝΙΩΤΕΣ - Δουλιχίου 3 Αθήνα 10700

ΤΟΠΙΚΟΣ ΦΟΡΟΣ ΤΑ ΠΑΡΚΟΜΕΤΡΑ ΣΤΟ ΑΓΡΙΝΙΟ

Σαν αυτή η άδεια... (text continues)

Ημερομηνία: 22 ΜΑΡΤΙΟΥ 2010
 Ώρα: 19:00
 Δρ. Αβέρωφ 23
 Τηλ: 822 27 992
 Φαξ: 822 27 993
 E-mail: info@poria.gr

ΕΠΙΘΕΤΟ

ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

2010 4.7.8

2 ΤΟΙΣ

ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

ΟΛΙΓΟΙ ΕΙΝΑΙ ΣΤΗΝ ΒΟΛΗ

alfavita.gr

Ειδήσεις, Αναλύσεις, Έρευνες, Θέματα για όλους τους χώρους της Παιδείας και της εργασίας, για τον εκπαιδευτικό, το γονιό, το μαθητή, το φοιτητή, τον ενημερωμένο πολίτη

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΙΚΤΥΟ

www.alfavita.gr

ΕΓΚΑΙΡΗ ΚΑΙ ΕΓΚΥΡΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

Με την επιμέλεια του Χρήστου Κάτσικα και 50 συνεργατών - ανταποκριτών.

Η **www.alfavita.gr** είναι η μεγαλύτερη σε επισκεψιμότητα εκπαιδευτική πύλη στην Ελλάδα με 2.500.000 επισκέψεις μηνιαίως.

δευση, στο «επιμελητήριο ισπανόφωνων εμπόρων», εδώ κι ένα χρόνο ο Ομπάμα έδειξε τις πεποιθήσεις και τις προθέσεις του: «από τη στιγμή που οι μαθητές περνούν την πύλη ενός σχολείου, καθοριστικός παράγοντας της επιτυχίας ή της αποτυχίας τους δεν είναι το χρώμα του δέρματός τους ή το εισόδημα των γονιών τους, αλλά ο δάσκαλος που στέκεται εμπρός τους στην τάξη (...) Οι καλοί εκπαιδευτικοί που οι επιδόσεις των μαθητών τους βελτιώνονται περισσότερο, θα αμείβονται καλύτερα (...), Και είμαι σαφής πως δεν υπάρχει καμία δικαιολογία να συνεχίσουν να διδάσκουν άνθρωποι που τους έχει δοθεί μία ευκαιρία, δύο ευκαιρίες, τρεις ευκαιρίες για να βελτιωθούν -και δεν το κάνουν»...

Αυτή η αντιεπιστημονική τοποθέτηση μετουσιώθηκε σε πράξεις στο πρόγραμμα «κούρσα προς την κορυφή», που ανακρίνωσαν πέρυσσι ο Ομπάμα και ο υπουργός εκπαίδευσής του Άρνι Ντάνκαν (Arne Duncan). Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση διέθεσε έναν πακτωλό 4 δις δολαρίων στη διάθεση των πολιτειών που θα επιδείκνυαν πραγματική βελτίωση στις σχολικές τους επιδόσεις. Αλλά το πραγματικά αξιοσημείωτο με αυτό το πρόγραμμα ήταν ένα σύστημα «πόντων», που επιβράβευε τις πολιτείες που θα αναλάμβαναν καινοτόμα θεσμικά μέτρα ώστε να αναμορφώσουν τα αποτυχημένα σχολεία, να προσλάβουν τους καλύτερους δασκάλους και να θέσουν σε εφαρμογή ένα σύστημα εκπόνησης αξιόπιστων στατιστικών δεδομένων για την ποιότητα των εκπαιδευτικών τους ιδρυμάτων.

Το άπιστευτο είναι πως οι παραπάνω θέσεις φαντάζουν σχεδόν ριζοσπαστικές για πολλούς από τους επιτελάρχες των Υπουργείων Παιδείας στην Ευρώπη και στη χώρα μας. Κάποιοι μάλιστα από το Υπουργείο Παιδείας της χώρας μας ταξιδεύουν στις ΗΠΑ για να μάθουν και να μεταλαμπαδεύσουν στην Ελλάδα το νέο εκπαιδευτικό άνεμο!

Εμείς απλά τους θυμίζουμε ότι το αμερικανικό εκπαιδευτικό σύστημα πάει επί χρόνια από το κακό στο χειρότερο. Νωρίτερα αυτό το μήνα, ο Ομπάμα παραδέχθηκε πως πάνω από ένα εκατομμύριο μαθητές γυμνασίου, σχεδόν ο ένας στους τρεις, εγκαταλείπουν κάθε χρόνο το σχολείο...

ΗΠΑ

Σχετικά με την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση Ομπάμα

γράφει
ο Βασίλης Παπακριβόπουλος

Όσο απασχόλησε τη δημοσιότητα η προσπάθεια του Μπάρακ Ομπάμα να δημιουργήσει ένα υποτυπώδες σύστημα υγείας για το σύνολο του πληθυσμού των ΗΠΑ, τόσο απαρατήρητα πέρασαν τα πρώτα βήματα μιας άλλης «μεταρρύθμισης», στην οποία ο Αμερικανός πρόεδρος αποδίδει τεράστια σημασία: της απόπειρας αναβάθμισης της –κατά κοινή παραδοχή εξαιρετικά υποβαθμισμένης και προβληματικής– δημόσιας πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, μέσα από την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, τη σύνδεση της αμοιβής τους με το αποτέλεσμα της αξιολόγησης και την απόλυση των «ανεπαρκών» και των «αποτυχημένων».

Μάλιστα, ο Arne Duncan, Υπουργός Παιδείας που επέλεξε ο πρόεδρος είχε, ήδη από το 2006, εισάγει σε σχολεία του Σικάγο τη μερική σύνδεση της αμοιβής με

την αξιολόγηση. Σήμερα, σε ολόκληρη την πόλη της Ουάσιγκτον, εφαρμόζεται πειραματικά ένα πολύ πιο πολύπλοκο σχέδιο, το οποίο στη συνέχεια προβλέπεται να γενικευθεί σε ολόκληρη τη χώρα.

Για τις ανάγκες της αξιολόγησης δημιουργήθηκε ένα εξαιρετικά πολύπλοκο σύστημα, το Impact, το οποίο στηρίζεται κυρίως σε τέσσερις πυλώνες. Ο πρώτος και σημαντικότερος (50% της μοριοδότησης) είναι οι επιδόσεις των μαθητών σε εξετάσεις οι οποίες θα πραγματοποιούνται τον Απρίλιο κάθε έτους (με ένα μαθηματικό μοντέλο θα λαμβάνεται κάπως υπόψη και θα σταθμίζεται η παρουσία εντελώς απόρων –και συνεπώς πιθανά προβληματικών– μαθητών οι οποίοι δικαιούνται δωρεάν γεύματος στο σχολικό εστιατόριο). Ο δεύτερος θα είναι η βαθμολογία που επιτυγχάνει ο εκπαιδευτικός κατά τη διάρκεια των πέντε ετήσιων επι-

θεωρήσεων. Ο τρίτος θα είναι ο «επαγγελματισμός» του (αδικαιολόγητες απουσίες του ή καθυστερημένη προσέλευσή του στην τάξη) και ο τέταρτος θα είναι η συνολική βαθμολογία που θα επιτυγχάνει το σχολικό συγκρότημα. Αντίθετα, από το μυαλό των εμπνευστών αυτής της «μεταρρύθμισης» δεν πέρασε καν η καθιέρωση του κριτηρίου του αριθμού των μαθητών ανά τάξη (22 στα σχολεία των καλύτερων συνοικιών, έως 30 στις πλέον υποβαθμισμένες)...!

Βέβαια, εκεί όπου η κατάσταση εξελίσσεται σε πραγματικό τραγέλαφο είναι η αξιολόγηση από τους επιθεωρητές, όπου ένα από τα κυριότερα ζητούμενα είναι το κατά πόσον ο εκπαιδευτικός επιδίδεται στο «δυναμικό μάθημα», σ' αυτή τη νέα ανακάλυψη των τεκνοκρατών της εκπαίδευσης: «δυναμική παρουσία στην τάξη», «προσέλευση του ενδιαφέροντος των μαθητών με τη γλώσσα του σώματος, τη χροιά και την ένταση της φωνής», «χωρίς θεατρνισμούς ωστόσο» και «μετάδοση στους μαθητές του ενθουσιασμού για το

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ Δ.Ε.

Καταγγελία για την επίθεση των δυνάμεων καταστολής ενάντια στο Μανώλη Γλέζο

Χαιρετίζουμε τη συμμετοχή χιλιάδων εργαζομένων και συναδέλφων μας εκπαιδευτικών στις μαζικές και μαχητικές διαδηλώσεις της Πέμπτης

4 και της Παρασκευής 5 Μαρτίου, ημέρα 24ωρης απεργίας της ΟΛΜΕ και πολλών άλλων Ομοσπονδιών και Σωματείων του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα και πανελλαδικής στάσης εργασίας των ΑΔΕΔΥ-ΓΣΕΕ.

Τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει την αυξανόμενη οργή ενάντια στα πρωτοφανή αντιλαϊκά μέτρα κυβέρνησης-ΕΕ, που καταδικάζουν τα εργασιακά, ασφαλιστικά δικαιώματα και κατακτήσεις δεκαετιών.

Η κυβέρνηση, για να υπερασπισθεί την αντιλαϊκή και ανάληψη τη πολιτική της, ακολουθεί το δρόμο της καταστολής. Έτσι, την Παρασκευή 5/3 έπνιξαν στα χημικά τη συγκέντρωση στο Σύνταγμα και τη διαδήλωση που ακολούθησε στο Υπ. Εργασίας, επιδιώκοντας να τη διαλύσουν, μη διστάζοντας να ψεκάσουν με χημ-

κά ακόμη και τον ιστορικό αγωνιστή της Αριστεράς Μανώλη Γλέζο.

Καταγγέλλουμε την αστυνομική βία και δηλώνουμε ότι η κρατική καταστολή δεν πρόκειται να πτοήσει τους αγωνιζόμενους εργαζόμενους, που θα συνεχίσουν την πάλη τους, ενιαία-μαχητικά-αποφασιστικά, για την ανατροπή αυτής της πολιτικής, για την κατάργηση του «Προγράμματος Σταθερότητας» κυβέρνησης-ΕΕ, προγράμματος σύνθλιψης του κόσμου της εργασίας.

- Κάτω η κρατική καταστολή και η τρομοκρατία
- Συνεχίζουμε πιο αποφασιστικά τον αγώνα μας για την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής
- ΟΛΟΙ στη Συγκέντρωση στο Γενικό Λογιστήριο – στα Προπύλαια, την Τετάρτη 10/3, 12.30, με τρίωρη στάση εργασίας της ΟΛΜΕ
- ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ 11 ΜΑΡΤΙΟΥ (συγκέντρωση ΟΛΜΕ στο Μουσείο, 10.30 πμ)

ΑΘΗΝΑ, 6/3/2010
www.paremvaseis.org

διδασκόμενο αντικείμενο». Μάλιστα, εάν ο εκπαιδευτικός δεν προκαλέσει τον ενθουσιασμό των μαθητών του, θα βαθμολογηθεί με 2/4, δηλαδή ίσα που θα γλιτώσει την απόλυση...

Μια νηπιαγωγός με εικοσιπενταετή προϋπηρεσία –η οποία για ευνόητους λόγους δεν θέλησε να δημοσιευθεί το όνομά της– περιέγραψε στην ανταποκρίτρια της Libération στην Ουάσιγκτον τα νεφελώδη κριτήρια με τα οποία αξιολογήθηκε από την επιθεωρήτρια με βαθμολογία λίγο πάνω από τη βάση: «Μάθαινα στα παιδιά το γράμμα S. Τους διηγήθηκα μια ολόκληρη ιστορία γι' αυτό το γράμμα, τους το σχεδίασα, ψάξαμε το σχήμα αυτού του γράμματος σε αντικείμενα μέσα στην τάξη, τα παιδιά έκαναν χειροτεχνία κατασκευάζοντας S από ζυμαρικά... Όμως, η επιθεωρήτρια θεώρησε ότι δεν παρουσίασα με "προσωπικό τρόπο" το S. Θεώρησε ότι δεν είπα τίποτε που να συνδέει το S με την προσωπική εμπειρία των παιδιών γι' αυτό το γράμμα. Όφειλα να είχα ρωτήσει: "Έχετε ποτέ σας ξαναδεί ένα S;" Κι επιπλέον, για την κατασκευή του γράμματος όφειλα να έχω χρησιμοποιήσει ζυμαρικά τα οποία να αρχίζουν από ένα S, δηλαδή μακαρονάκι αχυθαδάκι (shell pasta). Βέβαια, σε κάθε περίπτωση, πιστεύω ότι ο πραγματικός λόγος για τον οποίο εφαρμόζεται αυτό το σύστημα είναι για να διώξουν τους παλιούς καθηγητές και να τους αντικαταστήσουν με νεότερους.»

Πράγματι, στην Ουάσιγκτον έχουν ήδη απολυθεί 229 εκπαιδευτικοί, ενώ η Michelle Rhee, η φιλόδοξη Υπουργός Παιδείας αυτής της πολιτείας σκοπεύει να απολύσει πολύ περισσότερους. Ταυτόχρονα, ανακοίνωσε ότι εξετάζει το ενδεχόμενο να αυξήσει τους κατά γενική ομολογία χαμηλούς μισθούς των εκπαιδευτικών [οι μέσες ετήσιες αποδοχές τους ανέρχονται στα 65.000 δολάρια (44.000

ευρώ) (2), ενώ ένας «ικανός» σύμφωνα με την αξιολόγηση καθηγητής θα μπορεί πλέον να κερδίζει έως και 120.000 δολάρια (81.400 ευρώ)] και να προσφέρει ειδικά επιδόματα στους εκπαιδευτικούς που εργάζονται σε εξαιρετικά υποβαθμισμένες περιοχές. Ωστόσο, δεν πείθει τα συνδικάτα των εκπαιδευτικών, τα οποία εδώ και δύο χρόνια αγωνίζονται χωρίς αποτέλεσμα να αποσπάσουν μισθολογικές αυξήσεις και θεωρούν ότι αυτές οι εξαγγελίες αποτελούν απόπειρα να θολώσουν τα νερά και να περάσει ευκολότερα η «μεταρρύθμιση».

Και φυσικά, οι συνδικαλιστές επισημαίνουν ότι ο ίδιος ακριβώς καθηγητής θα κάνει ένα εντελώς διαφορετικό μάθημα σε ένα σχολείο όπου φοιτούν παιδιά από τα χαμηλότερα στρώματα της μεσαίας τάξης, των οποίων οι γονείς δεν έχουν τη δυνατότητα να πληρώσουν τα πανάκριβα ιδιωτικά σχολεία, και εντελώς διαφορετικό σε ένα σχολείο του γκέτο, «όπου οι μαθητές κάνουν συχνά κοπάνα, όπου ο

καθηγητής περνάει μεγάλο μέρος της διδακτικής ώρας προσπαθώντας να τους πείσει να μπουν μέσα στην τάξη, όπου πολλά από τα παιδιά έρχονται κάθε πρωί στο σχολείο πεινασμένα. Για πολλούς από αυτούς τους μαθητές, οι πυροβολισμοί και το εμπόριο ναρκωτικών γύρω από το σπίτι τους αποτελούν το πλέον συνηθισμένο σκηνικό.»

Επιπλέον, υποστηρίζουν ότι, αντιμέτωποι με το φάσμα της απόλυσης, οι εκπαιδευτικοί θα υποχρεωθούν να καταφύγουν σε «μαγειρέματα» και σε τεχνάσματα για να εξωραίσουν τις επιδόσεις τους. Εύκολα φαντάζεται κανείς πόσο μεγάλος θα είναι ο πειρασμός να ξεφορτωθούν τους αδύναμους ή απείθαρκους μαθητές τους, στέλνοντάς τους στο συνάδελφο ή στο γειτονικό σχολείο ή ωθώντας τους απλούστατα προς τη σχολική διαρροή...

Αναδημοσίευση από την εφημερίδα «Ρωγμές και παρεμβάσεις» που εκδίδει η Εκπαιδευτική Παρέμβαση Πάτρας

Οι εκπαιδευτικοί στο πλευρό του Ντίνου Παλαισιτίδη

Καταδικάζουμε την αναίτια και εκδικητική απόλυση του Ντίνου Παλαισιτίδη από τον εκδοτικό οίκο «Άγρα», μόνο και μόνο επειδή διεκδίκησε τα δικαιώματά του.

Ο Ντίνος Παλαισιτίδης, για πολλά χρόνια Πρόεδρος του Σωματείου Βιβλιουπαλλήλων, με έντονη πολιτική και συνδικαλιστική δραστηριότητα, έχει δώσει έμπρακτα δείγμα γραφής, τόσο για τη μαχητικότητα όσο και για την αλληλεγγύη του προς κάθε μακόμενο κλάδο εργαζομένων. Οι εκπαιδευτικοί σημειώνουμε ιδιαίτερα ότι ο συγκεκριμένος εργαζόμενος και συνδικαλιστής στάθηκε δίπλα σε όλους τους αγώνες των εκπαιδευτικών, το '90, το '97, το 2006, και μάλιστα εισφέροντας από το υστέρημά του στα απεργιακά μας ταμεία. Ως εκ τούτου, η αλληλεγγύη μας θεωρείται αναγκαία, δεδομένη και απολύτως εναρμονισμένη με το πνεύμα μιας συνδικαλιστικής και εργατικής ηθικής.

Η «άγρα» διανοουμένων, από το συγκεκριμένο εκδοτικό οίκο, για την υποστήριξη της εργοδοτικής αυθαιρεσίας δε μας εκπλήρσει. Εδώ και πάρα πολύ καιρό, οι περισσότεροι από τον κόσμο της τέχνης και της λογοτεχνίας, όσοι ιδιαίτερα έχουν συνδέσει την τύχη και το κύρος τους με τις κρατικές επιχορηγήσεις, την «ιδιωτική πρωτοβουλία» και τους μαϊκίνες της αγοράς, σιώπησαν ακόμα και όταν όλη η κοινωνία αγωνιούσε. Σήμερα 36 απ' αυτούς έρχονται να υποστηρίξουν το κυνήγι εργαζομένων.

Σε μια περίοδο όπου οι απολύσεις έχουν πάρει επιδημικά χαρακτηριστικά, η εργοδοτική αυθαιρεσία είναι καθημερινό φαινόμενο, η κυβέρνηση προχωράει σε συντριπτικό χτύπημα λαϊκών δικαιωμάτων και κατακτήσεων, η απόλυση του Ντίνου Παλαισιτίδη από τις εκδόσεις «Άγρα» δεν πρέπει να μείνει αναπάντητη.

Εμείς, οι εκπαιδευτικοί της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης που υπογράφουμε παρακάτω, που έχουμε μια οργανική και λειτουργική σχέση με το βιβλίο, υψώνουμε φωνή διαμαρτυρίας και κα-

Ακολουθούν υπογραφές 200 καθηγητών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.

λούμε τον εκδότη της «Άγρας» να ανακαλέσει άμεσα την από-

λυσή.

Στεκόμαστε ανεπιφύλακτα στο πλευρό του εργαζόμενου Ντίνου Παλαισιτίδη.

Σημειώσεις

1) Libération, 4-11-2009, Lorraine Millot : «Etats Unis : pour les profs, la carotte ou le bâton»

2) Βέβαια, στην Ελλάδα, παρόμοιοι μισθοί θα θεωρούνταν τόσο ψηλά «ρετιρέ» που θα πυροδοτούσαν στον Υπουργό Οικονομικών μια τόσο μεγάλη λύσσα περικοπών, ώστε θα μπορούσε να συγκριθεί μονάχα με τη λύσσα που νοιώθει ο Ομέρ Πριόννης-Κακλαμάνης μπροστά σε ένα αιωνόβιο δέντρο...

Γράμμα στους γονείς των μαθητών μας

στο σχολείο. Τα λεφτά θα πάνε πάλι εκεί που πάντα πηγαίνουν, στους έχοντες και κατέχοντες. Αυτό σημαίνει ακόμα μεγαλύτερη μείωση του εισοδήματος σας, γιατί θα αναγκαστείτε να αυξήσετε τις δαπάνες σας για την ουσιαστική μόρφωση των παιδιών σας.

Η ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας και αρκετά ΜΜΕ ρίχνουν το φταίξιμο στα κενά που δημιουργούνται λόγω αποσπάσεων των εκπαιδευτικών, ειδικά από περιοχές όπως η Πάρος. Η αλήθεια, όμως, είναι ότι στις περισσότερες ειδικότητες που ανήκουμε δεν υπάρχει ούτε ένας αποσπασμένος. Τα κενά είναι λειτουργικά και μόνιμα. Αντί να κάνουν προσλήψεις, καλύπτουν τα κενά σε ορισμένες περιπτώσεις και παράνομα, με δύο και τρεις ωρομίσθιους της ίδιας ειδικότητας, που βέβαια στοιχίζουν στο κράτος πολύ λιγότερο. Η συντριπτική πλειοψηφία από εμάς αναγκάζομαστε να εργαζόμαστε με αυτές τις συνθήκες γιατί αποτελούν στην παρούσα κατάσταση μονόδρομο ώστε να επιτευχθεί ο στόχος και για πολλούς από εμάς το όνειρο ζωής, που δεν είναι άλλος από τη διδασκαλία.

Αγαπητοί γονείς και κηδεμόνες, επικοινωνούμε μαζί σας με την ιδιότητα του καθηγητή των παιδιών σας, αλλά και αυτή του ωρομίσθιου εκπαιδευτικού. Αυτό σημαίνει ότι δουλεύουμε με ολιγόμηνες συμβάσεις, προσλαμβανόμαστε, σίγουρα όχι στην αρχή της χρονιάς (παρά τα κενά που υπάρχουν) και απολύομαστε κάθε χρόνο στις 15 Ιουνίου. Οι περισσότεροι από εμάς τη φετινή σχολική χρονιά αναλάβαμε υπηρεσία στα μέσα Γενάρη, στο τέλος δηλαδή του πρώτου τετράμηνου. Πιθανώς όταν ενημερωθήκατε για τις σχολικές επιδόσεις των παιδιών σας να είδατε ότι σε αρκετά μαθήματα δεν υπήρχε βαθμολογία, αποτέλεσμα της απουσίας μας. **Οι σημαντικότερες συνέπειες αυτής της κατάστασης είναι οι χαμένες διδακτικές ώρες και η υποβάθμιση του μορφωτικού επιπέδου και των δικαιωμάτων των παιδιών σας.**

Είμαστε η ζωντανή απόδειξη της υποβάθμισης του δημόσιου σχολείου, τα φτηνά εργατικά χέρια που το βοηθούν να συντηρηθεί όπως – όπως, η προσωποποίηση της ελαστικής εργασίας, που πλήττει και τη δημόσια εκπαίδευση. **Είμαστε η ζωντανή απόδειξη του εργασιακού μέλλοντος που ετοιμάζουν για τα παιδιά σας.**

Για να έχετε μια ιδέα: η αποζημίωσή μας είναι καθαρά 8 ευρώ την ώρα για 11 ώρες την εβδομάδα ως μέγιστο αριθμό ωρών, που μπορούν να μοιράζονται σε πολλά σχολεία. Το πολύ δηλαδή 352 ευρώ το μήνα. Οι πληρωμές μας καθυστερούν 4-5 μήνες το λιγότερο.

Με το Πρόγραμμα Σταθερότητας και τα νέα μέτρα, η παραπάνω κατάσταση θα γίνει θεσμός. Τη φετινή σχολική χρονιά στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση σε Πάρο και Αντίπαρο εργαζόμαστε ως ωρομίσθιοι 15 καθηγητές, χωρίς να υπολογίσουμε όσους δουλεύουν στην πρόσθετη διδακτική στήριξη. Οι θυσίες που σας καλεί η κυβέρνηση και η ΕΕ να κάνετε δεν θα βελτιώσουν την κατάσταση

Όλα τα παραπάνω απαξιώνουν εμάς.

Πάνω απ' όλα όμως απαξιώνουν το σχολείο και τη μάθηση.

Μας στερούν την ελπίδα για το μέλλον, χωρίς όμως να καταφέρνουν να μας στερήσουν την όρεξη για προσφορά στα παιδιά σας. Γιατί στα μάτια των παιδιών σας βλέπουμε αυτό για το οποίο αγωνιζόμαστε. Την ελπίδα και το μέλλον.

Ζητάμε τη στήριξή σας και σας καλούμε να ενώσουμε τις δυνάμεις μας στον κοινό αγώνα για ένα αποκλειστικά δημόσιο και πραγματικά δωρεάν σχολείο, που θα σέβεται τους μαθητές και τους καθηγητές και θα παρέχει ολοκληρωμένη μόρφωση, πραγματικό εφόδιο για τη ζωή των παιδιών. Για να μην πληρώσουμε την κρίση της πλουτοκρατίας, να μην υποθηκευτεί το μέλλον το δικό μας και των παιδιών. Ζητάμε να συζητήσετε την επιστολή μας αυτή στις συνελεύσεις των γονέων και κηδεμόνων, στους φορείς, σωματεία, κτλ, που μπορεί να ανήκει καθένας από εσάς. Να βρεθούμε μαζί στον αγώνα για μόρφωση, δουλειά, ζωή, στον αγώνα για το παρόν και το μέλλον.

Ζητάμε αυτό που αξίζει σε μας και τα παιδιά σας.

Με τιμή,

Ωρομίσθιοι καθηγητές στην Πάρο - Αντίπαρο, ΕΛΜΕ ΠΑΡΟΥ - ΑΝΤΙΠΑΡΟΥ

Επιστολή προς τους μαθητές μας

Αγαπητοί μαθητές/τριες,

Το συνδικαλιστικό σωματείο των καθηγητών σας και η ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ απευθύνεται σε εσάς μέσα από αυτήν την επιστολή, για να σας καλέσει σε ένα ΚΟΙΝΟ ΑΓΩΝΑ ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική, που πλήττει όχι μόνο τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς, αλλά όλα τα χαμηλά κοινωνικά στρώματα. Διανύουμε μια ιστορική φάση σκληρής επίθεσης στις μορφωτικές κατακτήσεις της νεολαίας, στις εργασιακές οικονομικές και κοινωνικο-ασφαλιστικές κατακτήσεις των εργαζομένων, που θυσιάζονται στο θωμό της κερδοφορίας της πλουτοκρατίας, της

ντόπιας και Ευρωπαϊκής, έτσι ώστε να προβάλει αναγκαία η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΕΝΟΣ ΜΕΤΩΠΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, το οποίο θα συσπειρώνει μαθητές- φοιτητές-καθηγητές-δασκάλους και γονείς και το οποίο θα αντισταθεί:

- Στη δραματική περικοπή των δαπανών για την παιδεία (2, 75%), η οποία επιτείνεται, αφού περικόπτονται άλλα 200 εκατομμύρια ευρώ από το ήδη συρρικνωμένο κονδύλι του κρατικού προϋπολογισμού για την παιδεία.

- Στον πολλαπλασιασμό των κοινωνικών ανισοτήτων στη μόρφωση, αφού με τα νέα αντιλαϊκά μέτρα αυξάνουν οι φραγμοί στη γνώση για τα χαμηλά στρώματα: θα

μειωθούν κατά 2/3 οι διορισμοί των μονίμων εκπαιδευτικών, δε θα διορίζονται αναπληρωτές, αλλά ωρομίσθιοι καθηγητές και θα δημιουργηθούν τμήματα με 30 μαθητές.

- Στην εμπορευματοποίηση της γνώσης, στην παραπαιδεία και στην Ιδιωτικοποίηση του Πανεπιστημίου, η οποία γίνεται ήδη ορατή με τη ισοτίμηση των κολλεγίων με τις Πανεπιστημιακές σχολές και με την υπαγωγή των σχολείων στους δήμους («Καλλικράτης»)

- Στη διαμόρφωση του «νέου» σχολείου της αγοράς, που καθρεπτίζεται με τους όρους «διαδραστικότητα» και «σχολείο της ηλεκτρονικής μάθησης», το οποίο θα μετατρέψει τη γνώση σε πληροφορία και τον εκπαιδευτικό σε πειθαρχημένο, φοβισμένο και ευτελιστικά αμειβόμενο... συντομιστή της μετάδοσης εύχρηστων πληροφοριών της αγοράς.

- Στα αντιλαϊκά μέτρα της ΜΕΙΩΣΗΣ ΤΩΝ ΑΠΟΔΟΧΩΝ των εργαζομένων, που συνθλίβουν κάθε οικογένεια και καταργούν ακόμη και τους όρους της επιβίωσης.

- Στην αύξηση των άμεσων και έμμεσων φόρων και στην τραγική μείωση της αγοραστικής δύναμης των εργαζομένων

- Στην αποθμελίωση του Κοινωνικο-Ασφαλιστικού Συστήματος, στη μετατροπή της σύνταξης σε επίδομα και στην πλήρη Ιδιωτικοποίηση του συστήματος Υγείας-Πρόνοιας-Περιθαλψής

- Στην αύξηση της ανεργίας, στην απελευθέρωση των απολύσεων, στην αποδιάρθρωση του παραγωγικού ιστού της χώρας, όπως απαιτούν τα συμφέροντα των ξένων και ντόπιων μονοπωλίων,

- Στην απειλή της κατάργησης των βασικών κοινωνικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών και στην ανάπτυξη του επικίνδυνου φαινομένου του εκφασισμού της κοινωνίας, που είναι συνακόλουθο της οικονομικής κρίσης και εξασθίωσης των λαϊκών στρωμάτων.

- Στον εθνικό ξεπεσμό, στην πολιτική της υποτέλειας και της εξάρτησης, που μετατρέπει τη χώρα σε ελεύθερο χώρο δράσης των μονοπωλίων και κυριαρχίας των ισχυρών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, με τη συγκατάθεση της κυβέρνησης και των συμμάχων της.

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ Ν. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Να κατοχυρωθούν οι συνδικαλιστικές ελευθερίες των μαθητών

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΔΙΩΞΕΙΣ-ΤΙΜΩΡΙΕΣ ΜΑΘΗΤΩΝ ΠΟΥ ΠΡΟΑΣΠΙΖΟΝΤΑΙ ΤΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ

Τις μέρες που όχι μόνο σε τοπικό, αλλά και σε πανεθνικό επίπεδο η κοινωνία έκπληκτη πληροφορείται τη θηριωδία της φασιστικής συμπεριφοράς των μαθητών στα Χανιά έναντι της καθηγήτριάς τους, σε ένα άλλο νομό της Κρήτης, το Ηράκλειο, μαθητής του Λυκείου ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ ΜΕ ΑΠΟΒΟΛΗ 2 ΗΜΕΡΩΝ από το Λυκείαρχη, επειδή καλούσε τους συμμαθητές του σε συμμετοχή στο συλλαλητήριο, την ημέρα της Πανδημοσιούπαλληλικής-Πανεργατικής Απεργίας (24 Φλεβάρη).

Η διήμερη αποβολή του μαθητή, εκλεγμένου μέλους του 15μελούς συμβουλίου του σχολείου του, την επομένη της απεργίας (Πέμπτη-Παρασκευή) αποτελεί πράξη όχι μόνο αντιπαιδαγωγική, αλλά και αντιδημοκρατική, αντισυλλογική, που προσβάλλει θεμελιώδεις δημοκρατικούς κανόνες σεβασμού των συλλογικών οργάνων και αποφάσεων.

Επιπλέον, υπονομεύει τις βασικές αρχές του ΜΕΤΩΠΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, που αποτελεί μια από τις βασικές κατακτήσεις του λαϊκού κινήματος, στα πλαίσια του οποίου όχι μόνο σφυρηλατείται η ενότητα δράσης μαθητών-εκπαιδευτικών ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική της Ιδιωτικοποίησης της παιδείας και των ταξικών φραγμών, αλλά συγχρόνως περιφρουρούνται οι συνδικαλιστικές ελευθερίες και κατακτήσεις.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΜΕ – ΜΕ ΤΟΝ ΠΙΟ ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΙΚΟ ΤΡΟΠΟ – ΤΟ ΑΥΤΑΡΧΙΚΟ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΥΛΛΟΓΙΚΟ ΜΕΤΡΟ ΤΗΣ ΔΙΩΞΗΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΗ

ΔΗΛΩΝΟΥΜΕ ΟΤΙ Η ΠΛΗΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΣΤΥΓΝΗΣ ΑΝΤΙΛΑΪΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΟΥ ΕΠΙΤΕΙΝΕΙ ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΝΙΣΟΤΗΤΕΣ ΣΤΗ ΜΟΡΦΩΣΗ ΚΑΙ ΑΦΑΙΜΑΣΣΕΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΟΥΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΗ.

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΗ Β' ΕΛΜΕ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

Η επίσκεψη πανάρετου – Ντινόπουλου στην Κάλυμνο... «Ήρθε ο βουλευτής στο χωριό»

Η εξόρμηση του στελεχικού δυναμικού του ΠΑΣΟΚ προς την επαρχία, προκειμένου να πεισθούν οι ιθαγενείς για την αναγκαιότητα του Προγράμματος Εξαθλίωσης, βρήκε τον υφυπουργό Παιδείας και δια βίου απόγνωσης στην Κάλυμνο. Η ευκαιρία της επετείου για την ενσωμάτωση της Δωδεκανήσου (7 Μάρτη) ήταν εξαιρετική. Οι πανηγυρικοί της δεκάρας, οι παράτες, τα εμβατήρια κλπ έδιναν ένα καλό φόντο στην εκκλήση περί ομοψυχίας, στην οποία πρόσθεσε το δικό του λιθαράκι και ο βουλευτής της αξιωματικής συμπολιτευσης, Α. Ντινόπουλος, με τη δική του έκθεση ιδεών.

Πυκνοκατοικημένη η εξέδρα των επισήμων, με εμφανή τη σημειολογία από την προκείμενη πινακίδα «Αρχαιολογικό Μουσείο».

Η Κάλυμνος, που χειμάζεται από την ανεργία (πριν κι από τα νέα μέτρα), που βιώνει τα τελευταία χρόνια την ακτοπλοϊκή εγκατάλειψη από τα τερτίπια του εφοπλιστικού λόμπυ, τους υποδέχτηκε, συννεφιασμένη, με τους τοίχους γεμάτους συνθήματα: **ΜΑΣ ΘΕΛΟΥΝ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΦΤΗΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΤΗ ΣΥΝΤΑΞΗ ΝΕΚΡΟΥΣ, ΣΤΗ ΠΛΗΡΩΝΩ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥΣ / ΓΡΟΘΙΑ, ΓΡΟΘΙΑ ΣΤΑ ΜΕΤΡΑ-ΠΥΡΚΑΓΙΑ.**

Απέναντί απ' την εξέδρα των επισήμων οι ανεπίσημοι, μέλη της Β' ΕΛΜΕ, της ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ, του ΠΑΜΕ, εργαζόμενοι, πολίτες με πανό και πλακάτ.

ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΝ ΜΟΝΟ ΤΑ ΛΕΦΤΑ, ΘΕΛΟΥΝ ΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ ΣΤΑ ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ

Το προηγούμενο βράδυ η Τ.Ο. ΠΑΣΟΚ οργάνωσε ανοιχτή εκδήλωση, με κύριο ομιλητή τον κ. Πανάρετο, του οποίου η ομιλία είχε τρεις βασικούς άξονες:

- «- Τα μέτρα ήταν αναγκαία για τη σωτηρία της πατρίδας.
- Τα μέτρα είναι αντίθετα με τη σοσιαλιστική ιδεολογία μας, αλλά επιβεβλημένα για να αποκατασταθεί το κύρος της χώρας.
- Ο πρωθυπουργός, Γεώργιος Παπανδρέου, είναι ο καταλληλότερος για το τιμόνι της χώρας σ' αυτή τη συγκυρία».

Η **Αγωνιστική Παρέμβαση** παραβρέθηκε και έκανε σαφείς τις επιλογές και τους στόχους του διευθυντήριου της Ε.Ε., της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και των συνεπικουρούντων.

Το κλίμα της 'διαταραγμένης ομοψυχίας' τόσο στην εκδήλωση αυτή, όσο και στην παρέλαση, μάλλον απέτρεψε τον κ. Πανάρετο από τη συνάντησή του με μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικούς, προγραμματισμένη σε διαφορετικούς χρόνους με τον κάθε φορέα της εκπαιδευτικής κοινότητας. Η συνάντηση ματαιώθηκε και ο υφυπουργός αναχώρησε, πριν ολοκληρώσει την εξόρμησή του και χωρίς να έχει δρέψει τους προσδοκόμενους καρπούς του εθελοντικού σφαγισμού. ■■■■

ΚΑΛΟΥΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥΣ, ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΣΕ ΜΑΖΙΚΗ, ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ, 11 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ.

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ Δ.Ε.

**ΚΑΛΕΣΜΑ ΓΙΑ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ
ΣΥΝΕΝΟΗΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ συν.
του ΠΑΜΕ εκπαιδευτικών
και των ΣΕΚ**

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Σας είναι ήδη γνωστό το κάλεσμα ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΝΟΗΣΗΣ που σαν ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΔΕ έχουμε απευθύνει δημόσια εδώ και καιρό.

Επειδή, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις όλων μας, η επίθεση που δέχονται οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι της χώρας μας είναι επίθεση βάθους, εκθεμελίωσης δικαιωμάτων και κατακτήσεων που αποκτήθηκαν με αίμα τα τελευταία 100 χρόνια, σας καλούμε σε μιά σύσκεψη-συζήτηση προκειμένου να διερευνήσουμε τις δυνατότητες ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΚΛΙΜΑΚΩΣΗΣ των εκπαιδευτικών κινητοποιήσεων όλο το επόμενο διάστημα, τόσο στα πλαίσια πανεργατικών και πανδημοσι-υπαλληλικών απεργιών και άλλων διαμετρυριών, όσο και στα πλαίσια Συντονισμού ομοσπονδιών και πρωτοβάθμιων σωματείων του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα.

Προτείνουμε η Σύσκεψη να πραγματοποιηθεί στα γραφεία της ΟΛΜΕ, την Πέμπτη 25/2, 6μμ.

ΑΘΗΝΑ 21/2/2010
Για τις ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ
ΑΠΕΛΙΚΗ ΦΑΤΟΥΡΟΥ
μέλος του ΔΣ της ΟΛΜΕ

Στη συζήτηση δεν προσήλθε το ΠΑΜΕ. Έγινε συζήτηση και αναλλάχθηκαν σκέψεις με την αντιπροσωπεία των ΣΕΚ. Η σύσκεψη δεν κατέληξε σε απτές αποφάσεις, γιατί έτσι κι αλλιώς εκτέθηκαν και διαφορετικές απόψεις για τα πολιτικοοργανωτικά ζητήματα συντονισμού των αγώνων, αλλά εκφράστηκε η βούληση των δύο παρατάξεων να εξαντλήσουν τα όρια της κοινής δράσης μέσα στο εκπαιδευτικό κίνημα. ■■■■

Γιατί σε ιδιωτικό σχολείο, κ. Βλαχογιάννη;

Πληροφορηθήκαμε μόλις προχθές από συναδέλφους φιλολόγους που διδάσκουν στα σχολεία του Περιστερίου ότι τους κοινοποιήθηκε έγγραφο στο οποίο αναφέρονται τα εξής:

« Στο πλαίσιο της επιμόρφωσης των φιλολόγων του 3ου Γραφείου σε θέματα διδακτικής και μεθοδολογίας, η Σχολική Σύμβουλος, **Αιμιλία Βλαχογιάννη**, σε συνεργασία με τη φιλόλογο, κ. Α. Δεκάζου, διοργανώνει δειγματική διδασκαλία στο μάθημα της ιστορίας Α΄ Γυμνασίου, στο πλαίσιο του έργου «Ψηφιακή τάξη», για τους καθηγητές των Γυμνασίων του Περιστερίου, που έχουν αναλάβει το μάθημα (υποχρεωτικά) και όσοι επιθυμούν να παρακολουθήσουν (προαιρετικά).

Η δειγματική διδασκαλία θα πραγματοποιηθεί στη Σύγχρονη Σχολή Αυγούλεα ... την Τετάρτη 17-2-2010 και ώρα 12.00 έως 14.00.

Παρακαλώ να λάβουν γνώση ενυπόγραφα οι φιλόλογοι και μέχρι την Παρασκευή 12-2-2010 να δηλωθούν τα ονόματα των φιλολόγων που θα παρακολουθήσουν τη δειγματική στο Γραφείο Συμβούλων (210 5987693 και 210 5987696) και να αναμορφωθεί το πρόγραμμα, ώστε οι καθηγητές να παρακολουθήσουν τη δειγματική, χωρίς να διαταραχθεί η λειτουργία των σχολείων".

Επ' αυτού οφείλουμε να επισημάσουμε ότι:

1] Η πολιτική αρκετών σχολικών συμβούλων να πραγματοποιούν σεμινάρια, δειγματικές διδασκαλίες ή άλλες δραστηριότητες για καθηγητές της ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ σε ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ, αποτελεί απαράδεκτη ΕΜΜΕΣΗ διαφήμιση της ιδιωτικής εκπαίδευσης, δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή από το εκπαιδευτικό κίνημα και οφείλει να καταγγελθεί. Δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία γ' αυτήν την πρακτική.

Το σαθρό επιχείρημα περί υλικοτεχνικής υποδομής δεν ευσταθεί. Ανάμεσα στα 20 Γυμνάσια και τα 14 Λύκεια

του Περιστερίου έχουμε πολλά που πληρούν όλες τις προδιαγραφές για την πραγματοποίηση οποιασδήποτε επιμορφωτικής διαδικασίας.

Αλλά ακόμη και αν τα πράγματα δεν ήταν έτσι, οι δειγματικές έχουν νόημα όταν σχετίζονται με την πραγματικότητα των σχολείων, αυτήν που βιώνει και καλείται να αντιμετωπίσει ο μάχιμος εκπαιδευτικός κάθε μέρα-κάθε ώρα, στη «δύσκολη» περιοχή, στο «δύσκολο» σχολείο, στο προβληματικό κτίριο κλπ και όχι όταν αφορούν ιδεατές - ακαδημαϊκές ή ελιτίστικες προσεγγίσεις των ζητημάτων.

2] Από πουθενά δεν προκύπτει η υποχρέωση παρακολούθησης, παρά μόνον αν την ίδια ώρα ο εκπαιδευτικός έχει μάθημα και πάρει άδεια από τη διεύθυνση του σχολείου του. Εκτός ωρών διδασκαλίας οποιαδήποτε ενασχόληση είναι προαιρετική.

Ως εκ τούτου, και επειδή δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι ανάλογο, καλούμε τους Σχολικούς Συμβούλους, να σέβονται το δημόσιο σχολείο στο οποίο και υπηρετούν και να ΜΗΝ ΕΠΑΝΑΛΑΒΟΥΝ τέτοιου είδους ατοπήματα.

Σε αντίθετη περίπτωση θα καλέσουμε τους συναδέλφους μας εκπαιδευτικούς όλων των ειδικοτήτων να απέχουν από κάθε δραστηριότητα επιμορφωτικού ή άλλου χαρακτήρα που πραγματοποιείται σε ιδιωτικά σχολεία.

Περιμένουμε και την επίσημη τοποθέτηση του Υπ. Παιδείας στο ζήτημα αυτό, προκειμένου να προβούμε στις νόμιμες -...και ηθικές- ενέργειες υπεράσπισης του ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ, πράγμα που μας επιβάλλει η συνείδηση, η θέση μας και ... η κοινή λογική. ■■■■

ΑΘΗΝΑ, 14/2/2010
Δήλωση της Αγγελικής Φατούρου,
μέλους του ΔΣ της ΟΛΜΕ - Εκπροσώπου
των ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΩΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ -
ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΩΝ - ΚΙΝΗΣΕΩΝ

Ηλεκτρονικά ΜΜΕ και εφημερίδες σε εντεταλμένη υπηρεσία κατασκευάζουν ψευδή εκπαιδευτικά μισθολόγια και συκοφαντούν συστηματικά δασκάλους και καθηγητές

Αν ψάχνετε τους πλούσιους αυτής της χώρα, μπορείτε να ηουχάσετε γιατί επιτέλους ... ανευρέθησαν.

Δεν πρόκειται, βεβαίως, για τις γνωστές παλιές και νέες φαμίλιες βιομηχάνων, εφοπλιστών, τραπεζιτών, μεγαλοεργολάβων-ιδιοκτητών τηλεοπτικών καναλιών και εφημερίδων.

Πρόκειται για τους δημοσίους υπαλλήλους, ιδιαίτερα δε τους εκπαιδευτικούς, που απολαμβάνουν ασύγκριτα προνόμια και παχιά επίδοματα.

Αλλά ας μιλήσουμε για την ταμπακίερα: Προκειμένου η λαίλαπα που ετοιμάζουν Κυβέρνηση – Οικονομική ολιγαρχία – ΕΕ να βρει την ανοχή της κοινωνίας και ιδιαίτερα του πλέον χτυπημένου –μισθολογικά και εργασιακά– τμήματος των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα, εξαπολύθηκε μια συντονισμένη επίθεση λάσπης και ψεύδους, είτε με τις τερατολογίες περί των «επιδομάτων στο δημόσιο», είτε με «ανώνυμες» καταγγελίες περί ανικώνων, τεμπέληδων κλπ εκπαιδευτικών που πρέπει «να συμμορφωθούν».

Όσον αφορά στους εκπαιδευτικούς ΟΛΕΣ ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ ΜΑΣ, ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΠΙΔΟΜΑ ΕΞΩΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗΣ, ΕΙΝΑΙ ΨΕΥΔΕΣΤΑΤΕΣ.

Ενημερώνουμε, λοιπόν, τους υπεύθυνους συντάκτες των εφημερίδων ΝΕΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, ΕΘΝΟΣ, ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ότι ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ ΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΤΟ ΙΔΙΟ ΕΠΙΔΟΜΑ ΥΨΟΥΣ 355 ευρώ, το οποίο μάλιστα κατέκτησαν με 37 ημέρες απεργία στις εξετάσεις που πραγματοποίησε η ΟΛΜΕ το 1988. Επίδομα 820 ευρώ απλώς δεν υπάρχει, παρά μόνο στην επί πληρωμή φαντασία τους, πολύ περισσότερο δε επίδομα 3.000 ευρώ κατ' έτος [το οποίο μάλιστα σύμφωνα με το δημοσίευμα μας καταβάλλεται σε 3 δόσεις].

Τους ενημερώνουμε, επίσης, ότι ο εκπαιδευτικός ξεκινάει με ΣΥΝΟΛΙΚΕΣ ΑΠΟΔΟΧΕΣ [βασικός μισθός και επιδόματα] 1050 ευρώ και καταλήγει, μετά από 35 χρόνια εργασίας, με 1650 ευρώ.

Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι εκπαιδευτικός με δεκαπέντε χρόνια προϋπηρεσίας, παντρεμένος και με ένα παιδί, χωρίς τα επιδόματα θα έπαιρνε καθαρό μηνιαίο μισθό περίπου 1.000 ευρώ, ενώ σήμερα αυτός ο εκπαιδευτικός μαζί με τα επιδόματα προσεγγίζει τα 1.400 ευρώ.

Αυτά όλα φαίνεται να τα «αγνοούν» οι εν λόγω συντάκτες, οι οποίοι γράφουν «ενώ στην Ελλάδα τα επιδόματα στους υπαλλήλους ξεκινούν από το 10% του μισθού και φτάνουν πάνω από το 100%, στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες το αντίστοιχο ποσοστό κυμαίνεται μεταξύ 2% και 10%» (Η Καθημερινή, 7 Φεβρουαρίου 2010, πρωτοσέλιδο) ή ότι οι εκπαιδευτικοί π.χ. παίρνουν επιδόματα «410-820» ευρώ (Τα Νέα, Σαββατοκύριακο), 6-7 Φεβρουαρίου 2.010, σελ. 4/38).

• Στο προσωπικό του Υπουργείου Παιδείας χορηγείται από το 2009 ειδική πρόσθετη αμοιβή 105 ευρώ το μήνα. Επιπλέον παρέχεται έκτακτη αμοιβή 3.000 ευρώ το χρόνο, που καταβάλλεται σε τρεις δόσεις.

• Επίδομα εξωδιδασκτικής απασχόλησης των εκπαιδευτικών της πρωτοβάθμιας και της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης από 355 έως 821 ευρώ το μήνα». [Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία της 7ης Φεβρουαρίου 2010, ρεπορτάζ που φέρει την υπογραφή ...επίτ δημοσιογράφων].

Παρόμοιο ψέμα εμφανίζεται και στο Έθνος της 4ης Φεβρουαρίου 2.010. Με σχετικό πίνακα «ενημερώνει» τους αναγνώστες του ότι οι εκπαιδευτικοί παίρνουν 2.486 ευρώ. Για να φθάσει στο νούμερο αυτό κάνει διάφορες αλχημείες: Α. Υπολογίζει το βασικό μισθό στα 1600 ευρώ, πράγμα που ισχύει μόνο για όσους έχουν περάσει τα 26 χρόνια υπηρεσίας. Β. Αυξάνει αυθαίρετα το σύνολο των επιδομάτων μας κατά 131 ευρώ. Γ. Προσθέτει αυθαίρετα 200 ευρώ από υπερωρίες, τη στιγμή που η συντριπτική πλειοψηφία των συναδέλφων δεν κάνει ούτε μία ώρα υπερωρία. Δ. Και, κυρίως, αποκρύπτει το γεγονός ότι αυτά αφορούν σε μεικτές αποδοχές.

Τέλος, καλούμε κάθε καλόπιστο εργαζόμενο να κατανοήσει τον πραγματικό στόχο της ευτέλειας, της κατευθυνόμενης προσπάθειας εμφύλιας διαμάχης μεταξύ των μισθωτών και να καταδικάσει τους καλοπληρωμένους [ενίοτε και κακοπληρωμένους] κονδυλοφόρους – συνοδοιπόρους στην άθλια προσπάθεια κατεδάφισης εργατικών κατακτήσεων.

Και επιφυλασσόμαστε για τα περαιτέρω...
ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ 10 ΦΛΕΒΑΡΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ 10.30 ΠΛ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ

ΑΘΗΝΑ 8 ΦΛΕΒΑΡΗ 2010
 Δήλωση της Αγγελικής Φατούρου, μέλους του ΔΣ της ΟΛΜΕ – Εκπροσώπου των ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΩΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ – ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΩΝ – ΚΙΝΗΣΕΩΝ

«Πρώτα ο μαθητής» με ... 30 μαθητές στο τμήμα!

[1] «Πρώτα ο μαθητής» με 30 μαθητές στο τμήμα!

Με επείγουσες συσκέψεις και αυστηρές εντολές προς τους Διευθυντές Εκπαίδευσης οι διορισμένοι Περιφερειάρχες, κατ' εντολήν της πολιτικής ηγεσίας του ΥΠΕΠΘ, απαιτούν από την επόμενη χρονιά ΟΛΑ τα τμήματα γυμνασίων και λυκείων να λειτουργήσουν με 30 ΜΑΘΗΤΕΣ, γυρνώντας το ρολόι του δημόσιου σχολείου 15 χρόνια πίσω! Όπως είναι γνωστό, λόγω των πιέσεων που άσκησαν τα τελευταία 15 χρόνια οι ΕΛΜΕ και η ΟΛΜΕ, παρ' όλο που ο νόμος ορίζει τμήματα 30 μαθητών, είχαμε καταφέρει στις περισσότερες περιοχές της χώρας να λειτουργούμε με τμήματα που σπάνια ξεπερνούσαν τους 25 μαθητές, προκειμένου να έχουμε καλύτερα παιδαγωγικά και μαθησιακά αποτελέσματα. Άλλωστε, η πάγια θέση της ΟΛΜΕ είναι 25 μαθητές μέγιστος αριθμός ανά τμήμα, 20 στις κατευθύνσεις και τα ΕΠΑΛ και 10 μαθητές ανά καθηγητή στα εργαστήρια. Είναι περισσότερο από προφανές ο στόχος του ΥΠΕΠΘ: Θέλει ΝΑ ΜΕΙΩΣΕΙ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΣΕ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΜΟΡΦΩΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ, ιδιαίτερα όσων προέρχονται από χαμηλά εισοδηματικά στρώματα και δεν έχουν τη δυνατότητα να πληρώσουν ιδιαίτερα μαθήματα και φροντιστήρια.

Δι' αυτής της οδού, άλλωστε, «εξαφανίζει» από το προσκήνιο και τους χιλιάδες αδιόριστους εκπαιδευτικούς με προϋπηρεσία, αφού... «εξαφανίζει» τα κενά, συνενώνοντας τμήματα, συγχωνεύοντας ή καταργώντας σχολεία, καταργώντας τμήματα ενισχυτικής διδασκαλίας, τμήματα ένταξης κλπ.

Πρόκειται για μια βαθύτατα ταξική πολιτική που απαξιώνει ολοένα και περισσότερο το δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα του σχολείου, και ως εκ τούτου πρέπει να συναντήσει την ρωμαλέα αντίσταση γονιών, μαθητών, καθηγητών και όλων των εργαζομένων.

[2] «Το ΠΑΣΟΚ πολιτεύεται με κοινωνική ευαισθησία»: Καθηγητές ασθενείς ή με αναπηρία ... στον Καιάδα

Για να επιβεβαιώσει την γνωστή «κοινωνική ευαισθησία» του το ΠΑΣΟΚ δεν φθάνουν, φαίνεται, τα ανάληπτα αντεργατικά μέτρα σε μισθό-σύνταξη-ασφάλιση-εργασιακές σχέσεις, που απειλούν να φέρουν κατακτήσεις και δικαιώματα της εργαζόμενης πλειοψηφίας έναν αιώνα πίσω, χρειάζεται –σαν τους αρχαίους Σπαρτιάτες– να απαλλαγεί και από κάθε «αντιπαραγωγικό» εργαζόμενο! Μιλάμε για τους συναδέλφους μας εκπαιδευτικούς που είχαν το θλιβερό «προνόμιο» να προσβληθούν από σοβαρές ή και ανίατες ασθένειες [καρκινοπαθείς, με σοβαρές καρδιακά νοσήματα, σκλήρυνση κατά πλάκας, ψυχολογικά προβλήματα κλπ]. Κατά δήλωση των Περιφερειάρχων, όλοι αυτοί, αφού εξαντλήσουν τις αναρρωτικές τους άδειες ή θα πρέπει να δουλεύουν με πλήρες ωράριο ή να μεταταχθούν [αργότερα μήπως και να απολυθούν;]. Όπως είναι, επίσης, γνωστό μέχρι σήμερα όλες αυτές οι περιπτώσεις, σε συνεργασία με τους Διευθυντές των σχολείων και τους Προϊσταμένους, αντιμετωπιζόνταν με ευαισθησία, είτε έχοντας μειωμένα ωράρια διδασκαλίας, είτε αποσπώμενοι για διοικητική εργασία σε γραφεία και

Η 21η Μάρτη είναι μέρα σταθμός για το αντιρατσιστικό κίνημα στην Ελλάδα και τον κόσμο

Η μέρα αυτή θυμίζει την 21η Μάρτη 1960, όταν 70 μαύροι φοιτητές, που διαδήλωναν ειρηνικά μαζί με χιλιάδες άλλους διαδηλωτές κατά των ρατσιστικών νόμων του απαρχαίναν στην πόλη Σάρνιβιλ της Νοτίου Αφρικής, έχασαν τη ζωή τους από εν ψυχρώ πυροβολισμούς της Νοτιοαφρικανικής αστυνομίας. Μετά από έξι χρόνια, η Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών την καθιέρωσε ως Παγκόσμια Ημέρα για την Εξάλειψη των Φυλετικών Διακρίσεων.

Στα χρόνια της κρίσης, ο θεσμικός ρατσισμός, τα κρούσματα ρατσισμού από αστυνομικούς, η ακροδεξιά υστερία και η απόπειρα φασιστικών συμμοριών να σπάσουν το «αυγό» τους, δίνουν ξεχωριστή σημασία σ' αυτή τη μέρα. Για μας δεν πρόκειται για επέτειο όπου θα γίνουν θεσμικές παρεμβάσεις και θα κυθούν κροκοδείλια δάκρυα από τους ίδιους τους θεσμούς που αναπαράγουν τις διακρίσεις. Αλλά για μέρα συσπείρωσης και κοινής δράσης όλων των ζωντανών δυνάμεων του μεταναστευτικού, εργατικού, νεολαιίστικου και αντιρατσιστικού κινήματος, που παλεύουν για ίσα δικαιώματα στους μετανάστες, καλύτερη ζωή για όλους. Είναι μια ακόμη ευκαιρία να πετάξουμε τους φασίστες έξω από τις γειτονιές, τις πόλεις και τα σχολεία μας. Να περιθωριοποιήσουμε τις ρατσιστικές κραυγές κομμάτων σαν το ΛΑΟΣ, που – με την αμέριστη βοήθεια ΜΜΕ – επιχειρούν να ποτίσουν την κοινωνία με ρατσιστικό δηλητήριο και να καλύψουν φασιστικές συμμορίες με το πέπλο της «πατριωτικής νομιμότητας» (βλέπε Πανόρμου, Πλατεία Αμερικής, Άγιος Παντελεήμονας).

Κινητοποιήσεις και εκδηλώσεις θα γίνουν σε πολλές γειτονιές, σχολεία, πόλεις και σχολές. Από τους Αμπελόκηπους, το Νέο Κόσμο, και τις γειτονιές της Κυψέλης όπου φασιστικές συμμορίες έχουν πραγματοποιήσει επιθέσεις κατά μεταναστών και πολιτών, μέχρι τη Θεσσαλονίκη και την Κρήτη όπου οι τοπικές κοινωνίες απαντούν με κοινή δράση στο ρατσιστικό δηλητήριο. Αλλά και μέσα στις σχολικές αίθουσες, καθώς η ΟΛΜΕ έχει ζητήσει από το Υπουργείο Παιδείας να αφιερωθούν 2 διδακτικές ώρες για τη διοργάνωση αντιρατσιστικών εκδηλώσεων και συζητήσεων την Παρασκευή 19 Μάρτη 2010.

10 Φλεβάρη

ΑΠΕΡΤΟΥΜΕ

ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ
ΔΕΝ ΒΑ ΠΑΡΗΣΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ
ΤΗΝ ΚΡΤΣΗ ΤΟΥΣ

Καμία μείωση μισθών και συντάξεων

- 2.400 ευρώ μηνιαίο προνομιούχοτα ασφαλιστικό - Δεν αρνούνται τίποτα των ελευθεριών στο παλιό μιστό
- Καταργούν την κτήρια του ασφαλιστικού - Παράντα καταργούν μισθούς συντάξεις
- Χρυσή κερπική αποκοπή των 200 ευρώ μηνιαία - Παράντα για αποκοπή από μισθούς - Παράντα αμειψίματα 200 ευρώ τα κτήρια
- 5% του ΑΠ - 15% του ασφαλιστικού για τη μείωση

+ ΟΡΓΗ ΔΕΝ ΠΤΑΝΤΙ
Η ΠΑΡΑΤΗΡΩ ΟΣΗΤΙ ΣΤΑΥ ΗΤΤΑ

ΌΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΣΤΑ ΣΥΛΛΑΒΗΤΗΡΙΑ
ΔΟΕ - ΟΛΜΕ

σχολεία (τα οποία βεβαίως στην πλειοψηφία τους δεν διαθέτουν γραμματείς, αντίθετα με ό,τι ορίζει ο ν.1566/85).

Δηλώνουμε ότι θα υπερασπιστούμε τους συναδέλφους μας με κάθε μέσο και θα καταγγείλουμε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο την κοινωνική αναληγρία του ΥΠΕΠΘ.

[3] Υποκρισίας συνέχεια...

Δεν είχαν την ευαισθησία να καλύψουν τα κενά καθηγητών σε όλη τη χώρα, ακόμα και για εξεταζόμενα στις πανελλαδικές εξετάσεις μαθήματα των ΕΠΑΛ. Χιλιάδες διδακτικές ώρες χαμένες, στο βωμό της λιτότητας και των περικοπών των «προγραμμάτων σταθερότητας»... Και τι υποτίθεται ότι τους «ανησύχησε»; **Οι έξι (!) ώρες το χρόνο** που υποτίθεται ότι χάνονται [συνήθως πρόκειται απλώς για συμπτώσεις των ωρών διδασκαλίας] για τη διενέργεια των Παιδαγωγικών Συνεδριάσεων των Συλλόγων Διδασκόντων των Σχολείων.

Σχετικά με τις πιέσεις που ασκούνται από τους Περιφερειάρχες για διενέργεια των Συνεδριάσεων των Συλλόγων Διδασκόντων μετά το πέρας λειτουργίας των σχολείων [σχετικό έγγραφο στη Γ'Αθήνας επικαλείται Υπουργική Απόφαση του 2002], υπενθυμίζουμε προς κάθε ενδιαφερόμενο ότι εφαρμόζοντας το ν. 1566/85 που εξακολουθεί να είναι σε ισχύ [σύμφωνα με τον οποίο οι Συνεδριάσεις του συλλόγου διδασκόντων γίνονται εκτός ωρών διδασκαλίας μεν αλλά εντός του ωραρίου λειτουργίας των σχολείων], θα συνεχίσουμε να λειτουργούμε με τον ίδιο ακριβώς τρόπο των τελευταίων 25 χρόνων, δηλ. ορίζοντας τις Παιδαγωγικές Συνεδριάσεις εντός του ωραρίου λειτουργίας των σχολείων, δηλ. σε οποιαδήποτε περίπτωση σε εύλογο χρονικό διάστημα πριν τις 2μμ για τα πρωινά σχολεία.

Καλούμε τους συλλόγους διδασκόντων και τους διευθυντές των σχολείων να μην απεμπολήσουν κανένα νόμιμο εργασιακό δικαίωμα των εκπαιδευτικών.

[4] Και ενώ ο κόσμος της εργασίας καίγεται, ΠΑΣΚ και ΔΑΚΕ στην ΟΛΜΕ ψηφίζουν για «σχολή στελεχών»!

Ο καθείς με τις προτεραιότητές του! Έτσι, αντίθετα με το πνεύμα και το γράμμα των αποφάσεων των συνεδρίων της ΟΛΜΕ, ΠΑΣΚ και ΔΑΚΕ, μετά από ποικίλες διαβουλεύσεις και «αμοιβαίους συμβιβασμούς», ψήφισαν στη συνεδρίαση της Πέμπτης 24/2 μια θέση-πρόταση προς το ΥΠΕΠΘ [στα πλαίσια της, έτσι κι αλλιώς άκαιρης και αποπροσανατολιστικής, συζήτησης σχετικά με τον τρόπο επιλογής των στελεχών στην εκπαίδευση] περί Σχολής Στελεχών, η επιτυχής φοίτηση στην οποία θα είναι προϋπόθεση για υποβολή υποψηφιότητας για τη θέση Διευθυντή Διεύθυνσης ή Προϊσταμένου Γραφείου.

Πρόκειται, βεβαίως, για την προσπάθεια δημιουργίας μιας ξεχωριστής «κάστας» στελεχών, που συνάδει με τις προθέσεις της κυβέρνησης για «μάντζερς» σε όλη την εκπαιδευτική ιεραρχία, ιδιαίτερα σήμερα που προαναγγέλλουν την εκχώρηση των σχολείων στους δήμους και τις Περιφέρειες, και σαν τέτοια πρωτίστως πρέπει να πολεμηθεί. Καλούμε τις ΓΣ των ΕΛΜΕ και τη ΓΣ των Προέδρων να καταψηφίσει αποφασιστικά αυτή την απόφαση του ΔΣ της ΟΛΜΕ.

ΑΘΗΝΑ 1/3/2010
Δήλωση της Αγγελικής Φατούρου, μέλους του ΔΣ της ΟΛΜΕ - Εκπροσώπου των ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΩΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ - ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΩΝ - ΚΙΝΗΣΕΩΝ

“Βροχή” οι απολύσεις ωρομισθίων εκπαιδευτικών!

Σε απόγνωση χιλιάδες νέοι πτυχιούχοι

γράφουν οι Χρήστος Κάτσικας – Αποστόλης Καραγιάννης

Το Υπουργείο Παιδείας, εκμεταλλευόμενο τον υψηλό βαθμό ανεργίας των νέων πτυχιούχων καθηγητικών πανεπιστημιακών σχολών και έχοντας στα συρτάρια του περίπου 60.000 αιτήσεις, προσλαμβάνει κάθε χρόνο 10-11.000 ωρομισθίους εκπαιδευτικούς. Ουσιαστικά οι εκπαιδευτικοί αυτοί καλούνται να εξαγοράσουν με την δωρεάν εργασία τους την ελπίδα μιας προϋπηρεσίας, που μετά από 3-4 χρόνια ενδέχεται να τους οδηγήσει σε μόνιμο διορισμό.

Είναι γνωστή, αρκετά χρόνια τώρα, η συμπεριφορά της Πολιτείας στους ωρομισθίους εκπαιδευτικούς. Μεσαιωνική εργασιακή πραγματικότητα, με 350 ευρώ μισθό μηνιαίως, με καθυστέρηση μέχρι και 12 μήνες για την καταβολή των δεδουλευμένων, με απουσία οποιονδήποτε περιθωρίων για ανάπτυξη εκπαιδευτικής και παιδαγωγικής σχέσης με τους μαθητές και κυρίως με διαρκείς θυσίες για την εξαγορά μέσα από την απλήρωτη εργασία μιας προϋπηρεσίας που μετά από χρόνια ενδέχεται να οδηγήσει στο διορισμό.

Ωστόσο, το τελευταίο χρονικό διάστημα μια σειρά μόνιμων «επεισοδίων», αιφνιδιαστικών, απροειδοποίητων απολύσεων στη μέση της χρονίας, συνθέτουν, μ' ένα πολύ συγκεκριμένο τρόπο, το παζλ μιας πολιτικής στην οποία η υπονόμευση της προσωπικής και επαγγελματικής αξιοπρέπειας των ωρομισθίων εκπαιδευτικών αναδεικνύονται σε εγγενή χαρακτηριστικά της. (Βλ. πίνακα)

ΜΑΓΝΗΣΙΑ: Στις 15 Ιανουαρίου, στις 9 πμ ο Διόνυσης Πλακιάς, ωρομισθιος εκπαιδευτικός πληροφορικής (ΠΕ19) έλαβε ένα τηλεφώνημα από τη Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης Μαγνησίας (αριθμός τηλεφώνου 241047493). Ρωτήθηκε αν ενδιαφέρεται να εργαστεί σε σχολείο του νομού. Αφού απάντησε καταφατικά του είπαν ότι θα ξαναεπικοινωνήσουν μαζί του σε λίγο για να του ανακοινώσουν τον ακριβή αριθμό ωρών και το σχολείο που θα εργαζόταν. Στις 9:30 του τηλεφώνησαν από το ίδιο τηλέφωνο να πάει αυθημερόν στα γραφεία για να υπογράψει σύμβαση εργασίας για 10ωρη εργασία στο 1ο Γυμνάσιο της Νέας Ιωνίας Μαγνησίας, που θα άρχιζε από την ίδια μέρα (Παρασκευή 15 Ιανουαρίου). Καθ' οδόν από Καρδίτσα για Βόλο και ώρα 10:05 και ενώ βρισκόταν στη Λάρισα του ξανατηλεφώνησαν και του ανακοίνωσαν ότι «ο Προϊστάμενος, μου είπε, ότι επιστρέφει ένας συνάδελφος από άδεια και δεν σε χρειαζόμαστε»

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Λίγες μέρες πριν, στις 18 Δεκεμβρίου 2009, απολύθηκαν από τη Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Καρδίτσας πέντε ωρομι-

σθιοι που είχαν προσληφθεί λίγες βδομάδες νωρίτερα. Χωρίς την παραμικρή ενημέρωση κατά την ανάληψη υπηρεσίας τους ότι θα απολύονταν σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα και ενώ είχαν μεταβεί στο σχολείο για να κάνουν το μάθημά τους, πληροφορήθηκαν μπροστά στους μαθητές τους ότι είχαν απολυθεί!

ΚΕΡΚΥΡΑ: Την ίδια περίοδο, λίγες μέρες πριν από τις γιορτές των Χριστουγέννων, ο προϊστάμενος Β/θμιας του νομού Κέρκυρας απέλυσε ωρομισθία συνάδελφο δύο μήνες από την πρόσληψή της και αφού χρειάστηκε να μετακομίσει από τη Θεσσαλονίκη στην Κέρκυρα για 300 ευρώ πάνω-κάτω το μήνα. Ο λόγος ήταν ότι στους καθυστερημένους διορισμούς που έγιναν στις 14 Δεκέμβρη, αν και από το ΠΥΣΔΕ Κέρκυρας δόθηκε ένα κενό της ειδικότητας αυτής (αισθητική ΠΕ18. 05), το Υπουργείο διόρισε τρεις, και ενώ ο προϊστάμενος είχε δεσμευτεί πριν προχωρήσει σε απόλυση, να συζητήσει τουλάχιστον το θέμα στο ΠΥΣΔΕ, προτίμησε να ανακοινώσει την απόλυση στη συνάδελφο στις γιορτές.

ΔΥΤΙΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πριν τελειώσει ο Δεκέμβριος άλλη μια απόλυση προστίθεται αυτή την φορά από τη Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Δυτικής Θεσσαλονίκης. Όπως καταγγέλλει η ωρομισθία εκπαιδευτικός, πριν αποδεχθεί την πρόσληψή της, ρώτησε αν η απασχόληση θα ήταν πρόσκαιρη και της απάντησαν αρνητικά (15-10-2009). Την 1η Δεκεμβρίου 2009 όμως της ανακοίνωσαν ότι απολύεται λόγω επιστροφής στο σχολείο (2ο ΓΕΛ Χορτιάτη) μόνιμου εκπαιδευτικού τρίτεκνης, που παρουσιάστηκε την 1-9-09 στη Διεύθυνση με απόσπαση από την Πάρο και πήρε τρίμηνη άδεια μητρότητας που θα έληγε την 1-12-09! Ήξεραν δηλαδή από τη Διεύθυνση ότι θα την απέλυαν στις 1-12-09. Για ακόμα μια φορά, χωρίς την παραμικρή ενημέρωση κατά την ανάληψη υπηρεσίας ότι επίκειται απόλυσή, σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα απολύεται ωρομισθιος εκπαιδευτικός.

ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ: Παρόμοιο γεγονός συνέβη στις αρχές του νέου χρόνου μερικές δεκάδες χιλιόμετρα βορειότερα στη Χαλκιδική. Δυο ωρομισθίες Καθηγήτριες ΠΕ07 απομακρύνονται καταχρηστικά από τα σχολεία που είχαν τοποθετηθεί (2ο Γυμνάσιο Μουδανιών και Γυμνάσιο Ν. Φώκαιας) από τη Δ/νση Δ/θμιας Εκ/σης Ν/Χαλκιδικής μόλις ένα μήνα μετά από την πρόσληψή τους και κινδυνεύουν άμεσα με απόλυση μετά την τοποθέτηση στη θέση τους εκπαιδευτικού που επέστρεψε από άδεια. Και σ' αυτή την περίπτωση η Δ/νση Δ/θμιας Εκ/σης είχε διαβεβαιώσει κατά την ημέρα της πρόσληψης τις δυο ωρομισθίες ότι δεν επίκειται η επιστροφή εκπαιδευτικού από άδεια στην περιοχή όπου τοποθετούνται και ότι οι συμβάσεις τους θα έληγαν στο τέλος του σχολικού έτους.

ΠΙΝΑΚΑΣ: ΑΡΙΘΜΟΣ ΩΡΟΜΙΣΘΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΣΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΕΣ ΣΤΗΝ Α/ΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ	6.068
ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΕΣ ΣΤΗΝ Β/ΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ	4.223
ΩΡΟΜΙΣΘΙΟΙ ΣΤΗΝ Α/ΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ	5.687
ΩΡΟΜΙΣΘΙΟΙ ΣΤΗΝ Β/ΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ	5.396

ΠΑΤΡΑ

Ενωτικό μέτωπο αγώνα πρωτοβάθμιων σωματείων ιδιωτικού και δημόσιου τομέα για να μη περάσουν τα αντιλαϊκά μέτρα

Αντιστεκόμαστε στα νέα μέτρα της κυβέρνησης που δεν είναι απλά ληστρικά, είναι μέτρα αδιέξοδα, μέτρα ανέχειας και πείνας, μας πίνουν το αίμα και φωνάζουν «στην υγεία των κορόιδων»

Αντιστεκόμαστε γιατί δεν μπορεί να συνεχίζουμε να πληρώνουμε εμείς την κρίση που δημιούργησαν οι τράπεζες και το κεφάλαιο.

Αντιστεκόμαστε γιατί το πρόγραμμα σταθερότητας που επιβάλλει η κυβέρνηση και οι Βρυξέλλες αποσταθεροποιούν πλήρως τους μισθούς και μεροκάματα, τις εργασιακές σχέσεις και την κοινωνική ασφάλιση. Θεριεύουν τα φοροκαράτσια, την ανεργία, τις απολύσεις και την ανέχεια.

Αντιστεκόμαστε γιατί δεν ανεχόμαστε να βρισκόμαστε κάτω από την μπότα των Βρυξελλών και των αγορών, που μετατρέπουν τη χώρα σε προτεκτοράτο και θα αποφασίζουν απροκάλυπτα για μας, χωρίς εμάς.

Αντιστεκόμαστε γιατί τα μέτρα της κυβέρνησης δεν είναι απλά αντεργατικά και ληστρικά αλλά τρομοκρατικά και απειλούν να αφαιρέσουν όλες τις κατακτήσεις του προηγούμενου αιώνα.

Να σπάσουμε τον τρόπο που καλλιεργούν τα ΜΜΕ και η κυβέρνηση με τα καθημερινά νέα χαράτσια, για το δώρο Χριστου-

γέννων και Πάσχα και το επίδομα αδείας, για ελευθερία των απολύσεων.

Μπορούμε να σταματήσουμε τους μαυραγορίτες και τα αρπακτικά του κεφαλαίου που απειλούν τις ζωές μας για να σωθεί ο καπιταλισμός που τους τρέφει.

ΟΛΟΙ στους ΔΡΟΜΟΥΣ. Για να χάσει το κουράγιο του ο Ολι Ρεν και η κυβέρνηση.

Και να αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση.

• **Να απαγορευτούν οι απολύσεις όλο το διάστημα της κρίσης**

• **Άμεση αποκατάσταση όλων των συμβασιούχων στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα με σταθερές σχέσεις εργασίας**

• **Να παγώσουν, να μειωθούν και να φορολογηθούν τα κέρδη του κεφαλαίου και των τραπεζών, Να φορολογηθεί και εν ανάγκη να δημευτεί η εκκλησιαστική περιουσία**

• **Να αυξηθούν οι κατώτεροι μισθοί και τα κατώτερα μεροκάματά μας.**

• **Ενιαίο δημόσιο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης για Ικανοποιητική σύνταξη και υγεία για όλους τους εργαζόμενους και όχι κατεδάφιση της κοινωνικής ασφάλισης.**

• **Να λειτουργήσει τώρα ολοκληρωμένα, με πλήρες δυναμικό το νοσοκομείο «Άγιος Ανδρέας».**

• **Απαγόρευση της ανασφάλιστης εργα-**

σίας και μετατροπή της σε αυτόφωρο ποινικό αδίκημα

• **Ασφαλιστικά και εργασιακά δικαιώματα στους μετανάστες που ζουν και εργάζονται στη χώρα μας.**

Την απελπισία κυβέρνησης- Ε.Ε. και κεφαλαίου δεν θα την κάνουν απελισία της κοινωνίας των εργαζομένων που τη στοχοποιούν και την εκτελούν με συνοπτικές διαδικασίες.

Ήρθε η ώρα να πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας σαν πρωτοβάθμια σωματεία, σαν εργαζόμενοι και να συντονίσουμε τα βήματα μας σε όλη την Ελλάδα για τον αγωνιστικό ταξικό ΕΝΩΤΙΚΟ προσανατολισμό του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, κόντρα στα συντεχνιακά, παρασιτικά, συμφέροντα κάθε γραφειοκρατίας που μας θέλει ελεγχόμενους και διασπασμένους.

Να επιβάλουμε στη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ συντονισμό και κλιμάκωση των αγώνων με τα παραπάνω αιτήματα που ΘΑ είναι η δική μας διέξοδο από τη κρίση.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ τον κοινωνικό μεσαίωνα που μας ετοιμάζουν.

*Ακολουθούν οι υπογραφές
22 Σωματίων του νομού Αχαΐας.*

ΟΟΣΑ προς Υπουργείο Παιδείας: Κάντε αλλαγές στη βασική εκπαίδευση, θεσμοθετήστε ιδιωτικά Πανεπιστήμια, βάλτε δίδακτρα στα δημόσια, παγώστε τις προσλήψεις

Με την Έκθεση που παρέδωσε πρόσφατα στην Υπουργό Παιδείας Άννα Διαμαντοπούλου ο γενικός γραμματέας του ΟΟΣΑ, Αγγελ Γκουρία, «προτείνει» να γίνουν μεταρρυθμίσεις στη βασική εκπαίδευση, θεσμοθέτηση ιδιωτικών ΑΕΙ, δίδακτρα, αλλαγή στο σύστημα εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και μείωση του ρυθμού, αν όχι πάγωμα, των προσλήψεων. Παράλληλα τονίζει ότι το πανεπιστημιακό σύστημα δεν είναι ευέλικτο, ενώ δεν υπάρχει αποτελεσματικός μηχανισμός αξιολόγησης.

Η νέα αυτή Έκθεση του –γνωστού για τα «καλά αισθήματα» που τρέφει για τους εργαζόμενους– Οργανισμού ουσιαστικά αποτελεί έναν ΟΔΗΓΟ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ.

Πιο συγκεκριμένα ο ΟΟΣΑ, ανάμεσα σε άλλα, προτείνει:

– Υποχρεωτική εκπαίδευση: Η Ελλάδα θα πρέπει να αυξήσει την αυτονομία των σχολείων, συνδυαστικά με τη λογοδοσία από τα

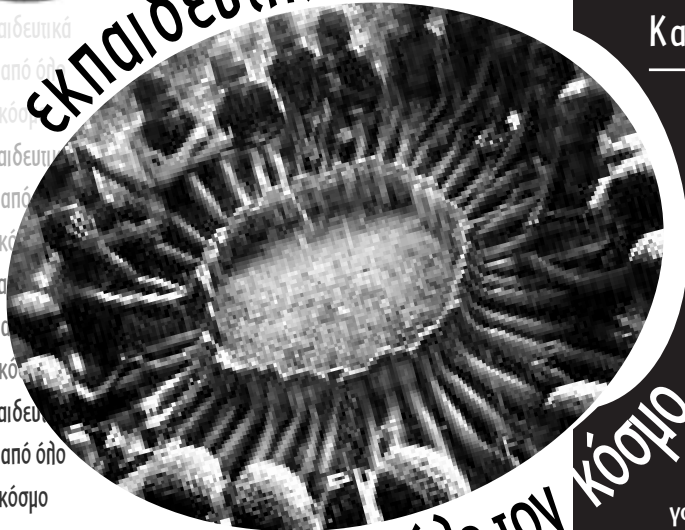
σχολεία. Επίσης, πρέπει να δοθούν κίνητρα προς τους εκπαιδευτικούς με βάρος στην αριστεία και να μειωθεί ο ρυθμός των προσλήψεων.

– ΑΕΙ: Ο ΟΟΣΑ εκτιμά ότι η ποιότητα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης θα μπορούσε να βελτιωθεί μέσω της ενίσχυσης του ανταγωνισμού με τη θεσμοθέτηση ιδιωτικών ΑΕΙ. Ταυτόχρονα, ζητεί το ύψος της χρηματοδότησης των ΑΕΙ να εξαρτάται από την αποδοτικότητά τους. Η έκθεση προτείνει ως παράδειγμα προς υιοθέτηση ότι «άλλες χώρες έχουν χαμηλά δίδακτρα στους προπτυχιακούς φοιτητές, τα οποία συνοδεύονται από ένα πρόγραμμα παροχής δανείων που εξαρτώνται από το εισόδημα». Όποιος γνωρίζει στοιχειωδώς τη σημερινή εκπαιδευτική πραγματικότητα καταλαβαίνει ότι ήδη αρκετές από τις παραπάνω προτάσεις υλοποιεί το Υπουργείο Παιδείας ή επιχειρεί να τις θεσμοθετήσει.

εκπαιδευτικά
νέα από όλο
τον κόσμο
εκπαιδευτικά
νέα από όλο
τον κόσμο
εκπαιδευτικά
νέα από όλο
τον κόσμο
εκπαιδευτικά
νέα από όλο
τον κόσμο

Εκπαιδευτικά νέα από όλο τον κόσμο

από όλο τον κόσμο

Καλιφόρνια, ΗΠΑ, 4 Μαρτίου 2010

EPA/KEN JAMES

Κατά τη διάρκεια της Εθνικής Ημέρας Δράσης για τη Δημόσια Εκπαίδευση, φοιτητές από την Καλιφόρνια διαδηλώνουν έξω από την έδρα της ομοσπονδιακής κυβέρνησης στο Σακραμέντο, διαμαρτυρόμενοι για τις περικοπές στη χρηματοδότηση της δημόσιας παιδείας.

Φοιτητές, καθηγητές, δάσκαλοι και γονείς πραγματοποίησαν διαμαρτυρίες σε σχολεία και κολλέγια όλης της Καλιφόρνιας και άλλων πολιτειών ενάντια στις μεγάλες περικοπές που σχεδιάζονται.

Γιοχάνεσμπουργκ, Νότια Αφρική, 4 Μαρτίου 2010

REUTERS/Stringer

Η αστυνομία εκτοξεύει νερό ενάντια στους φοιτητές που διαμαρτύρονται έξω από το πανεπιστήμιο του Γιοχάνεσμπουργκ ζητώντας δωρεάν τριτοβάθμια εκπαίδευση για τους φτωχούς. Οι διαδηλώσεις διοργανώθηκαν λίγες μέρες μετά τις βίαιες διαμαρτυρίες που ξέσπασαν για τις παροχές ηλεκτρισμού και ύδρευσης στις φτωχές περιοχές γύρω από το Γιοχάνεσμπουργκ.

Βιέννη, Αυστρία, 11 Μαρτίου 2010

AP Photo/Hans Punz

Φοιτητές διαδηλώνουν ενάντια στη διαδικασία της Μπολόνια, της παευρωπαϊκής αναμόρφωσης της ανώτατης εκπαίδευσης, μπροστά στο κοινοβούλιο. Πολλές διαμαρτυρίες πραγματοποιήθηκαν στη Βιέννη λίγο πριν την έλευση των υπουργών για τη συμμετοχή στην «Υπουργική Σύνοδο της Μπολόνια 2010», η οποία ξεκίνησε στη Βουδαπέστη και ολοκληρώθηκε στη Βιέννη.

Πόλη του Παναμά, Παναμάς, 12 Μαρτίου 2010

REUTERS/Alberto Lowe

Οι διαδηλωτές κατευθύνονται προς το προεδρικό μέγαρο, διαμαρτυρόμενοι για τις σχεδιαζόμενες φορολογικές αυξήσεις. Το Κογκρέσο ενέκρινε το σχέδιο των αυξήσεων ώστε να λάβει καλύτερη βαθμολόγηση στους δείκτες προσέλκυσης επενδύσεων και καταπολέμησης του χρέους. Αν ψηφιστεί το νομοσχέδιο η φορολογία των πωλήσεων θα αυξηθεί από 5 σε 7%. Το πανό γράφει «Ένωση Δασκάλων και Καθηγητών. Δεν υποκύπτουμε, δεν ξεπουλιώμαστε».

Παρίσι, Γαλλία, 13 Μαρτίου 2010

REUTERS/Jacky Naegelen

«Καλωσήλθες Ναζλί» γράφει το πανό που κρατούν οι μαθητές περιμένοντας την άφιξη της συμμαθήτριάς τους στο αεροδρόμιο Ορλί. Η μαροκινή μαθήτρια γυμνασίου, Ναζλί Λίμερ, απελάθηκε πρόσφατα από τη Γαλλία επειδή δεν είχε έγγραφα παραμονής, αλλά μετά από κινητοποιήσεις επι-

εκπαιδευτικά
νέα από όλο
τον κόσμο
εκπαιδευτικά
νέα από όλο
τον κόσμο
εκπαιδευτικά
νέα από όλο
τον κόσμο
εκπαιδευτικά
νέα από όλο
τον κόσμο

στρέφει στη Γαλλία για να συνεχίσει τις σπουδές της, με βίζα ενός έτους που εκδόθηκε νωρίτερα μέσα στην εβδομάδα.

Κρασνογιάρσκ, Ρωσία, 15 Μαρτίου 2010

REUTERS/Ilya Naymushin

Ο μαθητής γυμνασίου Τιμοφεί Γιεβσέγεβ (δεξιά) μεταδίδει τις γνώσεις του γύρω από τους υπολογιστές σε Ρώσους συνταξιούχους στην πόλη Κρασνογιάρσκ της ρωσικής Σιβηρίας. Ομάδα μαθητών ανέλαβε την πρωτοβουλία να μοιραστεί άνευ αντιτίμου τις γνώσεις της με όσους ηλικιωμένους ήθελαν να μάθουν περισσότερα για τους υπολογιστές και το διαδίκτυο.

Άιν ελ-Χίλγουεϊ, Λίβανος, 16 Μαρτίου 2010

REUTERS/Ali Hashisho

Παλαιστίνιοι μαθητές από τον προσφυγικό καταυλισμό Άιν ελ-Χίλγουεϊ στον νότιο Λίβανο διαδηλώνουν σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τους Παλαιστίνιους της Ιερουσαλήμ που διοργανώνουν τις διαμαρτυρίες της «ημέρας οργής». Στα χέρια τους μια χάρτινη παλαιστινιακή σημαία και μια φωτογραφία της Ιερουσαλήμ με διακριτό το μνημείο του Αλ Ακσα.

Καλκούτα, Ινδία, 17 Μαρτίου 2010

EPA/PIYAL ADHIKARY

Η μαθήτρια Ναργκίς Κατούν, αριστερά, παραδίδει μαθήματα σε συμμαθητές της στο δημοτικό σχολείο για παιδιά του δρόμου και παιδιά από τις φτωχογειτονιές της Καλκούτας. Το σχολείο του Ινστιτούτου Κοινωνικής Εργασίας (IKE) βρίσκεται στην καρδιά των υποβαθμισμένων περιοχών της Καλκούτας. Το IKE ιδρύθηκε το 1978, αρχικά ως εγχείρημα για την ενδυνάμωση των γυναικών και έκτοτε δραστηριοποιήθηκε και σε άλλους κοινωνικούς τομείς, όπως η εκπαίδευση και η επαγγελματική κατάρτιση. Παρά την αύξηση των επενδύσεων για την εκπαίδευση στην Ινδία, το 40% του πληθυσμού της χώρας παραμένει αναλφάβητο και μόλις το 15% των μαθητών φτάνει στο γυμνάσιο.

Πορτ-ο-Πρενς, Αϊτή, 18 Μαρτίου 2010

REUTERS/Eduardo Munoz

Τα μικρά περιμένουν να ξεκινήσει το μάθημα σε αυτοσχέδια σχολική τάξη στη φτωχογειτονιά Cite-Soleil. Δεδομένου ότι περίπου το 40% του πληθυσμού της χώρας των εννέα εκατομμυρίων κατοίκων είναι κάτω των 15 ετών, η επιστροφή των παιδιών στο σχολείο και η παροχή έστω και στοιχειωδών εκπαιδευτικών υπηρεσιών θεωρείται ιδιαίτερα σημαντική για την ανάκαμψη της χώρας και την επούλωση του ψυχολογικού τραύματος, την επαύριο του καταστροφικού σεισμού.

Κίεβο, Ουκρανία, 19 Μαρτίου 2010

EPA/SERGEY DOLZHENKO

Μέλη διαφορετικών εθνικιστικών κομμάτων συμμετέχουν σε διαδήλωση έξω από το προεδρικό μέγαρο. Από 500 έως 2.000 άνθρωποι εκτιμάται ότι συμμετείχαν στη διαμαρτυρία με αίτημα την παραίτηση του νέου υπουργού Παιδείας και Επιστημών, Dmytro Tabachnyk, ο οποίος ζήτησε την αναίρεση νομοθεσίας που επιβάλλει τη χρήση της ουκρανικής γλώσσας στην εκπαίδευση και στις επιχειρήσεις.

Επιμέλεια-μετάφραση
Γεωργία Μυλωνάκη

αντιπετράδιο
της
εκπαίδευσης

εκπαιδευτικά
νέα από όλο
τον κόσμο
εκπαιδευτικά
νέα από όλο
τον κόσμο
εκπαιδευτικά
νέα από όλο
τον κόσμο
εκπαιδευτικά
νέα από όλο
τον κόσμο

Σαναά, Υεμένη, 23 Μαρτίου 2010

REUTERS/Khaled Abdullah

Δάσκαλοι σε δημόσια σχολεία της Υεμένης πραγματοποιούν συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από το κοινοβούλιο ζητώντας αύξηση μισθών.

Λιόν, Γαλλία, 23 Μαρτίου 2010

REUTERS/Robert Pratta

Σε πρώτο πλάνο γυναίκες που κρατούν πλακάτ με συνθήματα ενάντια στην έλλειψη ημερίσιων παιδικών σταθμών. Στο φόντο χιλιάδες άνθρωποι που διαμαρτύρονται ενάντια στις περικοπές μισθών και συντάξεων. Κινητοποιήσεις των σωματείων και απεργίες σημειώθηκαν στους τομείς των σιδηροδρόμων, των σχολείων και των δημοσίων υπηρεσιών ένα 48ωρο αφότου η κεντροδεξιά κυβέρνηση του Σαρκοζί υπέστη τη χειρότερη εκλογική της ήττα εδώ και πάνω από 50 χρόνια στις περιφερειακές εκλογές, καθώς τα κόμματα της αριστεράς πήραν την εξουσία στις 23 από τις 26 περιφέρειες της χώρας.

Πόλη Κεζόν, Φιλιππίνες, 24 Μαρτίου 2010

REUTERS/Str

Ομάδα φοιτητών ρίχνει την πύλη και εισβάλλει στις εγκαταστάσεις της Επιτροπής Ανώτατης Εκπαίδευσης με σκοπό να καταγγείλει την προγραμματισμένη για την επόμενη σχολική χρονιά αύξηση των διδάκτρων.

Μπραζιλία, Βραζιλία, 24 Μαρτίου 2010

EPA/FERNANDO BIZERRA JR

Βραζιλιάνοι φοιτητές διαδηλώνουν έξω από το Εθνικό Κογκρέσο στη Μπραζιλία ζητώντας να αξιοποιηθούν στην εκπαίδευση τα κέρδη από τα πετρελαϊκά κοιτάσματα του Ατλαντικού.

Βουκουρέστι, Ρουμανία, 25 Μαρτίου 2010

REUTERS/Bogdan Cristel

Συνδικαλιστής από το χώρο της εκπαίδευσης κραδαίνει ομοίωμα του υπουργού Παιδείας κατά τη διάρκεια διαμαρτυρίας μπροστά στο κοινοβούλιο της χώρας. Η διαδήλωση οργανώθηκε ενάντια στα σχέδια της κεντρικής κυβέρνησης της Ρουμανίας για περικοπές θέσεων εργασίας και με αίτημα τη βελτίωση των μισθών. Το πλακάτ γράφει «Μήνυμα προς τους πολιτικούς: Γυρίστε σπίτι! Αφήστε την εκπαίδευση στους δασκάλους». Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο έχει απαιτήσει από την κυβέρνηση να μειώσει το έλλειμμα του προϋπολογισμού του 2010 στο 5,9%. Η κυβέρνηση εξαρτάται από τη βοήθεια του ΔΝΤ για την πληρωμή των μισθών του δημοσίου τομέα.

Β Ι Β Λ Ι Ο Κ Ρ Ι Τ Ι Κ Η

Όπως και ο εύγλωττος τίτλος του αποκαλύπτει, το τέταρτο βιβλίο του Πέτρου Παπακωνσταντίνου (προηγήθηκαν η «Αμερικανική Τζ'κάντ», «Η εποχή του φόβου» και «Το χρυσό παραπέτασμα») επιχειρεί αφενός μια θεωρητική και πολιτική αποτίμηση των πρόσφατων οικονομικών και πολιτικών εξελίξεων σε πλανητικό επίπεδο και αφετέρου μια διερεύνηση των όρων –και ορίων– ύπαρξης μιας αποτελεσματικής και αντάξιας των ιστορικών στοιχημάτων που της αναλογούν, Αριστεράς της εποχής μας.

Ξεκινώντας από την πρόσφατη παγκόσμια οικονομική κρίση, ο συγγραφέας διατυπώνει την άποψη ότι αυτή «δεν ξεπεράστηκε, απλώς μεταλλάχθηκε από χρηματοπιστωτική σε δημοσιονομική». Το ιδεολογικό κραχ του νεοφιλελευθερισμού είναι γεγονός: ένα καινούριο ωστόσο κοινωνικό υπόδειγμα που θα αντικαταστήσει τον τελευταίο δεν έχει προς το παρόν αναδειχθεί. Η αμερικανική μονοκρατορία αποτελεί ήδη παρελθόν και οι συνεχείς μεταβολές του συσχετισμού δυνάμεων στον παγκόσμιο καπιταλισμό –με αποδυνάμωση των παραδοσιακών δυτικών πυλώνων της και μετατόπιση του κέντρου βάρους στην Ανατολή– δημιουργεί σοβαρούς, και πιθανότατα ανεξέλεγκτους, τριγμούς στην «παγκοσμιοποίηση». Την ίδια στιγμή «οι μεγάλες δυνάμεις θυμίζουν εμφραγματία, ο οποίος μόλις έχει βγει από την εντατική και το πρώτο πράγμα που κάνει είναι να ανάψει τσιγάρο: ενώ η πραγματική ανεργία στις ΗΠΑ αγγίζει το 17,5%, τα μπόνους των golden boys ανέρχονται σε αστρονομικά όρια».

Εμβληματικό στοιχείο τής κατά το μάλλον ή ήττον εντροπικής αυτής φάσης του παγκόσμιου καπιταλισμού αποτελεί το γεγονός ότι ο τελευταίος «αδυνατεί να ελέγξει τις τεράστιες δυνάμεις της τρίτης τεχνολογικής επανάστασης –πληροφορική, αυτοματοποίηση, βιοτεχνολογία– που ο ίδιος απελευθέρωσε». Παράλληλα, επισημαίνει ο Παπακωνσταντίνου, πλησιάζουμε σε μια ακόμη ιστορική στιγμή: αυτήν του τέλους δυο αιώνων πλανητικής κυριαρχίας του λευκού ανθρώπου.

Μέσα σε αυτή τη χαοτική πραγματικότητα, εκφρασμένη σήμερα με εφιαλτικό τρόπο, αλλά γεννημένη πολύ παλιότερα, την εποχή της κρίσης του κενθιανού διαχειριστικού υποδείγματος της δεκαετίας του '70, ο συγγραφέας αναζητεί τις θεωρητικές και πολιτικές προϋποθέσεις επιστροφής της αντισυστημικής Αριστεράς στο προσκήνιο, ικονογραφεί δε τον δρόμο αυτής της επιστροφής, ως ένα «στενό δρόμο ανάμεσα σε μια Αριστερά δωρητή σώματος της σοσιαλδημοκρατίας και σε μια Αριστερά πολιτικό ερμητήριο». Επι-

γράφει ο Νίκος Κουνενής

Πέτρος Παπακωνσταντίνου «Επιστροφή στο μέλλον: Η κρίση του υπαρκτού καπιταλισμού και η Αριστερά»

εκδόσεις Λιβάνη, 2010, σελ. 240

διώκοντας μια κριτική –και στρατευμένη στις ανάγκες αναζήτησης των προσανατολισμών της Αριστεράς των καιρών μας– ανάγνωση των κλασικών του μαρξισμού και εκθεμελιώνοντας με μια πλούσια και πειστική επιχειρηματολογία τις νεοπαγείς μεταμοντέρνες θεωρίες τύπου Νέγκρι-Χαρντ κ. ά., ο συγγραφέας υποδεικνύει μια χειραφετημένη επιστροφή στις ρίζες του μαρξικού και μαρξιστικού στοχασμού, όχι για να τις ευλογήσει δια της καθήλωσης στο «σταθερό» έδαφος τους, αλλά για να αναζητήσει σ' αυτές –σε συνδυασμό με το φορτίο ενός τεράστιου πλήθους γνώσεων, εμπειριών και αναστοχαστικών περιπετειών που ακολούθησαν– τις θεωρητικές και πολιτικές πηγές τής αναγκαίας «επιστροφής στο μέλλον». Ο κομμουνισμός, τονίζει ο Παπακωνσταντίνου, «δεν μπορεί να νοείται ως καθεστώς, αλλά ως γραμμή του ορίζοντα, που όσο την πλησιάζουμε, τόσο απομακρύνεται, παραμένει, ωστόσο, αναγκαία για να διατηρεί κανείς τον προσανατολισμό του, ιδίως σε εποχές θύελλας». Το διακύβευμα των καιρών, κατά τον ίδιο, είναι το πέρασμα σε μια νέα ηγεμονική

για την Αριστερά εποχή, «την τρίτη εποχή του κομμουνισμού: μετά τον κομμουνισμό-κίνημα και τον κομμουνισμό-κόμμα, το πολιτικό κέντρο βάρους πέφτει στον κομμουνισμό-μέτωπο».

Τόσο το θεματικό εύρος, όσο και η επιχειρηματολογική πυκνότητα –βασισμένη σε ιδιαίτερα συστηματική μελέτη και συγκέντρωση υποστηρικτικών στοιχείων– βεβαιώνουν ότι η «Επιστροφή στο μέλλον» (τέταρτο μέρος μιας άτυπης τετραλογίας, που παρακολουθεί τις ραγδαίες αλλαγές των καιρών μας και στοχάζεται πάνω στις προοπτικές του απελευθερωτικού κοινωνικοπολιτικού προτάγματος) είναι το πλέον άρτιο έργο του συγγραφέα και αποτελεί, κατά τη γνώμη μου, μια πολύτιμη συνεισφορά στον διαρκώς εμπλουτιζόμενο διάλογο, διεθνή και εγχώριο, τον σχετικό με το παρόν και το μέλλον της Αριστεράς. Ιδιαίτερη μνεία οφείλεται στην πρόθεση του συγγραφέα να κάνει τον στοχασμό του προσιτό στο ευρύτερο κοινό, αποφεύγοντας τις περίτεχνες από καθέδρας διατυπώσεις και χρησιμοποιώντας μια γλώσσα ζωντανή, επί της ουσίας λογοτεχνική.

Το βιβλίο κλείνει με μια πολιτική και ταυτόχρονα ποιητική αναφορά στους αριστερούς ανθρώπους της γενιάς μας, αυτούς που κράτησαν ζωντανή τη φλόγα του επαναστατικού οράματος, αδυνατώντας ωστόσο μέχρι σήμερα να εξοπλίσουν την Αριστερά με τις προϋποθέσεις συγκρότησης των όρων μιας πραγματικής ηγεμονίας: «Μπορεί να ελπίζει κανείς ότι, με δεδομένη την ωρίμανση των εκρηκτικών αντιθέσεων του ύστερου καπιταλισμού, η ιστορία θα εξελιχθεί πιο γρήγορα απ' ό,τι υπολογίζουν όσοι προβάλλουν το παρόν στο μέλλον. Αλλά ακόμη κι αν δεν εξελιχθούν έτσι τα πράγματα, ακόμη κι αν μείνουμε στο ρόλο του αφηγητή που μεταλαμπαδεύει τον επαναστατικό μύθο μέσα στη μακριά νύχτα, αυτό δεν θα είναι και τόσο λίγο. Αρκεί μόνο να μην παγιδευτούμε στην αιώνια νοσταλγία του παρελθόντος, μια νοσταλγία που θα σημαίνει μόνο ότι απλώς γερνάμε και, γερνώντας, εξιδανικεύουμε τα παλιά. Εκείνο που μπορούμε και αξίζει τον κόπο να διασώσουμε, είναι η νοσταλγία του μέλλοντος, η τόσο αναγκαία να κάνει το παρόν υποφερτό και ανατρέψιμο. Όπως λέει ο Ντελζ, «ξαναρχίζουμε πάντα από τη μέση» – όχι από την αρχή, κάτι που θα μηδένιζε ό,τι έχει κερδηθεί, ούτε από εκεί που σταμάτησαν οι προηγούμενοι, πράγμα που θα ανακύκλωνε τις παλιές αποτυχίες, αλλά από τη μέση. Εμείς είμαστε αυτή η μέση, κι όσο πιο μακριά πάμε, τόσο καλύτερα γι' αυτούς που θα 'ρθουν». Είθε...

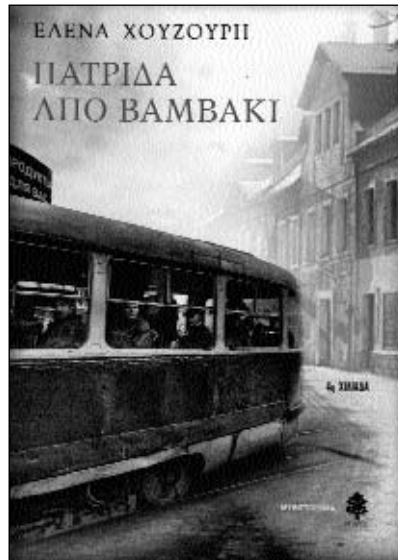
Β Ι Β Λ Ι Ο Κ Ρ Ι Τ Ι Κ Η

γράφει ο Νίκος Κουνενής

Έλενα Χουζούρη Πατρίδα από Βαμβάκι

εκδόσεις Κέδρος, 2010

σελ. 376

Το τέλος του ελληνικού εμφύλιου πολέμου συνοδεύτηκε, ως γνωστόν, από τον αναγκαστικό εκπατρισμό χιλιάδων μελών του ηττημένου Δημοκρατικού Στρατού στις χώρες του «υπαρκτού» σοσιαλισμού της ανατολικής Ευρώπης. Την ιστορία ενός από αυτούς, που μαζί με πλήθος άλλων ανταρτών καταφεύγει στην Τασκένδη, πρωτεύουσα του Ουζμπεγκιστάν –μέλους της ενιαίας, τότε, ΕΣΣΔ– παρακολουθεί το δεύτερο μυθιστόρημα της πεζογράφου και ποιήτριας Έλενας Χουζούρη.

Ακολουθώντας τον αντίθετο δρόμο απ' αυτόν που τον οδήγησε στην προσφυγιά, ο αυτοεξόριστος ήρωας, ονόματι Στέργιος Χ, επιστρέφει, σιδηροδρομικώς και πάλι, στα Βαλκάνια, με προορισμό τα Σκόπια. Είναι φθινόπωρο του 1967, λίγους μήνες μετά το στρατιωτικό πραξικόπημα του Απριλίου. Η επιστροφή του αποτελεί την ψυχολογική αντίστιξη της αναχώρησής του, δεκαοκτώ χρόνια πριν, και σημαδεύεται καταλυτικά από τα πολυποίκιλα φορτία της τελευταίας.

Αγνός μαχητής της αριστεράς, με εμπεδωμένη την πεποίθηση πως στον αναγκαστικό εκπατρισμό του θα συναντήσει τη ζώσα πραγματικότητα της πολυπόθητης σοσιαλιστικής οικοδόμησής, ο ήρωας θα αντιμετωπίσει την εξορία με εγκαρτέρηση και αισιοδοξία. Όντας γιατρός, θα ασκήσει στη νέα πατρίδα την επιστήμη του και θα παρακολουθήσει –κάποτε ενεργά, άλλοτε παραγκωνισμένος– μύρια όσα, μεταξύ των οποίων και τη βίαιη διάσπαση των ελληνικών πολιτικών προσφύγων.

Στην «Πατρίδα από βαμβάκι» ο ήρωας θα έχει μια συμβατική συμβίωση με τη γυναίκα του Σταυρούλα, με την οποία θα αποκτήσει δυο κόρες, και θα προσφέρει στην κοινότητα την αγαπητική παρουσία του, επιστημονική και κοινωνική. Δυο γεγονότα που θα προκύψουν στη συνέχεια θα εκτροχιάσουν την πορεία της σκέψης του και θα σημαδέψουν ποικιλοτρόπως τη ζωή του. Το ιστορικό μείζον –ο θάνατος του Στάλιν και η συνακόλουθη «αποσταλινοποίηση»– θα ανατρέψει την πίστη του στα ηγετικά aparát κάθε είδους,

χωρίς ωστόσο να υποσκάψει την αριστερή του συνείδηση. Το προσωπικό καταλυτικό –η ερωτική σχέση με τη συνάδελφό του Όλγα Κυριλένκο, σύζυγο στελέχους του κομμουνιστικού κόμματος της ΕΣΣΔ, που λατρεύει την ποίηση της Άννας Αχμάτοβα– θα έχει μια παράλληλη, και εξίσου σημαντική, επίδραση στον ψυχισμό του.

Ο παθιασμένος έρωτας του ήρωα με αυτή την ανεξάρτητη γυναίκα θα τον απομακρύνει ακόμη περισσότερο από την «πολιτική ορθότητα» των καιρών, μα δεν θα τον αφήσει αλώβητο, αφού ο κομματικός μηχανισμός, κατόπιν επίμονης παρέμβασης ενός στελέχους που εποφθαλμιά τη γυναίκα, θα έχει και επ' αυτού τον τελευταίο λόγο: ο Στέργιος Χ. θα αντιληφθεί την αδυναμία του απέναντι στην πανίσχυρη κομματική μηχανή, θα υποταχτεί και θα διακόψει τη σχέση, εγγράφοντας με βασανιστικό τρόπο στον πυρήνα της συνειδησής του τις συνέπειες αυτής της απώλειας.

Βάζοντας σε πρώτο πλάνο τις εσωτε-

ρικές αναστατώσεις του συγγραφέα, τις οποίες συμπλέκει υποδειγματικά με τα κινούντα μακρο- και μικρο ιστορικά αίτια, η Έλενα Χουζούρη μας προσφέρει ένα μυθιστόρημα που αποτελεί πραγματικό πεζογραφικό επίτευγμα, με σαφείς διαχρονικές απαιτήσεις. Αντιλαμβανόμενη τους κινδύνους διολίσθησης σε έναν κοινότοπο διδακτισμό, η συγγραφέας παιδεύει τον εαυτό της, ερευνώντας σε βάθος την εποχή και κεντώντας με μια πραγματικά αξιοθαύμαστη τεχνική το βιβλίο, λέξη τη λέξη, σελίδα τη σελίδα. Επιστολές, ημερολογιακές εγγραφές, αφηγήσεις προσώπων που εμπλέκονται ποικιλοτρόπως στις περιπέτειες της εποχής και του ήρωα, ψηφίδες ειδησεογραφίας και σπαράγματα άλλων πηγών συμπλέκονται με διαλεκτικό τρόπο –και βασανιστική, υποθέτω, δουλειά– σε ένα μυθιστόρημα που αποτελεί πρότυπο μοντερνιστικής πεζογραφικής κατάθεσης και στο οποίο η ποιητική φλέβα της συγγραφέως είναι παντού και πάντα εμφανής. Ο χρόνος –«φιλμικός» στον πυρήνα του– παίζει με τις ανάγκες της αφήγησης σε διαρκή «μπρος-πίσω», η γλώσσα είναι άρτια και επιτυχώς προσαρμοσμένη στην εποχή, η εικονοποιία επαρκής και άκρως υποστηρικτική του φιλόδοξου αυτού εγχειρήματος, οι χαρακτήρες, πειστικοί και σμιλεμένοι με προφανέστατο προσωπικό μεράκι, απότοκο της συγγένειας της συγγραφέως –άνευ ή/και μετά εισαγωγικών– με τον ήρωα.

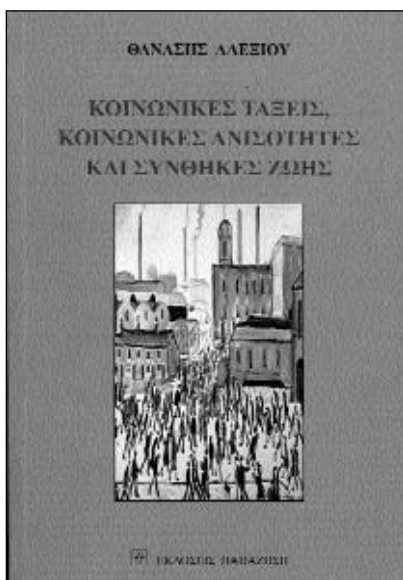
Αν η βασική μας απαίτηση από τον διάλογο ανάμεσα στην λογοτεχνία και την Ιστορία είναι –για να δανειστώ τα λόγια του Βασίλη Αλεξίου, παρμένα από τις εξαιρετικές «Λογοπραξίες» του– η έκφραση του «ανείπωτου», αυτού που κρύβεται πίσω από τις γραμμές της επιστημονικής ιστορικής έρευνας, η Έλενα Χουζούρη καταφέρνει να την καλύψει με το παραπάνω, προσφέροντάς μας ένα άρτιο, πειστικό και ταυτοχρόνως άκρως γοητευτικό πολιτικοϊστορικό και υπαρξιακό μυθιστόρημα. Δεν είναι και λίγο, στους απειλούμενους από «αναθεωρητικές» επελάσεις, αλλά και διψώντες για γόνιμο αναστοχασμό, καιρούς μας. ■■■■

Β Ι Β Λ Ι Ο Κ Ρ Ι Τ Ι Κ Η

γράφει ο Κώστας Θεριανός

Θανάσης Αλεξίου Κοινωνικές τάξεις, κοινωνικές ανισότητες και συνθήκες ζωής

εκδόσεις Παπαζήσης, 2009

Το βιβλίο του Θανάση Αλεξίου εκδίδεται σε μια περίοδο όπου η κοινωνική τάξη ως μεθοδολογική κατηγορία αρχίζει να έρχεται και πάλι στο προσκήνιο των κοινωνικών επιστημών. Η επικράτηση του μεταμοντερνισμού στις κοινωνικές επιστήμες, με το αίτημα για το τέλος των μεγάλων αφηγήσεων και τη στροφή στην υποκειμενικότητα, την ταυτότητα, το λόγο κ.λπ., οδήγησε, σε συνθήκες επικράτησης του νεοφιλελευθερισμού και τακτικής ήττας των δυνάμεων της εργασίας από το κεφάλαιο, στον παραγκωνισμό της αναλυτικής κατηγορίας της κοινωνικής τάξης. Η ταξική ανάλυση εκτοπίστηκε από μεταδομιστικές προσεγγίσεις, όπου θέτουν στο επίκεντρό τους την υποκειμενικότητα και την ανάλυση της ατομικής βιογραφίας, με άλλα λόγια μια «πολυδιάστατη τυπογραφία της υποκειμενικότητας», όπως τη χαρακτηρίζει η Sandoval, μέσα στην οποία χάνεται ο ενοποιητικός παράγοντας που ήταν η κοινωνική τάξη. Η πολιτική προέκταση αυτής της αναλυτικής προσέγγισης, όπως επισημαίνει στο βιβλίο του και ο Αλεξίου, είναι προφανής. Δεν υπάρχει εκμετάλλευση που οφείλεται στο κεφάλαιο, αλλά «πολλαπλές καταπιέσεις» (Wright) (έμφυλες, φυλετικές, εθνικές, οικονομικές, σεξουαλικές, θρησκευ-

τικές καταπιέσεις), όπου η καθεμία από αυτές έχει σε διαφορετικό πεδίο τις ρίζες της, το οποίο ούτε είναι απαραίτητα οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής, αλλά ούτε απαραίτητα και θα θεραπευθούν μέσα από την υπέρβασή του.

Η ανάλυση του Θ. Αλεξίου επεκτείνεται στον εντοπισμό της παραγωγής της ταξικής κοινωνίας, που είναι σύμφυτη με την εκμετάλλευση και την απόσπαση της υπεραξίας. Η τάξη δεν είναι μια ποσοτική στατιστική κατηγορία, αλλά μια άνιση κοινωνική σχέση, που ξεκινά από την ιδιοκτησιακή ή μη σχέση με τα μέσα παραγωγής και διαπερνά κάθε πτυχή της οικονομικής, κοινωνικής, πολιτικής και πολιτιστικής ζωής της κοινωνίας. Έτσι, η ανάλυσή του φεύγει από το θεωρητικό προσδιορισμό της τάξης και περνά, με αξιοποίηση συγκεκριμένων στοιχείων, στη σχέση κοινωνικής τάξης και πρόσβασης στην εκπαίδευση, την υγεία, τη στέγαση, την κατανάλωση, τα κοινωνικά δίκτυα. Επίσης, αναλύει τη σχέση κοινωνικής τάξης και εγκληματικότητας.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχει η κριτική ανάλυση της σχέσης της κοινωνικής τάξης, όπως εμφανίζεται στην μαρξιστική βιβλιογραφία με την έννοια του Habitus του Bourdieu και τους κώδικες του Bernstein.

Μανόλης Δαφέρμος

Το ιστορικό γίνεσθαι της Ψυχολογίας

εκδόσεις Gutenberg, 2010

Η μελέτη του Μανόλη Δαφέρμου παρουσιάζει ξεχωριστό ενδιαφέρον για τρεις λόγους: α) δεν υπάρχει κάποια συνθετική και μεγάλη μελέτη της ιστορίας της Ψυχολογίας στην ελληνική γλώσσα, β) έχει γραφτεί με τη λογική της συσχέτισης των ιδεών στην Ψυχολογία με τις εξελίξεις στην οικονομία και την κοινωνία της κάθε εποχής, πρόκειται δηλαδή για μια διαλεκτική προσέγγιση, γ) εξετάζει την ιστορία της Ψυχολογίας από την εποχή των μυθολογικών αντιλήψεων περί ψυχής και τις αντιλήψεις για τον ανθρώπινο ψυχισμό στις χώρες της αρχαίας Ανατολής.

Έτσι, το βιβλίο δεν ταυτίζει την ιστορία της Ψυχολογίας με την εξέλιξή της στην Ευρώπη και την Βόρεια Αμερική και επεκτεί-

νεται ταυτόχρονα και στην προεπιστημονική της περίοδο, ανοίγοντας ορίζοντες στον αναγνώστη, προκειμένου να κατανοήσει πώς σκέπτονταν και ζούσαν οι άνθρωποι.

Η ανάλυση του Δαφέρμου στέκεται αντίθετη με τον μεταμοντέρνο πολιτιστικό σχετικισμό και την γραμμική αντίληψη του θετικισμού, που βλέπει την πρόοδο της επιστήμης ως σωρευση γνώσεων.

Πρόκειται για μια διαλεκτική προσέγγιση της Ιστορίας της Ψυχολογίας, υπό το πρίσμα του ευρύτερου κοινωνικο-ιστορικού πλαισίου και της γνωσιακής συγκυρίας, εντός των οποίων διαμορφώνεται η ψυχολογική γνώση. Το βιβλίο περιέχει Παράρτημα με Γλωσσάρι εννοιών και Χρονολογικό Πίνακα με σημαντικές στιγμές της Ιστορίας της Ψυχολογίας.

βιβλιο-
προτάσεις
βιβλιο-
προτάσεις
βιβλιο-
προτάσεις
βιβλιο-
προτάσεις

ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

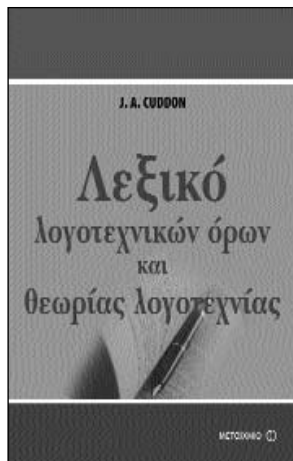
του Ντιου Κουνεντ

J. A. Cuddon

«Λεξικό λογοτεχνικών όρων και θεωρίας λογοτεχνίας»

μτφρ. Γιάννης Παρίσης,
Μαρία Λιάπη
σελ. 800
εκδόσεις Μεταίχμιο

Το έργο ζωής ενός πολύ σημαντικού δημιουργού και μελετητή της λογοτεχνίας είναι πλέον προσιτό και στο ελληνικό αναγνωστικό κοινό. Το λεξικό του Cuddon, ένας ογκώδης τόμος με πολλές χιλιάδες λήμματα, ιδιαίτερως χρήσιμα στους συστηματικούς μελετητές της πορείας και των περιπε-

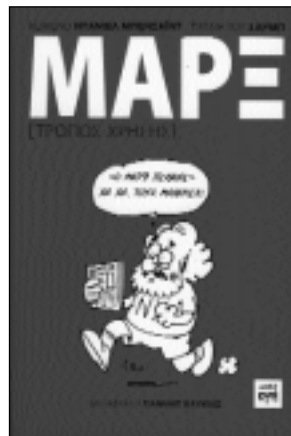
τειών του έντεχνου λόγου, αλλά και στους απλούς εραστές της λογοτεχνίας, κατατοπίζει τον αναγνώστη σε ένα μεγάλο πλήθος θεμάτων σχετικών με την παγκόσμια λογοτεχνία: θεωρία, αφηγηματικές τάσεις και ρεύματα, προσωπικές συνεισφορές κ.λπ.

Προϊόν ακαταπόνητης προσωπικής προσπάθειας, αλλά και ουσιαστικού διαλόγου του συγγραφέα με αρκετούς συνεργάτες του, οι οποίοι συνέβαλαν, ο καθένας με τον δικό του τρόπο, στην αρτίωση και τον διαρκή, σε κάθε νέα έκδοση, εμπλουτισμό του βιβλίου, το ανά χείρας έργο αποτελεί μια εμβληματική και παγκοσμίως αναγνωρισμένη συνεισφορά στη μελέτη του λογοτεχνικού φαινομένου, ένα –σύμφωνα και με την γνωστή επιθεώρηση «The Times Literary Supplement»– «έγκυρο, τεκμηριωμένο, περιεκτικό και συνάμα διασκεδαστικό» λεξικό.

Εξαιρετική ήταν η δουλειά του Γιάννη Παρίση και της Μαρίας Λιάπη, που απέφυγαν να υποκύψουν στις ευκολίες μιας ευθύγραμμης απόδοσης του βιβλίου στη γλώσσα μας, επιλέγοντας να εργαστούν δημιουργικά επί του υλικού τους και καταφέρνοντας, έτσι, να το προσαρμόσουν ιδανικά στις ανάγκες του ελληνικού αναγνωστικού κοινού.

Ντανιέλ Μπενσαίντ (κείμενο) Σαρμπ (εικονογράφ.) «Μαρξ, [τρόπος χρήσης]»

εκδόσεις ΚΨΜ
σελ. 255

Ποιος θυμάται «το τέλος» της ιστορίας, των ιδεολογιών κ.λπ., περί των οποίων μέγα πλήθος εντεταλμένων διανοουμένων μας διαβεβαίωνε μετ' επιτάσεως κατά τη διάρκεια της παγερής δεκαετίας του '90; Αντ' αυτών προέκυψε λίγα χρόνια αργότερα το αναπόφευκτο τέλος των ψευδαισθήσεων και η θριαμβευτική επιστροφή του Καρλ Μαρξ και της θεωρητικής του συνεισφοράς στο ιστορικό προσκήνιο: όχι μόνο στους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες, αλλά παντού, ακόμη και στις έδρες των αντιπάλων, στα αμφιθέατρα συντηρητικών –και κάθε άλλο παρά συνταξιδιωτών στη μεγάλη περιπέτεια της αριστεράς– ευρωπαϊκών και αμερικανικών πανεπιστημίων.

Το βιβλίο του πρόσφατα χαμένου Μπενσαίντ, με την εξαιρετική εικονογράφηση του Σαρμπ, επιχειρεί να προσφέρει με ψυχαγωγικό τρόπο μια εισαγωγή στη ζωή και το έργο του Καρλ Μαρξ, εξαιρετικά χρήσιμη και γοητευτική όχι μόνο για τους πρωτάρηδες, αλλά και γι' αυτούς που έχουν μια κατά το μάλλον ή

ήττον συστηματική επαφή με το μαρξικό έργο. «Βοήθημα, εισαγωγικό μάθημα και συγχρόνως ευχάριστο ανάγνωσμα, το Μαρξ (τρόπος χρήσης), προσφέρει μια μικρή εργαλειοθήκη για τη σκέψη και τη δράση», όπως επισημαίνεται και στο οπισθόφυλλο του βιβλίου.

Ιεζεκιήλ Ντε Σπανχάιμ «Η ιστορία της πάπισσας Ιωάννας»

μτφρ. Περικλής Ροδάκης
εκδόσεις Κοροτζί
σελ. 128

Η ιστορία της πάπισσας Ιωάννας είναι ευρύτατα γνωστή στο ελληνικό κοινό από το ομότιτλο, εμβληματικό μυθιστόρημα του Εμμανουήλ Ροΐδη. Ο ίδιος ο μεγάλος σατυρικός στον πρόλογό του αναφέρεται στις πηγές στις οποίες ανέτρεξε για να μελετήσει την ιστορία της κοπέλας, που σύμφωνα με πολλούς ιστορικούς όντως ανέβηκε στον παπικό θρόνο. Ξεχωριστή θέση ανάμεσά τους έχει το ανά χείρας έργο του ιστορικού Ι.Ε. Σπανχάιμ, που μεταφράστηκε επιτυχώς στη γλώσσα μας από τον Περικλή Ροδάκη.

Το βιβλίο χωρίζεται σε τρία μέρη: στο πρώτο εκτίθενται και τεκμηριώνονται σε πηγές της εποχής τα γεγονότα που οδηγούν τον συγγρα-

φέα στο συμπέρασμα ότι η ιστορία της πάπισσας είναι αληθινή. Στο δεύτερο, ο Στανχάιμ αντικρούει όσους κατά καιρούς έχουν επιχειρηματολογήσει εναντίον αυτής της θέσης, καταλογίζοντας σε πολλούς από αυτούς σκοπιμότητα συνδεδεμένη με τις δεσμεύσεις τους έναντι της καθολικής εκκλησίας. Στο τρίτο μέρος γίνεται μια εκτεταμένη έρευνα των χρονολογικών υλικών και η ανάδειξη της Ιωάννας στο ύπατο θρησκευτικό αξίωμα εξετάζεται στο πλαίσιο των θρησκευτικών και εν γένει ιστορικών συγκυριών της εποχής.

Βασισμένη σε μέγα πλήθος πηγών, η έρευνα του Στανχάιμ δείχνει εξαιρετικά πειστική και, αν μη τι άλλο, φαίνεται ότι βοήθησε ιδιαίτερα τον Ροϊδη στην έρευνα που προηγήθηκε της συγγραφής της δικής του «Πάπισσας Ιωάννας». Ενδιαφέρων και κατατοπιστικός ο πρόλογος του εκδότη

**Δημήτρης
Μαμαλούκας**

**«Κοπέλα
που σε λένε Φίνι»**

εκδόσεις Λιβάνη
σελ. 208

Στο έκτο βιβλίο του ο Δημήτρης Μαμαλούκας, ένας από τους σημαντικότερους συγγραφείς αστυνομικών μυθιστορημάτων στη χώρα μας, κάνει μια ενδιαφέρουσα θεματική στροφή προς το δυστοπικό μυθιστόρημα. Χιλιάδες άνθρωποι ζουν υπό αυστηρή επιτήρηση έναν επιάλτη, εργαζόμενοι υπό άθλιες συνθήκες σε ένα τεράστιο εργοστάσιο, στην άκρη μιας άγνωστης χώρας. Η Φίνι, η ηρωίδα του βιβλίου, αγωνίζεται καθημερινά για να επιβιώσει και δεν παύει ούτε στιγμή να οραματίζεται την απόδραση, που θα

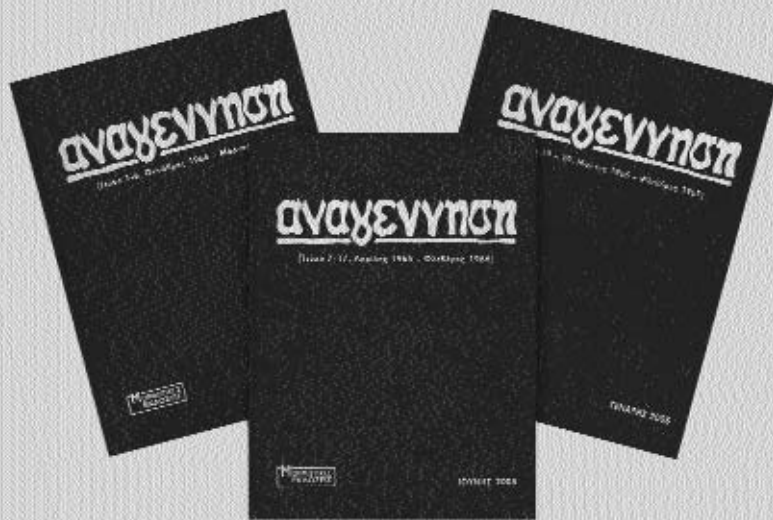
την οδηγήσει στην ελευθερία.

Ωστόσο, η φυγή διαφαίνεται σχεδόν αδύνατη, παρόλο που σύμφωνα με ορισμένες φήμες κάποιος, κάποτε κατάφερε να φτάσει μέχρι το ποτάμι, το τελευταίο σύνορο στον δρόμο προς την ελευθερία. Η Φίνι θα γνωριστεί με τον Γκον, έναν νέο άνδρα που κατά τα φαινόμενα πάσχει από νοητική υστέρηση, θα υποταχτεί αναγκαστικά σε μια τυραννική νοσοκόμα και θα μπορέσει να έλθει σε επαφή με τον μοναδικό άνθρωπο που κατάφερε να φτάσει στο ποτάμι. Καθοδηγούμενη από τον τελευταίο, η Φίνι θα δραπέτευσει μαζί με τον Γκον, με προορισμό το υδάτινο σύνορο. Φτάνοντάς το, ωστόσο, η ηρωίδα θα βρεθεί αντιμέτωπη με μια ολική ανατροπή των δεδομένων, με μια πραγματικότητα που ήταν αδύνατο να φανταστεί.

Ατμοσφαιρικό, με στέρεη γλώσσα, καλοστημένους χαρακτήρες, δυνατές εικόνες και ενδιαφέρουσα πλοκή, το τελευταίο μυθιστόρημα του Δημήτρη Μαμαλούκα μπορεί να καταταχτεί στα καλύτερά του και αποκαλύπτει, εκτός των άλλων, την ικανότητα του συγγραφέα να κινείται με άνεση σε ένα μεγάλο εύρος αφηγηματικών ειδών και τεχνικών.

Κυκλοφορούν από τις

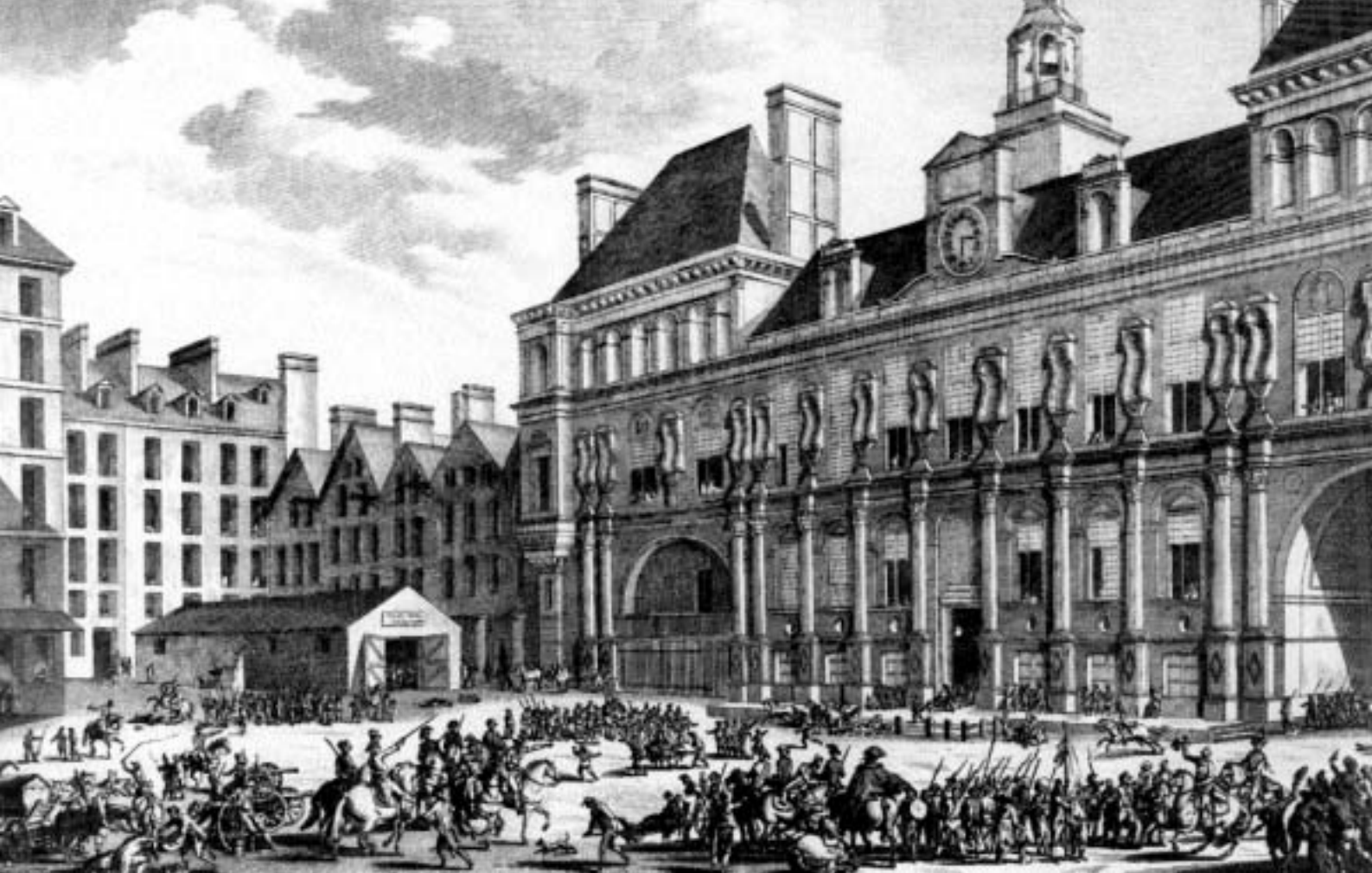
Μορφωτικές Εκδόσεις

- **Αναγέννηση, 1ος τόμος (τεύχη 1-6)
2ος τόμος (τεύχη 7-17)
3ος τόμος (τεύχη 18-29)**
- **Άρθρα από το περιοδικό «Αναγέννηση» 1964-1967 του Ισαάκ Ιορδανίδη**
- **Απατηλές θεωρίες των απολογητών του ιμπεριαλισμού**
- **Για την καπιταλιστική πιλάνορθωση στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες**
- **Ιδεολογικοπολιτική αντίκρουση της γενικής γραμμής του ΚΚΕ**
- **Για το χαρακτήρα του πολέμου και τον προσανατολισμό του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος**
- **Οι ρεβιζιονιστές μετατρέπονται σε απολογητές και υπηρέτες της φιλοπόλεμης πολιτικής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού**
- **Η χρεοκοπία των δεξιών και «αριστερών» αντιλήψεων σχετικά με τον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο**
- **Οι σχέσεις της Ελλάδας με την Ε.Ε. και το Ευρωσύνταγμα**

**ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: «Μορφωτικές εκδόσεις»,
Αβέρωφ 23, Αθήνα
τηλ.: 210-8227992, κιν.: 6973 778161**

Η Κομμούνα του Παρισιού

Ιστορικά διδάγματα από την πάλη των τάξεων

Η πρώτη προλεταριακή επανάσταση και η πρώτη κυβέρνηση του προλεταριάτου, που κράτησε την εξουσία επί 72 ημέρες (από τις 18 Μάρτη ως τις 28 Μάη 1871), πέρασε στην ιστορία με τον τιμημένο τίτλο «Η Κομμούνα του Παρισιού».

Στα παιχνιδίσματα της ιστορίας, η τύχη το 'φερε ώστε η φετινή επέτειος της Κομμούνας να συμπέσει με τις μεγάλες κινητοποιήσεις του λαού και της νεολαίας ενάντια σε μια μεγάλη πρωτόγνωρη επίθεση κυβέρνησης-Ε.Ε.-ΔΝΤ-πλουτοκρατίας, που οδηγούν σε ένα νέο εργασιακό μεσαίωνα. Απεργίες και διαδηλώσεις χιλιάδων λαού, που κατεβαίνουν στο δρόμο κόντρα στο «πρόγραμμα σταθερότητας».

Πέρα από την επιφανειακή σύμπτωση, οι κινητοποιήσεις, αναζωπυρώνοντας με όρους μαζικούς την ταξική πάλη, δίνουν στην επέτειο της Κομμούνας έναν τόνο ξεχωριστής επικαιρότητας.

Τι ήταν λοιπόν η Κομμούνα του Παρισιού; Η εμφάνιση της Κομμούνας ήταν ένα ιστορικό φαινόμενο, που προκλήθηκε από τις βαθιές ταξικές αντιθέσεις της γαλλικής

γράφει ο Γιάννης Μακρίδης

κοινωνίας, οι οποίες οξύνθηκαν στα τέλη της δεκαετίας του 1860. Βασικές αιτίες: η ολοκλήρωση της βιομηχανικής επανάστασης, η σχετική αύξηση και οργανωτική ανάπτυξη της εργατικής τάξης, η άνοδος της ταξικής της συνείδησης. Αυτή την περίοδο υπήρχαν στο Παρίσι 70 συνδικάτα. Η Παρισινή Κομμούνα ήταν αποτέλεσμα τελικά της μακρόχρονης εξέλιξης του εργατικού κινήματος και για την ιδεολογική του προετοιμασία τεράστιο ρόλο έπαιξε η δράση της Πρώτης Διεθνούς.

Οι άμεσες προϋποθέσεις για τη διαμόρφωση της Παρισινής Κομμούνας συνδέονται με την πολιτική και οικονομική κρίση που πέρασε η Γαλλία στην τελευταία περίοδο της δεύτερης αυτοκρατορίας.

Η όξυνση των ταξικών αντιθέσεων

Ο γαλλο-πρωσικός πόλεμος άρχισε στις 19 Ιούλη του 1870. Μέσα σε έξι εβδομάδες τα γαλλικά στρατεύματα ηττήθηκαν, καταδεικνύοντας την ηθική αποσύνθεση

του βοναπαρτιστικού καθεστώτος. Η διεφθαρμένη εξουσία του Ναπολέοντα του Γ' είχε συντριβεί. Στις 4 Σεπτέμβρη ο γαλλικός λαός ανέτρεψε τη δεύτερη αυτοκρατορία και εγκαθιδρύθηκε αστική δημοκρατία. Όμως η νέα κυβέρνηση, που αυτοανακηρύχθηκε ως «κυβέρνηση εθνικής άμυνας», συνέχισε την αντιλαϊκή πολιτική του βοναπαρτισμού. Αρνήθηκε να ικανοποιήσει τα δημοκρατικά και πατριωτικά αιτήματα των λαϊκών μαζών και άρχισε να σαμποτάρει την άμυνα του Παρισιού, το οποίο είχε κυκλωθεί από τα γερμανικά στρατεύματα. Η προδοσία των αντιδραστικών ηγετών της «Δημοκρατίας» προκάλεσε την αγανάκτηση των εργατών του Παρισιού. Στις 31 Οκτώβρη του 1870, αλλά και στις 22 Γενάρη του 1871 ξέσπασαν εξεγέρσεις, σε μια προσπάθεια ανακήρυξης της Κομμούνας, αλλά καταπνίγηκαν. Στα τέλη του Γενάρη υπογράφηκε ανάμεσα στη Γαλλία και την Πρωσία ανακωχή. Η νέα κυβέρνηση Θιέρσου (εγκάθετη της μεγαλοαστικής τάξης), η οποία ανέλαβε το Φλεβάρη, οδηγείται στη Συνθήκη Ειρήνης των Βερσαλλιών, η οποία συναινούσε να παραδώσει το Παρίσι στον Βίσμαρκ.

Σελίδες από την ιστορία του κινήματος
Σελίδες από την ιστορία του κινήματος
Σελίδες από την ιστορία του κινήματος
Σελίδες από την ιστορία του κινήματος

Το Ξέσπασμα

Από τα μέσα Φλεβάρη το προλεταριάτο του Παρισιού ξεσηκώνεται. Σπουδαίο βήμα στην ενότητα των λαϊκών δυνάμεων ενάντια στη γαλλική αντίδραση υπήρξε η Δημοκρατική Ομοσπονδία της Εθνοφρουράς, επικεφαλής της οποίας ήταν η Κεντρική Επιτροπή (Κ.Ε.) της Εθνοφρουράς. Στο Παρίσι, στη Λυών, στο Μπορντό, στη Μασσαλία δημιουργείται επαναστατική κατάσταση. Η απόπειρα της αντίδρασης να αποπλίσει τις εργατικές συνοικίες του Παρισιού και να συλλάβει μέλη της Κ.Ε. της εθνοφρουράς, στις 18 Μάρτη, αποτυχαίνει. Οι στρατιώτες αρνήθηκαν να πυροβολήσουν το λαό, οι εθνοφρουροί απέκρουσαν τα κυβερνητικά στρατεύματα. Την ίδια ημέρα η κόκκινη σημαία της επανάστασης κυματίζει στο Δημαρχείο του Παρισιού, ενώ η κυβέρνηση Θιέρσου καταφεύγει στις Βερσαλλίες.

Οι προλετάριοι σώζουν το Παρίσι από τη γερμανική και γαλλική αντίδραση δημιουργώντας την Κομμούνα. Παρόμοιες προσπάθειες, αλλά χωρίς επιτυχία έγιναν και σε άλλες πόλεις και κυρίως σε ολόκληρη τη Γαλλία. Βασικός λόγος της αποτυχίας είναι ότι ηγετικό ρόλο σ' αυτές τις προσπάθειες έπαιξαν μικροαστικά, αστικορίζοσπαστικά στοιχεία.

Στα τέλη Μάρτη γίνεται η ανακήρυξη της Παρισινής Κομμούνας και διενεργούνται εκλογές. Διαμορφώνεται η ηγετική της ομάδα, σοσιαλιστές μέλη της Α' Διεθνούς (40), ανάμεσά τους μπλανκιστές, προντονιστές, μπακουμιστές, αρκετοί μαρξιστές που ασκούσαν ισχυρή επίδρα-

ση, όπως και αρκετά επιφανή στελέχη του εργατικού κινήματος και της διανοήσης.

Η Διεθνής στην αρχή διατύπωσε τη θέση να μη γίνει η επανάσταση στο Παρίσι γιατί θεωρούσε σκοτεινή την προοπτική της. Παρά ταύτα, όταν έγινε η Κομμούνα του Παρισιού, πρόσφερε όλη της την υποστήριξη. Ο Καρλ Μαρξ κατόρθωσε να διαβιβάσει στο Παρίσι πρακτικές συμβουλές που αφορούσαν την οικονομική, πολιτική και στρατιωτική τους δράση. Εκδήλωσε τον ενθουσιασμό του για τον ηρωισμό των κομμουνάρων, που σύμφωνα με τη δική του έκφραση «έκαναν έφοδο στον ουρανό» και για τούτο το μεγάλο αγώνα έγραψε ένα από τα πολυδιαβασμένα βιβλία του, τον «Εμφύλιο πόλεμο στη Γαλλία».

Οι πιο σημαντικές αποφάσεις

Η Κομμούνα στάθηκε το πρώτο στην ιστορία παράδειγμα δικτατορίας του προλεταριάτου. Αν και οι εργάτες δεν ήταν πλειοψηφία στην κυβέρνηση, όμως ολόκληρο το κίνημα διαποτιζονταν από εργατικό πνεύμα. Παλεύοντας αδιάκοπα μέσα σε συνθήκες εμφύλιου πολέμου, πραγματοποίησε σημαντικό έργο στον τομέα της πολιτικής, οικονομικής νομοθεσίας και της προλεταριακής οργάνωσης. Καθιέρωσε την αρχή του χωρισμού της εκκλησίας από το κράτος, αντικατέστησε τον τακτικό στρατό με τη λαϊκή πολιτοφυλακή, αφείρεσε κάθε πολιτική εξουσία από την αστυνομία, κατέστησε όλους τους δημόσιους υπαλλήλους υπόλογους στο εκλογικό σώμα (αιρετότητα), καθόρισε σαν ανώτατο όριο μισθού τα 6.000 φράγκα το χρόνο,

έκαψε τη λαιμητόμο, όρισε πως οι δικαστές θα εκλέγονται και θα υπόκεινται σε έλεγχο, πήρε μέτρα για τον εφοδιασμό σε τρόφιμα, για την υγεία, τη νυχτερινή εργασία, τα πρόστιμα.

Τα εργατικά συνδικάτα πήραν ενεργητικά μέρος σ' όλη αυτήν τη δημιουργική εργασία. Όταν ξέσπασε η επανάσταση και πολλοί εργοδότες εγκατέλειψαν το Παρίσι κλείνοντας τα εργοστάσια, η κομμούνα κάλεσε τα συνδικάτα να αποκαταστήσουν την παραγωγή, δημιουργώντας συνεργατικές.

Η Κομμούνα έκοψε κάθε σχέση με τον αστικό κοινοβουλευτισμό και με την αστική αρχή διάκρισης των εξουσιών. Ήταν ταυτόχρονα νομοθετικό και εκτελεστικό όργανο. Ο νέος μηχανισμός εξουσίας οικοδομήθηκε πάνω σε αρχές όπως η αιρετότητα, η υπευθυνότητα, η συλλογικότητα.

Στην εξωτερική πολιτική καθοδηγούνταν από την επιδίωξη της αδελφότητας, της ειρήνης και της φιλίας όλων των λαών, για τούτο το λόγο γκρεμίστηκε η στήλη Βαντόμ, το σύμβολο του милитарισμού και των κατακτητικών πολέμων της Γαλλίας.

(...) «**Ήταν η πρώτη επανάσταση με την οποία η εργατική τάξη αναγνωρίστηκε ανοικτά σαν η μόνη τάξη που ήταν ακόμη ικανή για κοινωνική πρωτοβουλία...**» (Κ. Μαρξ «Εμφύλιος πόλεμος στη Γαλλία»). Αν και το προλεταριάτο δεν ήταν θεωρητικά προετοιμασμένο για την εξουσία, ωστόσο με την εξέλιξη του ταξικού αγώνα βρέθηκε στην ανάγκη να διαλύσει τον παλιό κρατικό μηχανισμό και ουσιαστικά να οδηγηθεί εν σπέρματι στη δημιουργία ενός κράτους νέου τύπου. Οι κομμουνάροι γι' αυτό τον σκοπό έδειξαν γενναιότητα και ηρωισμό, έτοιμοι να χύσουν και την τελευταία σταγόνα του αίματός τους για την υπόθεση της εργατιάς.

Η Κομμούνα οδηγείται στην ήττα

Το ηρωικό Παρίσι δεν μπορούσε να αντισταθεί μόνο του για πολύ καιρό στις ορδές των εχθρών που συγκεντρώνονταν γύρω του. Η αναβολή της επίθεσης κατά των Βερσαλιών έδωσε στα στρατεύματα του Θιέρσου τη δυνατότητα της ανασυγκρότησης. Στις 21/05/1871, εβδομήντα δύο ημέρες μετά, τα κυβερνητικά στρατεύματα, αφού έκαψαν τις εξωτερικές οχυρώσεις, άρχισαν να μπαίνουν στην πρωτεύουσα.

Ο ενισχυμένος από το Βίσμαρκ, με 60.000 χιλιάδες αιχμαλώτους, κυβερνητικός στρατός πέτυχε να εισδύσει προδοτικά στο Παρίσι από την Πύλη Σαιν Κλου. Σοβαρά λάθη στρατιωτικής σημασίας φέρ-

Σελίδες από
την ιστορία του
κινήματος
Σελίδες από
την ιστορία του
κινήματος
Σελίδες από
την ιστορία του
κινήματος
Σελίδες από
την ιστορία του
κινήματος

νουν πιο κοντά την ήττα. Στις 27 Μάη δόθηκε η μάχη στο νεκροταφείο Περ-Λεσέζ, οπότε και λύγισαν τα τελευταία ερείσματα των επαναστατών. Τριάντα χιλιάδες ήταν οι κομμουνάροι που έπεσαν στον αγώνα.

Η κατάπιξη της προλεταριακής επανάστασης του 1871 συνοδεύτηκε από ένα πρωτοφανές όργιο αντεπαναστατικής τρομοκρατίας.

Ο συνολικός αριθμός αυτών που τουφεκίστηκαν, στάλθηκαν στα κάτεργα και φυλακίστηκαν, έφτασε τις 70.000 και –μαζί με εκείνους που εγκατέλειψαν τη Γαλλία εξαιτίας των διώξεων– ξεπέρασε τις 100.000. Το γαλλικό προλεταριάτο αποκεφαλίστηκε. Οι προλετάριοι σ' όλο τον κόσμο θυθίστηκαν στο πένθος.

Τα λάθη της κομμούνας και η σημασία τους

Η Κομμούνα ήταν παιδί της εποχής της, γι' αυτό και οι συνθήκες πάνω στις οποίες αναπτύχθηκε εξηγούν τα λάθη, τις αδυναμίες και τις ελλείψεις της. Επιβεβαιώνεται η εκτίμηση του Μαρξ για το πρόωρο του εγκειρήματος, ότι οι συνθήκες δεν ήταν ώριμες για την επικράτησή της.

Είναι ευδιάκριτη η υπερβολική μετριοπάθεια που επέδειξε η επαναστατική εξουσία του Παρισιού απέναντι στην αστική τάξη.

Οι κομμουνάροι πίστεψαν ότι η αστική τάξη θα αποδεχόταν την αποτυχία της, θεωρώντας ότι μια κοινωνική τάξη εξασθενημένη θα αφηνόταν να νικηθεί χωρίς αντίσταση. Εξαιτίας αυτής της ολέθριας αντίληψης αναβλήθηκε η επίθεση κατά των Βερσαλιών, αφού προσφέρονταν να γίνει αυτό αμέσως μετά τις 18 Μάρτη, λόγω σύμπτωσης ευνοϊκών συνθηκών. Κι ακόμη δεν καταπολεμήθηκαν με την κατάλληλη μέθοδο τα σημαντικά υπολείμματα του μηχανισμού που διατη-

ρούσε ο Θιέρσοσ στην πρωτεύουσα.

Η Κομμούνα δεν έπρεπε μόνο να καταστρέψει τον αστικό κρατικό μηχανισμό, αλλά στη θέση του έπρεπε να δημιουργήσει το δικό της κράτος, το κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Η ίδια αναποφασιστικότητα και διστακτικότητα υπήρξε και όταν χρειάστηκε να συγκρουσθεί με μια από τις οικονομικές βάσεις της κοινωνίας, την Εθνική Τράπεζα της Γαλλίας.

Η Κομμούνα αρνήθηκε να εθνικοποιήσει τα εργοστάσια και τις ιδιωτικές επιχειρήσεις (παρά μόνο αυτές που τις εγκατέλειψαν οι ιδιοκτήτες) και δε διαμόρφωσε συμμαχίες, ειδικότερα με το προλεταριάτο της υπαίθρου, δηλ. την αγροτιά (κάτω από ποιους όρους θα μπορούσε να γίνει αυτή η συμμαχία σε ένα Παρίσι περικυκλωμένο;). Τέλος, σοβαρό λάθος αναδεικνύεται η έλλειψη εργατικού επαναστατικού κόμματος ικανού να καθοδηγήσει το κίνημα.

Η εργατική τάξη της Γαλλίας πλήρωσε βαριά το αποτέλεσμα μιας κατάστασης στην οποία αντιτιθέμενα ρεύματα μοιράζονταν τις ευθύνες της ηγεσίας και αυτό σε τελευταία ανάλυση εξηγεί, παρά την αφθο-

νία καλής θέλησης και ηρωισμού, την ήττα της Κομμούνας. Το προλεταριάτο και οι κομμουνάροι δεν μπόρεσαν να κάνουν βίωμα τη διατύπωση του Σεν Ζυστ: «**Αυτοί που αφήνουν στη μέση τις επαναστάσεις το μόνο που πετυχαίνουν είναι να ανοίγουν τον τάφο τους**».

Η πείρα της Παρισινής Κομμούνας υποβλήθηκε σε βαθιά ανάλυση στα έργα του Κ. Μαρξ, του Φ. Έγκελς και του Β.Ι. Λένιν και έπαιξε μεγάλο ρόλο στην ανάπτυξη της θεωρίας του επιστημονικού σοσιαλισμού, ειδικότερα σε ό,τι αφορά το κράτος και τα καθήκοντα του προλεταριάτου στην επανάσταση. «**Η Κομμούνα είναι η πρώτη απόπειρα της προλεταριακής επανάστασης να συντρίψει την αστική κρατική μηχανή και η ανακαλυφθείσα επιτέλους πολιτική μορφή με την οποία μπορεί και πρέπει να αντικατασταθεί αυτό που συντρίφτηκε (...)** Οι ρωσικές επαναστάσεις του 1905 και του 1917, μέσα σε διαφορετική κατάσταση και, κάτω από διαφορετικές συνθήκες, συνεχίζουν το έργο της Κομμούνας και επιβεβαιώνουν τη μεγαλοφυή ανάλυση του Μαρξ» (Λένιν, Κράτος και Επανάσταση).

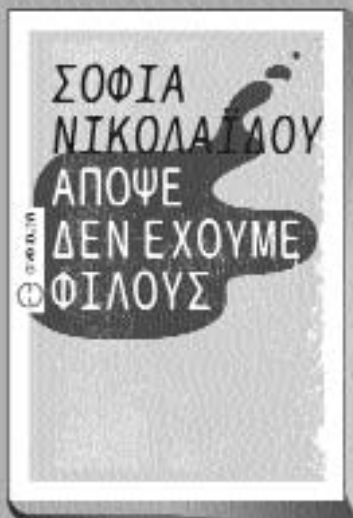

Κάνε στάση στο βιβλίο

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

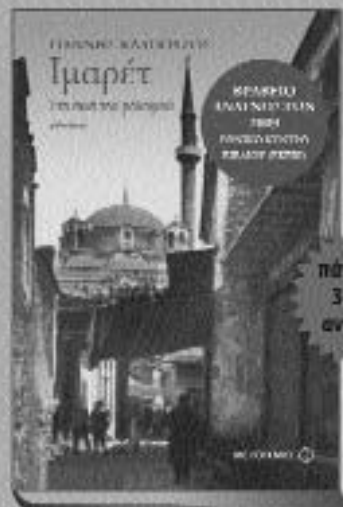

www.metaximio.gr

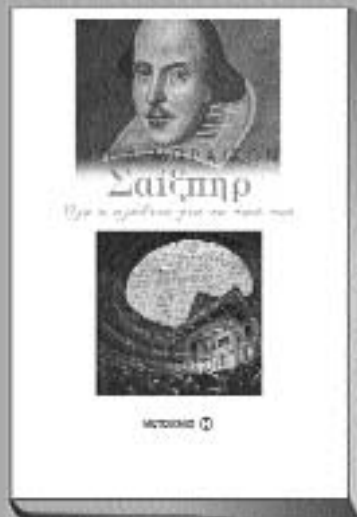

Και ποιος μας βεβαίωσε πως η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει;

Συνοδεύεται από audio book στο οποίο ο συγγραφέας διαβάζει το βιβλίο του χωρίς καμία περικοπή.

πάνω από 30.000 αντίτυπα

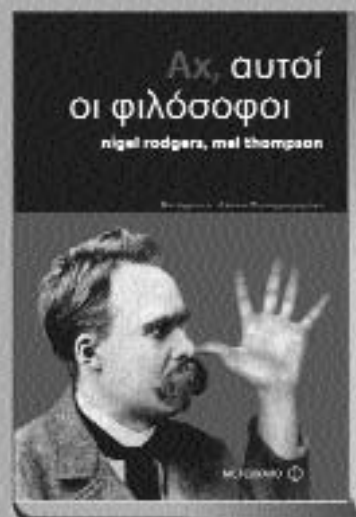
Μια βιογραφία που προχωρά πέρα από τις θεωρίες συνωμοσίας που περιβάλλουν τον Σαίξπηρ, για να προσεγγίσει την ουσία: τη ζωή του συγγραφέα.

Ένα δραματικό έπος που καταγράφει τη ζωή μιας από τις πλουσιότερες, πιο χαρισματικές και πιο εκκεντρικές οικογένειες στην ευρωπαϊκή ιστορία.

«Το διάβασμα είναι μια από τις πιο φτηνές διασκέδασεις- ίσως η φτηνότερη μετά το να ακούς ραδιόφωνο». Τζορτζ Όργουελ

Ένα βιβλίο που δείχνει πως μια ζωή αφιερωμένη στη φιλοσοφία δεν είναι απαραίτητα μια φιλοσοφημένη ζωή.

συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ (Ο.ΕΠ.ΕΚ.).

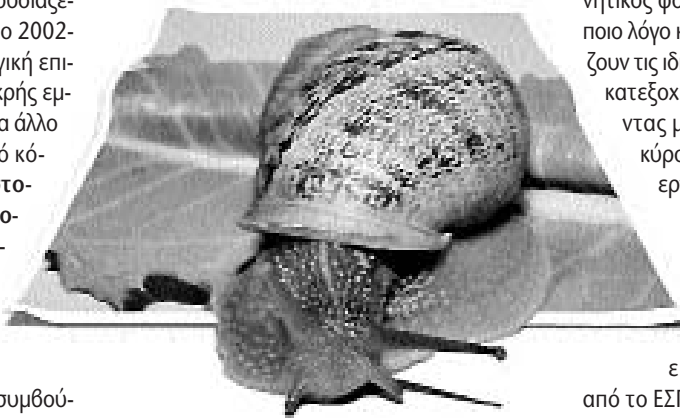
Σε ποια χέρια βρίσκεται η επιμόρφωσή μας;

γράφει η Ελένη Παπαδοπούλου

Ο Ο.ΕΠ.ΕΚ. (Οργανισμός Επιμόρφωσης Εκπαιδευτικών) ιδρύθηκε το 2002 με στόχο την επιμόρφωση των εκπαιδευτικών. Ο Οργανισμός και οι δραστηριότητές του χρηματοδοτήθηκαν αρκετά γενναιόδωρα από το Γ' ΚΠΣ (5.000.000 ευρώ) και συνεχίζουν να χρηματοδοτούνται ακόμη πιο γενναιόδωρα από το ΕΣΠΑ (50.000.000 ευρώ η έως τώρα χρηματοδότηση). Τι έχει κάνει, ωστόσο, ως τώρα ο Ο.ΕΠ.ΕΚ για την επιμόρφωση των εκπαιδευτικών; Κατά πόσο επωφελήθηκαν πραγματικά οι εκπαιδευτικοί από τη σύσταση αυτού του φορέα;

Το έργο του Οργανισμού παρουσιάζεται εξαιρετικά φτωχό. Από το 2002-2008, πέρα από μία εισαγωγική επιμόρφωση το 2003, δύο δράσεις μικρής εμβέλειας και κάποιες ημερίδες, τίποτα άλλο δεν έχει γίνει για τον εκπαιδευτικό κόσμο. Μία ματιά, ωστόσο, στην ιστοσελίδα του είναι αρκετή για να αποκαλύψει την έντονη δραστηριότητά του σε διενέργεια διαγωνισμών και την ανάθεση μεγάλου τμήματος των έργων του σε ιδιωτικές εταιρίες. Ενδεικτικά αναφέρουμε πως ιδιωτική εταιρία συμβούλων παροχής υπηρεσιών συνεργάστηκε επί σειρά ετών με το φορέα με υψηλότερες αμοιβές και πως πληθώρα εκπαιδευτικών μελετών ανατέθηκε σε εξωτερικούς συνεργάτες, κυρίως ιδιωτικές εταιρίες, με υπερβολικά μεγάλο κόστος.

Προκαλεί πράγματι απορία για ποιο λόγο μελέτες για την εκπαίδευση ανατέθηκαν σε ιδιωτικές εταιρίες, όταν στον εκπαιδευτικό κλάδο υπάρχει πληθώρα εκπαιδευτικών-ερευνητών με εμπειρία και γνώσεις στα εκπαιδευτικά θέματα, όταν στο Δ.Σ. του Ο.ΕΠ.ΕΚ υπάρχει αντιπρόσωπος του Κέντρου Εκπαιδευτικών Ερευνών ή του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου, όπου όχι μόνο υπάρχει μεγάλος αριθμός εκπαιδευτικών μελετών, αλλά υπάρχουν και οι ερευνητικές ομάδες, οι οποίες θα μπορούσαν να αναλάβουν την εκπόνηση αυτού του έργου. Ήταν πιο αξιόπιστες οι εταιρίες από τους εκπαιδευτικούς φορείς του Υπουργείου Παιδείας για την ανάθεση ενός τέτοιου έργου; Ήταν τα στελέχη των εταιριών αυτών πιο αξιόπιστοι ερευνητές και περισσότερο γνώστες της εκ-

παιδευτικής πραγματικότητας από τους ίδιους τους εκπαιδευτικούς; Και αν τελικά και αυτές οι εταιρίες χρησιμοποίησαν πανεπιστημιακούς ή εκπαιδευτικούς για τη συγγραφή της μελέτης, ποιος τελικά ο λόγος να μην ανατίθενται απευθείας σε αυτούς από τον φορέα, αλλά να χρησιμοποιούνται ιδιωτικές εταιρίες ως μεσάζοντες, κάτι που αυξάνει το κόστος του οποιουδήποτε έργου; Έχουμε ανάγκη από ιδιώτες μεσάζοντες στην εκπαίδευση;

Αξιοσημείωτη είναι η συμμετοχή της Χρυσής Βιτσιλάκη, η οποία είναι καθηγήτρια στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου και τωρινή γραμματέας τομέα Παιδείας του ΠΑΣΟΚ. Η κ. Βιτσιλάκη είναι επιστημονική υπεύθυνη των είκοσι μελετών που ανέλαβε η εταιρία Euricon και οι οποίες αφορούν είκοσι διαφορετικά αντικείμενα, τα οποία δεν άπτονται των επιστημονικών ενδιαφερόντων της κ. Βιτσιλάκη. Για ποιο λόγο η κ. Βιτσιλάκη συμμετείχε στον διαγωνισμό ως συνεργάτης ιδιωτικής εταιρίας και όχι του Πανεπιστημίου της; Η Euricon ήταν πιο αξιόπιστος ερευ-

νητικός φορέας από ένα Πανεπιστήμιο; Για ποιο λόγο καθηγητές Πανεπιστημίων στηρίζουν τις ιδιωτικές εταιρίες σε έργο που είναι κατεξοχήν πανεπιστημιακό, υπονομεύοντας με αυτό τον τρόπο ακόμη και το κύρος των Πανεπιστημίων στα οποία εργάζονται;

Τον τελευταίο χρόνο ο ΟΕΠΕΚ υλοποιεί έργα σε συνεργασία με το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο (εισαγωγική επιμόρφωση 2009) και το ΙΤΥ (ΤΠΕ Β' επιπέδου), με χρηματοδότηση από το ΕΣΠΑ, ύψους 50.000.000 ευρώ. Ο Ο.ΕΠ.ΕΚ τυπικά έχει το συντονισμό. Ουσιαστικά ωστόσο λαμβάνει τα χρήματα και λειτουργεί ως υπηρεσία γραμματειακής και λογιστικής υποστήριξης και οι συνεργαζόμενοι φορείς κάνουν όλα τα υπόλοιπα (σχεδιασμό, υλοποίηση, επιστημονική υποστήριξη του έργου). Τι σχέση έχει ο συντονισμός, ο οποίος περιλαμβάνει το συνολικό σχεδιασμό και υλοποίηση ενός έργου, συμπεριλαμβανομένου και του επιστημονικού τμήματος, με τις διεκπεραιώσεις εγγράφων και τις πληρωμές που κάνει ο Ο.ΕΠ.ΕΚ και τις οποίες θα μπορούσε κάλλιστα να αναλάβει ένα τμήμα του Υπουργείου Παιδείας; Τι εξυπηρετεί η κατάτμηση του επιμορφωτικού έργου και η ανάθεσή του σε διαφορετικούς οργανισμούς; Για ποιο λόγο να αυξάνονται τα λειτουργικά κόστη ενός έργου με διπλές επιροπές, διπλά οδοιπορικά, διπλά αναλώσιμα; Αυξάνεται ή όχι η γραφειοκρατία από την κατάτμηση του έργου; Θα μπορούσαν ή όχι τα κόστη αυτά αντί να αφορούν τα διπλοπληρωμένα καθήκοντα να επενδυθούν στην επιμόρφωση των εκπαιδευτικών;

συνεργασίες
/σεπίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σεπίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σεπίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σεπίδες
διαλόγου

Ο τρόπος που έχει διοικηθεί ως τώρα ο ΟΕΠΕΚ εξηγεί ως ένα βαθμό την αποτυχία του φορέα να ανταπεξέλθει στα καθήκοντά του. Σύμφωνα με τον ιδρυτικό νόμο του φορέα, πρόεδρος ορίζεται Πανεπιστημιακός ή επιστήμονας διεθνούς κύρους. Από το 2004 ωστόσο και μετά κανένας από τους προέδρους όχι μόνο δεν πληρούσε τα κριτήρια του νόμου, αλλά δεν είχε και καμία σχέση με τον εκπαιδευτικό χώρο ή την επιμόρφωση. Μία συνταξιούχος νομικός, ένα καθηγητής Δασολογίας από τα ΤΕΙ και ένας στρατηγός εν αποστρατεία, ήταν οι πρόεδροι της τελευταίας πενταετίας. **Απορεί κανείς γιατί οι αντιπρόσωποι των συνδικαλιστικών οργάνων στο Δ. Σ. του φορέα δεν πήραν θέση όταν ο νόμος καταπατήθηκε επί σειρά ετών και όταν οι επικεφαλές του Οργανισμού Επιμόρφωσης των Εκπαιδευτικών καμία σχέση δεν είχαν με το αντικείμενο.** Πώς μπορούσαμε να περιμένουμε οφέλη από αυτόν τον Οργανισμό, όταν ο εκάστοτε επικεφαλής δεν γνώριζε τα θέματα με τα οποία έπρεπε να ασχοληθεί;

Τα ερωτήματα που προκύπτουν, με αφορμή τη λειτουργία του ΟΕΠΕΚ, είναι πολλά:

1. Τι δουλειά έχουν ιδιωτικοί σύμβουλοι στην εκπαίδευση; Business κάνουμε με τα σχολεία και τους εκπαιδευτικούς; Χρειάζο-

νται οι εκπαιδευτικοί φορείς συμβούλους, όταν ο χώρος μας διαθέτει όχι μόνο όλες τις ειδικότητες, αλλά και επιστήμονες και γνώστες του πεδίου;

2. Γιατί τα κοινοτικά κονδύλια για την επιμόρφωση δυσκολεύονται να βρουν το δρόμο τους και να φτάσουν τελικά στην εκπαιδευτική βάση; Και γιατί όταν φτάνουν, είτε είναι κουτσουρεμένα, είτε αυτό που λαμβάνει η βάση ως επιμόρφωση είναι επιεικώς απαράδεκτο; Ποιος ήταν τελικά ο σκοπός αυτού του Οργανισμού; Μήπως ήταν μόνο η απορρόφηση κονδυλίων και όχι το ουσιαστικό έργο; Γιατί οι τελικοί δικαιούχοι αυτού του έργου, οι εκπαιδευτικοί, δεν επωφελήθηκαν από την ύπαρξή του; Γιατί ενώ υπήρξε γενναία χρηματοδότηση δεν αξιοποιήθηκε προς όφελος των εκπαιδευτικών, αλλά σπαταλήθηκε; Γιατί δεν υπήρξε διαφάνεια στη διαχείριση των κονδυλίων;

3. Ποιος ο λόγος ύπαρξης όλων αυτών των φορέων, που δήθεν κάνουν επιμόρφωση; Γιατί η επιμόρφωση δεν περνάει στα χέρια των εκπαιδευτικών, που κάθε μέρα βρίσκονται αντιμέτωποι με ένα σωρό δυσκολίες και ξέρουν τις ανάγκες τους καλύτερα από τον κάθε γραφειοκράτη ή ιδιωτικό σύμβουλο, που δεν έχει πατήσει μία ώρα μέσα στην τάξη;

4. Πώς διοικούνται αυτοί οι Οργανισμοί; Διοικούνται από ανθρώπους σχετικούς με το αντικείμενο, με όραμα για την εκπαίδευση, με γνώσεις, με διοικητικές ικανότητες;

5. Για πόσο καιρό ακόμη οι εκπρόσωποι των συνδικάτων θα συμφωνούν και θα συνυπογράφουν αποφάσεις, σαν κι αυτές που προαναφέραμε, συμβάλλοντας στην σπατάλη των κονδυλίων και στην έλλειψη ουσιαστικής επιμόρφωσης του κλάδου; Για πόσο καιρό ακόμη οι κ.κ. Γεώργας, Μπράτης και Παπαντωνόπουλος, εκπρόσωποι της ΟΛΜΕ, ΔΟΕ και ΟΙΕΛΕ αντίστοιχα δεν θα λογοδοτούν στον κλάδο για τα επί σειρά ετών πεπραγμένα τους στον Ο.ΕΠ.ΕΚ;

Το Υπουργείο να αναλάβει επιτέλους τις ευθύνες του στο θέμα της επιμόρφωσής μας, το οποίο εγκατέλειψε στα χέρια γραφειοκρατών, μη ειδικών και ιδιωτών επί μακρόν. Η επιμόρφωσή μας είναι επιτακτική ανάγκη και αρνούμαστε να την αφήσουμε στα χέρια των τωρινών διαχειριστών της, οι οποίοι έχουν αποδειχθεί ως σήμερα εξαιρετικά ανεπαρκείς. Όχι σε άλλους φορείς με βαρύγδουπα ονόματα και καμία ουσία. Όχι σε άλλες συνεργασίες με ιδιωτικά συμφέροντα. Επιμόρφωση ουσιαστική και ποιοτική για όλο τον κλάδο.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ Π.Ε. ΠΕΙΡΑΙΑ "Η ΠΡΟΟΔΟΣ"

Σχετικά με την έρευνα για τη σχολική υγεία

Η κυβέρνηση, με άλλοθι το Σύμφωνο Σταθερότητας που μας επιβάλλει η Ε.Ε. και υπό την τρομοκρατία της πτώχευσης της χώρας, εφαρμόζει μια σειρά σκληρών μέτρων αντικοινωνικού και αντεργατικού περιεχομένου, στο οικονομικό, στο εργασιακό και στο ασφαλιστικό. Πριν από λίγες μέρες ψηφίστηκε στη Βουλή ο νόμος για τη δημοσιονομική πολιτική, με βάση τον οποίο παγώνουν οι μισθοί και το 2010, μειώνονται τα επιδόματα των εκπαιδευτικών κατά 12% και τα δώρα κατά 30%. Την ίδια ώρα για πρώτη φορά στα χρονικά οι σχολικές επιτροπές παίρνουν το 1/3 της δόσης των λειτουργικών δαπανών, το ποσό των 3 ευρώ ανά τμήμα για την αντιμετώπιση της νέας γρίπης, ενώ οι καθαρίστριες με σύμβαση δεν έχουν πληρωθεί από το Σεπτέμβριο του 2009!

Πρόσφατα έφτασε στα σχολεία το ερωτηματολόγιο μιας έρευνας για την αποτύπωση και εκτίμηση των αναγκών της σχολικής υγείας στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα. Η έρευνα αυτή είναι ενταγμένη στο ΕΣΠΑ, συγχρηματοδοτούμενη από τον κρατικό προϋπολογισμό. Η ανάθεση αυτής της έρευνας έχει γίνει τον Αύγουστο του 2009 στην εταιρεία SPIRIT ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ & ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ, Λ. Συγγρού 377, 175 64, Αθήνα.

Από τα παραπάνω γίνεται φανερό, πως ενώ περνάμε σε μια φάση παρατεταμένης λιτότητας και περιστολής των δημοσίων δαπανών σε τομείς κατ'έξοχήν κοινωνικούς όπως η παιδεία και η υγεία, η κυβέρνηση αναθέτει έρευνες άνευ ουσίας σε ιδιωτικές εταιρείες με χρήματα και του κρατικού προϋπολογισμού, ενώ οφείλει να γνωρίζει ότι τα σχολεία δε διαθέτουν ούτε κλίνες, ούτε στηθοσκόπια, ούτε πιεσόμετρα, ούτε λαρυγγοσκόπια, ούτε ειδικούς χώρους απομόνωσης λοιμώδους περιστατικού, κ.λπ., πολύ δε περισσότερο δε διαθέτουν το ειδικό προσωπικό για την περιθαλψη των ασθενών μαθητών, αφού δεν έχουν καλά-καλά το εκπαιδευτικό προσωπικό.

Εκτιμούμε ότι τέτοιου είδους έρευνες δεν προσφέρουν τίποτα ούτε στο σχολείο ούτε στην υγεία των μαθητών, συνεχίζουν την κατασπατάληση δημόσιου χρήματος και επιτρέπουν την εισβολή των ιδιωτών στη δημόσια εκπαίδευση, ενάντια στην οποία στέκεται όλη η εκπαιδευτική κοινότητα. Εξάλλου το Υπουργείο Παιδείας γνωρίζει τις τεράστιες ελλείψεις των σχολείων από τα χιλιάδες υπομνήματα των συλλόγων διδασκόντων, των συλλόγων γονέων, αλλά και των εκπαιδευτικών συνδικάτων.

Καλούμε το υπουργείο να σταματήσει τέτοιου είδους έρευνες.

Καλούμε τη ΔΟΕ να αναδείξει το θέμα και να ζητήσει από τους υπεύθυνους συνάδελφους να μη συμπληρώσουν το ερωτηματολόγιο. Οι εκπαιδευτικοί δεν έχουν κανένα λόγο να γίνουν συνένοχοι στη διασπάθιση του δημόσιου χρήματος.

συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου

γράφει ο Χρήστος Γεωργίου*

Δεν υπάρχουν εκ γενετής ταλέντα και 'παιδιά θαύματα'

Το παρόν άρθρο αποτελεί συμπύκνωση του άρθρου «Έμφυτα ταλέντα: Πραγματικότητα ή μύθος; (Innate talents: Reality or myth?)» των Howe, M. J. A., Davidson, J. W. και Sloboda, J. A. (ερευνητών στα Βρετανικά πανεπιστήμια Exeter - Τμήμα Ψυχολογίας, Sheffield - Τμήμα Μουσικής, και Keele - Τμήμα Ψυχολογίας, αντιστοίχως), που δημοσιεύθηκε στο έγκριτο επιστημονικό περιοδικό Behavioral and Brain Sciences (τεύχος 21, σελ. 399-442, 1998) του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης. Για λεπτομερέστερη μελέτη του πρωτότυπου άρθρου, ο κάθε ενδιαφερόμενος μπορεί να το βρει στην ιστοσελίδα <http://journals.cambridge.org/action/displayAbstract?fromPage=online&aid=29991>, ή επικοινωνώντας με τον γράφοντα (c.georgiou@upatras.gr).

Ο γράφων προέβη στην παρουσίαση αυτού του άρθρου διότι το θεωρεί ιδιαίτερα χρήσιμο σε φορείς/πρόσωπα του χώρου της εκπαίδευσης, όπως το υπουργείο Παιδείας, το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο, το Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας, οι επιτροπές χάραξης εκπαιδευτικής πολιτικής των κομμάτων, τα Πανεπιστήμια (ιδιαίτερα τα Παιδαγωγικά Τμήματα), οι Διευθύνσεις Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, και βέβαια οι εκπαιδευτικοί όλων των βαθμίδων.

Το καταληκτικό συμπέρασμα των συγγραφέων του πρωτότυπου άρθρου περί μη ύπαρξης έμφυτων ταλέντων συμφωνεί με τα ευρήματα των βιολογικών επιστημών, ότι η διανοητική ανάπτυξη του εγκεφάλου και η μάθηση δεν εξαρτώνται από τα γονίδιά μας. Αυτό το θέμα αναπτύσσεται εκτενώς από τον γράφοντα σε άρθρο του στο περιοδικό Ουτοπία (τεύχος 87, σελίδες 93-130, 2009), με τίτλο «Βιολογικός ντετερμινισμός, άτομο και κοινωνίες ισότητας».

συνεργασίες /σεπίδες διαλόγου
 συνεργασίες /σεπίδες διαλόγου
 συνεργασίες /σεπίδες διαλόγου
 συνεργασίες /σεπίδες διαλόγου
 συνεργασίες /σεπίδες διαλόγου

1. Εισαγωγή

Πλήθος στοιχείων δείχνουν ότι τα παιδιά διαφέρουν μεταξύ τους στα επιτεύγματα και στην ευκολία μαθησης σε πολλούς τομείς εξειδίκευσης, από τη μουσική, το χορό, τις τέχνες και τη λογοτεχνία έως τον αθλητισμό, το σκάκι, τα μαθηματικά, τις επιστήμες και την εκμάθηση ξένων γλωσσών. Σημαντικές διαφορές καταγράφονται ακόμα κι εντός της ίδιας οικογένειας: για παράδειγμα, ένα παιδί που αγωνίζεται ανεπιτυχώς να μάθει κάποιο μουσικό όργανο μπορεί να ξεπεραστεί στην πρόοδο από το μικρότερο αδελφάκι του.

Ο πιο πολύς κόσμος πιστεύει ότι το να γίνει κάποιος εξαιρετικά ικανός σε ορισμένους τομείς εξαρτάται από την παρουσία ή απουσία έμφυτων γνωρισμάτων, χαρακτηριζόμενων συχνά με τις ετικέτες «ταλέντα», «χαρίσματα» και σπανιότερα «φυσικές κλίσεις». Σύμφωνα με μια ανεπίσημη Βρετανική έρευνα, πάνω από τα τρία τέταρτα των εκπαιδευτικών που αποφασίζουν ποιοι μαθητές πρέπει να λάβουν μουσική εκπαίδευση, πιστεύουν ότι θα τα καταφέρουν μόνον όσοι διαθέτουν κάποια έμφυτα χαρίσματα. Επίσης, είναι πλατιά διαδεδομένη η άποψη ότι το έμφυτο ταλέντο που κάνει ένα άτομο ικανό να αριστεύσει εμφανίζεται σε πολύ μικρή ηλικία. Ο σκοπός αυτού του άρθρου είναι να εξετάσει τα επιχειρήματα υπέρ και κατά της άποψης ότι τα εξαιρετικά επιτεύγματα εξαρτώνται από ιδιαίτερες βιολογικές δυνατότητες που χαρακτηρίζουν ορισμένα μικρά παιδιά.

Αυτό το θέμα έχει σημαντικές κοινωνικές επιπτώσεις. Συνέπεια της άποψης ότι τα έμφυτα χαρίσματα αποτελούν προϋπόθεση για υψηλές επιδόσεις είναι ότι τα νεαρά άτομα που θεωρούνται ατάλαντα σε κάποιο τομέα ενδέχεται να στερηθούν την απαραίτητη βοήθεια και ενθάρρυνση για να αναπτύξουν τις ικανότητές τους σε υψηλό επίπεδο. Η πρόοδος των παιδιών επηρεάζεται θετικά ή αρνητικά από τις προσδοκίες των ενηλίκων.

1.1. Ορισμός του ταλέντου

Πριν εξετάσουμε τα δεδομένα υπέρ και κατά της ύπαρξης ταλέντων, καλό θα ήταν να ορίσουμε με τη μεγαλύτερη δυνατή σαφήνεια την έννοια του όρου «ταλέντο». Στην καθημερινότητα, οι άνθρωποι δεν προσδιορίζουν τι εννοούν με αυτό τον όρο, δηλαδή πώς αντιλαμβάνονται το έμφυτο ταλέντο ή τις επιδράσεις του. Για τους σκοπούς αυτού του άρθρου θα θεω-

ρήσουμε ότι το ταλέντο χαρακτηρίζεται από πέντε ιδιότητες-κριτήρια: (1) Προέρχεται από γενετικά κληρονομούμενες δομές (επεξήγηση του γράφοντο: τα γονίδια) και άρα είναι τουλάχιστον μερικώς έμφυτο. (2) Το σύνολο των επιδράσεων του μπορεί να μην είναι εμφανές σε πρώιμο στάδιο, αλλά θα προϋπάρχουν ενδείξεις που θα επιτρέπουν σε ειδικούς να αναγνωρίσουν την ύπαρξη του ταλέντου προτού εκδηλωθεί σε εξαιρετικά επίπεδα απόδοσης. (3) Αυτές οι πρώιμες ενδείξεις ταλέντου αποτελούν βάση πρόβλεψης για το ποιοι ενδέχεται να διαπρέψουν. (4) Ελάχιστα παιδιά είναι ταλαντούχα διότι αν ήταν όλα δεν θα υπήρχε τρόπος να προβλεφθούν ή να εξηγηθούν τα επιτεύγματα μόνο μερικών από αυτά. (5) Τέλος, το ταλέντο περιορίζεται σε συγκεκριμένο τομέα (π.χ. «ταλέντο στη μουσική»). Αυτές οι πέντε ιδιότητες του ταλέντου σκοπεύουν να δώσουν ένα ορισμό κοινά αποδεκτό από τους ερευνητές, που να ταιριάζει και με την αίσθηση του μέσου ανθρώπου για το ταλέντο. Όπως ο μέσος άνθρωπος, οι ερευνητές χρησιμοποιούν τον όρο «ταλέντο» για να προβλέπουν ή να εξηγούν την απόδοση κάποιου ατόμου χωρίς όμως να περιγράφουν τον όρο.

2. Στοιχεία που υποστηρίζουν την ύπαρξη ταλέντου

Διάφορα στοιχεία δείχνουν να συνηγορούν υπέρ της άποψης του ταλέντου. (1) Η ύπαρξη πολλών μαρτυριών για παιδιά που απέκτησαν εντυπωσιακές δεξιότητες πολύ νωρίς στη ζωή τους, παρότι φαινομενικά στερούνταν ευκαιριών για θεωρούμενες ως απαραίτητες μαθησιακές εμπειρίες. (2) Σχετικά σπάνιες ικανότητες που μπορούν να έχουν έμφυτη προέλευση (π.χ. «τέλεια» αντίληψη του μουσικού τόνου) φαίνεται να εμφανίζονται αυθόρμητα σε λίγα παιδιά και ενδέχεται να αυξάνουν την πιθανότητα να διαπρέψουν στη μουσική. (3) Αναφορές για ύπαρξη βιολογικής συσχέτισης ορισμένων δεξιοτήτων και ικανοτήτων. (4) Δεδομένα από το ιστορικό αυτιστικών παιδιών και ειδικότερα των διανοητικά ανάπηρων ατόμων που ταξινομούνται στην ομάδα των «σοφών ιδιωτών».

2.1. Στοιχεία δεξιοτήτων που εμφανίζονται σε ασυνήθιστα πρώιμο στάδιο

Η βιβλιογραφία brithi αναφορών περι ύπαρξης παιδιών-θαυμάτων με ιδιαίδωτως πρώιμη ανάπτυξη. Υπάρχουν περι-

γραφές για ένα αγόρι που άρχισε να μιλά σε ηλικία πέντε μηνών, και για ένα άλλο που κατά τους γονείς του σχημάτιζε προτάσεις από τον τρίτο μήνα, συμμετείχε σε συζητήσεις στον έκτο του μήνα και διάβαζε απλά βιβλία στην ηλικία του ενός έτους. Ο Francis Galton (σημείωση του γράφοντος: εξάδελφος του Δαρβίνου) λέγεται ότι διάβαζε όταν ήταν τριών ετών. Όμως, σε καμία από αυτές τις περιπτώσεις η πρώιμη έκρηξη γλωσσικών δεξιοτήτων δεν καταγράφηκε από τον ερευνητή, και όλες οι αρχικές μελέτες ήταν ετεροχρονισμένες και ανεκδοτολογικού χαρακτήρα (ήτοι αθεμελιωτες). Ακόμα και οι πιο πρόσφατες μελέτες μειονεκτούν ως προς αυτό το στοιχείο. Σε ανεκδοτολογικά στοιχεία στηρίζονται, επίσης, αναφορές για μουσικούς που σε πολύ νεαρή ηλικία παρουσίασαν αυθορμήτως εντυπωσιακές ικανότητες. Ως παιδιά-θαύματα θεωρούνταν ορισμένοι εξέχοντες συνθέτες, και σε μερικές περιπτώσεις οι αναφορές κάνουν λόγο για ξεχωριστές μουσικές ικανότητες από πολύ πρώιμη ηλικία. Οι πρώιμες ικανότητες του Mozart είναι ευρέως γνωστές. Κι εδώ οι περισσότερες αναφορές στηρίζονται σε ανεκδοτολογικές περιγραφές που έγιναν πολλά χρόνια μετά τα φερόμενα ως παιδικά επιτεύγματα¹. Μερικές αναφορές είναι αυτοβιογραφικές, όπως π.χ. του Stravinsky που περιγράφει την κατάπληξη των γονιών του για το γεγονός ότι μιμείτο τοπικούς τραγουδιστές στην ηλικία των δύο ετών, ή του Arthur Rubenstein που ισχυριζόταν ότι υπήρξε δεξιοτέχνης στο πιάνο πριν καν μιλήσει. Η εγκυρότητα τέτοιων αυτοβιογραφικών αναφορών είναι αμφισβητούμενη υπό το πρίσμα του ότι οι παιδικές αναμνήσεις των τριών πρώτων χρόνων είναι αναξιόπιστες. Οι βιογραφίες εξεχόντων συνθετών κατά την παιδική τους ηλικία αποκάλυπτουν ότι όλοι τους είχαν μακροχρόνια συστηματική εντατική μόρφωση και εξάσκηση. Η εμφάνιση εξαιρετικών δεξιοτήτων μάλλον ακολούθησε παρά προηγήθηκε μιας περιόδου κατά την οποία δόθηκαν εξαιρετικές ευκαιρίες στο παιδί, που συχνά συνδυάζονταν με μεγάλες προσδοκίες ότι θα προόδευε. Υπάρχουν επίσης μερικές περιγραφές για πρώιμες ικανότητες στις εικαστικές τέχνες, όπου ερευνητές έχουν συλλέξει ζωγραφικές δίχρονων και τρίχρονων παιδιών πολύ πιο ρεαλιστικές από των άλλων παιδιών. Μεταξύ των σημαντικών καλλιτεχνών, όμως, ελάχιστοι έχουν σχεδιάσει και ζωγραφίσει πολλά

συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου

υποσχόμενα έργα προ της ηλικίας των οκτώ.

2.2. Στοιχεία για ιδιαίτερες δυνατότητες που διευκολύνουν την απόκτηση ειδικών ικανοτήτων

Το γεγονός ότι μερικά άτομα αποκτούν ικανότητες χωρίς ιδιαίτερο κόπο και ευκολότερα από άλλους ανθρώπους δεν επιβεβαιώνει την ύπαρξη ταλέντου. Οι διαφορές μεταξύ ανθρώπων στην ευκολία απόκτησης κάποιας δεξιότητας μπορεί να οφείλονται στη συνεισφορά πολλών παραγόντων. Σε αυτούς περιλαμβάνονται επιρροές από τα κίνητρα και την προσωπικότητα του ατόμου, καθώς και πρότερες μαθησιακές εμπειρίες που του δίνουν γνώσεις, ιδέες, δεξιότητες και αυτοπεποίθηση. Η ευκολία απόκτησης των ασυνήθιστων ικανοτήτων είναι συχνά το αποτέλεσμα τους.

Το πεδίο της μουσικής παρέχει ίσως τη σαφέστερη ένδειξη για ιδιαίτερες ικανότητες που εκδηλώνονται από μια μειοψηφία ατόμων σε μικρή ηλικία, χωρίς φαινομενικά να καταβάλουν ιδιαίτερη προσπάθεια. Ορισμένα παιδιά διαθέτουν «τέλεια» ή «απόλυτη» αντίληψη του μουσικού τόνου. Τέτοια προικισμένα παιδιά μπορούν να ονοματίζουν και να τραγουδούν συγκεκριμένους τόνους χωρίς να τους έχει δοθεί από πριν ο τόνος αναφοράς. Ο απόλυτος τόνος έχει συνδεθεί με δομικές διαφορές στην μορφολογία του εγκεφάλου. Μουσικοί με απόλυτο τόνο παρουσιάζουν μεγαλύτερη ασυμμετρία στο αριστερό κροταφικό πεδίο (leftward planum temporale) από μη μουσικούς και μουσικούς χωρίς τέλειο τόνο. Όμως, δεν είναι ξεκάθαρο αν αυτές οι διαφορές οφείλονται στον απόλυτο τόνο ή είναι το αποτέλεσμα διαφορών στη μάθηση και την εμπειρία.

Οι μουσικοί που διαθέτουν απόλυτο τόνο θα ήταν αναμενόμενο να είναι πιο επιτυχημένοι από αυτούς που δεν έχουν, αλλά αυτό δεν συμβαίνει πάντα. Η αντίληψη του απόλυτου τόνου έχει περιορισμένη χρησιμότητα. Για παράδειγμα, δεν συνεισφέρει στις ερμηνευτικές ικανότητες του ατόμου. Επιπλέον, τα στοιχεία δείχνουν ότι μπορεί να διδαχθεί. Κάτι τέτοιο είναι σύνηθες σε νεαρούς μουσικούς που εκπαιδεύονται εντατικά πριν την ηλικία των πέντε ή έξι ετών, ίσως επειδή ένα μικρό παιδί δίνει μεγαλύτερη προσοχή στις μεμονωμένες νότες πριν φτάσει στο σημείο να αντιλαμβάνεται τους ήχους ως μέρος μεγαλύτερων μουσικών δομών. Σε αντίθεση με την άποψη ότι ο απόλυτος τόνος αποτελεί ξε-

κάθαρη απόδειξη ταλέντου, μερικές φορές τον διαθέτουν άτομα που αρχίζουν τη μουσική τους εκπαίδευση σε μεγαλύτερη ηλικία, και μπορεί να αποκτηθεί ακόμα και από ενήλικες αν και μετά από μεγάλη προσπάθεια.

Παρομοίως, η φωτογραφική φαντασία (eidetic imagery) έχει θεωρηθεί ως ταλέντο. Όπως και ο απόλυτος τόνος, έχει παρατηρηθεί σε ορισμένα μικρά παιδιά και μάλιστα χωρίς ειδική εκπαίδευση. Αυτή η ικανότητα φαίνεται ότι κάνει τα μικρά παιδιά ικανά να ανακαλούν αρκετά λεπτομερείς οπτικές πληροφορίες, αλλά αυτό το φαινόμενο είναι φευγαλέο και δύσκολο επαληθεύσιμο· άλλωστε, τα οφέλη του είναι ελάχιστα, αν όχι μηδενικά. Παρότι αυτό το φαινόμενο δείχνει να υφίσταται ως υποκειμενική εμπειρία, δεν υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία που να το συνδέουν με κάποια ιδιαίτερη ικανότητα μνήμης. Συμπερασματικά, η ικανότητα οπτικοποίησης πληροφοριών δεν προσφέρει κάποιο πλεονέκτημα.

2.3. Στοιχεία για βιολογικό ρόλο στις ιδιαίτερες δεξιότητες

Υπάρχει εκτεταμένη συνδυαστική κυρίως έρευνα που συσχετίζει διάφορες μετρήσεις στη δομή του εγκεφάλου με την εγκεφαλική λειτουργία, την ενεργοποίηση και τη συμπεριφορά. Οι ιδιαίτερες επιδόσεις έχουν συνδεθεί με (α) ηλεκτροφυλικές μετρήσεις όπως προκλητά δυναμικά (evoked potentials) και τα συστατικά μέρη τους, (β) δεδομένα από την ημισφαιρική πλευρικότητα (hemispheric laterality) του εγκεφάλου, (γ) εικόνες τομών εγκεφάλου, και (δ) ακούσιες κινήσεις του ματιού (saccadic eye movements).

Έχουν διαπιστωθεί συγκεκριμένες συσχετίσεις ιδιαίτερων ικανοτήτων με βιολογικούς παράγοντες όπως η χρήση του αριστερού χεριού, διαταραχές του ανοσοποιητικού συστήματος, μυωπία, μετρήσεις ροής αίματος, προγεννητική έκθεση σε υψηλά επίπεδα τεστοστερόνης, αλλεργίες, επίπεδα ουρικού οξέος, ρυθμός μεταβολισμού της γλυκόζης, και πλαγιώση (laterality) εγκεφάλου.

Ορισμένοι ερευνητές υποστηρίζουν ότι υφίστανται διαφορές μεταξύ των φύλων ως προς τις χωρικές ικανότητες (spatial abilities) που φαίνεται να συνεισφέρουν στις μαθηματικές επιδόσεις και πιθανόν βασίζονται σε βιολογικές διαφορές· ότι παράμετροι επεξεργασίας των πληροφοριών, που εμπλέκονται σε ορισμένες ανθρώπινες ικανότητες όπως η ταχύτητα απόκρισης, είναι

τουλάχιστον μερικώς κληρονομήσιμες· ότι υπάρχουν κληρονομικοί παράγοντες που αποτελούν τη βάση για άλλες ατομικές διαφορές στις ικανότητες όπως η ενεργεία μνήμη (working memory)· ότι σε νεαρά άτομα που σημειώνουν εξαιρετική πρόοδο στα μαθηματικά έχει παρατηρηθεί αυξημένη ικανότητα να χειρίζονται πληροφορίες βραχυπρόθεσμης μνήμης· ότι μερικές από τις έμφυτες επιρροές που συνεισφέρουν στην ποικιλότητα των αποτελεσμάτων των τεστ ευφυΐας πιθανόν να συνεισφέρουν επίσης και στις ατομικές διαφορές σε ιδιαίτερες δεξιότητες.

Γενικά, τα συνδυαστικά στοιχεία που συνδέουν τις επιδόσεις με χαρακτηριστικά γνωρίσματα του εγκεφάλου υποθέτουν ότι έμφυτα καθοριζόμενες βιολογικές διαφορές συνεισφέρουν στη διαφορετικότητα των ατόμων σε ξεχωριστές ικανότητες. Εντούτοις, υπάρχει μεγάλο χάσμα μεταξύ της ταυτοποίησης νευρωνικών συσχετίσεων με συμπεριφορικές διαφορές και της εύρεσης κάποιου δείκτη ταλέντου. Οι σχέσεις μεταξύ νευρωνικών μετρήσεων και επιδόσεων είναι εξαιρετικά αδύναμες για να εγγυηθούν την εξαγωγή συμπερασμάτων για ύπαρξη ταλέντων, και ελαχιστοποιούνται όταν τα επιτεύγματα είναι πιο σύνθετης υφής.

Για να υποστηριχθεί η ύπαρξη του ταλέντου, οι νευρωνικές συσχετίσεις με εξαιρετικές δεξιότητες θα έπρεπε να συνοδεύονται από (1) σαφήνεια για την αιτιότητα και τις αποδείξεις ότι η νευρωνική μέτρηση (2) καθορίζεται έμφυτα (δεν είναι το αποτέλεσμα διαφορών στις εμπειρίες), (3) είναι εξειδικευμένη όσον αφορά τη συγκεκριμένη ικανότητα, και (4) ισχύει επιλεκτικά για συγκεκριμένη μειοψηφία ατόμων. Στη βιβλιογραφία δεν υπάρχουν κανενός είδους νευρωνικές μετρήσεις που να πλησιάζουν ούτε στο ελάχιστο αυτά τα κριτήρια. Ούτε υπάρχουν αδιάσειστα εναλλακτικά στοιχεία πρώιμων πρόδρομων φυσικών δεικτών για ειδικές δυνατότητες, που να έχουν προκύψει από μελέτες σε προγεννητικές ικανότητες ή μεταγεννητικές γνωστικές λειτουργίες.

Ερευνητές υποστηρίζουν ότι οι φαινομενικοί δομικοί δείκτες ιδιαίτερων ικανοτήτων θα πρέπει να ερμηνεύονται με μεγάλη προσοχή. Επισημαίνουν δε ότι οι ατομικές διαφορές στη σύσταση συγκεκριμένων μυών είναι αξιόπιστοι πρόδρομοι δείκτες διαφορών στην αθλητική επίδοση, και ότι αυτό το γεγονός έχει ευρέως προβληθεί ως απόδειξη της ύπαρξης γενετικών καθο-

συνεργασίες
/σεπίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σεπίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σεπίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σεπίδες
διαλόγου

ριστικών παραγόντων (επεξήγηση γράφοντος: γονίδιων) στην αθλητική υπεροχή. Όμως υπογραμμίζουν ότι οι διαφορές στην αναλογία σε μυϊκές ίνες αργής ταχύτητας αντίδρασης (slow-twitch) που είναι απαραίτητες για επιτυχημένους δρομείς μεγάλων αποστάσεων, είναι σε μεγάλο βαθμό το αποτέλεσμα εντατικής προπόνησης και όχι το αρχικό αίτιο της διαφορετικότητας στις ικανότητες.

Ορισμένες ατομικές διαφορές στη δομή και τη λειτουργία του εγκεφάλου είναι το αποτέλεσμα διαφορών στις εμπειρίες και όχι το βασικό αίτιο. Η εμπειρία μπορεί να αλλάξει διάφορα τμήματα του εγκεφάλου των θηλαστικών, περιλαμβανομένων των σωματο-αισθητηριακών, οπτικών και ακουστικών συστημάτων. Στους βιολιστές και σε άλλους μουσικούς έγχορδων οργάνων η αντιστοιχία των δακτύλων του αριστερού χεριού (που πιέζει τις χορδές) με περιοχές του εγκεφαλικού φλοιού είναι μεγαλύτερη από αυτή των μη μουσικών. Ο δε βαθμός διαφορετικότητας συνδέεται με την ηλικία που ο μουσικός ξεκίνησε την εκπαίδευσή του.

Η γνώση μας για τη γενετική βάση των ειδικών ικανοτήτων υψηλού επιπέδου είναι ιδιαίτερα περιορισμένη. Στη Μελέτη της Μινεσότα σε δίδυμα που μεγάλωσαν ξεχωριστά, η ατομική αξιολόγηση στο μουσικό ταλέντο είχε συντελεστή συσχέτισης 0.44 μεταξύ των μονοζυγωτικών (σημείωση γράφοντος: αδελφών με ταυτόσημο DNA) σημαντικά μικρότερο από το συντελεστή συσχέτισης 0.69 μεταξύ των μονοζυγωτι-

κών διδύμων (σημείωση του γράφοντος: με διαφορετικό DNA), δείχνοντας ότι οι εμπειρίες από το οικογενειακό περιβάλλον συνεισφέρουν σημαντικά στην αξιολόγηση του μουσικού ταλέντου. Παρομοίως, άλλη μελέτη σε δίδυμους συμπεράνε ότι μεταξύ νεαρών ενηλίκων η μουσική ικανότητα επηρεάζεται περισσότερο από το οικογενειακό περιβάλλον παρά από τα γονίδια.

2.4. Στοιχεία για ασυνήθιστες δυνατότητες «σοφών» αυτιστικών παιδιών

Από το ιστορικό των περισσότερων «σοφών ιδιωτών» είναι φανερό ότι η εμφάνιση ιδιαίτερων δεξιοτήτων συνοδεύεται από έμμονο ενδιαφέρον από μέρους τους για υπερεξάσκηση. Όμως, υπάρχουν και λίγες αναφορές διανοητικά καθυστερημένων παιδιών με ειδικές δεξιότητες που φαίνεται να είχαν αποκτηθεί χωρίς κάποια ειδική εξάσκηση ή οδηγίες. Ερευνητές αναφέρουν ένα κοριτσάκι, την Nadia, που ζωγράφιζε θαυμάσιες εικόνες αλόγων και πουλιών, και ένα άλλο παιδάκι, τον Stephen Wiltshire, με παρόμοιες ικανότητες, καθώς κι ένα πεντάχρονο αγόρι που αναπαρήγε στο πιάνο τις μελωδίες που άκουγε.

Οι αξιοθαύμαστες ικανότητες αυτιστικών μουσικών και καλλιτεχνών ίσως πλησιάζουν αυτό που θεωρείται ως ταλέντο. Τουλάχιστον για τις περιπτώσεις της Nadia και του πεντάχρονου αγοριού, το επίπεδο των επιδόσεων τους ήταν ανώτερο από των μη αυτιστικών παιδιών της ηλικίας τους. Μόνο υποθέσεις μπορούν να

γίνουν για το πώς αυτά τα παιδιά επιτύχαναν πράγματα που τα άλλα αδυνατούσαν, αν και αξίζει να σημειωθεί ότι σε πολλές τεκμηριωμένες περιπτώσεις τα παιδάκια επικεντρώνονταν πολλές ώρες την ημέρα στο ειδικό ενδιαφέρον τους. Δεν υπάρχουν άμεσες αποδείξεις ότι τα αίτια είναι έμφυτα, αλλά ακόμα κι αν υφίσταται κάποια έμφυτη παράμετρος η κύρια επίδρασή της είναι ίσως στην επαύξηση της ιδιαίτερης εμμονής τους παρά σε αυτές καθ' αυτές τις ειδικές δεξιότητές τους.

3. Στοιχεία που διαφεύδουν την ύπαρξη του ταλέντου

Αυτή η ενότητα παραθέτει ποικίλα ευρήματα προς την αντίθετη κατεύθυνση, και εισάγει και άλλους λόγους που αμφισβητούν την άποψη της ύπαρξης έμφυτου ταλέντου.

3.1 Απουσία πρώιμων δεικτών

Όπως επισημάνθηκε στην υποενότητα 2.1, τα περισσότερα στοιχεία για ύπαρξη πολύ πρώιμων ενδείξεων σε ασυνήθιστες ικανότητες είναι είτε ετεροχρονισμένα ή βασίζονται σε καταγραφές που δόθηκαν από τους γονείς, οι ισχυρισμοί των οποίων, όμως, ότι δεν είχαν ενεργό ρόλο στην ενθάρρυνση της προόδου του παιδιού τους διαφεύδονται από άλλα στοιχεία. Με εξαίρεση την περίπτωση των ολίγων αυτιστικών παιδιών που αναφέρθηκαν στην υποενότητα 2.4, δεν υπάρχουν τεκμηριωμένα στοιχεία περί ξεχωριστών πρώιμων επιτευγμάτων χωρίς υπέρμετρη γονική υποστήριξη και ενθάρρυνση. Αυτό δεν σημαίνει ότι η γονική υποστήριξη ή οι ειδικές ευκαιρίες και η εξάσκηση εξηγούν όλες τις περιπτώσεις λαμπρών επιδόσεων.

Αρχικά, θα αναφερθούμε σε ορισμένες μελέτες που αφορούν στο κατά πόσο παιδάκια που θεωρήθηκαν ασυνήθιστα ικανά από την παιδική τους ηλικία και μετέπειτα, επέδειξαν πρώιμους δείκτες ειδικών ικανοτήτων διαφορετικών από αυτές που οφείλονται στην πρώιμη γονική εκπαίδευση ή στην ειδική ενθάρρυνση.

Θα πρέπει να λάβουμε υπόψη ότι οι πρώιμες ικανότητες δεν συνιστούν απόδειξη ύπαρξης ταλέντου εκτός και αν αυτό εκδηλωθεί απουσία ειδικών ευκαιριών μάθησης. Για παράδειγμα, κάποτε θεωρείτο ότι είναι κληρονομική η ικανότητα βρεφών από ορισμένες περιοχές της Αφρικής να κάθονται και να βαδίζουν αρκετά νωρίτερα από τα παιδάκια της Ευρώπης, αλλά ερευνητές έδειξαν ότι αυτή η υπόθεση ήταν

συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου

λανθασμένη. Μελετώντας τα βρέφη μιας φυλής στην Κένυα, οι ερευνητές επιβεβαίωσαν ότι πράγματι αυτά παρουσίαζαν κινητικές ικανότητες, όπως βάδιση, όρθια στάση και κάθισμα, χωρίς την υποστήριξη της μητέρας τους ή πολύ νωρίτερα από τα παιδιά άλλων ηπειρών, αλλά επίσης ανακάλυψαν ότι οι μόνες δεξιότητες που αυτά τα βρέφη απέκτησαν νωρίτερα από τα άλλα ήταν εκείνες που τους δίδασαν οι μητέρες τους. Όταν γενετικά παρόμοια βρέφη από την ίδια φυλή ανατράφηκαν σε ένα αστικό περιβάλλον όπου οι γονείς δεν τους παρείχαν την ειδική εκπαίδευση που τους έδιναν στα παραδοσιακά χωριά, αυτά τα βρέφη

Πολωνών μουσικών απέδωσε ελάχιστες καταγραφές για κάποια προσχολική συμπεριφορά τους που να προοιωνίζει ιδιαίτερες ικανότητες στη μουσική. Μια άλλη μελέτη σε κορυφαίους Γερμανούς τενίστες επίσης δεν έδειξε πρώιμες ικανότητες πιθανής μελλοντικής επιτυχίας τους. Επιπλέον, μελέτες μέσω συνεντεύξεως στην παιδική επίδοση επιτυχημένων καλλιτεχνών, κολυμβητών και μαθηματικών, κατέγραψαν ελάχιστους πρώιμους δείκτες για μελλοντική επιτυχία πριν ενθαρρυνθούν μεθοδικά από τους γονείς τους.

Άλλοι ερευνητές μελέτησαν τη μορφή και τη συχνότητα εμφάνισης πρώιμων δει-

ερεθισμάτων μπορούν να προκαλέσουν αυξητικά διαφορετικές δράσεις και αποκρίσεις, οι οποίες τελικά παράγουν έκδηλες προτιμήσεις και συνεισφέρουν στις διαφορές μεταξύ των μικρών παιδιών ως προς στις ικανότητές τους.

3.2 Στοιχεία που δείχνουν ανυπαρξία διαφορών στην ευκολία μάθησης μεταξύ «ταλαντούχων» και άλλων ατόμων

Διαφορές στην ταχύτητα ή στην ευκολία απόκτησης γνώσης θα μπορούσαν να αντικατοπτρίζουν κάποιο συγκεκριμένο ταλέντο μόνο αν έχουν αποκλειστεί άλλες επιρροές. Κάτι τέτοιο όμως δεν είναι εύκολο να γίνει. Παρεμβάλλουσες μεταβλητές όπως ο βαθμός εξοικείωσης με τμήματα ενός έργου μπορεί να επηρεάσουν την απόδοση ακόμα και στα απλά τεστ μνήμης.

Επιβεβαιωτικά στοιχεία προκύπτουν από μελέτες της μακροχρόνιας εξάσκησης στην ανάπτυξη ιδιαίτερων ικανοτήτων. Δεν εντοπίστηκαν σημαντικές διαφορές μεταξύ των πολύ επιτυχημένων νεαρών μουσικών και άλλων παιδιών στο χρόνο εξάσκησης που χρειαζόνταν για να φτάσουν σε ορισμένο επίπεδο προόδου μεταξύ διαδοχικών τάξεων στις εξετάσεις στη Βρετανική μουσική επιτροπή (British musical board). Ούτε οι διαφορές μεταξύ ομάδων στον μέσο όρο προόδου ήταν μεγαλύτερες του αναμενόμενου από τις διαφορές στον διατιθέμενο χρόνο εξάσκησης. Σύμφωνη με αυτό είναι και η διαπίστωση ότι όλοι οι μεγάλοι συνθέτες χρειάστηκαν μακρές περιόδους εξάσκησης, τουλάχιστον δέκα χρόνων. Κατά έναν ερευνητή, αυτός ο χρόνος είναι υποτιμημένος. Υπολογίζει ότι οι εξέχοντες συνθέτες για να εδραιώσουν τη θέση τους στο κλασικό ρεπερτόριο δημιούργησαν την πρώτη σύνθεση τους κατά μέσον όρο μεταξύ των ηλικιών 26 και 31 ετών, έχοντας αρχίσει τα μαθήματα στη μουσική γύρω στα 9 έτη και στη σύνθεση γύρω στα 17. Παρομοίως, οι σκακιστές χρειαζόνταν τουλάχιστον δέκα χρόνια διαρκούς προετοιμασίας για να φθάσουν σε διεθνές ανταγωνιστικό επίπεδο και χρειάστηκαν περισσότερο χρόνο όσοι ξεκίνησαν από την παιδική ηλικία. Συγκρίσιμες χρονικές περίοδοι προετοιμασίας και εξάσκησης είναι απαραίτητες και για ποικίλα άλλα πεδία όπως τα μαθηματικά, οι ιατρικές και ακτινολογικές διαγνώσεις και ο αθλητισμός.

Μικρές διαφορές στο βαθμό της προσοχής που δείχνουν τα νήπια μπορούν να προκαλέσουν αυξητικά διαφορετικές δράσεις και αποκρίσεις, οι οποίες τελικά παράγουν έκδηλες προτιμήσεις και συνεισφέρουν στις διαφορές μεταξύ των μικρών παιδιών ως προς στις ικανότητές τους.

δεν επέδειξαν κάποια πρόωρη κινητικότητα. Οι έρευνες αυτές επιβεβαιώθηκαν από τον συντελεστή συσχέτισης 0.9 που βρέθηκε μεταξύ της ηλικίας που το μωρό ξεκίνησε να μπουσουλάει και του βαθμού της προς τούτο ενθάρρυνσής του από τους γονείς του. Αυτά τα ευρήματα δεν αποκλείουν την πιθανότητα μερικές πρώιμες διαφορές να έχουν βιολογική βάση, αλλά δείχνουν ότι δεν πρέπει να συνάγεται αυτομάτως τέτοιο συμπέρασμα.

Ελάχιστα απέδωσαν και οι μελέτες που έγιναν αναδρομικά για την ύπαρξη πρώιμων δεικτών προόδου σε άτομα που μετέπειτα αρίστευσαν. Ερευνητές πήραν συνέντευξη από 21 εξέχοντες Αμερικάνους πιανίστες συμφωνικής μουσικής (περίπου τριανταπέντε χρόνων) στην αρχή της καριέρας τους, καθώς και από τους γονείς τους. Υπήρξαν ελάχιστες ενδείξεις ότι αυτοί οι μουσικοί είχαν εμφανίσει δείκτες μελλοντικής επιτυχίας ενόσω ήταν ακόμα πολύ νέοι. Στις περισσότερες περιπτώσεις, η ασυνήθιστα ταχεία πρόοδος ακολούθησε παρά προηγήθηκε ενός συνδυασμού καλών ευκαιριών και υπέρμετρης ενθάρρυνσης. Ακόμα και όταν οι νεαροί πιανίστες είχαν εξασκηθεί σχετικά εντατικά επί έξι χρόνια, σίγουρες προβλέψεις για την τελική επιτυχία τους μόνο σε ελάχιστες περιπτώσεις ήταν δυνατό να γίνουν. Παρομοίως, μια βιογραφική μελέτη 165 επαγγελματιών

κτών στις μουσικές ικανότητες 257 μικρών παιδιών, μερικά από τα οποία παρουσίασαν εξαιρετική πρόοδο στη μουσική. Οι ερευνητές ρώτησαν τους γονείς τους αν παρατήρησαν ή όχι στα παιδιά τους την εμφάνιση κάποιων ειδικών δεικτών για πιθανή μουσική διάκριση, κι αν ναι πότε. Τους ρώτησαν επίσης πότε τα παιδιά τους πρωτοτραγουδούσαν, ενδιαφέρθηκαν για τη μουσική, έδειξαν κάποια προτίμηση στη μουσική, ή ενεπλάκησαν σε κάποια μουσική δραστηριότητα. Μόνο αυτά που ασχολήθηκαν πρώιμα με τη μουσική και με το τραγούδι εκδήλωσαν (σε ελάχιστο βαθμό) πιο πρώιμο ενδιαφέρον απ' ό,τι τα άλλα παιδιά και τελικά επέτυχαν στη μουσική. Στις περισσότερες περιπτώσεις, ο γονέας τραγουδούσε σε μόνιμη βάση στο νήπιο πολύ πριν αυτό τραγουδήσει.

Μερικοί ερευνητές υπέθεσαν ότι το ενδιαφέρον και η ευχαρίστηση για μουσικούς ήχους μπορεί να αποτελούν δείκτες έμφυτων μουσικών ικανοτήτων, αλλά ένα ερευνητικό ερωτηματολόγιο έδειξε ότι αυτές οι προτιμήσεις δεν αποτελούν δείκτες ύστερων μουσικών επιτευγμάτων. Σε κάθε περίπτωση, είναι αμφισβητούμενη η υπόθεση ότι ακόμα και οι πολύ πρώιμες προτιμήσεις πρέπει να είναι έμφυτες και όχι διδασκόμενες. Μικρές διαφορές στο βαθμό της προσοχής που δείχνουν τα νήπια (για οποιοδήποτε λόγο) σε διαφορετικά είδη

3.3 Εξαιρετικά επίπεδα επιτευγμάτων από «ατάλαντους» ανθρώπους

Πολλά ευρήματα που έρχονται σε αντίθεση με την άποψη για ύπαρξη ταλέντου προέρχονται από πειράματα σε κοινούς ανθρώπους που υποβάλλονται σε εντατική εξάσκηση για δεξιότητες που απαιτούν μεγάλη μνήμη ή αντίληψη. Σε μερικές περιπτώσεις, τα εξασκούμενα άτομα επιτυγχάνουν επίπεδα απόδοσης πολύ πιο ψηλά απ' ό,τι θεωρείται εφικτό από τους περισσότερους ανθρώπους (περιλαμβανόμενων και των ειδικών επιστημόνων στην ψυχολογία της μάθησης και της μνήμης). Αμύητοι παρατηρητές υπέθεσαν ότι οι συμμετέχοντες σε αυτά τα πειράματα θα πρέπει να είχαν κάποια ιδιαίτερη έμφυτη κλίση. Παρόμοια ευρήματα έχουν καταγραφεί από μελέτες σε δεξιότητες σχετιζόμενες με το επάγγελμα του σερβιτόρου και του μπάρμαν. Σε μια μελέτη, οι σερβιτόρες των μπαρ κάθε φορά μπορούσαν να θυμούνται είκοσι παραγγελίες ποτού η απόδοσή τους ήταν σημαντικά καλύτερη από της ομάδας σύγκρισης που αποτελείτο από πανεπιστημιακούς φοιτητές. Θα μπορούσε να υποθεθεί ότι τα άτομα που προσλαμβάνονται ως σερβιτόροι και μπάρμαν καταλήγουν σε τέτοιες δουλειές επειδή διαθέτουν έμφυτη δεξιότητα στη μνήμη, όμως τα ευρήματα άλλων ερευνητών δείχνουν ως πιθανότερο αίτιο της διάκρισης αυτών των ατόμων στην απομνημόνευση των παραγγελιών την εξάσκηση κατά την εργασία.

Ο ρόλος της εξάσκησης και όχι του χάρισματος επιβεβαιώνεται και από τα επιτεύγματα που είναι σπάνια σε μια κουλτούρα και συνήθη σε κάποια άλλη. Σε ορισμένες κουλτούρες υψηλά επίπεδα δεξιοτήτων έχουν παρατηρηθεί σε παιδιά στην κολύμβηση και στο κανό, καθώς και στον καθορισμό της πορείας στην ανοικτή θάλασσα και σε φαινομενικά γυμνά εδάφη. Ορισμένα μουσικά επιτεύγματα είναι πολύ πιο διαδεδομένα σε μερικές μη Δυτικές κουλτούρες απ' ό,τι στη δική μας, και τα παιδιά των Αβορίγιων της Αυστραλιανής ερήμου έχουν καλύτερη επίδοση σε ορισμένες δοκιμασίες οπτικής μνήμης από τα λευκά παιδιά. Το γεγονός ότι η πρώιμη ανάπτυξη ορισμένων δεξιοτήτων στα νήπια χάνεται όταν οι γονείς τους δεν ακολουθούν τις παραδοσιακές συνήθειες εξάσκησης δείχνει ότι η πολιτισμική ποικιλότητα στα επιτεύγματα προκαλείται από διαφορές στις ευκαιρίες στη μάθηση.

3.4 Εννοιολογικές δυσκολίες του όρου ταλέντο

Υπάρχουν ορισμένα προβλήματα εννοιολογικού χαρακτήρα και λογικής με την ιδέα ότι το ταλέντο συνεισφέρει στις εξαιρετικές ανθρώπινες ικανότητες. Στον καθημερινό λόγο, ο συλλογισμός για το ταλέντο είναι συχνά κυκλικός. Για παράδειγμα: «Παίζει τόσο καλά επειδή έχει ταλέντο. Πώς γνωρίζω ότι έχει ταλέντο; Είναι προφανές, παίζει τόσο καλά!». Ακόμα και μεταξύ των ερευνητών που χρησιμοποιούν επεξηγηματικά την ιδέα του ταλέντου, τα υποστηρικτικά στοιχεία βασίζονται στα υποτιθέμενα αποτελέσματα. Όπως πολλά επιστημονικά κατασκευάσματα, το ταλέντο δεν είναι άμεσα αντιληπτό αλλά συναγόμενο. Αυτό δεν είναι αναγκαία κακό αρκεί να διασφαλίζεται ότι τα ευρήματα εξηγούνται με τη μέγιστη πειστικότητα χωρίς την προσφυγή στην ιδέα του ταλέντου.

4. Εναλλακτικές επιρροές που συνεισφέρουν σε φαινόμενα αποδιδόμενα στις επιδράσεις του ταλέντου

Τα αίτια για τις εξαιρετικές ικανότητες μπορεί να μην είναι ποιοτικά διαφορετικά από αυτά για τις λιγότερο εξαιρετικές ικανότητες των συνήθων ανθρώπων. Οι συσχετίσεις μεταξύ των ιδιαίτερων ικανότητων και των εμπειριών που προάγουν τη μάθηση έχουν ήδη μελετηθεί διεξοδικά. Εδώ θα ασχοληθούμε με την συνεισφορά

της εκπαίδευσης και της εξάσκησης στα διάφορα είδη επιδεξιότητων.

Πολλές παράμετροι της ανθρώπινης ποικιλότητας μπορεί να επηρεάσουν τις μαθησιακές εμπειρίες των ανθρώπων και τις τελικές τους ικανότητες: (1) πρότερη γνώση σχετιζόμενη με δεξιότητες, (2) προσοχή, συγκέντρωση και απόσπαση προσοχής, (3) ενδιαφέροντα και αποκτώμενες προτιμήσεις, (4) κίνητρο και ανταγωνιστικότητα, (5) αυτοπεποίθηση και αισιοδοξία, (6) άλλες πτυχές της ιδιοσυγκρασίας και της προσωπικότητας, (7) ενθουσιασμός και ενεργητικότητα, και (8) κόυραση και άγχος. Επίδραση επίσης ασκούν οι διαφορές στις ευκαιρίες και στις εμπειρίες, καθώς και στην καταλληλότητα της εκπαίδευσης και την αποτελεσματικότητα της μάθησης.

4.1 Στοιχεία από μελέτες στην εξάσκηση

Τα εντυπωσιακά αποτελέσματα της εκπαίδευσης και της εξάσκησης στους συνήθεις ανθρώπους συζητήθηκαν στην υποενότητα 3.3. Ακόμα και για όσους πιστεύεται ότι είναι ιδιαίτερα ταλαντούχοι στη μουσική, τα μαθηματικά, το σκάκι ή τον αθλητισμό, αυτό είναι αποτέλεσμα μακρών περιόδων καθοδήγησης και εξάσκησης. Η μουσική είναι ένα πεδίο ικανοτήτων που θεωρείται ως ιδιαίτερα εξαρτώμενο από το ταλέντο· παρομοίως, οι επιδράσεις της εξάσκησης σε άλλα πεδία ικανοτήτων ενδέχεται να είναι τουλάχιστον τόσο δυνατές όσο στη μουσική.

Ερευνητές βρήκαν ισχυρή συσχέτιση μεταξύ του επιπέδου της απόδοσης σπουδαστών βιολιού ηλικίας κοντά στα είκοσι έτη και του αριθμού των ωρών κανονικής εξάσκησης στην οποία είχαν υποβληθεί. Μέχρι την ηλικία των 21 ετών, οι καλύτεροι σπουδαστές στην απόδοση στο ωδείο είχαν συγκεντρώσει γύρω στις 10.000 ώρες εξάσκησης, συγκρινόμενες με λιγότερο από το μισό αυτών των ωρών για σπουδαστές στο ίδιο ίδρυμα που εκπαιδεύονταν ως δάσκαλοι βιολιού. Διαφορές παρόμοιου μεγέθους βρέθηκαν επίσης σε μια μελέτη που συνέκρινε εξπέρ και ερασιτέχνες πιανίστες. Οι μετρήσεις του χρόνου εξάσκησης από το ξεκίνημα της εκμάθησης ενός οργάνου αποδείχθηκαν καλοί δείκτες πρόβλεψης για διαφορές στην απόδοση μεταξύ σπουδαστών εντός μιας ομάδας αλλά και μεταξύ ομάδων. Μελέτες από άλλους ερευνητές στους εξπέρ μουσικούς παρέχουν επιπρόσθετα στοιχεία ότι

συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου

συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου

η συστηματική εξάσκηση είναι αναγκαία για την απόκτηση και διατήρηση υψηλών επιπέδων ικανοτήτων. Επιπλέον, είναι απαραίτητο να δίνεται σημαντική βοήθεια και ενθάρρυνση σε όλους τους νεαρούς οργανοπαίκτες - ακόμα και σε αυτούς που οι γονείς και οι δάσκαλοι τους θεωρούν ιδιαίτερα ταλαντούχους - προκειμένου να διατηρήσουν το απαραίτητο επίπεδο εξάσκησης για να γίνουν εξπέρ.

Άλλοι ερευνητές μελέτησαν ετεροχρονισμένα στοιχεία από προσωπικά ημερολόγια μουσικών στα αποτελέσματα της εξάσκησης. Από αυτά επιβεβαιώθηκε η ισχυρή συσχέτιση μεταξύ εξάσκησης και επιτευγμάτων, που ήταν μέγιστη για πιο κανονικά και συστηματικά είδη εξάσκησης όπως οι κλίμακες και οι ασκήσεις. Η επίτευξη του υψηλότερου επιπέδου (Βαθμός 8) στις εξετάσεις της Επιτροπής Βρετανικών Ενώσεων (British Associated Board) στην απόδοση στη μουσική, απαιτούσε κατά μέσο όρο περίπου 3.300 ώρες εξάσκησης ανεξαρτήτως της δυναμικής της ομάδας στην οποία τα νεαρά άτομα της μελέτης είχαν ταξινομηθεί. Αυτό δείχνει ότι η εξάσκηση είναι ένα άμεσο αίτιο της επιτυχίας και όχι μια απλή συσχέτισή της.

Εν περιλήψει, δεν υπάρχουν στοιχεία που να στηρίζουν την ύπαρξη ταλέντου για τους ακόλουθους λόγους: (1) υπάρχει έλλειψη πειστικών στοιχείων (ενότητα 2) (2) υπάρχουν πάρα πολλά στοιχεία περί του αντιθέτου (ενότητα 3) (3) το εύρημα ότι μετρήσεις του βαθμού εξάσκησης (ακόμα και σε ετεροχρονισμένες περιπτώσεις) αποτελούν δείκτες πρόβλεψης των επιπέδων απόδοσης (υποεπινότητα 4.1) (4) η παρατήρηση ότι τα «ταλαντούχα» άτομα δεν επιτυγχάνουν υψηλά επίπεδα ικανοτήτων χωρίς σημαντικό βαθμό εκπαίδευσης (υποεπινότητα 3.2), (5) το στοιχείο ότι τα άτομα που θεωρούνται ότι δεν διαθέτουν ταλέντο εντούτοις είναι ικανά για πολύ υψηλά επίπεδα απόδοσης όταν τους δίνονται επαρκείς ευκαιρίες εκπαίδευσης (υποεπινότητα 3.3) και (6) η μη ύπαρξη διαφορών στον χρόνο εξάσκησης που απαιτείται για τους περισσότερο και λιγότερο επιτυχημένους νεαρούς μουσικούς προκειμένου να φθάσουν σε παρόμοια επίπεδα απόδοσης (υποεπινότητες 3.2 και 4.1). Το καταληκτικό αυτό συμπέρασμα ενισχύεται όταν ληφθούν υπόψη μερικοί από τους μετρήσιμους παράγοντες που είναι γνωστό ότι συνεισφέρουν στην ποικιλότητα στην απόδοση: ευκαιρίες, προπαρασκευαστικές εμπειρίες, ενθάρρυνση, υπο-

στήριξη, κίνητρα, αυτοπεποίθηση, επιμονή, κατευθυνόμενη επικέντρωση σ' ένα μοναδικό στόχο. Σε αυτές τις επιδράσεις θα πρέπει να προστεθούν και οι διαφορές στην ποιότητα της διδασκαλίας, την απόδοση της επιλεγόμενης μεθόδου εξάσκησης, καθώς και ο βαθμός ενθουσιασμού.

5. Περιληψη και συμπεράσματα

Η παρούσα μελέτη ξεκίνησε με την περιγραφή της ευρέως διαδεδομένης πεποίθησης ότι για να φθάσει ένα άτομο σε υψηλά επίπεδα ικανοτήτων θα πρέπει να διαθέτει μια έμφυτη δυνατότητα ονομαζόμενη ταλέντο. Έχει εξαιρετική σημασία να αποδειχθεί αν είναι βάσιμη η ύπαρξη ταλέντου, διότι η άκριτη αποδοχή του έχει σημαντικές κοινωνικές και εκπαιδευτικές συνέπειες που επηρεάζουν τις αξιολογικές διαδικασίες και τις πολιτικές της εκπαίδευσης. Η πίστη στο ταλέντο μπορεί να λειτουργήσει επίσης ως εμπόδιο στην περαιτέρω διερεύνηση των αιτιών των λαμπρών επιδόσεων σε ορισμένους τομείς ικανοτήτων.

Για να διασφαλιστεί ότι ο όρος ταλέντο χρησιμοποιείται με τον ίδιο τρόπο από τους επιστήμονες ερευνητές, τους δασκάλους και άλλους σχετικούς επαγγελματίες, προτάθηκε ότι (1) το ταλέντο πηγάζει από γενετικά κληρονομούμενες δομές (επεξή-

γηση του γράφοντος: γονίδια), (2) υπάρχουν πρώιμοι δείκτες ταλέντου, (3) το ταλέντο αποτελεί βάση εκτίμησης της πιθανότητας επιτυχίας, (4) μόνο μια μειονότητα ατόμων διαθέτει ιδιαίτερα ταλέντα, και (5) τα αποτελέσματα του ταλέντου είναι σχετικά εξειδικευμένα.

Εξετάζοντας τα στοιχεία και τα επιχειρήματα υπέρ και κατά του ταλέντου, στην ενότητα 2 σχολιάστηκαν τα ευρήματα υπέρ της ύπαρξης του. Εξετάστηκαν τα στοιχεία που υποστηρίζουν ότι ορισμένα παιδάκια αριστεύουν χωρίς ιδιαίτερη ενθάρρυνση και ότι ορισμένα άλλα γεννιούνται με ιδιαίτερες δυνατότητες που διευκολύνουν την απόκτηση συγκεκριμένων ικανοτήτων. Εδώ, αποδείχθηκε ότι τα στοιχεία για πρώιμα επιτεύγματα μπορούν να εξηγηθούν επί τη βάση άλλων γνωστών συντελεστών πρώιμης προόδου. Επίσης, δεν βρέθηκαν στοιχεία έμφυτων γνωρισμάτων που να λειτουργούν με τον εκ του ορισμού του ταλέντου συνεπαγόμενο προβλέψιμο και ειδικό τρόπο, εκτός από την περίπτωση των «σοφών» αυτιστικών παιδιών των οποίων οι εξαιρετικές δεξιότητες φαίνεται να πηγάζουν από μια ακούσια αλλά έμμηνη εξειδίκευση των διανοητικών τους δραστηριοτήτων.

Στην ενότητα 3, διερευνήθηκαν τα

στοιχεία που είναι αντίθετα με την ύπαρξη ταλέντων, και συζητήθηκε η απουσία πρώιμων δεικτών ιδιαίτερων ικανοτήτων. Όπου παρατηρείται πρόωγη ανάπτυξη, σε όλες τις περιπτώσεις αυτή εμφανίστηκε μετά από πλήθος ευκαιριών και ενθάρρυνσης. Επιπλέον, δεν υφίστανται επαρκή στοιχεία που να στηρίζουν τις διαφορές στην ευκολία μάθησης όταν συνεκτιμηθούν οι υφιστάμενες διαφορές στις γνώσεις, τις δεξιότητες, τα κίνητρα καθώς και άλλοι παράγοντες που ως γνωστόν επηρεάζουν την επίδοση. Τα υψηλά επίπεδα απόδοσης πάντα απαιτούν μακροχρόνια και εντατική εξάσκηση. Ακόμα και άτομα που δεν θεωρούνται ότι έχουν κάποιο ιδιαίτερο ταλέντο μπορούν με την εξάσκηση να φτάσουν σε επίπεδα επιτυχίας που είναι εφικτά μόνον από τα υποτιθέμενα χαρισματικά άτομα (υποενότητα 3.3). Υπάρχουν επίσης και εννοιολογικά επιχειρήματα που αντίκεινται στην άποψη ότι το ταλέντο είναι εξηγήσιμο (υποενότητα 3.4).

Στην ενότητα 4, εξετάστηκαν εναλλακτικές εξηγήσεις των πρώιμων επιτευγμάτων πέραν του ταλέντου. Διαπιστώθηκε ότι για να αριστεύσει κάποιος απαιτείται μακροχρόνια συστηματική εξάσκηση. Μελέτες επί των αποτελεσμάτων της μακροχρόνιας εξάσκησης και εκπαίδευσης δείχνουν ότι οι ατομικές διαφορές στις σχετιζόμενες με τη μάθηση εμπειρίες είναι η κύρια αιτία για τις υφιστάμενες διαφορές στα επιτεύγματα.

Τα στοιχεία που εξετάστηκαν σε αυτό το άρθρο δεν υποστηρίζουν την αντίληψη περί ταλέντου, ότι δηλαδή η λαμπρή επίδοση είναι συνέπεια έμφυτων δυνατοτήτων. Αυτό το συμπέρασμα έχει πρακτικές συνέπειες, διότι η κατηγοριοποίηση μερικών παιδιών ως έμφυτα ταλαντούχων είναι μεροληπτική. Τα στοιχεία δείχνουν ότι τέτοια κατηγοριοποίηση είναι άδικη και άχρηστη διότι εμποδίζει νεαρά άτομα να επιδιώξουν κάποιο στόχο λόγω της αβάσιμης πεποίθησης των δασκάλων και των γονέων τους ότι αυτά δεν θα επωφελούνταν από τις μεγάλες ευκαιρίες που δίνονται σε εκείνα που θεωρούνται ταλαντούχα.

Στο ερώτημα, «Αν δεν υπάρχουν ταλέντα, πώς μπορεί κανείς να εξηγήσει τα φαινόμενα που τους αποδίδονται;», οι συγγραφείς δεν ισχυρίζονται ότι έχουν μια πλήρη απάντηση. Εντούτοις, έχουν παραθέσει μια σειρά πιθανών επιρροών, καθώς και υποστηρικτικά στοιχεία για τα αποτελέσματά τους.

Τα έμφυτα ταλέντα είναι συναγόμενα

και όχι άμεσα παρατηρήσιμα. Ένας λόγος υποθετικής ύπαρξης τους είναι για να εξηγήσει ατομικές διαφορές, αλλά αυτές μπορούν επαρκώς να αιτιολογηθούν ως οφειλόμενες σε διαφορές στις εμπειρίες όπως η εκπαίδευση και η εξάσκηση, καθώς και σε βιολογικές επιρροές που όμως δεν σχετίζονται με την ιδέα του ταλέντου.

Θα μπορούσαν κάποιοι να υποστηρίξουν ότι η ιδέα του ταλέντου δεν είναι εντελώς λανθασμένη αλλά απλώς υπερβολική και υπεραπλουστευμένη. Στην υποενότητα 1.1, από τα πέντε κριτήρια ορισμού των έμφυτων ταλέντων τα εξής δύο είναι σχετικά μη προβληματικά: (1) ατομικές διαφορές σε μερικές ιδιαίτερες ικανότητες μπορεί να έχουν μερική γενετική προέλευση, και (4) υπάρχουν μερικά γνωρίσματα που τα διαθέτει μόνο μια μειοψηφία ατόμων. Υπό αυτό το περιορισμένο πλαίσιο θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι υπάρχουν ταλέντα. Θα μπορούσαν επίσης κάποιοι άλλοι να υποστηρίξουν ότι ιδέα του ταλέντου ισχύει ακόμα κι όταν δεν πληρούνται τα άλλα τρία κριτήρια. Αυτό θα ήταν αποδεκτό αν τα υπό συζήτηση θέματα ήταν μόνον ακαδημαϊκού ενδιαφέροντος. Τότε, το «ταλέντο» θα αποτελούσε τη βάση της μέχρι τώρα απροσδιόριστης επίδρασης της βιολογίας στις ιδιαίτερες ικανότητες. Όμως, από πρακτική σκοπιά τα άλλα τρία κριτήρια – (2) το ταλέντο να είναι πρώιμα αναγνωρίσιμο πριν την εμφάνιση της ιδιαίτερης ικανότητας, (3) βάσει αυτού να προβλέπεται η αρίστευση, και (5) να είναι εξειδικευμένο σε ένα τομέα – είναι καθοριστικά, επειδή είναι ακριβώς αυτές οι ιδιότητες που χρησιμοποιούνται για τη δικαιολόγηση της επιλεκτικής αξιολόγησης και των διακρίσεων.

Καταληκτικό σημείωμα του γράφοντος

Προς υποστήριξη των συμπερασμάτων του παρόντος άρθρου περί ανυπαρξίας ταλέντου παρατίθενται τα ακόλουθα παραδείγματα:

1) Ο κορυφαίος φυσικός του 20^{ου} αιώνα Albert Einstein μέχρι τα 7 του χρόνια δυσκολευόταν να ομιλεί και να μετρά, με αποτέλεσμα η δασκάλα του να τον θεωρεί μειωμένης ευφυΐας. Εντούτοις, ως ενήλικας μπόρεσε να αναπτύξει εντυπωσιακές επιστημονικές θεωρίες που όμως ουδέποτε απέδωσε σε κάποιο έμφυτο ταλέντο του. Τουναντίον, διατεινόταν: «Είμαι σίγουρος για τον εαυτό μου ότι δεν διαθέτω ιδιαίτερα ταλέντα. Η περιέργεια, η εμμονή και η πεισματική υπομονή, συνδυασμένα με αυτοκριτική, με οδήγησαν στις ιδέες μου»².

2) Οι κρητικές μαντινάδες (ομοιοκαταληκτούντα δίστιχα/τετράστιχα) αποτελούν ως γνωστόν την βάση της Κρητικής μουσικής και ποίησης. Οι Κρητικοί δημιουργούν τις μαντινάδες για να εκφραστούν ως άτομα (στο δίστιχο ολοκληρώνεται η σκέψη του δημιουργού) ή ως μορφή διαλόγου (όπου λέει μια μαντινάδα ο πρώτος, απαντάει με μία άλλη μαντινάδα ο δεύτερος, συνεχίζει με άλλη ο πρώτος κ.ο.κ.). Αυτή η ευχέρεια παραγωγής μαντινάδων από απλούς ανθρώπους είναι παράδειγμα αντι-ταλαντικής μαζικής λαϊκής ποίησης.

3) Πολλές άλλες πηγές προσφέρουν πληθώρα παραδειγμάτων από φημισμένους ανθρώπους που διέπρεψαν παρότι υπήρξαν μέτριοι μαθητές ή είχαν προβλήματα στο σχολείο (είχαν αποβληθεί, τα «παράτησαν» και συνέχισαν μαθήματα στο σπίτι κ.λπ.)³.

Σημειώσεις:

* Ο Χρήστος Γεωργίου είναι Καθηγητής Βιοχημείας, Τμήμα Βιολογίας, Πανεπιστήμιο Πατρών, E-mail c.georgiou@upatras.gr

** Επιμέλεια μετάφρασης του πρωτότυπου άρθρου: **Μαρία Παναγιωτονάκου**, Διπλωματούχος Αγγλικής Φιλολογίας.

1. Σημείωση του γράφοντος: Ο Wolfgang Amadeus Mozart χρησιμοποιείται ως κλασικό παράδειγμα παιδιού με έμφυτο ταλέντο στη μουσική. Η βιβλιογραφία του, που στηρίζεται σε αναξιόπιστες ανεκδοτολογικές πηγές, τον παρουσιάζει να παίζει κλαθικόμπαλο σε ηλικία 4 ετών, να έχει τελειοποιηθεί στο βιολί μέχρι την ηλικία των 6 ετών κι επίσης να αυτοσχεδιάζει και να εκτελεί μουσικά κομμάτια απροετοίμαστος. Σε όλα αυτά είχε δάσκαλο τον πατέρα του (διάσημο βιολονίστα, συνθέτη και συγγραφέα), που του μάθαινε επίσης ξένες γλώσσες και μαθηματικά καθότι δεν του επέτρεπε να παρακολουθήσει σχολείο. Παράλληλα, τον περιέφερε στην Αυλή και τα σαλόνια της Βιέννης, επιδεικνύοντάς τον ως παιδί-θαύμα. Αυτό που δεν είναι ευρέως γνωστό είναι ότι ο μικρός Mozart πιάστηκε πολύ από τον πατέρα του να γίνει «παιδί-θαύμα» διότι τον κτυπούσε στα χέρια όταν έκανε λάθη στην εκτέλεση των μουσικών κομματιών, και γενικά τον τιμωρούσε αυστηρά. Γι' αυτό τον λόγο, η σχέση του με τον πατέρα του και η προσωπική ζωή του υπήρξαν προβληματικές.
2. Raptis, I. (2006). Glafka-2004 'Iconoclasm': The Soul and Spirit of the Meeting. *International Journal of Theoretical Physics* 45: 1383-1389.
3. 'Ευφύεστατοι κουμπούρες' (*Ελευθεροτυπία*, 19-09-2009), <http://presentoutlook.com/famous-failures/>, www.autodidactic.com/profiles/profiles.htm

συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου

«Ο Κοινωνικός Γραμματισμός στο Κοινωνικο-Πολιτισμικό μοντέλο: Εφαρμογή στην κοινωνική πρακτική του Σχολείου Δεύτερης Ευκαιρίας (ΣΔΕ)»

γράφει η Ευαγγελία Θεοδωρίδου*

Ο Γραμματισμός στο Ιδεολογικό ή Κοινωνικο-Πολιτισμικό Μοντέλο

Κατά τον Street (1984) ANOT«ONΨE), το ιδεολογικό ή κοινωνικο-πολιτισμικό μοντέλο γραμματισμού, επιχειρεί να κατανοήσει το γραμματισμό στο πλαίσιο συγκεκριμένων κοινωνικών πρακτικών. Δίνει δηλ. έμφαση στην κοινωνική φύση του γραμματισμού εφόσον η απόκτηση και η χρήση του γραμματισμού συντελούνται μέσα σε κοινωνικά συμφραζόμενα. Ο Levine (1986) από το πεδίο της Κοινωνιολογίας, η Heath (1983), από την Εθνογραφία της Επικοινωνίας και ο Freire (1985), από τους θεωρητικούς της εκπαίδευσης, είναι συγγραφείς που συντάσσονται με αυτή την άποψη. Σύμφωνα με την Cook-Gumperz (2008), «ο γραμματισμός ως κοινωνικά δομούμενος αποτελεί τόσο μια ιστορικά εδραιωμένη ιδεολογία όσο και μια συλλογή επικοινωνιακών πρακτικών». Η ίδια ερευνήτρια στη μελέτη της για τη σχέση γραμματισμού και εκπαίδευσης, διαπιστώνει ότι καθ' όλη τη διάρκεια ανάπτυξής τους τα σχολεία δεν ασχολούνται μόνο με τη διδασκαλία των δεξιοτήτων γραμματισμού, αλλά επίσης και με τις χρήσεις αυτών των συστημάτων αφού αυτές οι χρήσεις αποτελούν κυρίως κοινωνικό ζήτημα. Γι' αυτό το λόγο η μάθηση στο σχολείο δεν μπορεί να θεωρηθεί μόνο γνωστική μάθηση.

Ο Gee (1996), επεκτείνοντας τις παραπάνω θέσεις, αμφισβητεί την άποψη ότι υπάρχει ένας γραμματισμός, αυτός που αποκτάται με τη φοίτηση στο επίσημο σχολικό σύστημα. Υποστηρίζει ότι η ποικιλία των πρακτικών στην απόκτηση του γραμματισμού που έχουν συναντήσει οι ερευνητές/τριες, τους/τις έχουν οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι αντί του ενός γραμματισμού υπάρχουν γραμματισμοί.

Στα πλαίσια του κοινωνικο-πολιτισμικού μοντέλου αναδεικνύεται και η ιδεολογική πτυχή της έννοιας του γραμματισμού, δηλ. ενός συνόλου ιδεών, πεποιθήσεων και στάσεων, οι οποίες από κοινού κατασκευάζουν μία άποψη του κόσμου ή μια πολιτική θέση (Baynham, 2002). Οι ιδεολογίες συνήθως «φυσικοποιούν» τον εαυτό τους και το ρόλο που η επικοινωνία παίζει στη δόμηση της ιδεολογικής διάστασης του γραμματισμού (το ερώτημα πώς μεταβιβάζεται η γνώση, κάνουμε εικασίες σχετικά με το τι αποτελεί έγκυρη γνώση. Το τι όμως θεωρείται έγκυρη γνώση κατά την Cook-Gumperz (2008), είναι πρωτίστως θέμα ιδεολογίας, είναι δημιουργία της κοινωνίας.

Οι έννοιες του Γραμματισμού

Από τις αρχές του προηγούμενου αιώνα, πολλές έρευνες ασχολήθηκαν με την έννοια του γραμματισμού, τις εκδοχές του και τη σχέση του με τη γλώσσα. Στη χώρα μας, ο όρος είναι σχετικά νέος και αποδίδει τον αγγλικό όρο literacy, ενώ έχει μεταφραστεί και ως αλφαριθμητισμός ή εγγραμματοσύνη (Ong, 1997). Ο γραμματισμός περιγράφεται πλέον ως ικανότητα παραγωγής και ερμηνείας γραπτού κειμένου και αντιμετώπι-

Εισαγωγή

Αρκετές κοινωνικές ομάδες αντιμετωπίζουν εκπαιδευτικές ανισότητες με αποτέλεσμα να στερούνται ίσες ευκαιρίες πρόσβασης και παραμονής στις διάφορες εκπαιδευτικές βαθμίδες. Τι σημαίνει όμως ίσες εκπαιδευτικές ευκαιρίες; Για τους σχεδιαστές της εκπαιδευτικής πολιτικής ίσες εκπαιδευτικές ευκαιρίες σημαίνει να δώσουμε σε όλους/ες τους μαθητές/-τριες ένα ομοιόμορφο αναλυτικό πρόγραμμα. Για τους θεωρητικούς της εκπαίδευσης, ίσες ευκαιρίες εκπαίδευσης προσφέρονται καλύτερα με την αναγνώριση των αναπόφευκτων ιδιαιτεροτήτων που υπάρχουν μεταξύ των κοινωνικών ομάδων και με την εξεύρεση τρόπων με τους οποίους θα ανταποκριθούμε σε αυτές.

Στο παρόν άρθρο παρουσιάζεται μέρος της παιδαγωγικής ερευνητικής εργασίας που υλοποιήθηκε σε ΣΔΕ της Θεσσαλονίκης στα πλαίσια της Α και Β τάξης, με βάση τις κοινωνικο-πολιτισμικές θεωρίες μάθησης στην εκπαίδευση ενηλίκων καθώς και τις θεωρίες κειμενοκεντρικής προσέγγισης για το γραμματισμό (ειδικότερα αφορά στις σχέσεις κειμένων και αλληλεπιδράσεων των πρακτικών γραμματισμού κατά τη διδασκαλία του μαθήματος κοινωνικού γραμματισμού) σε ενήλικες εκπαιδευόμενους/-ες μαθητές/-τριες.

Ο γραμματισμός δεν είναι απλά το σπουδαιότερο έργο του σχολείου αλλά είναι το διακύβευμα όλων των κοινωνιών γιατί αντανακλά τις λειτουργίες ισχυρών κοινωνικών διαδικασιών, όπως είναι η κατάταξη και κατηγοριοποίηση των ατόμων σε εκπαιδευτικά έχοντες και μη έχοντες, κάτι που φαίνεται πιο έντονα στην εκπαίδευση γραμματισμού των ενηλίκων. Αυτό σημαίνει ότι η διαδικασία της διδασκαλίας και μάθησης πρέπει να σχεδιάζεται με τρόπους που είναι κατάλληλοι για σπουδαστές/-τριες με διαφορετικές ανάγκες και αυτό το κενό οφείλει να καλύψει η λειτουργία των Σχολείων Δεύτερης Ευκαιρίας (ΣΔΕ), με πλούσιο εκπαιδευτικό υλικό και ποικιλία στα μαθήματα.

ζεται ως δομούμενος διεπιδραστικά και κοινωνικά μέσα από λεκτικές συναλλαγές σε διάφορα επικοινωνιακά πλαίσια (Cook-Gumperz, 2008: 53-55). Δεν μπορεί επομένως να θεωρηθεί ως δεδομένος, ως γνωστή τεχνολογία που μεταφέρεται από περιβάλλον σε περιβάλλον (οπίτι, εργασία, σχολείο, καταστήματα, υπηρεσίες, δρόμους) εφόσον συγκροτεί εκφάνσεις του ευρύτερου κοινωνικού γραμματισμού (Κωστούλη, 2001).

Ο γραμματισμός δεν ταυτίζεται με την παλαιότερη ερμηνεία, ως απλή δεξιότητα για γραφή και ανάγνωση, αλλά σχετίζεται με το σύνολο των δυνατοτήτων του ατόμου να μπορεί να επικοινωνεί σε ποικίλες περιστάσεις, να εντάσσεται αποτελεσματικά σε διάφορα περιβάλλοντα και να προσεγγίζει κριτικά το λόγο σε όλους τους σημειωτικούς του κώδικες σε συγκεκριμένα κοινωνικά και πολιτισμικά συμφραζόμενα. Το κέντρο βάρους συνεχώς μετατίθεται από τον λειτουργικό γραμματισμό, στον πολιτισμικό γραμματισμό και στον (κοινωνικό) κριτικό γραμματισμό και τις πολλαπλές υπο-κατηγορίες τους. Ο παλαιότερος τομέας του αλφαριθμητικού ενηλίκων, δίνει τη θέση του σε έναν πιο εξειδικευμένο υπο-τομέα, στο γραμματισμό στο χώρο εργασίας. Πρόσφατα μάλιστα, γίνεται λόγος για ψηφιακό γραμματισμό ή και για πολυγραμματισμούς,¹ ενόψει της ανάπτυξης των ηλεκτρονικών τεχνολογιών, οι οποίες διαμορφώνουν πολιτισμούς μετα-έντυπων κειμένων. Για τους παραπάνω λόγους, ο γραμματισμός δε συνδέεται πάντα και μόνο με τη χρήση της γλώσσας (προφορική και γραπτή), αλλά η έννοιά του είναι δυνατό να επεκτείνεται, ανάλογα με το αντικείμενό του (βλέπε: οπτικός, πληροφορικός, μαθηματικός, κοινωνικός γραμματισμός κτλ).

Σύμφωνα με τις κυρίαρχες προσεγγίσεις, θα λέγαμε ότι γραμματισμός σήμερα, σημαίνει την ικανότητα του ατόμου να κατανοεί, να ερμηνεύει και να αντιμετωπίζει κριτικά τους διάφορους τύπους λόγου, να είναι σε θέση να παράγει πολλά είδη λόγου και γενικά να είναι σε θέση να λειτουργεί σε κοινότητες πρακτικής μέσα στις οποίες λειτουργούν τα διάφορα είδη λόγου και να χρησιμοποιεί τον γραπτό και προφορικό λόγο για την διατύπωση ταυτοτήτων και σχέσεων. Αποτελεί επομένως μια γνωστική βάση και ένα εργαλείο για τη δόμηση του νοήματος, που διαρκώς εξελίσσεται.

Ο γραμματισμός είναι ταυτόχρονα ο σκοπός των μέσων και ο σκοπός ο ίδιος, που διαμορφώνεται και διευκολύνεται μέσα σε περιβάλλον μάθησης – τυπικό ή άτυπο- στη διάρκεια της ζωής μας (Βερβενιώτη, 2003). Επιπλέον ο γραμματισμός αποτελεί έναν κοινωνικό θεσμό, ένα περίπλοκο φαινόμενο, που συνδυάζει πολλαπλές πολιτισμικές, κοινωνικές, ιστορικές και γνωστικές πλευρές. Για τον Gee (1993), γραμματισμός είναι ο έλεγχος των χρήσεων της γλώσσας, ο οποίος κατακτάται με ανάλογο τρόπο που κατακτάται ο προφορικός λόγος από το παιδί, ενώ ο Kress (1994), διαχωρίζει το γραμματισμό σε εκείνον που αφορά το λόγο και σ' αυτόν που περιγράφει κάθε μορφή ή μέσο αναπαράστασης. Ο Traves (1992), ορίζει το γραμματισμό ως την ικανότητα του ατόμου να ελέγχει μέσω του λόγου τη ζωή και το περιβάλλον του με ορθολογικό τρόπο.

Η στροφή αυτή στην ερμηνεία της έννοιας του γραμματισμού, οφείλεται αφενός στην αλλαγή των ενδιαφερόντων της έρευνας και της μεθοδολογίας της και αφετέρου στην αλλαγή των σκοπών της σχολικής εκπαίδευσης και των προγραμμάτων γραμματισμού² που διαμορφώνουν το πλαίσιο του λεγόμενου σχολικού γραμματισμού.

Προγράμματα Γραμματισμού στα ΣΔΕ

Μέρος της υλοποίησης συγκεκριμένων κάθε φορά προγραμμάτων γραμματισμού συνιστούν τα σχολικά βιβλία, που περιλαμβάνουν θεωρητικές παραδοχές, διδακτικούς σκοπούς, αρχές και μεθοδολογίες και συνενώως εκφράζουν -ρητά ή άρητα- κάποια συγκεκριμένη αντίληψη για το γραμματισμό. Δε μπορούμε να παραβλέψουμε το γεγονός ότι κάθε σχολικός θεσμός, αντιμετωπίζεται ως σημαντικός μηχανισμός ιδεολογικής παραγωγής και αναπαραγωγής γιατί τα κείμενα που επιλέγο-

νται, προτείνονται και διδάσκονται, μέσω των σχολικών βιβλίων και των αναλυτικών προγραμμάτων, συνιστούν προϊόν και παράγοντα κοινωνικών διεργασιών.

Στη περίπτωση του σχολικού θεσμού³ των Σ.Δ.Ε., η ιδιαιτερότητα συνίσταται στο γεγονός ότι δεν υπάρχει συγκεκριμένο εγχειρίδιο βασικών γνώσεων για το μάθημα του κοινωνικού γραμματισμού και το πρόγραμμα σπουδών απλά δίνει κατευθυντήριες γραμμές, τάσεις, με διδακτικές προτάσεις θεματικών ενότητων. Η δομή του προγράμματος σπουδών δεν υπακούει σε ένα αυστηρά καθορισμένο και κεντρικά διαμορφωμένο αναλυτικό πρόγραμμα⁴ (όπως γίνεται στα σχολεία αναφοράς) και η επιλογή των μαθησιακών περιεχομένων, υπαγορεύονται κυρίως από τις ανάγκες των εκπαιδευόμενων μαθητών/τριών, τις εμπειρίες τους, τα κίνητρα και τις δυνατότητες τους. Αυτό συμβαίνει γιατί τα Σ.Δ.Ε. ενώ ανήκουν στην τυπική εκπαίδευση, δανείζονται στοιχεία τόσο της άτυπης εκπαίδευσης όσο και των προγραμμάτων της δια βίου μάθησης επειδή απευθύνονται σε ενήλικες. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα οι εκπαιδευόμενοι/ες να είναι εκείνοι/ες που προτείνουν, επιλέγουν θέματα και φαινόμενα που πρέπει να διερευνηθούν και έτσι γίνονται συνδημιουργοί και συμμετέχοντες των κοινωνικών και πολιτισμικών διεργασιών όπως είναι η χειραφέτηση, η ενδυνάμωση, η καταπολέμηση ρατσισμού κ.λ.π.

Συνεχής Λόγος ή Λόγοι

Ο λόγος (ή συνομιλία) αποτελεί όχι μόνο το μέσο, το διανοητικό εργαλείο διαμέσου του οποίου οικοδομούνται οι ιδέες, οι απόψεις, οι γνώσεις αλλά επιπλέον είναι το μέσο διαμέσου του οποίου επιτυγχάνονται επικοινωνιακοί στόχοι, διαμορφώνονται οι κοινωνικές αλληλεπιδράσεις και συγκροτούνται οι κοινωνικές σχέσεις μεταξύ των μελών της κοινότητας της τάξης. Επομένως η μελέτη του συνεχούς λόγου της σχολικής τάξης είναι η μελέτη της διδακτικής και μαθησιακής διαδικασίας που επιτελείται μέσα από τη μελέτη της σχολικής επικοινωνίας, των κοινωνικών σχέσεων και των αλληλεπιδράσεων που διαμορφώνονται στο συγκεκριμένο περιβάλλον της σχολικής τάξης. Η γλώσσα-ομιλία (συνεχής λόγος), στην πραγματικότητα δεν είναι μια μονολογική απομονωμένη εκφώνηση αλλά το γεγονός της λεκτικής αλληλεπίδρασης που συντελείται μέσω της εκφώνησης και μορφοποιείται στα εκφωνήματα (προϊόντα της εκφώνησης).

Ο Foucault (1972) υποστήριξε ότι η εξουσία είναι πάντα παρούσα και αλληλένδετη με τη γνώση και κάθε ανθρώπινη σχέση είναι ένας αγώνας και μια διαπραγμάτευση με την εξουσία. Πιο συγκεκριμένα ο συνεχής λόγος σχετίζεται με την εξουσία, λειτουργώντας μέσα από ρόλους αποκλεισμού, δεδομένου ότι ελέγχεται από τα υποκείμενα μέσα από το τι μπορεί να ειπωθεί, πότε και πώς ένας μπορεί να μιλήσει και ποιος μπορεί να μιλήσει. Ο Fairclough επεκτείνοντας και εμπλουτίζοντας γλωσσολογικά τον όρο του συνεχούς λόγου του Foucault δίνει τη δική του διάσταση στον γραμματισμό ή στους γραμματισμούς, συσχετίζοντάς τον με τα πραγματικά κείμενα μέσα στο πλαίσιο, όπως και με τις πραγματικές κοινωνικές πρακτικές των ατόμων για αγώνα και αλλαγή.

Ο Kress (2003), αντλώντας από τον Foucault και κινούμενος στο ίδιο μήκος κύματος με τον Fairclough, υποστηρίζει ότι οι Λόγοι δεν υπάρχουν σε απομόνωση αλλά σ' ένα ευρύτερο σύστημα λόγων που συχνά αντιτίθενται, αντιφάσκουν και αντιμάχονται ή απλώς διαφέρουν μεταξύ τους και ο καθένας έχει την τάση να «αποικίζει ιμπεριαλιστικά τον κόσμο από την οπτική γωνία ενός θεσμού».

Για τον Gee (1996), οι Λόγοι «δημιουργούν κοινωνικές θέσεις και προοπτικές από τις οποίες οι άνθρωποι προσκαλούνται να μιλήσουν να ακούσουν, να δράσουν, να γράψουν να διαβάσουν, να σκεφτούν να αισθανθούν, να πιστέψουν και να εκτιμήσουν με βέβαιους, ιστορικά αναγνωρίσιμους τρόπους συνδυασμένους με το δικό τους ατομικό ύφος και τη δική τους δημιουργικότητα». Σύμφωνα με αυτή τη διάσταση όλοι οι άνθρωποι γίνονται μέλη ενός Λόγου ή ανήκουν σ' έναν

συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου

Λόγο όπου είναι ελεύθεροι να μιλούν και είναι ο δικός τους καθημερινός, πρωτογενής Λόγος που συνδέεται με την οικογένεια. Πέρα απ' αυτόν υπάρχουν και άλλοι Λόγοι οι οποίοι συνδέονται με κοινωνικούς θεσμούς- δευτερογενείς θεσμούς όπως είναι τα σχολεία, οι χώροι εργασίας, καταστήματα, γραφεία, εκκλησίες κ.τ.λ. και αναφέρονται από τον Gee ως δευτερογενείς Λόγοι.⁵

Επεκτείνοντας οι Bakhtin και Volosinov (1998) τονίζουν τη σύνδεση του συνεχούς λόγου με το ιδεολογικό πλαίσιο, αφού η εκφώνηση είναι γεμάτη περιεχόμενο με νόημα και σημασία που σχετίζονται με κάποια ιδεολογία. Το κάθε άτομο συγκροτεί την ατομική ιδεολογική του συνείδηση κατά τον Bakhtin (1981) μέσω της επιλεκτικής αφομοίωσης του συνεχούς λόγου των άλλων, ο οποίος μεταθιβάζεται και οικειοποιείται. Επίσης για τον Bakhtin το υποκείμενο παίζει ενεργητικό ρόλο σε όλα τα επίπεδα όπως και στο επίπεδο της ιδεολογικής συγκρότησης της συνείδησής του (Volosinov, 1998).

Για την Kostouli (to appear) το τοπικό επίπεδο δεν αρκεί για να γίνει κατανοητός στην πληρότητα και στην καθολικότητά του ο συνεχής λόγος που αναπτύσσεται σε σχολική τάξη, αλλά απαιτείται επιπλέον μια διερεύνηση τόσο στο επίπεδο των νοημάτων όσο και στο μακρο-επίπεδο των αλληλεπιδράσεων. Πιο αναλυτικά η ερευνήτρια δίνει έμφαση στο μακρο-επίπεδο των αλληλεπιδράσεων μεταξύ του συγκεκριμένου επικοινωνιακού περιβάλλοντος της τάξης και των ευρύτερων κοινωνικών θεσμών και δομών για να αποκαλύψει πώς κοινωνικές ασυμμετρίες, εξουσιαστικές ιεραρχίες και ιδεολογικά μοντέλα, που οδηγούν στην περιθωριοποίηση συγκεκριμένων ομάδων, αναπαράγονται και/ή αμφισβητούνται διαμέσου των γεγονότων γραμματισμού και των κειμένων που παράγονται στις τοπικές κοινότητες των σχολικών τάξεων. Η ίδια ερευνήτρια υποστηρίζει ότι δεν υπάρχουν ιδεολογικά νοήματα σε μια κοινότητα που μπορούν να διαβαστούν έξω από τα κείμενα, αντίθετα υπάρχει ένα τοπικά κατασκευασμένο κειμενικό σύμπαν το οποίο επανηγγράφει διάφορα είδη ιδεολογικών μηνυμάτων.

Οι Janks & Ivanic (1992:305) ως προς το ρόλο του Συνεχούς Λόγου της τάξης, πιστεύουν ότι μπορεί να συνεισφέρει στη χειραφέτηση και την κοινωνική ενδυνάμωση των κοινωνικών υποκειμένων, ενώ μπορεί επίσης να οδηγήσει στη χρήση γλώσσας και λόγου που αντιστέκεται στην αποδυνάμωση του ίδιου του ατόμου αλλά και των γύρω του.

Σύμφωνα με τα παραπάνω (στα πλαίσια του συνεχούς λόγου), στη βάση της διερεύνησης των νοημάτων που δέχονται από ποικίλους φορείς καθώς επίσης της χειραφέτησης και της κοινωνικής ενδυνάμωσης μέσα από κείμενα όπως και της ποιότητας των αλληλεπιδράσεων μεταξύ εκπαιδευτών/-τριών και μαθητών/-τριών, συνάγεται ως αυτονόητο, ότι στη τάξη διακρίνουμε επίπεδα λόγων και ποικίλες αλληλεπιδράσεις. Η φωνή των εκπαιδευόμενων, των εκπαιδευτών/-τριών και η φωνή των κειμένων απηχούν μία ή πολλές φωνές ή αρκετές φορές και συγκρούσεις φωνών. Επιπλέον συνάγεται ότι κάθε απόφαση σχετικά με την εισαγωγή ενός νέου περιεχομένου (όπως είναι το μάθημα του Κοινωνικού Γραμματισμού στα Σ.Δ.Ε.), πρέπει να αντανακλάται στο Αναλυτικό Πρόγραμμα, το οποίο μ' αυτήν την ευκαιρία πρέπει να αναμορφώνεται και επομένως να γίνεται «άνοικτό»⁶ (Westphalen 1982).

Ο Κοινωνικός Γραμματισμός στα Σ.Δ.Ε.

Για τους Halliday-Martin (1993), στη βάση της κριτικής γλωσσικής προσέγγισης, ο κοινωνικός γραμματισμός μπορεί να αναπτυχθεί και να βελτιωθεί έχοντας ως κύριους άξονες:

α) την αναγνώριση του κεντρικού ρόλου της γλώσσας στη δόμηση του κοινωνικού λόγου και κατά συνέπεια στη διαδικασία παραγωγής κοινωνικού νοήματος,

β) την έμφαση στον ενσυνείδητο έλεγχο των τύπων κειμένων, που συγκροτούν τον κοινωνικό λόγο και των ιδιαίτερων γλωσσικών χαρακτηριστικών τους και

γ) την προώθηση της κριτικής προσέγγισης του κοινωνικού λόγου και την καλλιέργεια της κριτικής αμφισβήτησης των κειμένων που τον συγκροτούν, με την τοποθέτησή τους στο πλαίσιο της κοινωνικής πρακτικής.

Ο Gee (1996), επισημαίνει ότι εκτός από τη μάθηση, σημαντική επιδίωξη της εκπαίδευσης είναι η *συναισθηματική και κοινωνική ανάπτυξη των μαθητών*. Στάσεις, αξίες, συναισθήματα και συμπεριφορές συνιστούν τον κοινωνικό τομέα της εκπαίδευσης. Η ικανότητα των μαθητών/-τριών να ζουν και να συνεργάζονται με τους/τις συμμαθητές/-τριες τους δεν είναι κάτι που επιτυγχάνεται από τη μια στιγμή στην άλλη. Η εργασία σε ομάδες και η κοινή ζωή τους, καθώς και η θεματολογία του κοινωνικού γραμματισμού που αφορά σε θέματα και ζητήματα του καθημερινού κοινωνικού βίου, βοηθάει τους εκπαιδευόμενους/ες μαθητές/-τριες να αναπτύξουν δεξιότητες κοινωνικής και πολιτικής αγωγής, δηλαδή όλα όσα χαρακτηρίζουν τον/την ενεργό και υπεύθυνο/η πολίτη. Μεθοδολογικά, στον κοινωνικό γραμματισμό, αξιοποιούνται η κριτική ανάλυση θεμάτων, οι αυθεντικές εμπειρίες και η μεταφορά γνώσης σε άλλες καταστάσεις και περιβάλλοντα.

Ο Bruner (1997:47) στις «Πράξεις Νοήματος» σημειώνει: «Ο πολιτισμικά προσαρμοζόμενος τρόπος ζωής μας, εξαρτάται από τα νοήματα και τις έννοιες που μοιραζόμαστε αλλά και από τα κοινώς αποδεκτά πρότυπα διαλόγου με τα οποία διαπραγματευόμαστε τις διαφορές στο νόημα και την ερμηνεία». Τα κοινά νοήματα που αποδίδουμε στο λόγο και στις πράξεις μας και ο τρόπος νοηματοδότησής τους διαμορφώνουν την κουλτούρα μας.

Οι παραπάνω άξονες, υιοθετούνται για την οροθέτηση της έννοιας του κοινωνικού γραμματισμού, ως ένα νέο «μάθημα», ένα γνωστικό αντικείμενο που επί της ουσίας επινοήθηκε για τα ΣΔΕ. Οι ενήλικες εκπαιδευόμενοι/ες στις κοινωνικές τους επαφές και συναλλαγές αντιμετωπίζονται ως άτομα που ήδη έπρεπε να γνωρίζουν και ο κοινωνικός γραμματισμός μπορεί να τους βοηθήσει να γίνουν πιο αποτελεσματικοί, να αναπτύξουν δεξιότητες, να καλλιεργήσουν επικοινωνιακούς στόχους και να καλύψουν αυτό το κενό. Γι' αυτό το λόγο το μάθημα του κοινωνικού γραμματισμού πρακτικά διαστρωματώνεται σε τρία επίπεδα:

α) το θεωρητικό, το οποίο σχετίζεται με την ανάπτυξη της ικανότητας κατανόησης της βασικής κοινωνιολογικής ορολογίας⁷

β) το λειτουργικό, το οποίο αφορά στη γνώση και κατανόηση της αλληλεπίδρασης ανάμεσα στα κοινωνικά φαινόμενα και

γ) το χειριστικό, που είναι το ανώτερο επίπεδο κατανόησης και χρήσης δεξιοτήτων (Riggins, 1997, όπως αναφ. στο Μπονίδης, 2004:154).

Το πρόγραμμα διδασκαλίας του κοινωνικού γραμματισμού στα ΣΔΕ,

συνεργασίες
/σεπίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σεπίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σεπίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σεπίδες
διαλόγου

δεν βασίζεται στη χρήση ενός εγχειριδίου που αντικατοπτρίζει ένα παραδοσιακό πρόγραμμα σπουδών θεωρώντας τη γνώση και τη χρήση της ως μια κοινή και ουδέτερη κουλτούρα που ανήκει στον καθένα, αλλά βασίζεται στην κατανόηση της εμπειρίας και της κουλτούρας των εκπαιδευομένων, καθώς και «στη συμμετοχική και διαλογική μάθηση που σκοπό έχει την ενθάρρυνση των ενήλικων μαθητών στον κριτικό τρόπο σκέψης, στην ανάπτυξη γνωστικών και συναισθηματικών δυνάμεων προκειμένου να κατανοήσουν την ίδια τους την ζωή και την κοινωνία» (Shor, 1992:34).

Ο κοινωνικός γραμματισμός, δε σκοπεύει να «βγάλει την ύλη» αλλά να «μορφώσει» ενεργούς/ες πολίτες και αυτό το πετυχαίνει με εκπαιδευτικούς στόχους μέσω των οποίων επιδιώκεται:

α) να κατανοήσουν οι εκπαιδευόμενοι/ες τα κοινωνικά φαινόμενα τα οποία αγγίζουν άμεσα την εμπειρία και τα βιώματα τους. Να μάθουν δηλ. να αναγνωρίζουν τις κοινωνικές καταστάσεις όπως την κοινωνική διαστρωμάτωση και τον κοινωνικό έλεγχο, καθώς και τους κοινωνικούς ρόλους και την πολλαπλότητα των κοινωνικών ταυτοτήτων

β) να κατανοήσουν οι εκπαιδευόμενοι/ες την αλληλεπίδραση αυτών των κοινωνικών φαινομένων και την εξέλιξή τους καθώς επίσης να αποκτήσουν την ικανότητα να χειρίζονται αυτές τις γνώσεις σε επιχειρησιακό επίπεδο, όταν δηλαδή τις χρειάζονται

γ) να αποκτήσουν επαφή οι ενήλικες εκπαιδευόμενοι με τις κοινωνικές επιστήμες προκειμένου να αποκτήσουν κοινωνική γνώση και συνειδητοποίηση.

Διάκριση Γλωσσικού και Κοινωνικού Γραμματισμού

Για λόγους που εξυπηρετούν την κατανόηση όρων στο παρόν άρθρο, κρίνεται σκόπιμο να αναφερθούμε στη *διάκριση γλωσσικού και κοινωνικού γραμματισμού* στα ΣΔΕ, παρότι η διάκριση σε επιμέρους κλάδους (γλωσσικός, επιστημονικός, αριθμητικός, κοινωνικός γραμματισμός κ.λ.π.) γίνεται για λόγους μεθοδολογικούς. Στην πραγματικότητα ο εγγραμματισμός αποτελεί ένα "όλον", το οποίο υπηρετούν οι επιμέρους γραμματισμοί (Paperf, 1993).⁸ Στο πλαίσιο των πολυγραμματισμών στα ΣΔΕ, το περιεχόμενο του γλωσσικού γραμματισμού, περιλαμβάνει προφορικά και γραπτά κείμενα, με αφορμή τα οποία οι εκπαιδευόμενοι/ες, αφού τα κατανοήσουν παράγουν προφορικό και γραπτό λόγο (ανάγνωση και παραγωγή κειμένων ως πλαίσιοιωμένη διαδικασία). Ο γλωσσικός γραμματισμός επιπλέον, εστιάζει σε θέματα δομής της νέας ελληνικής όπως είναι οι βασικοί γραμματικοί όροι, οι ορθογραφικοί κανόνες, τα στοιχεία δομής της πρότασης, τα στοιχεία δομής και οργάνωσης του προφορικού και γραπτού λόγου, τα στοιχεία υφολογίας κ.λ.π., σε συνάρτηση με τον επικοινωνιακό στόχο των επιλεγμένων κειμενικών ειδών.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, η διάκριση των δύο γραμματισμών, εντοπίζεται κυρίως για μεν τον γλωσσικό γραμματισμό, στη κειμενική συνεκτικότητα που αφορά στο λεξιλόγιο, στη γραμματική και στην προτασιακή συγκρότηση ενός κειμένου για δε τον κοινωνικό γραμματισμό στη συνοχή λόγου η οποία λειτουργεί ανάμεσα στις βαθύτερες πράξεις του λόγου (Stubbs, 1983, όπως αναφ. στο Μπονίδης 2004:141) και στα νοήματα (μορφή και περιεχόμενο των κειμένων της κοινωνίας). Δηλ. ο κοινωνικός γραμματισμός ενδιαφέρεται κυρίως για τη χρήση της γλώσσας σε κοινωνικά συμφραζόμενα, ιδιαίτερα στην αλληλεπίδραση ή στο διάλογο μεταξύ ομιλητών/-τριών. Πρόκειται δηλ. για την καλλιέργεια μιας εγγενώς διαλογικής διαδικασίας, μιας διαδικασίας δημιουργίας κοινωνικών νοημάτων μέσω των κειμένων. Επιπλέον επειδή συχνά τα μαθήματα κοινωνικού γραμματισμού στα ΣΔΕ ακολουθούν δομές έξω από τα παραδοσιακά προγράμματα διδασκαλίας δεν σχετίζονται μόνο με την κατάκτηση γλωσσικών δεξιοτήτων και τεχνικών αλλά κυρίως με τις κοινωνικές και πολιτικές διαστάσεις του λόγου και των κειμένων καθώς και με τη διαδικασία και τις εσωτερικές αξίες που δίνουν νόημα στη διαδικασία προς τη μάθηση

(Elliott 1998 :134). Όπως αναφέρει ο Baynham (2002:22-23), «ο κοινωνικός γραμματισμός δίνει έμφαση στους κοινωνικούς στόχους και στα συμφραζόμενα με στόχο την κριτική ανάλυση και τον κριτικό έλεγχο της πληροφορίας- γνώσης» με άλλα λόγια δηλ. η έννοια της κριτικής λαμβάνει τα χαρακτηριστικά της πράξης.

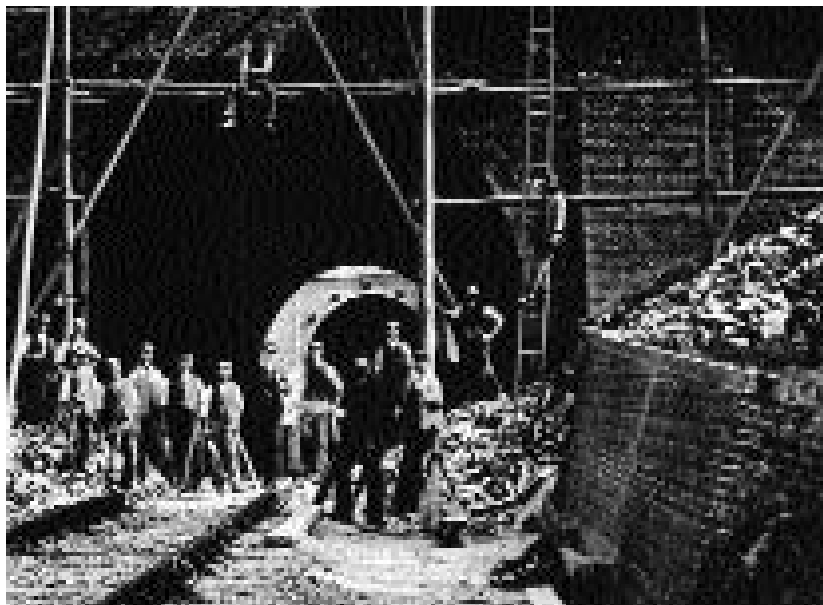
Σύμφωνα με τα όσα έχουμε αναφέρει συμπεραίνουμε ότι ο γραμματισμός δεν είναι ένας και δεν ταυτίζεται με τον σχολικό γραμματισμό.

Η σχολική τάξη ως μια γλωσσική κοινότητα αποτελεί σημαντικό χώρο καλλιέργειας της γλώσσας στον οποίο η σημασία και η ανάδειξη της γλωσσικής χρήσης του γλωσσικού γραμματισμού συνδέεται άμεσα με τον κοινωνικό γραμματισμό στη βάση της αλληλεπίδρασης των κοινωνικά και πολιτισμικά συμφραζομένων.

Οι εκπαιδευόμενοι/ες στα ΣΔΕ, αρχικά μέσω του γλωσσικού γραμματισμού και στη συνέχεια μέσω των ποικίλων στρατηγικών ανάγνωσης (που είναι ανάλογες με τη φύση και το σκοπό του κειμένου) βοηθούνται στην απόκτηση της επίγνωσης ότι ο έντυπος λόγος όπως τον γνωρίζουν μέσα από πλούσια κειμενικά είδη και ποικίλα γνωστικά αντικείμενα είναι φορέας αξιών οι οποίες σχετίζονται με ευρύτερες ιδεολογικές δομές. Στο πλαίσιο αυτής της διασύνδεσης ο Baynham (2002), αναγνωρίζει τη γλώσσα ως μέσο επικοινωνίας και κατά συνέπεια ως κοινωνική πρακτική, μετακινώντας το ενδιαφέρον από το τι είναι η γλώσσα στο τι κάνει. Ο Hymes (1974), εισάγοντας πρώτος την έννοια της επικοινωνιακής ικανότητας, επεσήμανε ότι η εκμάθηση μιας γλώσσας αφορά περισσότερο στην ανάπτυξη αυτής της ικανότητας γιατί αναφέρεται όχι μόνο στη γνώση του γλωσσικού κώδικα αλλά και στο τι να πούμε σε ποιον και πώς να το πούμε ώστε να αρμόξει σε μια ορισμένη περίπτωση. Η Schifffrin (2009), συμφωνώντας σημειώνει ότι αυτό που κατακτά κάποιος μέσω της επικοινωνιακής ικανότητας, είναι γνώση για την γλώσσα και την κατάλληλη χρήση της σε συγκεκριμένες περιστάσεις της καθημερινής ζωής.

Το Περιεχόμενο του Κοινωνικού Γραμματισμού στα ΣΔΕ

Στηριζόμενοι στα παραπάνω μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι ο γλωσσικός γραμματισμός είναι βασικά προαπαιτούμενος για να μπορέσει ο/η εκπαιδευόμενος/η μαθητής/-τρια να φτάσει στον κοινωνικό γραμματισμό είναι δηλ. το σκαλοπάτι εφόσον ο κοινωνικός γραμματισμός εμπεριέχει όλα τα γλωσσικά επίπεδα και δεν μπορεί να διαχωριστεί από καμία γλωσσική δραστηριότητα. Απαραίτητα συνδεδετικά στοιχεία στην ανάπτυξη του γλωσσικού και του κοινωνικού γραμματισμού θεωρούνται οι δεξιότητες κριτικής σκέψης,⁹ όπως η συλλογή και η επεξεργασία πληροφοριών, η ικανότητα συγκρίσεων, επιχειρηματολογίας, τεκμηρίωσης, η οργάνωση εννοιών σε εννοιολογικούς χάρτες

και η συγκεφαλαίωση της έρευνας σε συμπέρασμα και διατύπωση γενίκευσης.¹⁰ Αυτό συμβαίνει γιατί το μάθημα του κοινωνικού γραμματισμού είναι το μάθημα που εισάγει τον/τη μαθητή/-τρια στον επιστημονικό λόγο (συναρτάται δηλ. ο κοινωνικός γραμματισμός τόσο με τον γλωσσικό όσο και με τον επιστημονικό γραμματισμό) και τη μεθοδολογία των πληροφοριακών γνωστικών αντικειμένων της Ιστορίας, Γεωγραφίας, Κοινωνικής και Πολιτικής Αγωγής, άρα στον επιστημονικό γραμματισμό.¹¹ Επομένως, ο/η εκπαιδευόμενος/η μαθητής/-τρια έχει την ευκαιρία να μεταβεί στον επιστημονικό λόγο με τη χρήση συγκεκριμένης ορολογίας και ένα καθορισμένο πλαίσιο πραγματολογίας.

Επιπλέον στη βιβλιογραφία υπάρχουν μοντέλα για τη διδασκαλία της κριτικής σκέψης (Ματσαγγούρας, 1998), καθώς και μοντέλα που αναφέρονται στον κριτικό γραμματισμό στις Κοινωνικές Σπουδές (Ciardiello, 1995:279-280), όπου ο κοινωνικός γραμματισμός συναρτάται άμεσα

εκτός από τον γλωσσικό και με τον κριτικό γραμματισμό¹² και δεν περιορίζεται ούτε αφορά αποκλειστικά και μόνο την κοινωνική οργάνωση της τάξης αλλά αναφέρεται στην κοινωνία ως σύνολο, μέσα δε από διατυπώσεις ενημερωμένων και στοιχειοθετημένων απόψεων, αντιλήψεων, ιδεών, που απασχολούν την κοινωνία, ενισχύει τη συμμετοχή και τη δράση του/της εκπαιδευόμενου/ης μαθητή/-τριας ως ενεργού/ης και υπεύθυνου/ης πολίτη.¹³

Τέλος σύμφωνα με τους Cogan & Derricott (1998), γίνεται σύνδεση ανάμεσα στην έννοια του πολίτη και της πολιτεότητας στα όρια της πολιτικής επιστήμης και αγωγής σε συνάρτηση με τον κοινωνικό γραμματισμό. Στη σύνδεση αυτή επιδιώκεται η δημιουργία του/της πολίτη με εθνική και ευρωπαϊκή ταυτότητα, (δηλαδή ενημερωμένος/η πολίτης της Ελλάδας, της Ευρώπης, του κόσμου), με ενεργό δράση και με υπευθυνότητα απέναντι σε στάσεις και αξίες.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΞΕΝΟΓΛΩΣΣΗ

- Bakhtin, M. M., (1981), *The dialogic imagination*, ed. Holquist, M., University of Texas Press, Austin
- Cazden, C.(2001), *Classroom Discourse-The language of Teaching and Learning*. 2nd edition. Heinemann: Portsmouth NH
- Ciardiello, A.V. (1995) A Case for Case-Based Instruction. Στο Hedley, C.N., Antonacci, P. & Rabinowitz, M. (επιμ.) *Thinking and Literacy: The Mind at Work*. New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates.
- Cogan, J.J. & Derricott, R. (1998) *Citizenship for the 21st Century: An International Perspective on Education*. New York: Routledge.
- Cope, B., & M. Kalantzis (1993), *The Powers of Literacy: A Genre Approach to Teaching Writing*. London: The Falmer Press
- Cope & Kalantzis, (2000), Πολυγραμματισμοί. *Γλωσσικός Υπολογιστής τευχ.2*, Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας, Θεσσαλονίκη
- Elliott, J., (1998), *The Curriculum Experiment. Meeting the Challenge of Social Change*. Basingstoke: Macmillan
- Fairclough, N., (επιμ.) (1992), *Critical Language Awareness*. Λονδίνο & Νέα Υόρκη: Longman.
- Foucault, M. (1972), *The Archeology of Knowledge*. London: Tavistock
- Freire, P., (1985), *The Politics of Education*. Λονδίνο: Macmillan.
- Gee, J.P. (1996), *Social Linguistics and Literacies: Ideology in Discourses*. 2nd edition. New York: Falmer Press.
- Halliday, M. A. K. & J. R. Martin (1993). *Writing Science. Literacy and Discursive Power*. Λονδίνο & Ουάσιγκτον, D.C.: The Falmer Press.
- Heath, S.B.(1983), *Ways with Words: Language, Life, and Work in Communities and Classrooms*. Κέμπριτζ, Cambridge University Press
- Hymes, D. (1974), *Foundations in sociolinguistics: An ethnographic approach*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Janks, H. & Ivanic, R. (1992): *Critical language awareness and emancipatory discourse*. Στο Fairclough 1992.
- Kostouli, T. (to appear), A sociocultural framework: Writing as social practice, In R. Beard et al (eds), *The Handbook of Writing Development*. London: Sage
- Kress, G. (1994). *Learning to write*. London: Routledge.
- Levine, K. (1986). *The Social Context of Literacy*. London: Routledge and Kegan Paul.
- Mills S. (1997), "Discourse" Routledge London and New York
- Shor, I. (1992) *Empowering Education : Critical Teaching for Social Change* London and Chicago: University of Chicago Press
- Traves, P. (1992). Reading: the entitlement to be 'properly literate'. In Kimberley, K. Meek, M & J. Miller (επιμ.) *New Readings: contributions to an understanding of literacy*. London: A&C Black, pp. 77-85.

ΕΛΛΗΝΟΓΛΩΣΣΗ

- Baynham, M. (2002), *Πρακτικές Γραμματισμού*, μτφρ Αραποπούλου, Μ., Αθήνα: Μεταίχμιο.
- Βερβενιώτη Τ. (2003), *Κοινωνικός Γραμματισμός, Πλαίσιο Προγράμματος Σπουδών*, Αθήνα, ΓΤΕΕ-ΙΔΕΚΕ σελ.11-30
- Bruner, J. (1997), "Πράξεις Νοήματος" Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα.

- Cook-Gumperz, J.(2008), *Η κοινωνική δόμηση του γραμματισμού*, (επιμ.) Κωστούλη, Τ., Θεσσαλονίκη: Επίκεντρο.
- Κολιάδης, Ε. (1997). *Θεωρίες μάθησης και εκπαιδευτική πράξη*. Β' κοινωνιογλωσσικές θεωρίες, δ'έκδοση, Αθήνα.
- Kress G., (2003). *Γλωσσικές Διαδικασίες σε Κοινωνικοπολιτισμική Πρακτική*. Μετάφραση: Ε. Γεωργιάδη. Αθήνα: Σαββάλα
- Κωστούλη, Τ. (1999), Από την επικοινωνιακή στην κειμενοκεντρική προσέγγιση: Κοινές θέσεις και σημεία διαφοροποίησης, στα *Πρακτικά του 4^{ου} Διεθνούς Συνεδρίου Ελληνικής Γλωσσολογίας, Λευκωσία, 17-19 Σεπτεμβρίου 1999*. Λευκωσία: Πανεπιστήμιο Κύπρου.
- Κωστούλη, Τ.(2001), «Η γλώσσα της σχολικής τάξης στο πλαίσιο της εγγραμματοσύνης των γλωσσικών ειδών: Κειμενικές στρατηγικές και οικοδόμηση της γνώσης». *Μελέτες για την ελληνική γλώσσα: Πρακτικά της 21ης ετήσιας συνάντησης του Τομέα Γλωσσολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής του ΑΠΘ*. (359-70). Θεσσαλονίκη: Κυριακίδης.
- Ματσαγγούρας, Η.Γ.(1998) *Στρατηγικές Διδασκαλίας: Η Κριτική Σκέψη στη Διδακτική Πράξη*. Αθήνα: Gutenberg.
- Ματσαγγούρας, Η.Γ. (2007), *Σχολικός Εγγραμματοπισμός: Λειτουργικός, Κριτικός και Επιστημονικός*. Αθήνα:Γρηγόρης.
- Μπονίδης, Κ. (2004), *Το περιεχόμενο του σχολικού βιβλίου ως αντικείμενο έρευνας. Διαχρονική εξέταση της σχετικής έρευνας και μεθοδολογικές προσεγγίσεις*. Αθήνα: Μεταίχμιο.
- Ong, J.W.(1997) *Προφορικότητα και εγγραμματοσύνη. Η τεχνολόγηση του λόγου*, επιμ. Θ. Παραδέλλης, Ηράκλειο:Π.Ε. Κρήτης.
- Schiffrin, D. (2009), Κοινωνιογλωσσολογία της διεισδρασης. Στο S.L. McKay and N.H. Hornberger (επιμ.- Θεώρηση Κωστούλη Τ.), *Κοινωνιογλωσσολογία και διδασκαλία της γλώσσας*, (μτφ. Γ. Κουρμεντάλα), σ.σ. 499-534, Αθήνα: Επίκεντρο.
- Volosinov, B. (1998), *Μαρξισμός και Φιλοσοφία της Γλώσσας*. Πρόλογος-Μετάφραση: Β. Αλεξίου. Αθήνα: Παπαζήση
- Westphalen, K. (1982): Αναμόρφωση των Αναλυτικών Προγραμμάτων. (Μτφρ. Ι. Πυργιωτάκης). Θεσσαλονίκη: Αφοί Κυριακίδη.
- ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΕΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ**
- Αγγελόπουλος, Π, *Σχολικός εγγραμματοπισμός, αναλυτικό πρόγραμμα σπουδών και νέα σχολικά εγχειρίδια*. Διαθέσιμο στο διαδικτυακό τόπο <http://ipeir.pde.sch.gr/educconf/2/02AnalitikoProgramma/aggelopoulos/aggelopoulos.pdf>, προσπελάσιμο στις 12/6/2009.
- Κόπτσης Αλ. "Αυτονομία του εκπαιδευτικού από το επίσημο Αναλυτικό Πρόγραμμα και δημιουργία νέων πρότυπων ευέλικτων προγραμμάτων" Διαθέσιμο στο διαδικτυακό τόπο <http://conf2007.edu.uoi.gr/Praktika/482-605.pdf> προσπελάσιμο στις 5/9/2009.
- National Council for the Social Studies: Διαθέσιμο στο διαδικτυακό τόπο www.ncss.org. Προσπελάσιμο στις 28/9/2009.
- Papert S. (1993), *Obsolete Skill Set: The 3 Rs. Literacy and Letteracy in the Media Ages*. *WIRED Magazine*, 1.02, http://www.wired.com/wired/archive/1.02/1.2_papert.html. Προσπελάσιμο στις 18/5/2009
- ΥΠΕΠΘ, ΓΤΕΕ και ΙΔΕΚΕ (2003) : *Προδιαγραφές σπουδών – Υλικό σπουδών*, διαθέσιμο στο διαδικτυακό τόπο <http://www.ideke.edu.gr/SDE.asp>. Προσπελάσιμο στις 16/3/2009.

συνεργασίες
/σεπίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σεπίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σεπίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σεπίδες
διαλόγου

Σημειώσεις:

* Η Θεωριώδης Ευαγγελία είναι εκπαιδευτικός της Β/βάθμιας εκπαίδευσης.

1. Η έννοια των πολυγραμματισμών υποδηλώνει την ποικιλία των μορφών κειμένου που έχουν σχέση με τις τεχνολογίες της πληροφορίας και των πολυμέσων αλλά και την ποικιλία μορφών κειμένου που παράγονται μέσα σε μια πολυγλωσση και πολυπολιτισμική κοινωνία (Χατζησαββίδης, 2003α). Δηλώνει τη γλωσσική πολυμορφία τόσο σε γεωγραφικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο. Η κοινωνική ενδυνάμωση μαθητών είναι επίσης ανάμεσα στις βασικές επιδιώξεις μιας νέας προσέγγισης για τη γλωσσική αγωγή που έχει ως κεντρικό άξονα την έννοια των πολυγραμματισμών, μια έννοια που στην αγγλική γλώσσα αναφέρεται ως *multiliteracies*. (Αγγελόπουλος, "Σχολικός εκγραμματισμός, αναλυτικό πρόγραμμα σπουδών και νέα σχολικά εγχειρίδια. Διαθέσιμο στο διαδικτυακό τόπο <http://ipeir.pde.sch.gr/educonf/2/02AnalitikoProgramma/aggelopoulos/aggelopoulos.pdf>, προσπελάσιμο στις 12/6/2009.)

Για τους Corpe & Kalantzis (2000), οι πολυγραμματισμοί είναι μια προσέγγιση στην οποία κυριαρχεί η έμφαση στην τριβή των διδασκομένων με κείμενα και είδη λόγου από ένα ευρύ φάσμα μέσων και πολιτισμικών πηγών. Με αυτή την τριβή, δημιουργούνται οι προϋποθέσεις ώστε οι διδασκόμενοι να αναπτύξουν κριτική σκέψη για να μιλούν αλλά και να καταλαβαίνουν την κοινωνική και πολιτισμική δύναμη αυτών των κειμένων, καθώς και των συναφών κοινωνικών πρακτικών. Η παιδαγωγική των πολυγραμματισμών επικεντρώνεται να συμπληρώσει –όχι να ασκήσει κριτική ή να αναιρέσει– υπάρχουσες πρακτικές διδασκαλίας γραμματισμού (Κριτική γλωσσική Επίγνωση, Παιδαγωγική των Κειμενικών ειδών κ.λπ.).

2. Στην Ελλάδα, ο κύριος φορέας που ασχολείται με θέματα γραμματισμού είναι το Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων και πιο συγκεκριμένα η Γενική Γραμματεία Εκπαίδευσης Ενηλίκων. Η Γενική αυτή Γραμματεία υλοποιεί προγράμματα που στοχεύουν:

- Στους Γραμματισμούς και τη συμπλήρωση της βασικής εκπαίδευσης.
- Στην ανάπτυξη βασικών δεξιοτήτων και νέων βασικών δεξιοτήτων.
- Στην αναβάθμιση δεξιοτήτων.
- Στην επαγγελματική κατάρτιση.
- Στην επιμόρφωση εκπαιδευτών και εκπαιδευτικών.
- Στη συμβουλευτική υποστήριξη ειδικών ομάδων (άνεργοι, μετανάστες, τοιγγάνοι, φυλακισμένοι και αποφυλακισμένοι, πρώην χρήστες, νέοι που απειλούνται από κοινωνικό αποκλεισμό και αρχηγό μονογονεϊκών οικογενειών).
- Στην εκπαίδευση και επιμόρφωση σε κοινωνικούς και πολιτιστικούς τομείς.
- Στην παραγωγή εκπαιδευτικού, επιμορφωτικού και οπτικοακουστικού υλικού.
- Στη διοργάνωση συνεδρίων, σεμιναρίων, ημερίδων και εκδηλώσεων.

Η υλοποίηση αυτών των προγραμμάτων γίνεται σε συνεργασία με εποπτευόμενους από τη Γραμματεία φορείς που είναι:

- το Ινστιτούτο Διαρκούς Εκπαίδευσης Ενηλίκων (Ι.Δ.ΕΚ.Ε.)
- τα Κέντρα Επαγγελματικής Κατάρτισης (Κ.Ε.Κ.)
- και οι Νομαρχιακές Επιτροπές Λαϊκής Επιμόρφωσης (Ν.Ε.Λ.Ε.)

Το Ινστιτούτο Διαρκούς Εκπαίδευσης Ενηλίκων, με

τη σειρά του, υλοποιεί διάφορα προγράμματα, όπου ο γραμματισμός είναι ο κύριος στόχος για αυτούς στους οποίους απευθύνεται, όπως:

1. Τα Κέντρα Εκπαίδευσης Ενηλίκων (Κ.Ε.Ε.)
2. Τα Σχολεία Δεύτερης Ευκαιρίας (Σ.Δ.Ε.)
3. Η Συμβουλευτική Γονέων (Σ.Γ.)
4. Ο Εθελοντισμός (Προστατεύω τον εαυτό μου και τους άλλους)
5. Η Εκπαίδευση και Πολιτισμός (Μελίνα)
6. Η Εκπαίδευση Ενηλίκων Μεταναστών στην Ελληνική Γλώσσα

3. Το σχολείο θεωρείται ένας θεσμός ο οποίος (όπως άλλοι θεσμοί στην κοινωνία) οργανώνει σημασίες και κοινωνικές σχέσεις με συγκεκριμένους τρόπους για να υποστηρίξει την κοινωνική τάξη όλων των ομάδων στην κοινωνία με σχετική ποικιλία από ομάδα σε ομάδα όσον αφορά τη μάθηση και τη διδασκαλία (Κολιάδης, 1997).

4. Η απαιτούμενη ομοιογένεια της γνώσης αγνοεί την ανομοιογένεια των τοπικών συνθηκών και καταστρατηγεί την μαθητοκεντρικότητα του συστήματος, αφού δεσμεύει τον/την εκπαιδευτικό με ένα κεντρικό-όμοιο για όλες τις συνθήκες και όλους τους μαθητές-Αναλυτικό Πρόγραμμα. Η συνειδητή απελευθέρωση του/της εκπαιδευτικού από το επίσημο Αναλυτικό Πρόγραμμα δε σημαίνει απομάκρυνση από τη σκοπιμότητα και τους στόχους του Σχολείου, αλλά προσαρμογή στον κάθε μαθητή/-τρια και στις απαιτήσεις της κάθε κοινωνίας. Η αποδοτικότητα της αυτονομίας του/της εκπαιδευτικού θα μετρηθεί από την αντίληψη που θα αποκτήσουν οι μαθητές/-τριες για τον κόσμο και τον πολιτισμό. Το ευέλκτο ανοικτό Αναλυτικό Πρόγραμμα μπορεί να προσαρμόζεται σε κάθε περιβάλλον, σε κάθε μαθητή/-τρια, ανταποκρινόμενο στις ανάγκες και τις απαιτήσεις της κάθε κοινωνίας. Το πρόγραμμα αυτό αυτονομεί τον/την εκπαιδευτικό και τους/τις μαθητές/-τριες από το επίσημο Αναλυτικό Πρόγραμμα, με αποτέλεσμα να αντιστέκεται σε χρονικές και χωρικές μεταβολές. (Κόπτης Αλ. "Αυτονομία του εκπαιδευτικού από το επίσημο Αναλυτικό Πρόγραμμα και δημιουργία νέων πρότυπων ευέλκτων προγραμμάτων" Διαθέσιμο στο διαδικτυακό τόπο <http://conf2007.edu.uoi.gr/Praktika/482-605.pdf> προσπελάσιμο στις 5/9/2009)

5. Η διάκριση αυτή των Λόγων αποδεικνύεται χρήσιμη γιατί μπορεί να δώσει επαρκείς εξηγήσεις όσον αφορά στις συγκρούσεις διαφόρων Λόγων αλλά και στην έννοια των ποικίλων μορφών του γραμματισμού όπως και της κατάκτησης μιας μορφής γραμματισμού π.χ. του σχολικού μέσω της μετάβασης από τον πρωτογενή στο δευτερογενή Λόγο.

6. Ανοικτά Προγράμματα: πρόκειται για διαγράμματα και γενικές ενδείξεις για τα μαθήματα με ικανοποιητικά περιθώρια ελευθερίας για τον/την καθηγητή/-τρια ή το σύλλογο καθηγητών. Συχνά στα ανοικτά προγράμματα υπάρχουν υποχρεωτικά και προαιρετικά μαθήματα, δηλαδή μαθήματα κορμού και μαθήματα επιλογής, όπως τα ονομάζουμε τώρα τελευταία (Westphalen 1982).

7. Ο/Η κάθε εκπαιδευόμενος/η μαθητής/τρια, στα πλαίσια του μαθήματος του κοινωνικού γραμματισμού, έχει την ευκαιρία να μεταβεί από τον αφηγηματικό λόγο στον επιστημονικό λόγο με τη χρήση συγκεκριμένων ορολογιών και ένα καθορισμένο πλαίσιο πραγματολογίας. Μεθοδολογικά ακολουθείται ένας συνδυασμός από άμεσες και έμμεσες μεθόδους διδασκαλίας, με έμφαση στο διάλογο, τις συμμετοχικές διαδικασίες και την καθοδηγούμενη διερεύνηση (Ματσαγγούρας, 2007).

8. Papert (1993), διαθέσιμο στο διαδικτυακό τόπο:

<http://www.wired.com/wired/archive/1.02/1.2mpaper.html> προσπελάσιμο στις 5/3/2009

9. Στις δεξιοότητες κριτικής σκέψης εμπεριέχεται η ικανότητα κριτικής «αυτοαξιολόγησης» και «αυτορρύθμισης» των προπαθειών και του έργου του μαθητή/-τριας, έννοιες ταυτούση με τη θεωρία περί μεταγνωστικού (Ματσαγγούρας, 1998:100-103). Ο τομέας της κριτικής σκέψης και του μεταγνωστικού εμπεριέχονται στον κριτικό γραμματισμό. Ο κριτικός γραμματισμός βάσει στο κέντρο της διαπραγμάτευσης του τη δύναμη (power) και αναδεικνύοντας την ως καθοριστικό παράγοντα των γλωσσικών επιλογών, στοχεύει, από τη μια μεριά στην κοινωνική ενδυνάμωση όλων των εμπλεκόμενων στην εκπαιδευτική διαδικασία –και των κοινωνικών ομάδων που μειονεκτούν– και από την άλλη στην ανάπτυξη της κριτικής γλωσσικής συνειδητοποίησής τους. Τα εκπαιδευτικά προγράμματα που εντάσσονται στο πλαίσιο του κριτικού γραμματισμού, πραγματοποιούνται τα κείμενα, αναδομώντας τα στοιχεία και τις δομές τους, και έχουν ως στόχο να αποκαλύψουν το λόγο της κυριαρχίας και με τη βοήθεια χειραφετητικών πρακτικών, να κάνουν τους μαθητές/-τριες ικανούς όχι μόνο να τον αναγνωρίζουν αλλά και –μέσω εναλλακτικών γλωσσικών επιλογών– να τον αποδομούν, να τον αμφισβητούν και να τον ανατρέπουν.

10. Οι γενικεύσεις είναι λογικές προτάσεις που αποτυπώνουν μια αλήθεια, η οποία, ιδιαίτερα στις κοινωνικές και ανθρωπιστικές επιστήμες, έχουν μερική ισχύ (Epickson, 1998: 86-87). Οι γενικεύσεις υπάρχουν διατυπωμένες στα κείμενα αναφοράς και στα ανακεφαλαιωτικά κείμενα. Επίσης, καλούνται και οι ίδιοι οι μαθητές/-τριες, με επαγωγικό τρόπο, μέσα από ερευνητικές δραστηριότητες, να διατυπώσουν τις δικές τους γενικεύσεις.

11. Ο επιστημονικός γραμματισμός ολοκληρώνεται με την εξοικείωση του/της μαθητή/-τριας με τον ερευνητικό τρόπο εργασίας και θεδαίως με τον εξειδικευμένο γλωσσικό που χρησιμοποιεί η επιστήμη (Ματσαγγούρας 2007).

12. Στην καρδιά του κριτικού γραμματισμού, στο μάθημα του κοινωνικού γραμματισμού, βρίσκεται «η διαδικασία επίλυσης προβλημάτων», η οποία εμπεριέχει πολλά συστατικά στοιχεία παιδαγωγικής της νεοβυγκοσιανής σχολής. Ένα τέτοιο χαρακτηριστικό είναι η γνωστική μαθητεία στη διατύπωση υποθέσεων (Collins, κ.ά., 1989: 473, 487). Οι υποθέσεις στο μάθημα του κοινωνικού γραμματισμού διατυπώνονται ως ερωτήματα που αφορούν το περιεχόμενο, αλλά και τη διαδικασία επίλυσης προβλημάτων και ερευνητικής μελέτης. Ερωτήματα κριτικής προσέγγισης σχετικά με το περιεχόμενο περιλαμβάνουν ερωτήματα του τύπου: «Τι εννοεί ή τι εννοείς, όταν λες ότι...», «Τι νομίζεις ότι θα συμβεί αν...», «Σε ποια στοιχεία στηρίζεις την άποψή σου;» «Γιατί (πώς εξηγείς) όσα πιστεύεις;» (Ματσαγγούρας, 1998: 287). Οι ερωτήσεις του «πώς» και του «γιατί» χαρακτηρίζουν την κριτική διδασκαλία του κοινωνικού γραμματισμού.

13. Μέσα από τις διαδικασίες μάθησης, ο/η μαθητής/-τρια βιώνει εμπειρίες με νόημα (meaningful learning, βλ. Ausubel, 1968) και είναι σε θέση να αναπτύξει την ικανότητα να καταλήγει σε λογικές και στοιχειοθετημένες αποφάσεις προς όφελος ατομικό και δημόσιο, ως πολίτης/ίσσα μιας πολιτισμικά διαφοροποιημένης και δημοκρατικής κοινωνίας (βλ. National Council for the Social Studies, διαθέσιμο στο διαδικτυακό τόπο www.ncss.org, προσπελάσιμο στις 12/9/2009). Μπορούμε να συμπεράνουμε, λοιπόν, ότι στον καμβά του μαθήματος του κοινωνικού γραμματισμού συνυφαίνονται αρχές πολιτικής αγωγής.

συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σειίδες
διαλόγου

Εισαγωγή

Η μελέτη του λογοτεχνικού φαινομένου επαφίεται εν πολλοίς στο σώμα των κειμένων που συγκροτούν τον επίσημο λογοτεχνικό κανόνα, το εσωτερικό του οποίου δομείται ιεραρχικά. Η διαδικασία σχηματισμού μιας εθνικής λογοτεχνίας, ιδωμένη στο πλαίσιο της θεωρίας της κουλτούρας, οροθετεί αφενός τη λογοτεχνία ως είδος του λόγου και αφετέρου τον επιθετικό της προσδιορισμό μέσα από τη φόρτισή του με ένα πλέγμα αξιών, συνημμένων με έννοιες που παραπέμπουν στο σχηματισμό της εθνικής ταυτότητας. Η αξιολογική τοποθέτηση των λογοτεχνικών έργων –που σημειωτέον συντελείται με εξαιρετικά βραδείς ρυθμούς– αποκτά επιστημονική υπόσταση στις ιστορίες της λογοτεχνίας.¹ Πέρα από τα σχήματα όμως που επιβάλλει στο λογοτεχνικό παρελθόν, ο λογοτεχνικός κανόνας αποκτά «χρηστική» λειτουργία στην εκπαίδευση, καθώς αποτελεί το γνώμονα, βάσει του οποίου χαράσσονται οι κατευθυντήριες γραμμές σύνταξης των Αναλυτικών Προγραμμάτων Σπουδών, υπό την καθοδήγηση των οποίων, συγγράφονται τα σχολικά εγχειρίδια.²

Τα σχολικά βιβλία αποτελούν μια περιληπτική εκδοχή του επιστημονικού λόγου –ο οποίος αναμφίβολα υφίσταται απλοποιήσεις στο βωμό της ευκολότερης πρόσληψής του από πλευράς μαθητών– και απηχούν κατά το μάλλον ή ήττον την ιδεολογία των συντακτών των Αναλυτικών Προγραμμάτων Σπουδών και των συγγραφέων τους.³ Η θεσμοθετημένη μονοκαθεδρία του σχολικού εγχειριδίου στην ελληνική σχολική πραγματικότητα, η απουσία βιβλιοθηκών σε πολλές σχολικές μονάδες, καθώς και οι ενδεχόμενες ελλείψεις σε εποπτικά και ηλεκτρονικά μέσα στην πλειοψηφία των σχολικών μονάδων, έχουν συντελέσει όχι μόνο στη δημιουργία του μύθου του αλλά και στη διασφάλιση του ρόλου που διαδραματίζει κατά τη διδασκαλία της λογοτεχνίας. Σκοπός του παρόντος άρθρου αποτελεί η παρουσίαση και η αποτίμηση του σχολικού ανθολογίου λογοτεχνίας της Γ΄ Γυμνασίου, καθώς και του σχολικού βιβλίου ιστορίας της λογοτεχνίας. Η αποτίμησή τους νοηματοδοτείται μέσα από τη σύγκρισή τους με το αντίστοιχο απελθόν ανθολόγιο, τη συνεξέτασή τους με το Αναλυτικό Πρόγραμμα Σπουδών, σε μια προσπάθεια να καταδειχθεί μέσα από ποιες διεργασίες λαμβάνει χώρα η συνέχεια με το παρελθόν αλλά και — αν και σε

Το σχολικό ανθολόγιο της Γ΄ Γυμνασίου και η ιστορία της λογοτεχνίας: ρήξη ή συνέχεια;

γράφει η Σωτηρία Καλασαρίδου

ποιο βέβαια βαθμό – συντελείται η ρήξη μ' αυτό.

Η ιστορική δόμηση του σχολικού ανθολογίου και η διδασκαλία της ιστορίας της λογοτεχνίας: δεδομένα και ερωτήματα

Η ιστορική δόμηση του ανθολογίου της Γ΄ Γυμνασίου είναι θεσμοθετημένη από το Αναλυτικό Πρόγραμμα Σπουδών και αποσκοπεί στη διδασκαλία της ιστορίας της λογοτεχνίας. Σε ποιο βαθμό όμως η χρονολογική ταξινόμηση των λογοτεχνικών έργων και η διδασκαλία αφηγηματικών κειμένων, απομακρύνουν τον κίνδυνο των απλουστευτικών γενικεύσεων που ελλοχεύει σε αυτές τις ταξινομήσεις; Και εντέλει, πόσο η έννοια της ιστορικότητας και ο προσδιορισμένος από αυτήν στόχος της διδασκαλίας της ιστορίας της λογοτεχνίας –όπως ο τελευταίος διατυπώνεται από το Αναλυτικό Πρόγραμμα και πραγμα-

τώνεται από τα σχολικά βιβλία– ανταποκρίνονται στο ρόλο που πρέπει να διαδραματίζει σήμερα η διδασκαλία της ιστορίας της λογοτεχνίας;

Σύμφωνα με μια διευρυμένη έννοια της ιστορικότητας, ο στόχος της ιστορίας της λογοτεχνίας εδράζεται στην αντιμετώπιση του λογοτεχνικού φαινομένου ως επικοινωνιακού συνόλου μέσα στην ιστορική και κοινωνική του λειτουργία. Στην προσπάθεια επομένως να συζητήσουμε για την ιστορικότητα του λογοτεχνικού έργου, αναφερόμαστε στην ιστορικότητα του συνόλου του λογοτεχνικού θεσμού και κατά συνέπεια στην ιστορικότητα του συγγραφέα, του κειμένου, της κοινωνίας και βέβαια του αναγνώστη. Εν προκειμένω, η ιστορική εξέταση του έργου ταυτίζεται με την παρακολούθηση των ποικίλων σχέσεων που αναπτύσσουν και διατηρούν ο πομπός και οι δέκτες του λογοτεχνικού φαινομένου στις διάφορες ιστορικές στιγμές, συντείνοντας με αυ-

τόν τον τρόπο στην ενίσχυση της ιστορικότητας των κειμένων. Μια ενδεχόμενη λοιπόν ιστορική προσέγγιση της λογοτεχνίας κατά τη διδασκαλία, βάσει όσων προαναφέρθηκαν, απεγκλωβίζει την τελευταία από το ισχύον διδακτικό σχήμα, ιστορική πληροφόρηση –κείμενο, δημιουργώντας τις προϋποθέσεις για σκέψεις και συνομιλία με τα λογοτεχνικά κείμενα.⁴

Η πρώτη σχολική ιστορία της λογοτεχνίας σηματοδεύτηκε, όπως είναι γνωστό, από αντιδράσεις και έντονη κριτική για μια ποικιλία λαθών που αφορούσαν ζητήματα λιγότερο σημαντικά, όπως επί παραδείγματι τα εκφραστικά ατοπήματα, μέχρι συνθετότερα και σημαντικότερα προβλήματα, όπως τα λάθη στο περιεχόμενο και την αυθαίρετη περιοδολόγηση.⁵ Το πρόβλημα της αυθαίρετης περιοδολόγησης του σχολικού βιβλίου ιστορίας της λογοτεχνίας γίνεται ακόμα οξύτερο και περισσότερο εμφανές μέσα από τη συν-ανάγνωση και τη συνδιδασκαλία με το ανθολόγιο της Γ΄ Γυμνασίου. Βάσει του προαναφερθέντος προβληματισμού που αφορά στο ρόλο που δύνανται να διαδραματίζει η ιστορική προσέγγιση των κειμένων κατά τη διδασκαλία, τα ερωτήματα που αναφύονται εμφανίζονται πολλαπλασιασμένα: διαμέσου της σχολικής ιστορίας της λογοτεχνίας ακυρώνεται ή ενισχύεται η όποια γραμματολογική δόμηση; Τι εξυπηρετεί η εμμονή των ιθυνόντων σύνταξης των Αναλυτικών Προγραμμάτων σε ένα σχήμα που προβλέπει τη σύνταξη ενός ανθολογίου με γραμματολογικά κριτήρια και εντέλει τι καινούριο κομίζει στη διδασκαλία της λογοτεχνίας το νέο σχολικό ανθολόγιο; Στα προαναφερθέντα ερωτήματα θα προσπαθήσουμε να απαντήσουμε μέσα από την αντίστιξη του προηγούμενου ανθολογίου με το παρόν, καθώς και τη συνεξέταση του τελευταίου με το σχολικό βιβλίο ιστορίας της λογοτεχνίας.

Το δημοτικό τραγούδι: η διαιώνιση του οριακού ρόλου του

Η σχολική INEL⁶ ακολουθεί την ιστορία του Λίνου Πολίτη, ο οποίος πραγματεύεται αυτόνομα το δημοτικό τραγούδι, δίνοντας εξαντλητικές πληροφορίες για τα είδη, τις διαιρέσεις, τη στιχουργική και την τεχντροπία του στο πέμπτο κεφάλαιο της ιστορίας του. Το παρόν ανθολόγιο εξετάζει επίσης αυτόνομα το δημοτικό τραγούδι, συνεχίζοντας την παράδοση όμως του απεθρόνιστου ανθολογίου: το εξετάζει με ανεξάρτητα, προτάσσοντάς το ταυτόχρο-

να. Ωστόσο το μεγαλύτερο πρόβλημα ανακύπτει, αν συνεξετάσει κανείς τα δύο βιβλία –ανθολόγιο και σχολική INEL– αναφορικά με τη διαίρεση και τα είδη του δημοτικού τραγουδιού και ανακαλύψει τη μεταξύ τους ασυμφωνία.

Το μεν ανθολόγιο υιοθετεί τη δημοτική διάκριση για τα είδη του δημοτικού τραγουδιού, ενώ η σχολική INEL από την άλλη, ακολουθεί τη διάκριση που εισηγείται ο Νικόλαος Πολίτης στις *Εκλογές* του. Το μείζον επομένως παιδαγωγικό πρόβλημα που ανακύπτει εδράζεται στην ασυμφωνία των παρεχόμενων γνώσεων μεταξύ της σχολικής INEL και αυτών που δίνονται στο εισαγωγικό σημείωμα του ανθολογίου για το ζήτημα των ειδών του δημοτικού τραγουδιού. Επιπροσθέτως, το παρόν ανθολόγιο στο εισαγωγικό του σημείωμα δεν πραγματοποιεί αναφορά που να πιστοποιεί τη σύνδεση μεταξύ της αρχαιότητας και της νεότερης Ελλάδας, όπως συνέβαινε με το προηγούμενο. Τη διαιώνιση του οριακού ρόλου του για τη διδασκαλία της ιστορίας της λογοτεχνίας, την αναλαμβάνει πλέον, όχι τόσο επιτυχημένα βέβαια, το βιβλίο της σχολικής INEL.

Κρητική λογοτεχνία: η κυριαρχία του Ερωτόκριτου

Το παρόν σχολικό ανθολόγιο συν-ανθολογεί στην ίδια ενότητα Χορτάτση, Κορνάρο και Μπουνιαλή. Η συνεξέταση του Μπουνιαλή μαζί με τους εκπροσώπους της κρητικής λογοτεχνίας που αντιπροσωπεύουν την αρχή και την ακμή της γίνεται με βάση τη δημοτική ιστορία της λογοτεχνίας, καθώς ο τελευταίος τον εξετάζει στο ίδιο κεφάλαιο με τους Χορτάτση και Κορνάρο⁷ και εν αντιθέσει με τον Πολίτη που τον εξετάζει στο κεφάλαιο που πραγματεύεται την πρώτη περίοδο του νεοελληνικού διαφωτισμού. Την τελευταία αυτή ένταση του Μπουνιαλή υιοθετεί το σχολικό βιβλίο ιστορίας της λογοτεχνίας. Ανεξαρτήτως της ορθότερης ιστορικά θέσης, το ζήτημα που αναφύεται αφορά και πάλι την ασυμφωνία ανθολογίου και σχολικής INEL, αποδέκτες της οποίας είναι βέβαια κατά κύριο λόγο οι μαθητές και οι μαθήτριες.

Από το βιβλίο της σχολικής INEL διαπιστώνουμε ότι η μεγαλύτερη βαρύτητα δίνεται από τους συγγραφείς της στον *Ερωτόκριτο*, διαιωνίζοντας έτσι το παλαιό παράδειγμα⁸. Ταυτόχρονα προσπαθεί να καταδείξει την κομβική σημασία της κρητικής λογοτεχνίας μέσα από τη

σύνδεση με το παρελθόν –που αντιπροσωπεύει η αρχαιότητα– και με το μέλλον, μέσω της επίδρασης που άσκησε στο Διονύσιο Σολωμό. Βέβαια η κατάδειξη της σημαίνουσας κομβικής θέσης της κρητικής λογοτεχνίας στην ιστορία της λογοτεχνίας είχε επιτευχθεί με την προηγούμενη σειρά των ανθολογίων, καθώς είχε βρει και συνολική εξέταση και αξιολόγηση παράλληλη με αυτήν που έχει στις ιστορίες του Δημαρά και του Πολίτη.⁹ Η καινούρια παρουσίαση της κρητικής λογοτεχνίας, μέσω της σχολικής INEL, προωθεί –όχι βέβαια με τρόπο επιτυχημένο, καθώς οι ασάφειες και η έλλειψη συνοχής του κειμένου ακυρώνουν σε μεγάλο βαθμό την προσπάθεια– τη σύνδεση με τη Δύση, ακολουθώντας τη γραμμή που εισηγείται ο Πολίτης στην ιστορία του.

Νεοελληνικός Διαφωτισμός: η απουσία των εκπροσώπων του

Το πλαίσιο που διαγράφει το σχολικό ανθολόγιο για την περίοδο του νεοελληνικού διαφωτισμού, τόσο μέσω των πληροφοριών που δίνονται στο εισαγωγικό σημείωμα όσο και μέσω των ανθολογούμενων κειμένων, είναι κατά τη γνώμη μου αποσπασματική και θα μπορούσε να χαρακτηριστεί προβληματική. Σε ένα πρώτο επίπεδο μπορεί να εντοπίσει κανείς την προβληματική διατύπωση του ορισμού του νεοελληνικού διαφωτισμού στο εισαγωγικό σημείωμα του κεφαλαίου: «Λογοτεχνία του νεοελληνικού διαφωτισμού ονομάζουμε το σύνολο των λογοτεχνικών κειμένων που γράφτηκαν κατά την περίοδο (1770-1821) και επομένως χρονικά συμπίπτουν με το ρεύμα ιδεών του νεοελληνικού διαφωτισμού, που διαμορφώθηκε κάτω από την επίδραση των καινοτόμων ιδεών του ευρωπαϊκού διαφωτισμού και της γαλλικής επανάστασης».¹⁰ Το κενό της πρώτης περιόδου του νεοελληνικού διαφωτισμού (1669-1770), από την οποία όχι μόνο δεν ανθολογείται κάποιο κείμενο αλλά δε γίνεται μια απλή αναφορά στα χρονικά όρια, είναι δυνατόν να δημιουργήσει την εσφαλμένη εντύπωση στους μαθητές ότι ο νεοελληνικός διαφωτισμός λαμβάνει χώρα από το 1770 ως το 1820.

Θέλοντας να αποτιμήσουμε την ανθολόγηση των κειμένων, θα αναρωτηθούμε και θα διαφωνήσουμε με τη θέση του ποιήματος του Βύρωνα στο εν λόγω κεφάλαιο¹¹, η οποία φαλκιδεύει την περιώνυμη ιστορική δόμηση, ανακινώντας για άλλη μια φορά το ερώτημα για την αναγκαιότητα

συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου

τα δόμησης των εγχειριδίων γραμματολογικά. Τέλος, η ανισόρροπη ανθολόγηση μεταξύ πεζών και ποιητικών κειμένων με κυρίαρχη την απουσία πεζών κειμένων –με εξαίρεση ενός του Κοραή– σημαντικών εκπροσώπων του νεοελληνικού διαφωτισμού, στερεί αυτό που επιτεύχθηκε με το προηγούμενο αντίστοιχο ανθολόγιο της Γ΄: την εξέταση του φαινομένου του νεοελληνικού διαφωτισμού σε ένα ευρύτερο πλαίσιο συνομιλίας των κειμένων με την ιστορία.¹²

Η λογοτεχνία στα Επτάνησα: η υπέρβαση του όρου «Επτανησιακή σχολή»

Αναφορικά με την αισθητική αποτίμηση των ανθολογημένων ποιημάτων του εν λόγω κεφαλαίου πρέπει να τονίσουμε πως πρόκειται για διάσημα κομμάτια που έχουν συμπεριληφθεί σε πολλές κατά καιρούς ανθολογίες.¹³ Σε μια προσπάθεια να αποτιμήσουμε την επιλογή του όρου «Η λογοτεχνία στα Επτάνησα» που επιλέγεται από τους συντάκτες του παρόντος ανθολογίου και αντιπαραβάλλοντάς τον με τον προηγούμενο, «Επτανησιακή σχολή», πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι η εν λόγω επιλογή υπερβαίνει τα προβλήματα που δημιουργούνται από την εγγραφή σε αυτόν ποιητών, οι οποίοι τοποθετούνται εκτός των συνόρων της, όπως ο Κάλβος και ο Μαβίλης.¹⁴ Και αν η επιλογή αυτή αποτιμάται θετικά, ακυρώνεται κατά τη διδασκαλία από τη σχολική ΙΝΕΛ, η οποία εισηγείται τον όρο «Επτανησιακή σχολή», υιοθετώντας μάλιστα επακριβώς το σχήμα και τις διακρίσεις του εισαγωγικού σημειώματος του απελθόντος σχολικού ανθολογίου, μέσα από την παρουσίαση των κύριων εκπροσώπων της και την ανάλυση των βασικών της χαρακτηριστικών.

Η Ρομαντική σχολή των Αθηνών: από την επίκαιρη απουσία στην ανεπίκαιρη παρουσία

Στο παρόν ανθολόγιο της Γ΄ Γυμνασίου και, εν αντιθέσει με το παλιότερο, ανθολογούνται κείμενα της ρομαντικής σχολής των Αθηνών. Η απουσία ανθολόγησης κειμένων της Ρομαντικής σχολής των Αθηνών στο απελθόν ανθολόγιο είχε αναχθεί στην ιστορική συγκυρία καθιέρωσης της δημοτικής γλώσσας ως επίσημης γλώσσας του κράτους και της εκπαίδευσης, ύστερα από τον ταλανισμό της πολυετούς διελκυστίνδας. Η απουσία λοιπόν ποιημάτων γραμμένων στην καθαρεύου-

σα ήταν ένας ακόμη τρόπος δικαίωσης της πολυετούς προσπάθειας καθιέρωσης της δημοτικής γλώσσας και νομιμοποίησης της στις συνειδήσεις εκπαιδευτικών και μαθητών, δείχνοντας τη βεβαιότητα ότι η εν λόγω επιλογή αποτελεί επαλήθευση της αρχής πως οι ανάγκες και οι επιλογές της κάθε εποχής αντικατοπτρίζονται μέσω μιας ιστορικής εκδοχής.¹⁵

Προσπαθώντας να αποτιμήσουμε την παρουσία της Ρομαντικής σχολής των Αθηνών στο νέο σχολικό ανθολόγιο, σίγουρα πρέπει να τονίσουμε ότι η παρούσα ιστορική συγκυρία δεν «επιβάλλει» τον αποκλεισμό της καθαρεύουσας από το σχολικό λογοτεχνικό κανόνα, αφού ένας τέτοιος αποκλεισμός δεν εμφανίζεται πλέον ιστορικά επιβεβλημένος. Τι εξυπηρετεί όμως η ανθολόγηση ποιημάτων της Ρομαντικής σχολής των Αθηνών; Η παρουσία της μπορεί να χαρακτηριστεί επίκαιρη και αν ναι, με ποια κριτήρια; Είναι γεγονός ότι η ανθολόγηση κειμένων της ρομαντικής περιόδου υπηρετεί κατά κύριο λόγο την απαρασάλευτη διατήρηση της ιστορικής συνέχειας που ευαγγελίζεται το Αναλυτικό Πρόγραμμα, παραγνωρίζοντας τα παιδαγωγικά ερωτήματα που μπορούν να γεννηθούν: τι προσφέρουν τα ποιήματα αυτά σε εφήβους 14 και 15 ετών στη φθίνουσα δεκαετία του 2000 πέρα από τη διδασκαλία της ιστορικής συνέχειας; Και αν η διδασκαλία της Ρομαντικής σχολής των Αθηνών ιστορικά κρίνεται επιβεβλημένη, ήταν απαραίτητη η ανθολόγηση κειμένων σε ένα βιβλίο που οι σελίδες του είναι λιγότερες από αυτές του προηγούμενου και κομμένες κυριολεκτικά με το μαχαίρι, αφήνο-

ντας –όπως θα δούμε εν συνεχεία– εκτός των θυρών του σχολικού λογοτεχνικού κανόνα ποιητές της σύγχρονης λογοτεχνικής μας παραγωγής;

Αν προσφύγει κανείς στο βιβλίο του εκπαιδευτικού προκειμένου να διαβάσει τους σκοπούς διδασκαλίας για τα εν λόγω ανθολογημένα κείμενα, θα συναντήσει φράσεις, όπως «συγκεκριμένο δείγμα του αθηναϊκού ρομαντισμού», «ένα δείγμα σατιρικής πολιτικής ποίησης του παρελθόντος».¹⁶ Η διατύπωση τέτοιων σκοπών αποσυνδέουν τη διδασκαλία της λογοτεχνίας από το βίωμα, καταδικάζοντας τη διδασκαλία της λογοτεχνίας, σε διδασκαλία «απολιθωμάτων», βοηθώντας μας ταυτόχρονα να συμπεράνουμε πως η γραμματολογική δόμηση των εγχειριδίων, όταν γίνεται αποκλειστικά με ιστορικά κριτήρια, παραβλέποντας την αναγκαιότητα διατύπωσης ταυτόχρονα ενός λόγου παιδαγωγικού, όχι μόνο δεν προσφέρει ασφάλεια, αλλά οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην ανθολόγηση «γραπτών ιστορικών μνημείων», χρησιμών για το φοιτητή των φιλολογικών τμημάτων αλλά όχι και για τον έφηβο μαθητή.

Η Νέα Αθηναϊκή σχολή (1880 — 1922): η αναντιστοιχία μεταξύ όρου και περιεχομένου

Τα γραμματολογικά προβλήματα που παρουσιάζει το συγκεκριμένο κεφάλαιο εκκινούν από την επιλογή των συντακτών των ανθολογίων να εντάξουν κάτω από τον όρο «Νέα Αθηναϊκή σχολή», τη γενιά του 1880, τους εκπροσώπους της ηθογραφικής πεζογραφίας, τους μεταπαλαμικούς ποιητές, έως και μεσοπολεμικούς ποιητές, όπως ο Ναπολέων Λαπαθιώτης. Ο όρος «Νέα Αθηναϊκή σχολή», που συνήθως ταυτίζεται με τη γενιά του 1880, σίγουρα δεν μπορεί να εγγραφεί στα όριά της το Βάρναλη, τον έκκεντρο μείζονα Καβάφη, το Σικελιανό, το Λαπαθιώτη.

Στην προσπάθεια μας να αποτιμήσουμε τις επιλογές των ανθολόγων αισθητικά πρέπει να παρατηρήσουμε ότι εμμένουν να υιοθετούν τις αισθητικές επιλογές του Λίνου Πολίτη και παλαιότερων ανθολόγων, όπως επί παραδείγματι, των ανθολόγων του Παλαμά, Καραντώνη και Κατσιμπαλη, των οποίων η ανθολογία είναι καρπός της δεκαετίας του '60 και πραγματώθηκε βάσει προσωπικών αισθητικών κριτηρίων και υπό το βάρος των ιδεολογικών ζυμώσεων εκείνης της εποχής. Τα ποιήματα που ανθολογούν απέχουν πολύ

από τα βιώματα και τα ενδιαφέροντα των εφήβων μαθητών της φθίνουσας δεκαετίας του 2000, όταν μάλιστα ειδικά για το παλαμικό ποιητικό έργο η σύγχρονη κριτική τονίζει τη διαχρονική αξία των μικρών λυρικών ποιημάτων του Παλαμά. Η μελέτη και η ανθολόγηση του παλαμικού ποιητικού έργου από τον Ηλία Λάγιο,¹⁷ κινείται σε αυτό το μήκος κύματος, καθώς αναζωπύρωσε τη συζήτηση για την ανάγκη ανανέωσης του τρόπου προσέγγισης και ανάγνωσης του παλαμικού ποιητικού έργου, καταδεικνύοντας τη διαχρονική αξία των λυρικών παλαμικών ποιημάτων. Το έργο αυτό δεν αξιοποιήθηκε από τους ανθολόγους, οι οποίοι δικαίωσαν με τις επιλογές τους, επιλογές άλλων εποχών, σε βαθμό που, τριάντα χρόνια μετά τη συγγραφή των πρώτων εγχειριδίων μετά τη μεταπολίτευση, τίποτα να μη μαρτυρά την παρέλευσής τους. Η εικόνα της τελμάτωσης και της στασιμότητας σε ό,τι αφορά τις επιλογές των κειμένων, ολοκληρώνεται, αν προσέξει κανείς τις επιλογές ποιημάτων και άλλων ποιητών, όπως του Καβάφη και του Σικελιανού. Ο Καβάφης και ο Σικελιανός δίνουν το παρόν με ποιήματα που δεν απομακρύνονται από το ύφος των ανθολογημένων ποιημάτων του βιβλίου της απελθούσας σειράς, συντηρώντας το φαύλο κύκλο που δημιουργείται μεταξύ, όσων ασκούν κριτική για την ευθύνη των ανθολόγων αναφορικά με το παρωχημένο ανθολόγιο αλλά και των συγγραφέων, των οποίων η επίκληση στο Αναλυτικό Πρόγραμμα είναι ένας εύσχημος τρόπος απαλλαγής από την εν λόγω μομφή. Έτσι και στο κεφάλαιο αυτό δεν παρατηρείται κανένα βήμα που να μαρτυρά την εξέλιξη, την αλλαγή. Βλέπουμε δηλαδή να ανθολογούνται τρία ποιήματα του Καβάφη, εκ των οποίων ένα ιστορικό και δύο «διδασκικά»¹⁸. Αυτό μπορεί να μας οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι τα ερωτικά ποιήματα του Καβάφη ακόμη και αν έχουν δεχθεί τους διθυράμβους της κριτικής συνεχιζούν και μένουν, για ευνόητους βέβαια λόγους, εκτός των θυρών του σχολικού κανόνα.

Η νεότερη λογοτεχνία: η ανακύκλωση των αισθητικών επιλογών

α. 1922 - 1945

Άμεσα συνδεδεμένη με το συμπέρασμα που αφορά τις αισθητικές επιλογές των ανθολόγων είναι και η πρόθεσή μας να εξετάσουμε αν και τι αλλάζει στο και-

νούριο ανθολόγιο συγκριτικά με το αντίστοιχο προηγούμενο της Γ' Γυμνασίου στην ενότητα της «νεότερης λογοτεχνίας». Η εικόνα που συντίθεται μας οδηγεί ανεπιφύλακτα για πολλοστή φορά στο συμπέρασμα πως οι ανθολόγοι αδυνατούν να απομακρυνθούν από το ύφος των αισθητικών επιλογών προηγούμενων ανθολογίων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η ανθολόγηση του Καρυωτάκη, αφού πάλι στη «σχολική» εκδοχή του αρκούνται οι ανθολόγοι. Είναι γνωστό ότι η περιπέτεια της πρόσληψης του καρυωτακικού έργου από τη λογοτεχνική κριτική έχει διέλθει πολλά στάδια, έχει γεννήσει έριδες στους λογοτεχνικούς κύκλους και η διαδικασία αποκατάστασης του καρυωτακικού έργου ξεκίνησε με την πρώτη μεταπολεμική γενιά, μέσα από το έργο των Αναγνωστάκη, Πατρίκιου και Αλεξάνδρου, διαγράφοντας ένα κύκλο τριάντα σχεδόν ετών μέχρι την πλήρη όψιμη αναγνώρισή του που πραγματοποιήθηκε από τη γενιά του '30¹⁹. Η αμφιθυμία της κριτικής διαθλάται εν μέρει και στην ιστορία της λογοτεχνίας. Είναι γνωστό ότι ο Κ. Θ. Δημαράς στην δική του ιστορία το 1948 κρίνει αρνητικά και με ιδεολογικά κριτήρια το ποιητικό έργο του αυτόχειρα ποιητή.²⁰ Ο Λίνος Πολίτης που γράφει και εκδίδει την ιστορία του σε μια συνοπτική μορφή

το 1968 και την επανεκδίδει σε μια εκτενέστερη στα ελληνικά δέκα χρόνια αργότερα, αποτιμά θετικότερα τον Καρυωτάκη, σφραγίζοντας και επίσημα την παλινόρθωση του καρυωτακικού έργου.²¹ Παρά την «παλινόρθωση», οι συντάκτες των προηγούμενων σχολικών εγχειριδίων του Γυμνασίου που γράφονται στο διάστημα 1977 έως το 1983,²² ανθολόγησαν ποιήματα από τις «Ελεγείες», που καταδεικνύουν την πεσιμιστική στάση του ποιητή απέναντι στη ζωή. Η ανθολόγηση του Καρυωτάκη εντούτοις στο νέο σχολικό ανθολόγιο για το Γυμνάσιο δεν απομακρύνεται και αυτή από το ύφος των επιλογών των προηγούμενων συντακτών, αφήνοντας τις καρυωτακικές «Στίχες» για άλλη μια φορά εκτός των θυρών του σχολικού λογοτεχνικού κανόνα του Γυμνασίου.

Ενδεικτικό της τελμάτωσης που κυριαρχεί είναι και το ακόλουθο παράδειγμα, το οποίο, χωρίς να έχει την πρόθεση να εξαντλήσει το θέμα, διαγράφει απλά την τάση των συντακτών να προσφεύγουν σε επιλογές προς ανθολόγηση ποιητικών συνθέσεων που συμπεριλήφθηκαν σε ανθολόγια περασμένων σειρών, τα οποία χαρακτηρίζονται για τον εθνοκεντρικό τους χαρακτήρα. Η είσοδος λοιπόν του Νίκου Εγγονόπουλου στο παρόν γυμνασιακό ανθολόγιο, παρά την παρέλευση 23 σχεδόν ετών από την πρώτη είσοδό του στο σχολικό λογοτεχνικό κανόνα μέσω της ανθολόγησης αποσπάσματος του *Μπολιβάρ* στο λυκειακό ανθολόγιο που εκδίδεται το 1983²³, λαμβάνει χώρα με το εν λόγω ποιητικό απόσπασμα από το προηγούμενο ανθολόγιο της Γ' Λυκείου²⁴.

Β. Η μεταπολεμική λογοτεχνία: η συρρικνωση του λογοτεχνικού κανόνα

Η αδυναμία ανθολόγησης του λογοτεχνικού παρόντος, που σταματά εν προκειμένω στη δεκαετία του '70, ακυρώνει στην πράξη τους στόχους που διατυπώνει το Αναλυτικό Πρόγραμμα Σπουδών αναφορικά με τη διδασκαλία της πρώτης και της δεύτερης μεταπολεμικής γενιάς: «Να ενημερωθούν οι μαθητές για τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της πρώτης και της δεύτερης μεταπολεμικής γενιάς στην ποίηση και την πεζογραφία σε συνάρτηση με τις κοινωνικοπολιτικές συνθήκες» και «να ευαισθητοποιηθούν και να αναπτύξουν δεξιότητες για ενεργητική συμβολή στην αντιμετώπιση σύγχρονων διεθνών κοινωνικών προβλημάτων (φτώχεια, βία, ρατσι-

συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου
συνεργασίες
/σελίδες
διαλόγου

σμός, πόλεμοι, μετανάστευση)». ²⁵ Αν συ-
νεξετάσει κανείς τους τιθέμενους στόχους
του ΑΠ και τον αριθμό των κειμένων που
ανθολογούνται προκειμένου να πραγμα-
τώσουν τέτοιους μεγαλεπήβολους στό-
χους, εύκολα θα διαπιστώσει κανείς την
αποτυχία του εγχειρήματος.

Αντί επιλόγου

Ο καθορισμός ενός καινούριου πλαισίου
μέσω του Διαθεματικού Ενιαίου
Πλαισίου Προγραμμάτων Σπουδών
(ΔΕΠΠΣ), ευαγγελιζόταν και την επιτυχία

στη συγγραφή των σχολικών εγχειριδίων.
Η προβληματική κατάσταση που αντικατο-
πτρίζεται στα νέα εγχειρίδια μπορεί να ερ-
μηνευτεί με αναγωγή στην εμμονή των
ιθυνόντων σχεδιασμού των Αναλυτικών
Προγραμμάτων να ταυτίζουν τη γνώση
της ιστορίας της λογοτεχνίας με την ιστο-
ρική δόμηση των ανθολογιών, στη μονο-
καθεδρία του ανθολογίου, καθώς και στα
προβλήματα που ανακύπτουν από τις ανα-
θέσεις και τις οδηγίες συγγραφής ²⁶ προς
τους συντάκτες-ανθολόγους. Όπως είναι
εμφανές, το προαναφερθέν προβληματικό

πλαίσιο και η υπόσχεση για το άνοιγμα του
σχολικού λογοτεχνικού κανόνα διά γράμ-
ματος του Αναλυτικού Προγράμματος,
συγκροτούν μαζί μια ασύμβατη πραγματι-
κότητα. Στα ήδη σαθρά θεμέλια, προστέ-
θηκε και η κακοδιαχείριση των σελίδων
από πλευράς ανθολόγων, οι οποίοι με τις
επιλογές τους έχασαν τη δυνατότητα να
διατυπώσουν ένα λόγο περισσότερο παι-
δαγωγικό, περισσότερο καινούριο και δια-
φορετικό, προσθέτοντας στην ιστορία
των ανθολογιών τη δική τους συμβολή μέ-
σα από την εξέλιξη. ■■■■

Σημειώσεις:

* Η Σωτηρία Καλασαρίδου είναι Υποψήφια Διδάκτορας Διδακτικής Λογο-
τεχνίας Α.Π.Θ., roula.kalas@gmail.com και rkalas@eled.auth.gr

1. Για τον ορισμό του εθνικού λογοτεχνικού κανόνα και τις προϋποθέσεις δημι-
ουργίας του, παγίωσης και αναπροσαρμογής του βλ. Βενετία Αποστολίδου, «Η
συγκρότηση και οι σημασίες της εθνικής λογοτεχνίας», *Έθνος-Κράτος-Εθνικισμός*,
Αθήνα 1994α, σ. 15-29, Βενετία Αποστολίδου, «Αντιστάσεις και μεταμορφώσεις
του λογοτεχνικού κανόνα», *Ζητήματα ιστορίας των νεοελληνικών γραμμάτων:*
αφιέρωμα στον Κ.Θ. Δημαρά, Θεσσαλονίκη 1994β, σ. 35-50 και Βενετία Αποστο-
λίδου, «Το παλαμικό παράδειγμα στην ιστορία της νεοελληνικής λογοτεχνίας: υπο-
θέσεις εργασίας», *Επιστημονική συνάντηση στη μνήμη Κ.Θ. Δημαρά*, Αθήνα, Κέ-
ντρο Νεοελληνικών Ερευνών Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών, 1994γ, σ. 127-138.

2. Παραθέτω αυτολεξεί το απόσπασμα από το εν λόγω έντυπο: «Το προς εκπό-
νηση έντυπο εκπαιδευτικό υλικό θα ικανοποιεί τα περιεχόμενα τους σκοπούς,
τους στόχους και τη μεθοδολογία της διδασκαλίας του μαθήματος της Λογοτε-
χνίας των τριών τάξεων του Γυμνασίου, όπως διατυπώνεται στο Δ.Ε.Π.Π.Σ (Διαθε-
ματικό Ενιαίο Πλαίσιο Προγραμμάτων Σπουδών) και το Α.Π.Σ (Αναλυτικό Πρό-
γραμμα Σπουδών) της υποχρεωτικής εκπαίδευσης (ΦΕΚ 303 και ΦΕΚ 304 Μάρ-
τιος 2003) του μαθήματος Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας για το Γυμνάσιο και
θα βρίσκεται σε αρμονία με τα συνημμένα κριτήρια αξιολόγησης», *Συμπληρωμα-
τικές Προδιαγραφές Εκπαιδευτικού Υλικού Γυμνασίου*, Παράρτημα, τόμ. Γ', τχ. β',
Μάιος 2003, ΥΠΕΠΘ- Παιδαγωγικό Ινστιτούτο, σ. 162.

3. Βλ. το βιβλίο της Λίνας Κουντουρά, *Η Ιστορία της νεοελληνικής λογοτεχνίας*
*στα εγχειρίδια της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης: η πρόσληψη και η αναπλαισίω-
σή της στη διάρκεια ενός αιώνα*, Θεσσαλονίκη, Κυριακίδης 2006, σ. 15- 19, αλλά
και το βιβλίο του Basil Bernstein, *Παιδαγωγικοί κώδικες και κοινωνικός έλεγχος*,
μτφρ. Ιωσήφ Σολομών Αθήνα, Αλεξάνδρεια 1989, σ. 230-232.

4. Grams - Robert Jauss, «Η ιστορία της λογοτεχνίας ως πρόκληση για τις γραμμα-
τολογικές σπουδές», στο: *Η θεωρία της πρόσληψης: τρία μελετήματα*, μτφρ. Μίλ-
τος Πεκλιβάνος, Αθήνα, Εστία, 1995, σ. 25-91, αλλά και Γιώργος Βελουδής, «Γραμ-
ματολογία, Γραμματεία, Λογοτεχνία: η επιστήμη και το αντικείμενο», στο: *Ψηφι-
δες: για μια θεωρία της λογοτεχνίας*, Αθήνα, Γνώση, 1994, σ. 359-382 και Λίνα
Κουντουρά, «Η ιστορία της λογοτεχνίας και η διδασκαλία της», στο: *Λογοτεχνία*
και Εκπαίδευση, Βενετία. Αποστολίδου/Ελένη Χοντολίδου (επιμ.), Τυπωθήτω-
Γιώργος Δαρδανός, Αθήνα, 1999, σ. 349-357.

5. Βλ. ενδεικτικά, στην εφημερίδα *Καθημερινή* στις 5/01/2008 την κριτική της
Ελισάβετ Κοτζιά, «Επονεϊδιστο σχολικό βιβλίο», σ. 12, καθώς και στις 10/02/2008
στην ίδια εφημερίδα την κριτική της Βενετίας Αποστολίδου «Να διδάσκεται και
πως;», σ.2. Στο ίδιο ύψος κυμαίνεται και η κριτική του Γιώργη Γιατρομανωλάκη, «
Αμαρτωλές Ιστορίες» εφ. *Βήμα*, 17/02/2008.

6. Ιστορία Νεοελληνικής Λογοτεχνίας.

7. Δημαράς, ό.π., σ. 82-110 και Πολίτης, ό.π., 85.

8. Βλ. Βενετία Αποστολίδου, *Ο Κωστής Παλαμάς, ιστορικός της νεοελληνικής*
λογοτεχνίας, Αθήνα, Θεμέλιο, 1994, σ. 133-134.

9. Κουντουρά, 2006, ό.π. σ. 200.

10. Καγιαλής / Ντουσιά / Μέντη, ό.π., σ. 27.

11. Άλλωστε και οι ίδιοι οι ανθολόγοι σημειώνουν στο σύντομο βιογραφικό ση-
μείωμα που παραθέτουν στο τέλος της ενότητας, ο Βύρωνας αισθητικά κατατάσ-
σεται στο ρεύμα του ρομαντισμού αλλά η ανθολόγησή του πραγματώνεται βάσει
της θεματικής συνάφειας του ποιήματος με την ενότητα εν γένει. Αναφορικά με
το συγκεκριμένο θέμα, βλ. Καγιαλής κ.ά., ό.π., 44.

12. Βλ. Κουντουρά, 2006, ό.π., σ. 203.

13. Βλ. Πολίτης, ό.π., σ. 42-43, 165-167, καθώς και στην ανθολογία του: Λίνος

Πολίτης, *Ποιητική ανθολογία: κρητική ποίηση*, τόμ. Γ', Αθήνα, Δωδώνη 1975, σ.
114 και Λίνος Πολίτης, *Ποιητική ανθολογία: Ο Παλαμάς και οι σύγχρονοί του*, τόμ.,
ΣΤ', Αθήνα, Δωδώνη 1975, σ. 114.

14. Ενδεικτικά βλέπε τις εργασίες Νέτα Αποστολίδου, «Η επαναστασιακή σχολή
στις ιστορίες της νεοελληνικής λογοτεχνίας», *Μνήμη Λίνου Πολίτη*, Θεσσαλονίκη:
Επιστημονική Επιτηρίδα Φιλοσοφικής Σχολής –Τιμητικός τόμος στη μνήμη του Λί-
νου Πολίτη, 1988, σ. 197-208 και Βενετία Αποστολίδου, *Ο Κωστής Παλαμάς ιστο-
ρικός της νεοελληνικής λογοτεχνίας*, Αθήνα, Θεμέλιο 1994.

15. Βλ. Κουντουρά, 2006, ό.π., σ. 206-207.

16. Καγιαλής, Παναγιώτης /Ντουσιά, Χριστίνα / Μέντη, Θεοδώρα, *Κείμενα Νε-
οελληνικής Λογοτεχνίας Γ' Γυμνασίου- βιβλίο του εκπαιδευτικού*, Αθήνα, ΟΕΔΒ
2006, σ. 54, 56.

17. Καρπός αυτής της πολυετούς μελέτης υπήρξε η ανθολογία του Ηλία Λάγι-
ου. Ειδικότερα, βλ. Ηλίας Λάγιος *Κ' έχω από σας μια δόξα να ζητήσω: ανθολογία*
Κωστή Παλαμά, Αθήνα, Ερμής, 2001.

18. Πρόκειται για τα ποιήματα «Στα 200 π. Χ.», «Φωνές» και «Όσο μπορείς», Κα-
γιαλής κ.ά., ό.π., σ. 120 - 124.

19. Βλ. το βιβλίο της Χριστιάνας Ντουσιά, *Κ.Γ Καρυωτάκης: η αντοχή μιας αδέ-
σποτης τέχνης*, Αθήνα, Καστανιώτης 2000, σ. 254-264, 300-333. Οι δύο υπερρε-
αλιστές ποιητές της γενιάς του '30, ο Νίκος Εγγονόπουλος και ο Ανδρέας Εμπερί-
κος εκφράζουν τη σχέση έλξης με το έργο του Καρυωτάκη με αρκετή χρονική καθυστέρηση. Ο Ανδρέας Εμπερίκος με το ποίημα «Όταν οι ευκάλυπτοι θροίζουν
στις αλέες» που γράφεται το 1964 δημοσιεύεται όμως το 1980 ενταγμένο στην
ποιητική συλλογή *Οκτάνα*. Βλ., Ανδρέας Εμπερίκος, *Οκτάνα*, Αθήνα: Ίκαρος 1980,
σ. 62-66. Η περίπτωση του Νίκου Εγγονόπουλου είναι διαφορετική. Η Φραγκίσκη
Αμπατζοπούλου ανικνεύει τη συνομιλία Εγγονόπουλου – Καρυωτάκη στην πρώτη
ποιητική συλλογή του Εγγονόπουλου, *Μην ομιλείτε εις τον οδηγόν* που εκδίδε-
ται το 1938 και πιο συγκεκριμένα στο ποίημα «Ο μουσικός ποιητής». Βλ. Φραγκίσκη
Αμπατζοπούλου, *Νίκος Εγγονόπουλος: η ποίηση στον καιρό του τραβήγματος της*
ψηλής σκάλας, Αθήνα: Στιγμή 1987, σ. 35-50. Όμως απερίφραστα και δημόσια ο
ποιητής αξιολογεί θετικά το καρυωτακικό έργο σε προσωπικές τους συνεντεύξεις
το 1974 και 1975 αντίστοιχα. Βλ. Νίκος Εγγονόπουλος *Οι άγγελοι στον Παράδεισο*
μιλούν...ελληνικά. Συνεντεύξεις, σχόλια και γνώμες, Υψίλον, σ. 79-80, 151.

20. Δημαράς, ό.π., σ. 587-589.

21. Ο Λίνος Πολίτης δεν ανθολογεί τον Καρυωτάκη στην πρώτη έκδοση της
ανθολογίας του το 1964 -65. Στη δεύτερη αναθεωρημένη έκδοση συναντούμε
από τις «Σάτιρες» δύο ποιήματα: Το Εμβατήριο πένθημο και κατακόρυφο» και το
«Σταδιοδρομία». Βλ. Λίνος Πολίτης, *Ποιητική Ανθολογία, Καβάφης, Σικελιανός, και*
η ποίηση ως το 1930, Αθήνα: Δωδώνη, 20005, σ. 134-136.

22. Κουντουρά, ό.π., σ. 186.

23. Γρηγοριάδης, Μ. / Καρβέλης, Δ. / Μηλιώνης, Χ. / Μπαλάσκας, Κ. / Παγανός,
Γ. / Παπακάστας, Γ., *Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας Γ' Λυκείου*, Αθήνα, ΟΕΔΒ
1983, σ. 67-68.

24. Η ίδια παρατήρηση μπορεί να ισχύσει και για άλλες ποιητικές συνθέσεις,
όπως επί παραδείγματι η *Ρωμιοσύνη* του Γιάννη Ρίτσου και το *Άξιον Εστί* του
Οδυσσέα Ελύτη, ενισχύοντας το επικείμενο για σταθερή επιλογή προς ανθολόγη-
ση στα σχολικά βιβλία των εθνοκεντρικών ποιητικών συνθέσεων. Η διαφορά των
προαναφερθέντων παραδειγμάτων με το παράδειγμα του *Μπολιβάρ* εντοπίζεται
στην αυτούσια μεταφορά του τελευταίου από ένα εγχειρίδιο σε ένα άλλο και όχι
απλώς στην επιλογή των έργων.

25. ΑΠΣ – ΔΕΠΠΣ, ό.π. σ. 73.

26. *Διακήρυξη ανοικτού δημόσιου διαγωνισμού με κριτήριο κατακύρωσης τη*
συμπεριότερη προσφορά για τη συγγραφή διδακτικών πακέτων, ΥΠΕΠΘ – Παιδα-
γωγικό Ινστιτούτο, Α.Π 4104, 21/05/2003.

ΙΣΤΟΡΙΑ της σύγχρονης ΚΙΝΕΖΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

中国現代革命史

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΑΝΩΤΕΡΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
Λ.Δ. ΚΙΝΑΣ - 1958

Για την αμεσοόου
φωτομηχανική ανατύπωση:

Το έργο αυτό εκδόθηκε για πρώτη φορά το 1958 στο Πεκίνο από τις εκδόσεις του Υπουργείου Ανώτερης Εκπαίδευσης της Λ.Δ. Κίνας. Το 1959 μεταφράστηκε στα ρωσικά και εκδόθηκε στη Μόσχα από τις εκδόσεις «Ξένης Φιλολογίας». Στην Ελλάδα ο τόμος αυτός κυκλοφόρησε στις αρχές της δεκαετίας του 1960 από τις «Ιστορικές Εκδόσεις», σε μετάφραση από τα ρωσικά.

*Ο τόμος αυτός επανακυκλοφορεί
σε φωτομηχανική ανατύπωση από τις εκδόσεις ΚΨΜ.*

Πρόκειται για μια πλήρη και αναλυτική ιστορία της Κινέζικης Επανάστασης, με πολλά ντοκουμέντα, στοιχεία, ιστορικές περιγραφές και παραθέσεις γεγονότων.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΨΜ

ΑΝΑΓΝΩΣΕΙΣ
ΥΨΗΛΟΥ
ΡΙΣΚΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:
Ζωοδόχου Πηγής 55, Εξάρχεια
τηλ.: 210 3813838, 210 3839714,
fax: 210 3839713
e-mail: info@kapsimi.gr

Κάτω το «πρόγραμμα σταθερότητας»

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

